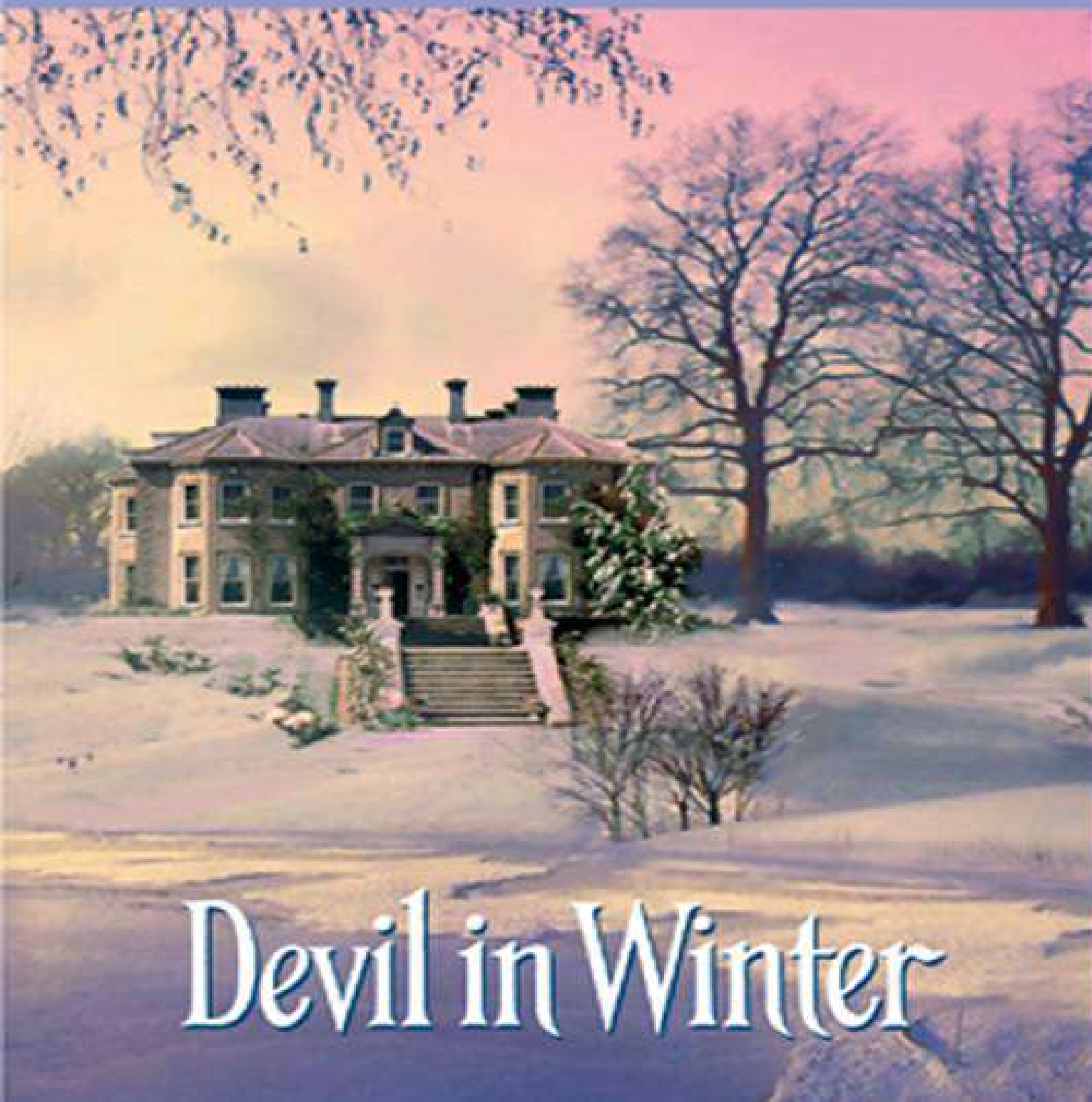

New York Times Bestselling Author of
It Happened One Autumn

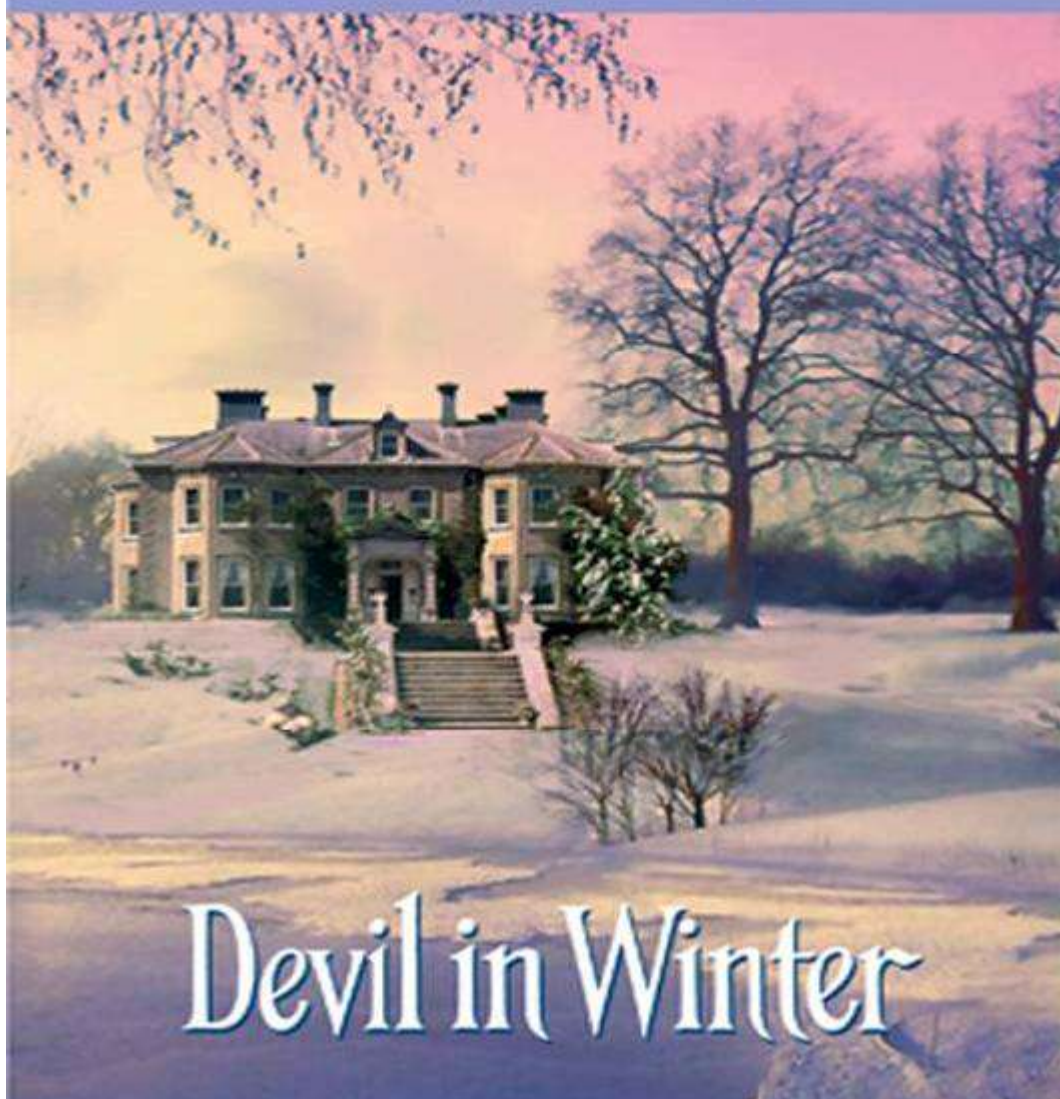
Lisa KLEYPAS

Devil in Winter

*New York Times Bestselling Author of
It Happened One Autumn*

Lisa KLEYPAS

Devil in Winter

LISA KLEYPAS

Người dịch: Chuis_M

Nguồn: www.vietlangdu.com

Ngày hoàn thành: 17/03/2010

Series wallflower: Cuối mùa xuân năm 1843, bốn cô gái, bốn đóa hoa-bên-lẻ lẻ loi nhưng kiêu hãnh, gặp nhau tại một vũ hội ở Luân Đôn. Từ sự đồng cảm, họ dần trở thành những người bạn thân và cùng bắt tay vào thực hiện kế hoạch tìm chồng cho mỗi người. Và thế là series bốn mùa bắt đầu...

Secrets of a summer night

(Bí mật đêm hè):

Annabelle Peyton 1818 _____ Simon Hunt 1810

It happened one autumn

(Điều kỳ diệu của mùa thu):

Lillian Bowman 1819 _____ Marcus, Lord Westcliff 1808

Devil in winter

(Lời cầu hôn mùa đông):

Evangeline Jenner 1820 _____ Sebastian, Lord St. Vincent 1811

Scandal in Spring

(Ước nguyện mùa xuân):

Daisy Bowman 1822 _____ Matthew Swift 1815

Giới thiệu Devil in winter

Đám cưới trong mùa đông...

Là con gái của chủ sòng bạc hạng nhì ở Luân Đôn, Evie Jenner từ nhỏ đã phải sống với những người họ hàng theo mong muốn của cha. Nàng e thẹn, không giỏi trò chuyện và có tật nói lắp. Nàng có thể là một con cừ non, nhưng ở trong tình thế cấp bách, ngay cả một người thận trọng cũng có thể đưa ra những quyết định liều lĩnh nhất: nàng tự lựa chọn con sói của mình.

Sebastian, Lord St. Vincent, anh là kẻ lêu lổng trác táng nhất ở Luân Đôn. Ai cũng biết chỉ ở một mình cạnh Sebastian trong hơn nửa phút là đã đủ để danh tiếng của một quý cô bị hủy hoại. Là một người hay nhạo báng, anh khinh bỉ tất cả những gì ngây thơ và trong sáng trên đời. Và vào một đêm mùa đông, con cừ non ngây thơ đó đến gõ cửa nhà anh và đưa ra một lời đề nghị mà anh không thể từ chối.

...Và tìm thấy một tình yêu đủ sức sưởi ấm cả mùa đông.

MỤC LỤC

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương kết

Note: Những chỗ kí hiệu (*...*) là phần chú thích của người dịch.

Chương 1

Luân Đôn, 1843

Sebastien, Lord St. Vincent, nhìn chăm chú vào người phụ nữ trẻ vừa mới đột nhập vào cơ ngơi của anh ở Luân Đôn, và nhận ra có lẽ mình đã thực hiện một cố gắng vô ích vào tuần trước tại điền trang Stony Cross Park khi bắt cóc nhằm nữ thừa kế.

Mặc dù cho đến gần đây, bắt cóc không nằm trong danh sách dài thườn thượt những hành vi xấu xa đặc trưng của Sebastien, lẽ ra anh phải khôn ngoan hơn thế.

Xem xét kỹ, Lillian Bowman là một lựa chọn ngu ngốc, tuy vào lúc đó cô ta có vẻ là đáp án hoàn hảo cho vấn đề nan giải của Sebastian. Gia đình cô ta giàu có, trong khi Sebastian có tước danh và đang trong tình trạng eo hẹp tài chính. Hơn nữa Lillian hứa hẹn sẽ là một đối tác thú vị trong phòng ngủ, với vẻ đẹp của mái tóc đen nhánh và tính khí sôi nổi, nồng nhiệt. Anh lẽ ra nên chọn một con mồi ít khí thế hơn. Lillian Bowman, một nữ thừa kế người Mỹ mạnh mẽ, đã kịch liệt chống lại những kế hoạch của anh cho đến khi được giải cứu bởi vị hôn phu của cô ta, Ngài Westcliff.

Jenner, một sinh vật như con cừ non đang đứng trước mặt anh đây, hoàn toàn không hề giống với Lillian Bowman. Sebastian nhìn nàng với một sự khinh miệt được che dấu, cân nhắc về những gì mà anh biết về nàng. Evangeline là đứa con duy nhất của Ivo Jenner, người sở hữu sòng bạc nổi tiếng ở Luân Đôn, và một người mẹ đã bỏ trốn cùng ông ta—chỉ để nhanh chóng nhận ra sai lầm của mình. Mặc dù mẹ của Evangeline đến từ dòng dõi đơan chính, cha nàng lại còn hơn cả một kẻ cặn bã đáng khinh. Tuy phả hệ của nàng chẳng có gì vẻ vang, Evangeline có thể trở thành một sự kết hợp kha khá nếu không kể đến cái tính bẽn lẽn khắp khiễng của nàng, với hậu quả là việc nói lấp bấp tra tấn người khác.

Sebastian đã nghe những người đàn ông rất nghiêm túc nói rằng họ thà mặc một cái áo sơ-mi đầy gai cho đến khi da họ rướm máu còn hơn là cố trò chuyện với nàng. Thế là theo lẽ tự nhiên, Sebastian đã cố gắng hết sức để làm ngơ nàng mọi lúc có thể. Việc đó chẳng có khó khăn gì. Nàng Jenner cả thẹn có thói quen trốn trong góc phòng. Họ chưa bao giờ thật sự trò chuyện trực tiếp với nhau—một hoàn cảnh rất phù hợp với cả hai người họ.

Nhưng giờ thì chẳng thể nào ngó lơ nàng được. Vì lí do nào đó Miss Jenner đã thấy phù hợp trong việc không mời mà đến tại ngôi nhà của Sebastian vào một giờ khuya khoắt khiếm nhã. Để khiến cho hoàn cảnh gây tổn hại hơn, nàng còn không có người đi kèm—và trải qua hơn nửa phút một mình với Sebastian đã đủ để huỷ hoại bất cứ cô gái nào. Anh sống sa đọa, không có ý thức về luân lý, và tự hào một cách ngang ngạnh về điều đó. Anh xuất sắc trong những việc mình đã lựa chọn—việc của một kẻ quyến rũ suy đồi—và anh đã lập ra một chuẩn mực mà rất ít kẻ trác táng nào khác có thể theo kịp.

Thả lỏng người dựa vào ghế, Sebastian quan sát Evangeline Jenner tiến tới bằng một vẻ uể oải đánh lừa. Căn phòng thư viện khuất trong bóng tối chỉ trừ một ngọn lửa nhỏ trong lò sưởi, ánh sáng lung linh nhẹ bập bùng trên gương mặt nàng. Nàng trông không nhiều hơn hai mươi tuổi, nước da tươi tắn, đôi mắt nàng tràn đầy nét trong sáng không bao giờ thất bại trong việc khơi dậy sự khinh miệt của anh. Sebastian chưa bao giờ xem trọng hay ngưỡng mộ sự ngây thơ.

Tuy với tư cách là một quý ông buộc anh phải đứng lên khỏi ghế, anh lại thấy chẳng có lí do gì phải thể hiện cử chỉ lịch sự trong hoàn cảnh này. Thay vào đó, anh ra hiệu về chiếc ghế khác ở bên cạnh lò sưởi với cái vẫy tay lơ đãng.

“Cứ ngồi nếu cô thích,” anh nói. “Mặc dù tôi sẽ không lên kế hoạch ở lại lâu nếu tôi là cô. Tôi rất dễ bị nhầm chán, và tiếng tăm của cô thì không phải là của một người trò chuyện sắc sảo.”

Evangeline không cau mày vì sự thô lỗ của anh. Sebastian không thể không tự hỏi kiểu giáo dục nào lại làm cho nàng hoàn toàn quen thuộc với việc bị

xúc phạm, trong khi bất cứ cô gái nào khác cũng sẽ đỏ mặt và rung rung nước mắt. Hoặc nàng là một cây đậu hóm hình, hoặc nàng có thân kinh vững vàng đáng nể.

Cởi bỏ áo khoác ngoài, Evangeline vắt nó lên một cánh tay vịn của chiếc ghế bọc nhung, và ngồi xuống mà không tỏ vẻ duyên dáng hay giả tạo. *Hoa-bên-lê*, Sebastian nghĩ, nhớ lại rằng nàng không chỉ là bạn của Lillian Bowman, nhưng còn là bạn của cả em gái Lillian: Daisy, và Annabelle Hunt. Cả nhóm bộ tứ đã ngồi ngoài rìa của rất nhiều vũ hội và dạ tiệc vào mùa hội vừa qua, một băng những hoa-bên-lê đến cuối đời. Nhưng có vẻ như vận xui của họ đã thay đổi, bởi vì Annabelle cuối cùng đã có thể chộp được một người chồng, và Lillian thì chỉ vừa bói được Ngài Wescliffe. Sebastian nghi ngờ may mắn của họ sẽ lan truyền đến con người vụng về này.

Mặc dù anh rất muốn hỏi về mục đích của nàng đến viếng thăm, Sebastian e là điều đó sẽ khởi đầu một hiệp của những tràng lấp bắp tra tấn cả hai người họ. Anh buộc mình phải kiên nhẫn chờ đợi, Sebastian quan sát nàng trong ánh sáng nhảy nhót của lò sưởi, và khá ngạc nhiên khi nhận ra nàng thu hút. Anh chưa bao giờ thật sự nhìn thẳng vào nàng. Anh chỉ có cảm giác thoáng qua về một cô gái tóc đỏ vụng về nhếch nhác với dáng điệu kém cỏi. Nhưng nàng lại xinh xắn.

Khi Sebastian chăm chú quan sát nàng, anh ý thức được một sự căng thẳng nhẹ đang hình thành trong các thớ thịt của mình, những sợi lông nhỏ đang dựng đứng lên sau cổ anh. Anh vẫn ngồi thả lỏng trên ghế, tuy vậy, những đầu ngón tay anh hơi ấn vào tấm khăn nhung trải bàn. Anh thấy thật lạ là mình chưa bao giờ nhận thấy nàng trong khi có rất nhiều thứ đáng để nhận thấy. Tóc nàng có một sắc đỏ tươi thắm nhất mà anh từng được chiêm ngưỡng, nó dường như hấp thụ sức sống từ ngọn lửa, sáng bừng lên với luồng hơi nóng rực rỡ. Vòm cong mảnh mai của lông mày và đôi mi dày có màu nâu đỏ đậm, trong khi làn da nàng là của một người tóc đỏ thật sự, trắng và hơi có tí tàn nhang trên mũi và hai gò má. Sebastian thấy những nốt tàn nhang ánh vàng trải rộng như pháo hoa mùa lễ hội thật thú vị, lác đác như thể được phát ra từ cây đuá thần của một nàng tiên thân thiện. Nàng có đôi môi mọng với sắc hồng tự nhiên, và đôi mắt xanh lam to,

tròn...tuyệt đẹp nhưng là đôi mắt vô cảm, như đôi mắt của một con búp bê bằng sáp.

“Tôi nh-nhận được tin rằng bạn tôi, Cô Bowman giờ đã là Nữ bá tước Westcliffe,” Evangeline nói với một thái độ cẩn trọng. “Cô ấy và ngài bá tước đã kết hôn ở Gr-Gretna Green sau khi ngài ấy...giải quyết ngài.”

“Đánh tôi thành một cục bột nhào thì sẽ là một lựa chọn từ ngữ chính xác hơn,” Sebastian nói thoải mái, biết rằng nàng không thể không nhận thấy những vết bầm đã nhạt màu trên quai hàm anh từ trận đòn thích đáng của Westcliffe. “Cậu ấy có vẻ không chấp nhận chuyện đó tốt lắm, việc tôi mượn vị hôn thê của cậu ấy.”

“Ngài b-bắt cóc cô ấy,” Evangeline điềm tĩnh phản bác. “Mượn ám chỉ rằng ngài có ý định trả cô ấy lại.”

Sebastian cảm thấy môi anh cong lên trong một nụ cười thật sự đầu tiên sau một khoảng thời gian dài. Nàng không phải là một kẻ ngốc nghếch, rõ ràng rồi. “Bắt cóc vậy, nếu cô muốn cụ thể hơn. Có phải đó là lí do mà cô đến thăm không, Cô Jenner? Để thông báo tin tức về cặp đôi hạnh phúc đó à? Tôi mệt mỏi vì chủ đề này rồi. Tốt hơn là cô nên sớm nói điều gì đó thú vị, nếu không tôi e là cô sẽ phải rời đi.”

“Ngài m-muốn Cô Bowman vì cô ấy là một người thừa kế gia tài,” Evangeline nói. “Và ngài cần phải kết hôn với ai đó có tiền.”

“Đúng vậy,” Sebastian thoải mái thừa nhận. “Cha tôi, ngài công tước, đã không thành công trong trách nhiệm duy nhất của đời mình: giữ cho gia sản bất khả xâm phạm để có thể truyền lại cho tôi. Mặt khác, trách nhiệm của tôi lại là sống thanh thoi trong sự lười biếng phóng đảng và chờ cho ông ấy chết. Cho đến nay tôi đã thực hiện công việc của mình rất xuất sắc. Ngược lại, tước công thì lại không. Ông đã làm hỏng việc sắp xếp các khoản tài chính của gia đình, và hiện tại ông ấy đang ở trong tình trạng nghèo khó không thể tha thứ được, và còn đáng trách hơn, lại rất khỏe mạnh.”

“Cha tôi giàu có,” Evangeline nói không có chút cảm xúc. “Và đang hấp hối.”

“Chúc mừng cô,” Sebastian ngắm kĩ nàng. Anh không nghi ngờ Ivo Jenner có một gia sản đáng kể từ câu lạc bộ của ông ta. Sòng bạc Jenner’s là nơi những đức ông của Luân Đôn đến đánh bạc, thưởng thức đồ ăn ngon, rượu mạnh, và gái điếm rẻ tiền. Không gian nơi đó là sự phung phí pha lẫn với một mức độ xoàng xĩnh dễ chịu. Gần hai mươi năm trước, Jenner’s đã được xếp hạng thứ hai sau Craven’s huyền thoại - sòng bạc lớn nhất và thành công nhất nước Anh.

Mặc dù vậy, khi Craven’s bị thiêu rụi và người sở hữu nó không cho xây dựng lại, câu lạc bộ Jenner’s đã thừa hưởng những khách hàng giàu có, và đã đứng lên vị trí dẫn đầu. Không phải là nó có thể được so sánh với Craven’s. Một câu lạc bộ phản ánh rất nhiều về cá tính và phong cách của người sở hữu nó, cả hai thứ đó Jenner đều thiếu sót. Derek Craven, không phải bàn cãi, từng là một người đàn ông của công chúng. Ivo Jenner, ngược lại, là một gã thô lỗ cơ bắp, một cựu đấm bốc thủ chưa bao giờ xuất sắc ở bất cứ thứ gì, nhưng bởi một sự sắp đặt thần kì nào đó của định mệnh đã trở thành một người đàn ông kinh doanh thành đạt.

Và đây là con gái của Jenner, đứa con duy nhất của ông ta. Nếu nàng đang sắp đưa ra lời đề nghị đúng như Sebastian nghĩ, thì anh không có đủ khả năng để từ chối.

“Tôi không muốn những lời chúc tụng của ngài,” Evangeline trả lời câu nhận xét trước đó của anh.

“Cô *muốn* gì, bé con?” Sebastian hỏi dịu dàng. “Nếu cô vui lòng, hãy nói vào vấn đề chính đi. Chuyện này đang trở nên chán ngắt.”

“Tôi muốn ở bên cha tôi trong những ngày c-cuối đời của ông. Gia đình bên mẹ tôi không cho tôi đến gặp ông. Tôi đã cố bỏ trốn đến câu lạc bộ, nhưng họ luôn luôn bắt được tôi, và rồi tôi bị trừng phạt. Lần này thì tôi s-sẽ không trở lại với họ. Họ đã lên một kế hoạch mà tôi muốn tránh bằng mọi giá—kể

cả bằng mạng sống của mình, nếu cần thiết.”

“Và kế hoạch đó là?” Sebastian uể oải giục.

“Họ đang cố ép tôi kết hôn với một trong những người anh họ của tôi. Mr. Eustace Stubbins. Anh ta c-chẳng quan tâm gì đến tôi, mà tôi cũng không quan tâm gì đến anh ta...nhưng anh ta tình nguyện làm một con tốt trong âm mưu của gia đình tôi.”

“Để nắm giữ gia sản của cha cô trong tay sau khi ông ta chết?”

“Vâng. Lúc đầu tôi đã xem xét ý tưởng đó, bởi vì tôi nghĩ Anh Stubbins và tôi có thể có ngôi nhà của riêng mình...và tôi đã nghĩ...cuộc sống có thể chịu đựng được nếu tôi có thể sống xa bọn họ. Nhưng Anh Stubbins đã nói với tôi rằng anh ta không có ý định chuyển đi đâu cả. Anh ta muốn ở lại dưới mái nhà của gia đình...và tôi không nghĩ là tôi có thể sống sót ở nơi đó lâu hơn nữa.” Đối mặt với sự im lặng có vẻ thờ ơ của anh, nàng lặng lẽ nói thêm, “Tôi tin là họ có ý g-giết tôi sau khi đã có được tiền của cha tôi.”

Ánh mắt Sebastian không rời khỏi khuôn mặt nàng, anh giữ cho giọng mình nhẹ nhàng. “Họ mới khinh suất làm sao. Tại sao tôi lại phải quan tâm?”

Evangeline không rơi vào bẫy của anh, chỉ hướng về anh cái nhìn chăm chăm điềm tĩnh, thể hiện tính ngoan cố bẩm sinh mà Sebastian chưa bao giờ gặp ở một phụ nữ trước đây. “Tôi đang đề nghị ngài kết hôn với tôi,” nàng nói. “Tôi muốn có sự bảo vệ của ngài. Cha tôi bệnh quá nặng và quá yếu để có thể giúp tôi, và tôi sẽ không trở thành một gánh nặng cho bạn bè của mình. Tôi tin là họ sẽ đề nghị cho tôi ăn náu, nhưng nếu được như thế tôi cũng sẽ luôn luôn phải đề phòng, lo sợ những người họ hàng có thể bắt tôi đi và buộc tôi làm theo ý họ. Một phụ nữ chưa kết hôn có rất ít quyền lợi, cả trong xã hội và trước pháp luật. Điều đó không c-công bằng...nhưng tôi không đủ khả năng để đi đánh nhau với những côi xay gió. Tôi cần một người chồng. Ngài cần một người vợ giàu có. Và chúng ta đều tuyệt vọng như nhau, điều đó khiến tôi tin rằng ngài sẽ đồng ý với lời đ-đề nghị của tôi. Nếu như vậy, thì tôi sẽ muốn đến Gretna Green ngay tối nay. Ngay bây giờ.

Tôi chắc là lúc này những người họ hàng của tôi đã bắt đầu tìm kiếm rồi.”

Sự tĩnh lặng nặng nề ngập trong không trung khi Sebastian đánh giá nàng với một cái nhìn thiếu thiện cảm. Anh không tin tưởng nàng. Và sau cuộc bắt cóc thất bại tuần trước, anh không có ý định lặp lại kinh nghiệm đó lần nữa.

Dù vậy, nàng vẫn đúng về một điều. Sebastian thật sự đang tuyệt vọng. Như những người chủ nợ sẽ thừa nhận, anh là một người đàn ông thích mặc quần áo sang trọng, ăn uống ngon lành, điều kiện sống tốt. Khoản trợ cấp hàng tháng mà anh nhận được từ công tước sẽ sớm bị cắt giảm, và chỉ mới tháng trước anh còn không có đủ tiền trong tài khoản. Đối với một người đàn ông không có sự phản đối nào với việc chọn lựa con đường dễ dàng, lời đề nghị này đúng là của trời cho. Nếu nàng thật sự sẵn sàng thực hiện nó.

“Của được cho thì không nên kén chọn,” Sebastian nói thẳng thừng, “nhưng cha cô đang hấp hối đến mức nào? Một vài người còn lê lét nhiều năm trên giường bệnh của mình. Tôi luôn nghĩ đó là một phong cách rất tệ, khi khiến cho mọi người phải chờ đợi.”

“Ngài sẽ không phải đợi lâu,” là câu trả lời nổi cáu của nàng. “Tôi đã được bảo là ông sẽ chết trong khoảng hai tuần nữa, có lẽ vậy.”

“Có gì chắc chắn là cô sẽ không thay đổi ý định trước khi chúng ta đến được Gretna Green không? Cô biết tôi là loại người nào rồi đấy, Cô Jenner. Có cần tôi nhắc nhở cô rằng tôi đã cố gắng bắt cóc và cưỡng hiếp một trong những người bạn của cô vào tuần trước?”

Cái nhìn của Evangeline hướng thẳng về phía anh. Không giống như đôi mắt anh, với một sắc lam nhạt, mắt của nàng là những viên ngọc sapphire xanh thẫm. “Ngài có cố cưỡng hiếp Lillian không?” nàng căng thẳng.

“Tôi đã đe dọa như thế.”

“Ngài sẽ thực hiện lời đe dọa đó chứ?”

“Tôi không biết. Tôi chưa bao giờ bị buộc phải làm thế trước đây, nhưng như cô đã nói, tôi đang tuyệt vọng. Và trong khi chúng ta đang nói về chuyện này...có phải cô đang đề nghị một hôn nhân vì lợi ích, hay chúng ta sẽ ngủ với nhau trong vài dịp?”

Evangeline làm ngơ câu hỏi đó, vẫn dai dẳng. “Liệu ngài có e-ép buộc cô ấy hay không?”

Sebastian nhìn nàng chăm chăm với vẻ châm biếm hiển nhiên. “Nếu tôi nói không, Cô Jenner, thì làm sao mà cô biết tôi có nói dối hay không? Không. Tôi sẽ không cưỡng hiếp cô ấy. Câu trả lời này có phải là thứ cô muốn? Cứ tin nó đi vậy, nếu nó khiến cô thấy an toàn hơn. Giờ, với câu hỏi của tôi...”

“Tôi sẽ ng-ngủ với ngài một lần thôi,” nàng nói, “để khiến cho hôn nhân này hợp pháp. Không bao giờ có lần sau đó.”

“Tuyệt thật,” anh thì thầm. “Rất hiếm khi tôi lại thích ngủ với một phụ nữ nhiều hơn một lần. Đúng là sự nhầm chán cấp tốc, sau khi điều mới lạ đã ra đi. Hơn nữa, tôi sẽ không bao giờ làm một kẻ trưởng giả và đi thềm muốn vợ mình. Mà đã thềm muốn vợ thì có nghĩa là sẽ không được giữ một người tình. Tất nhiên là còn có vấn đề phải sinh cho tôi một người kế vị...nhưng chừng nào mà cô còn kín đáo, tôi không quan tâm cái đêch gì nó là con của ai.”

Nàng còn không hề chớp mắt. “Tôi sẽ muốn một p-phần trong di sản được để lại cho tôi qua một ủy thác. Một ủy thác rộng rãi. Khoản lợi nhuận sẽ chỉ của riêng tôi mà thôi, và tôi sẽ sử dụng nó theo ý của mình-mà không phải báo cáo cho ngài về mọi việc tôi làm.”

Sebastian giờ đã hiểu rằng nàng không hề ngốc nghếch, mặc dù tất nói lấp sẽ khiến cho nhiều người nghĩ khác. Nàng đã quen với việc bị xem thường, bị ngó lơ, bị bỏ qua một bên...và anh đoán chừng nàng sẽ lấy điều đó làm lợi thế cho mình bất cứ khi nào có thể. Việc này khiến anh thích thú.

“Tôi phải là một kẻ ngốc mới tin tưởng cô,” anh nói. “Cô có thể quay lưng lại với thỏa thuận của chúng ta vào bất cứ lúc nào. Và cô phải là một kẻ ngu ngốc hơn nữa mới đi tin tôi. Bởi vì một khi chúng ta đã kết hôn, tôi có thể còn xử tệ với cô hơn cả những gì gia đình phía mẹ cô có bao giờ mơ tới.”

“T-thà rằng đó là một người *tôi* chọn,” nàng đáp lại nghiêm nghị. “Là ngài thì tốt hơn là Eustace.”

Sebastian phì cười vì điều đó. “Câu đó không nói lên nhiều điều tốt về Eustace lắm.”

Nàng không đáp trả lại nụ cười của anh, chỉ hơi sụm người trên ghế, như thể một sự căng thẳng nặng nề đã rời bỏ nàng, và nhìn anh chăm chăm với một vẻ yên phận cam chịu.

Ánh mắt họ gặp nhau, và Sebastian cảm thấy một cú sốc nhận thức kì lạ chảy rần rật từ đầu đến chân.

Với anh, việc bị một phụ nữ kích thích chẳng có gì mới mẻ. Từ lâu anh đã nhận ra mình là một người đàn ông thiên về thể xác hơn những người khác, và rằng một vài phụ nữ nhen nhóm ngọn lửa trong anh, thổi bùng lên khát vọng đến một mức độ bất bình thường. Không hiểu vì sao cô gái vụng về, nói lắp bắp này lại là một trong số họ. Anh muốn ngủ với nàng.

Những hình ảnh vụt hiện lên từ trong trí tưởng tượng xáo động của anh, về cơ thể nàng, về những đường cong và làn da mà anh còn chưa được nhìn thấy, sự căng tròn của mông nàng khi anh khum nó trong hai bàn tay. Anh muốn hương thơm của nàng tràn vào mũi, thấm vào da anh...mái tóc dài của nàng lướt qua cổ và ngực anh...Anh muốn làm những điều không thể nói nên lời với miệng nàng, và với miệng anh.

“VẬY điều đó đã được quyết định,” anh thì thầm. “Tôi chấp nhận lời đề nghị của cô. Còn rất nhiều thứ phải bàn, tất nhiên, nhưng chúng ta sẽ có hai ngày cho đến khi đến được Gretna Green.” Anh đứng lên từ chiếc ghế và vươn vai, nụ cười của anh phảng phất khi anh nhận thấy ánh mắt của nàng lướt nhanh khắp người anh. “Tôi sẽ cho chuẩn bị xe ngựa và bảo người hầu thu

xếp hành lý. Chúng ta sẽ đi trong khoảng một tiếng nữa. Tiện đây, nếu cô có quyết định rút lại thỏa thuận bất cứ lúc nào trong chuyến hành trình của chúng ta, tôi sẽ thất cổ cô.”

Nàng liếc anh vẻ chế giễu. “Ngài sẽ không phải quá căng thẳng về điều đó nếu ngài đã không thử làm thế với một nạn nhân miễn cưỡng vào t-tuần trước.”

“Nói hay lắm. Vậy chúng ta có thể miêu tả cô như một nạn nhân tình nguyện?”

“Một nạn nhân *hăng hái*,” Evangeline nói ngắn gọn, trông như thể nàng muốn rời khỏi ngay lập tức.

“Kiểu yêu thích nhất của tôi,” anh nhận xét, và cúi người lịch sự trước khi anh sải bước rời khỏi thư viện.

* * *

Chương 2

Khi Ngài St. Vincent rời khỏi căn phòng, Evie thở ra một hơi dài run rẩy và nhắm mắt lại. St. Vincent không cần phải lo lắng nàng có thể thay đổi ý định. Giờ khi thỏa thuận đã được hoàn thành, nàng còn sốt sắng muốn bắt đầu hành trình của họ hơn anh gấp trăm lần. Ý thức rằng Cậu Brook và Dượng Pergerine chắc là đang tìm kiếm nàng ngay lúc này khiến nàng kinh hãi.

Lần nàng trốn khỏi nhà vào cuối hè, nàng đã bị bắt lại trên lối vào câu lạc bộ của cha. Đến lúc Dượng Pergerine đem được nàng về nhà, ông ta đã đánh đập nàng trong xe ngựa cho đến khi môi nàng nứt ra, một bên mắt bị bầm đen, còn lưng và hai cánh tay nàng đầy những vết thâm tím. Tiếp theo đó là hai tuần bị nhốt trong phòng, với một chút bánh mì và nước được đẩy vào qua cánh cửa.

Không có ai, ngay cả các bạn nàng, Annabelle, Lillian, và Daisy, biết được sự thật về những gì mà nàng đã phải chịu đựng. Cuộc sống ở ngôi nhà Maybrick là một cơn ác mộng. Những người nhà Maybrick, gia đình bên phía mẹ nàng, và những người Stubbin—chị gái mẹ nàng, dì Florence và chồng bà ta, Pergerine—đã cùng hợp lực trong một cố gắng tập thể để bẻ gãy ý chí của Evie. Họ đã tức giận và thắc mắc không hiểu tại sao nó lại khó đến thế...và Evie cũng không ít bối rối hơn họ. Nàng chưa từng nghĩ mình lại có thể chịu được những trận đòn trừng phạt tàn ác, sự ghẻ lạnh, và ngay cả thù hận, mà không suy sụp. Có lẽ trong nàng có nhiều phần của cha nàng hơn bất cứ ai từng phỏng đoán. Ivo Jenner từng là một võ sĩ tay không, và bí quyết cho những thắng lợi của ông, cả trong và ngoài khoảng sân võ đài, không phải là tài năng mà là tính ngoan cố. Nàng đã thừa hưởng cùng sự cứng đầu như thế.

Evie muốn được gặp cha nàng. Nàng muốn điều đó đến mức nó như cơn đau nhức nhối có thể cảm thấy được trên cơ thể. Nàng tin rằng ông là người duy nhất trên đời quan tâm đến nàng. Tình yêu ông dành cho nàng hơi lơ đãng, nhưng nó còn hơn bất cứ điều gì nàng từng nhận được từ bất cứ ai khác. Nàng hiểu tại sao ông lại giao nàng cho những người nhà Maybrick nhiều năm về trước, ngay sau khi mẹ nàng chết vì sinh nàng. Một câu lạc bộ đánh bạc không phải là nơi để nuôi nấng con cái. Và trong khi những người nhà Maybrick không phải là quý tộc, họ lại có dòng dõi tốt. Dù vậy, Evie không thể không tự hỏi...nếu cha nàng biết về cách nàng bị đối xử, liệu ông có lựa chọn như thế? Nếu ông có bất cứ ý niệm mơ hồ nào về cơn thịnh nộ của họ vì sự nổi loạn của cô con gái út đã trút toàn bộ lên đầu một đứa trẻ yếu ớt không có ai bảo vệ...nhưng giờ đây, có thắc mắc cũng chẳng có ích gì.

Mẹ nàng đã mất, còn cha nàng cũng đang ở gần ranh giới đó, và có rất nhiều điều Evie cần phải hỏi ông trước khi ông qua đời. Cơ may tốt nhất để nàng có thể trốn khỏi nanh vuốt của nhà Maybrick là gã quý tộc không thể chịu được mà nàng vừa mới đồng ý kết hôn.

Nàng thật sự kinh ngạc vì đã có thể trò chuyện với St.Vincent tốt đến thế, anh còn hơn cả đáng sợ một chút, với vẻ đẹp của mái tóc vàng và đôi mắt xanh băng giá lạnh lùng, miệng anh được tạo ra cho những nụ hôn và những lời dối trá. Anh trông như một thiên thần sa ngã, có thừa mọi nét đẹp nam tính nguy hiểm mà Quý Sa-tăng có thể sáng tạo ra. Anh còn ích kỷ và vô lương tâm, điều đó đã được chứng minh trong âm mưu bắt cóc vị hôn thê của người bạn tốt nhất của anh. Nhưng Evie chợt nhận ra một người đàn ông như thế sẽ là đối thủ đáng gờm cho những người nhà Maybrick.

St. Vincent sẽ là một người chồng kinh khủng, tất nhiên. Nhưng chừng nào Evie còn không nuôi bất cứ ảo tưởng nào về anh thì nàng sẽ vẫn ổn thôi. Bởi vì nàng chẳng quan tâm gì đến anh, nàng có thể dễ dàng giả mù với những trò vụng trộm và giả điếc với những lời xúc phạm của anh.

Hôn nhân của nàng sẽ rất khác với các bạn nàng. Nghĩ về những đoá-hoa-bên-lề, bỗng dưng nàng muốn khóc. Sau khi Evie kết hôn với St. Vincent,

sẽ chẳng có khả năng nào Annabelle, Daisy hay Lillian—nhất là Lillian—còn làm bạn với nàng. Chớp mi để xua đi những giọt nước mắt mới chớm, nàng cố gắng chống lại cơn đau dữ dội trong cổ họng và nuốt xuống. Khóc lóc chẳng có ích gì. Dù cho việc này còn lâu mới là một giải pháp hoàn hảo cho vấn đề nan giải của nàng, nó là giải pháp hay nhất mà nàng có thể nghĩ đến.

Hình dung ra các di dạng sẽ tức điên lên khi biết được nàng—và gia sản của nàng—đã mãi mãi ở ngoài tầm với của họ, Evie cảm thấy nổi thống khổ của nàng dịu đi một chút. Để không phải sống dưới sự thống trị của họ thì bất cứ việc gì cũng xứng đáng. Và bất cứ điều gì cũng có thể chấp nhận được miễn là không bị ép buộc kết hôn với Eustace thỏ đế tội nghiệp, người chỉ biết tìm quên bằng thức ăn và men rượu, cho đến khi anh ta gần như quá to béo để có thể đi lọt qua cánh cửa phòng mình. Dù cho anh ta căm ghét cha mẹ mình gần nhiều như Evie, Eustace sẽ không bao giờ dám chống lại họ.

Mĩa mai làm sao, chính Eustace là giọt nước cuối cùng đã khiến cho Evie bỏ trốn vào tối nay. Trước đó anh ta đã đến chỗ nàng với chiếc nhẫn đính hôn, một cái nhẫn trơn bằng vàng đính một viên ngọc bích. “Đây,” anh ta nói, hơi có tí ngượng nghịu. “Mẹ bảo anh phải đưa cho em cái này—và em không được phép có một bữa ăn nào trừ khi em đeo nó khi xuống bàn ăn tối nay. Thông cáo hôn nhân sẽ được tuyên vào tuần sau, bà nói thế.”

Điều đó không phải là không được đoán trước. Sau ba mùa vũ hội với cố gắng tìm một người chồng quý tộc cho Evie thất bại, cả gia đình cuối cùng đã đi đến kết luận họ sẽ chẳng có mối liên kết lợi lộc nào với xã hội thượng lưu thông qua nàng. Và so sánh với việc nàng sẽ sớm được hưởng gia sản, họ đã thảo ra một kế sách để giữ phần thừa kế của nàng cho mình bằng cách gả nàng cho một trong những người anh họ.

Khi nghe những lời của Eustace, Evie đã cảm thấy một cơn giận dữ dội trào lên khiến gương mặt nàng đỏ tía. Eustace thực sự đã cười nhạo cảnh tượng đó, và nói, “Ghê quá, em thật nực cười khi em đỏ mặt. Gần như làm cho tóc em có màu cam.”

Nén lại một câu đáp trả chua cay, Evie đã đấu tranh với bản thân để bình tĩnh lại, và tập trung vào những từ ngữ đang xoay vần hỗn loạn trong nàng như những chiếc lá bị cuốn trong cơn gió lốc. Nàng cần mẫn thu nhặt chúng lại, và cố gắng để hỏi mà không lấp bắp, “Anh họ Eustace...nếu em đồng ý lấy anh...anh có bao giờ đứng về phía em chống lại cha mẹ anh không? Anh sẽ cho phép em đến gặp cha em chứ, và chăm sóc cho ông?”

Nụ cười đó tắt trên gương mặt Eustace, hai má phúng phính anh ta chảy xệ xuống khi anh ta nhìn chăm chăm vào đôi mắt xanh trang nghiêm của nàng. Anh ta nhìn đi nơi khác và lảng tránh, “Họ sẽ không quá tàn nhẫn với em, thật đấy, nếu em đã không cư xử như một con chuột nhất cứng đầu đến vậy.”

Dần mất kiên nhẫn, Evie cảm thấy tạt nói lấp của nàng đang thẳng thê. “A-anh sẽ lấy gi-gia sản của em, v-v-và chẳng làm gì đáp lại cho em—“

“Cô thì cần gia sản để làm gì?” anh ta hỏi vẻ khinh miệt. “Cô là một đứa hay mắc cỡ lủi thủi từ góc này đến góc khác...cô đâu cần quần áo đẹp hay trang sức...cô không biết trò chuyện cho ra hồn, quá vô vị để ngủ cùng, và chẳng có tài cán gì hết. Cô nên cảm thấy biết ơn vì tôi đã đồng ý kết hôn với cô mới phải, nhưng cô lại quá ngu ngốc để nhận ra điều đó!”

“Tôi-tôi-tôi” Giận dữ khiến nàng bất lực. Nàng không thể triệu tập từ ngữ đến với nàng để tự vệ, chỉ có thể trừng mắt và thở gấp và vụng vẫy với nỗ lực để thoát nên lời.

“Cô đúng là một kẻ đàn độn đáng khinh,” Eustace sốt ruột nói. Anh ta quăng chiếc nhẫn xuống sàn trong lúc cáu giận, cánh tay lúc lắc nặng nề vì hành động đó. Chiếc nhẫn bật lên và lăn tròn xuống dưới trường kỉ khuất khỏi tầm mắt. “Thế đấy, nó biến mất rồi. Và đó là lỗi của cô vì đã làm tôi tức giận. Cô biết điều thì tìm nó đi, nếu không cô sẽ chết đói. Tôi sẽ nói với Mẹ rằng tôi đã xong phần việc của mình và đã đưa nó cho cô.”

Evie đã bỏ bữa ăn tối, và thay vào việc tìm kiếm chiếc nhẫn, nàng lại sốt sáng thu xếp hành lý. Trèo qua cửa sổ tầng hai và trượt xuống theo đường

máng xối, Evie chạy như tên bắn qua khoảng sân cỏ. Nhờ vận may tình cờ, một cỗ xe còn trống đã ngừng lại đợi nàng ngay khi nàng vừa chạy ra khỏi cánh cửa cổng.

Đó có thể là lần cuối cùng nàng còn nhìn thấy Eustace, Evie nghĩ, cảm thấy an tâm hơn. Anh ta sẽ không ra mặt tại xã hội thượng lưu. Khi vòng bụng càng tăng, anh ta càng giam hãm bản thân thường xuyên hơn tại Maybrick House. Bất kể mọi chuyện sau này có thể nào đi nữa, nàng sẽ không bao giờ hối hận vì đã chạy trốn khỏi cái định mệnh phải làm vợ anh ta. Chuyện Eustace có bao giờ cố ngủ với nàng là rất đáng ngờ...có vẻ như anh ta không có đủ thuộc tính được nhắc đến như là “hung phấn động vật”. Đam mê của anh ta dành trọn cho thức ăn và rượu vang.

Ngài St.Vincent thì ngược lại, đã quyến rũ và làm hại quá nhiều phụ nữ không đếm xuể. Trong khi vô số phụ nữ thấy điều đó thật hấp dẫn, Evie lại không phải là một trong số đó. Nhưng sẽ không có ai lại nghi ngờ việc hôn nhân của họ đã hoàn toàn qua đêm tân hôn.

Dạ dày nàng xôn xao căng thẳng bởi ý nghĩ đó. Trong những giấc mơ của mình nàng đã mừng tượng sẽ kết hôn với một người đàn ông nhân hậu và tinh tế, anh có lẽ còn hơi có tí trẻ con. Anh sẽ không bao giờ chế nhạo tất nói lấp của nàng. Anh sẽ đối xử với nàng bằng tình yêu thương và sự dịu dàng.

Sebastian, Lord St.Vincent, hoàn toàn đối lập với người tình trong mộng đó. Chẳng có gì tốt bụng, tinh tế, hay trẻ con về anh cả. Anh, không nghi ngờ gì, là một dã thú rất thích vờn đuổi con mồi của mình trước khi giết nó. Nhìn chăm chăm vào cái ghế trống nơi anh đã ngồi, Evie nghĩ về hình ảnh St. Vincent đã trông như thế nào trong ánh lửa. Anh cao và thon thả, cả thân hình anh là khung hình hoàn hảo cho những trang phục giản dị thanh nhã nhưng vẫn không đủ khiến người ta lơ đãng khỏi vẻ đẹp r ám nắng của anh. Mái tóc anh, mang sắc vàng cổ điển của một bức tượng thánh kiểu trung cổ, dày và hơi gọn sóng, với các sắc màu hổ phách lẫn khuất trong những nếp tóc lộn lẫy. Đôi mắt anh màu lam nhạt rực rỡ như kim cương quý trên chuỗi hạt của nữ hoàng thời xưa. Đôi mắt đẹp không biểu lộ một cảm xúc nào khi anh cười. Nụ cười bản thân nó đã đủ gây ngừng thở rồi...khôn

miệng gợi cảm hay chỉ trích, hàm răng trắng sáng lên trong một khắc...Ôi, St. Vincent là một người đàn ông khiến người ta hoa mắt. Và anh biết rõ điều đó.

Dù vậy, thật lạ là Evie lại không thấy sợ anh. St. Vincent quá khôn ngoan để cậy nhờ vũ lực trong khi một vài từ ngữ được anh lựa chọn chính xác sẽ có thể đâm xuyên qua ai đó với mức độ lộn xộn nhỏ nhất. Điều mà Evie sợ hơn chính là bản chất tàn bạo của Dương Pergerine, còn chưa kể đến bàn tay xấu xa của Dì Florence, người rất thích phân phát những cái bạt tai nhức nhối và những cái véo hiềm độc.

Không bao giờ nữa, Evie nguyên, lơ đãng phủ phủ vết bẩn trên váy nàng, nó đã tích lũy bụi bẩn thành những vết đen đúa từ ống thoát nước. Nàng nửa muốn thay một bộ váy sạch sẽ đã được xếp vào chiếc vali mà nàng để lại trên hành lang. Nhưng chuyến hành trình khắc nghiệt này sẽ nhanh chóng khiến cho bất cứ thứ gì mà nàng mặc dính đầy bụi và nhàu nhĩ nên thay đổi trang phục cũng không có gì khác biệt.

Một tiếng động từ khung cửa khiến nàng chú ý. Nàng nhìn lên và thấy một cô hầu gái mũm mĩm, người khá rụt rè hỏi nàng có muốn tắm rửa và thay quần áo trong phòng dành cho khách không. Lòng phiền muộn nghĩ cô gái có vẻ hoàn toàn quá quen thuộc với sự hiện diện của một người phụ nữ không có người tháp tùng ở trong nhà, Evie để cho cô dẫn nàng đến một căn phòng nhỏ ở trên lầu. Căn phòng, cũng như những phần khác của ngôi nhà mà nàng được tận mắt chiêm ngưỡng, được bố trí đồ đạc rất trang nhã và bảo quản kỹ lưỡng. Những bức tường được bao phủ bởi lớp giấy sáng màu trang hoàng với hình ảnh những chú chim và tháp chùa kiểu Trung Hoa được vẽ bằng tay tinh xảo. Evie thích thú phát hiện ra căn phòng thông với một phòng nhỏ hơn có bồn rửa với những vòi nước, tay cầm được khắc theo hình cá heo tinh xảo, và gần đó là một căn phòng dẫn vào phòng tắm nhỏ.

Sau khi giải quyết những nhu cầu cá nhân, Evie đi đến bồn rửa tay và mặt, uống nước ừng ực từ một cốc nước bằng bạc. Nàng đi đến phòng ngủ để tìm một cái lược thưa hoặc một cái lược bằng lông thú. Chẳng tìm thấy cái nào, nàng vuốt tay dọc theo búi tóc vấn cao.

Chẳng có tiếng động nào, chẳng có gì để báo hiệu cho nàng sự hiện diện của bất kỳ ai, nhưng đột nhiên Evie có cảm giác xôn xao. Nàng quay người lại với một cái giật mình. St.Vincent đang đứng trong khung cửa, dáng người thả lỏng, đầu anh hơi nghiêng khi quan sát nàng. Một đợt chấn động lạ lùng chảy xuyên qua nàng, một hơi nóng dịu dàng như ánh sáng chiếu rọi qua làn nước, và bỗng nhiên nàng thấy cả người yếu lả đi. Nàng nhận ra mình rất mệt mỏi. Và nghĩ về tất cả những thứ đang chờ đợi nàng...chuyến hành trình đến Scotland, đám cưới vội vã, đêm tân hôn sau đó...khiến nàng kiệt sức. Nàng so vai lại và bắt đầu di chuyển tới trước, nhưng khi nàng bước đi, một cơn mưa những ánh chớp lóa mắt phủ mờ tầm nhìn của nàng, nàng lao đảo ngừng lại.

Lắc đầu cho tỉnh táo hơn, Evie dần nhận thức được St.Vincent đang đứng bên nàng, hai bàn tay nắm chặt lấy khuỷu tay nàng. Nàng chưa bao giờ đứng gần anh như thế trước đây...những giác quan của nàng nhanh chóng ghi nhớ mùi hương và cảm nhận về anh...chút hương phảng phất của nước hoa và làn da sạch sẽ ẩn dưới những nếp vải lạnh cùng vải len mỏng. Anh tỏa ra sức sống và khí chất đàn ông. Đột nhiên thấy mất bình tĩnh, Evie chớp mắt nhìn lên gương mặt anh, ở cách xa hơn nàng tưởng. Nàng ngạc nhiên khi nhận thấy anh to lớn đến mức nào—khó mà đánh giá được kích thước của anh cho đến khi ta đứng thật gần.

“Lần vừa rồi mà cô ăn là vào lúc nào?” anh hỏi.

“Sáng h-hôm qua...tôi nghĩ vậy—“

Một bên lông mày màu hung của anh nâng lên. “Đừng có nói là gia đình đang bỏ đói cô chứ?” Anh liếc nhìn lên trời khi nàng gật đầu. “Chuyện này đang càng lúc càng trở nên sốt mướt đây. Tôi sẽ bảo người đầu bếp thu xếp một giỏ bánh mì kẹp. Nắm lấy cánh tay tôi, và tôi sẽ giúp cô xuống cầu thang.”

“Tôi không cần sự giúp đỡ đâu, c-cám ơn ngài—“

“Vịn vào tay tôi,” anh lặp lại trong một giọng dễ chịu nhưng có kèm cả ý chí bằng thép. “Tôi sẽ không để cô ngã gãy cổ trước khi chúng ta còn chưa tới được xe ngựa. Rất khó vớ được những nữ thừa kế có giá trị. Tôi sẽ phải trải qua một khoảng thời gian quái quỷ khi đi tìm người thay thế cô.”

Evie phải loạng choạng hơn là nàng nghĩ, bởi vì khi họ cùng đi xuống lầu, nàng thấy mừng vì có anh nâng đỡ. Vào lúc nào đó trong khi họ xuống cầu thang, St. Vincent đã khoác cánh tay sau lưng nàng và nắm lấy bàn tay kia của nàng, cẩn thận diu nàng xuống những bậc cuối cùng. Có một vài vết bầm mờ nhạt trên các đốt ngón tay anh—vết tích chiến đấu của anh với Ngài Westcliff. Nghĩ đến viễn cảnh làm thế nào ngài quý tộc được nuông chiều này có thể dùng bạo lực đương đầu với dượng Pergerine to lớn, Evie hơi rùng mình, và nàng ước gì lúc này họ đã đến Gretna Green.

Cảm nhận được nàng run rẩy, St. Vincent siết chặt cánh tay quanh người nàng khi họ đến bậc thang cuối. “Cô lạnh sao?” anh hỏi, “hay là do căng thẳng?”

“Tôi m-muốn rời khỏi Luân Đôn,” nàng đáp lời, “trước khi những người họ hàng tìm ra tôi.”

“Có bất cứ lí do nào khiến họ nghĩ cô đã đến chỗ tôi không?”

“Ồ k-không,” nàng nói. “Sẽ không có người nào tin tôi có thể loạn trí đến thế.”

Nếu nàng còn chưa chóng mặt thì nụ cười toét miệng sáng rực của anh cũng sẽ khiến nàng chao đảo. “May là tính kiêu căng tự phụ của tôi được phát huy tốt. Nếu không thì cô đã phá hủy nó mất rồi.”

“Tôi chắc là ngài đã có rất nhiều phụ nữ để c-củng cố cho tính kiêu căng tự phụ của ngài rồi. Ngài không cần thêm một người nữa.”

“Tôi luôn luôn muốn thêm một người nữa, em yêu. Đó là vấn đề của tôi đấy.”

Anh đưa nàng trở lại thư viện, nàng ngồi trước lò sưởi thêm một vài phút nữa. Chỉ vừa khi nàng bắt đầu ngủ thiếp đi trên ghế, St.Vincent quay trở lại để đưa nàng ra ngoài. Loạng choạng, nàng đi theo anh đến nơi một cỗ xe ngựa quét sơn đen bóng đang đợi đối diện ngôi nhà, và St.Vincent khéo léo đưa nàng vào xe. Ở bên trong, ghế ngồi bọc nhung màu kem sang trọng cực kì không kinh tế nhưng lại tuyệt diệu, bồng lên phản chiếu ánh sáng dịu từ ngọn đèn nhỏ trong xe. Evie trải qua một cảm giác sung sướng lạ lẫm khi nàng ngồi dựa vào ghế nệm bọc nhung với những tua viền dệt bằng tơ. Gia đình bên phía mẹ nàng tuân theo những luật lệ nghiêm ngặt về việc phải kiềm nén lối sống xa hoa, và họ hoài nghi tất cả những thứ có vẻ quá sang trọng. Nhưng đối với St.Vincent, nàng cho rằng anh coi sự xa hoa là tầm thường, nhất là khi liên quan đến tiện nghi cho bản thân.

Một cái giỏ bện bằng những dải dây da mỏng được đặt trên sàn. Ngập ngừng, Evie mò mẫm và tìm được vài cái sandwich quấn trong khăn ăn, những lát bánh mì bơ sữa dày nén đầy những lát thịt xông khói cùng phô mát. Mùi hương của thịt xông khói đậm ngọt khuấy lên một cơn đói cồn cào, và nàng ăn hai bánh sandwich liên tiếp một cách nhanh chóng, gần như mắc nghẹn vì háo hức đói ngấu.

Bước vào cỗ xe, St.Vincent xếp cả thân hình cao lớn của anh vào chỗ ngồi đối diện. Anh hơi mỉm cười trước cảnh Evie đang kết thúc những mẫu bánh mì kẹp cuối cùng. “Cảm thấy khá hơn chứ?”

“Vâng, cảm ơn ngài.”

St. Vincent mở một ngăn thông được xây rất thông minh bên trong thân xe, lấy ra hai ly thủy tinh nhỏ cùng một chai rượu vang trắng đã được một người hầu đặt sẵn ở đó. Anh rót đầy một ly và đưa nó cho nàng. Sau khi cẩn trọng uống một hớp rượu nho ngọt ngào mát lạnh đó, Evie uống một cách đói khát. Phụ nữ hiếm khi được phép uống rượu vang mạnh...vì nó thường làm cho người ta đầy nước. Uống xong ly rượu, nàng chỉ vừa có kịp thời gian để ước thêm một ly trước khi nó được rót đầy lần nữa. Cỗ xe giật nhẹ rồi bắt đầu lăn bánh, và rằng Evie va vào vành ly khi cỗ xe xóc nảy lên theo con đường. Sợ rằng nàng có thể làm đổ rượu ra ghế nhưng, nàng uống một

ngụm lớn, và nghe thấy tiếng cười ôn tồn của St. Vincent.

“Uống chậm thôi cưng. Chúng ta còn một chuyến hành trình dài ở phía trước.” Thả lỏng người dựa vào nệm, anh trông như một vị tổng trấn an nhàn trong những quyển tiểu thuyết gọi tình mà Daisy Bowman rất ưa thích. “Nói tôi nghe xem, cô sẽ làm gì nếu tôi từ chối lời đề nghị của cô? Cô sẽ đi đâu?”

“Tôi cho là mình sẽ đi-đến ở với Annabelle và ngài Hunt.” Bỏ tròn đến chỗ Lillian và Ngài Westcliffe không phải là một lựa chọn, bởi vì họ đang trong tháng trăng mật. Và sẽ thật vô ích khi tìm đến nhà Bowman...mặc dù Daisy sẽ tha thiết tranh cãi vì nàng, cha mẹ cô ấy vẫn sẽ không muốn dính dáng đến tình huống này.

“Tại sao đó lại không phải là lựa chọn đầu tiên của cô?”

Evie cau mày. “Sẽ rất khó khăn, nếu không muốn nói là không thể, để vợ chồng ngài Hunt giữ cho tôi không bị dượng và cậu bắt lại. Tôi sẽ a-an toàn với tư cách là vợ ngài hơn là một vị khách của ai đó.” Rượu vang đang khiến nàng cảm thấy chóng mặt một cách dễ chịu, và nàng lún sâu hơn vào ghế ngồi.

Trầm ngâm quan sát nàng, St. Vincent nghiêng người xuống để tháo giày cho nàng. “Cô sẽ thoải mái hơn mà không có những cái này,” anh nói. “Vì lòng kính Chúa, đừng có e thẹn mà nhích người đi. Tôi sẽ không gạ gẫm cô trong một cỗ xe ngựa đâu.” Tay tháo dây giày, anh nói tiếp trong một giọng êm như nhung, “Và nếu tôi có hành động theo lối đó thì cũng chẳng có hậu quả gì lớn, vì chúng ta sẽ sớm kết hôn.” Anh cười toét miệng khi nàng giật bàn chân lại, và anh với tới chân bên kia.

Để cho anh tháo chiếc giày còn lại của mình, Evie buộc mình phải thả lỏng người, dù sự đụng chạm phớt qua của những ngón tay anh nơi mắt cá chân nàng như thổi lên một luồng hơi nóng xông xáo lạ lùng.

“Cô có thể nói lỏng dây thắt áo nịt lót ra,” anh gợi ý. “Sẽ giúp cho chuyến

đi của cô dễ chịu hơn.”

“Tôi không mặc áo n-ñit bên trong,” nàng nói mà không nhìn anh.

“Cô không mặc? Chúa tôi.” Cái nhìn của anh trượt xuống cơ thể nàng với sự đánh giá của một chuyên gia. “Đúng là một cô ả có kích thước may mắn.”

“Tôi không thích từ đó.”

“Cô ả? Thứ lỗi cho tôi...một thói quen khó sửa thôi. Tôi luôn luôn đối xử với các quý cô như những cô ả trên đường phố, và những cô ả trên đường phố như các quý cô.”

“Và cách đó giúp cho ngài rất thành công?” Evie hỏi hoài nghi.

“Ồ, đúng vậy,” anh trả lời với một vẻ ngạo mạn hăng hái đến mức nàng không thể không mỉm cười.

“Ngài là một người đàn ông x-xấu xa.”

“Thật vậy. Nhưng một sự thật hiển nhiên của cuộc sống là những kẻ xấu xa lại thường có kết thúc tốt đẹp hơn họ xứng đáng rất nhiều. Trong khi những người tử tế, như cô chẳng hạn...” Anh ra hiệu về phía Evie và không gian quanh nàng, như thể hoàn cảnh hiện tại của nàng là một ví dụ hoàn hảo cho lập luận của anh.

“Có thể tôi không phải là người t-t-tử tế như ngài nghĩ.”

“Người ta chỉ có thể hy vọng thôi.” Đôi mắt sáng lấp lánh của anh nheo lại đây suy tư. Evie nhận thấy lông mi anh, dài một cách sỗ sàng đối với một người đàn ông, có sắc vàng đậm hơn nhiều so với tóc anh. Mặc dù anh có kích thước cao lớn và đôi vai rộng, vẫn có nét đặc trưng của một con mèo hoang trong anh...anh giống như một con hổ lười nhác nhưng vẫn có khả

nặng giết chóc. “Cha cô bị bệnh gì?” anh hỏi. “Tôi đã nghe những lời đồn thổi, nhưng chẳng có gì là chắc chắn.”

“Ông bị bệnh lao phổi,” Evie thì thầm. “Ông đã được chuẩn đoán mắc căn bệnh đó vào sáu tháng trước—tôi đã không được gặp ông từ đó. Đó là quãng thời gian 1-lâu nhất mà tôi từng đến thăm ông. Nhà Maybrick thường cho tôi đến câu lạc bộ để thăm ông, vì họ thấy việc đó chẳng có hại gì. Nhưng vào năm ngoái, Di Florence đã quyết định rằng cơ may tìm chồng của tôi bị tổn hại bởi liên hệ của tôi và cha, do đó tôi phải giữ khoảng cách với ông. Họ muốn tôi vờ như ông không tồn tại.”

“Thật đáng ngạc nhiên làm sao,” anh thì thầm mỉa mai, rồi bắt chéo chân lại. “Tại sao cô lại đột ngột có ham muốn lớn vờ quanh giường bệnh của ông ấy? Muốn đảm bảo vị trí của cô trong di chúc, hả?”

Làm ngơ ác ý lẫn khuất trong câu hỏi của anh, Evie nghĩ về câu trả lời của nàng, và nói lãnh đạm “Khi tôi còn là một đứa trẻ, tôi được phép đến thăm ông thường xuyên. Chúng tôi rất gắn bó. Ông đã là—và vẫn là—người đàn ông duy nhất từng quan tâm chăm sóc tôi. Tôi yêu ông. Và không muốn ông phải chết trong cô đơn. Ngài có thể c-chế nhạo tôi vì điều đó, nếu nó khiến ngài thấy vui. Tôi không quan tâm. Ý kiến của ngài chẳng quan trọng gì với tôi hết.”

“Bình tĩnh nào, cưng.” Giọng anh xen lẫn với một sự thích thú nhẹ nhàng. “Tôi phát hiện ra cô có dấu hiệu của tính cáu kỉnh, không nghi ngờ gì cô được thừa hưởng từ ông già đó. Tôi đã thấy đôi mắt ông ấy sáng lóe lên như thể khi sự cáu giận của mình bị đem ra đùa cợt.”

“Ngài biết cha tôi sao?” nàng ngạc nhiên hỏi.

“Tất nhiên. Tất cả những người đàn ông biết tận hưởng khoái lạc đều đã từng đến sòng bạc Jenner’s vì một dạng kích thích thể này hay thể khác. Cha cô là một gã tử tế, mặc dù ông ấy bình tĩnh như một cái bụi nhùi khô. Tôi không thể không thắc mắc—làm thế quái nào một người nhà Maybrick lại kết hôn với một người ở khu đông Luân Đôn?”

“Tôi nghĩ rằng mẹ tôi chắc đã phải xem ông như một cơ may để thoát khỏi gia đình của bà.”

“Cũng y như tình trạng của chúng ta vậy,” St. Vincent nói chế giễu. “Chắc là phải có một cấu trúc đối trọng ở đây, không phải sao?”

“Tôi h-hy vọng là sự cân đối này chấm dứt ngay tại đó,” Evie trả lời. “Bởi vì tôi được hình thành không lâu sau khi họ kết hôn, và rồi mẹ tôi mất vì sinh tôi.”

“Tôi sẽ không làm cho cô phình-bụng lên, nếu cô không muốn thế,” anh nói thản nhiên. “Để tránh thai thì cũng dễ thôi...bao, cao su xốp, ống thụt, còn chưa kể đến cái bùa nhỏ bằng bạc rất thông minh mà người ta có thể--“ Anh ngừng lời khi bắt gặp vẻ mặt của nàng, và đột ngột bật cười. “Chúa tôi, cặp mắt cô cứ như hai cái đĩa. Tôi đã làm cô hoảng sợ à? Đừng có nói với tôi là cô chưa bao giờ nghe về những thứ đó từ những người bạn đã kết hôn của cô.”

Evie chậm chậm lắc đầu. Mặc dù Annabelle Hunt, trong một vài dịp, đồng ý giải thích một vài chuyện bí ẩn về quan hệ hôn nhân, cô ấy chắc chắn là chưa bao giờ đề cập đến bất cứ một phương pháp phòng tránh nào. “Tôi ngờ họ đã từng nghe về chúng hay chưa nữa,” nàng nói, và anh lại phá ra cười.

“Tôi sẽ còn hơn là tình nguyện được làm sáng tỏ vấn đề này cho em khi chúng ta đến Scotland.” Đôi môi anh cong lên thành một nụ cười mà hai chị em nhà Bowman đã từng thấy cực kỳ hấp dẫn...nhưng họ chắc đã không nhận thấy vẻ tính toán trong đôi mắt anh. “Tình yêu của tôi, em có xem xét đến khả năng em sẽ tận hưởng đêm tân hôn của chúng ta đủ để muốn nó hơn một lần không?”

Những lời âu yếm trượt khỏi lưỡi anh mới dễ dàng làm sao. “Không,” Evie nói chắc chắn. “Tôi sẽ không.”

“Mmm...” Một âm thanh gần giống như tiếng mèo gầm gừ bật ra khỏi cổ họng anh. “Tôi thích một sự thách đố.”

“Tôi c-có thể tận hưởng việc vào giường ngủ với ngài,” Evie nói, nhìn anh điềm tĩnh, từ chối hướng mắt đi nơi khác ngay cả khi nó khiến cho nàng đỏ mặt không thoải mái. “Tôi cũng hy vọng điều đó. Nhưng nó cũng sẽ không thay đổi quyết định của tôi. Bởi vì tôi biết ngài là loại người gì—và tôi biết ngài có khả năng làm những gì.”

“Em yêu à...” anh nói gần như âu yếm, “em còn chưa bắt đầu biết về phần tồi tệ nhất của tôi đâu.”

* * *

Chương 3

Chuyến đi kéo dài mười hai tiếng rời khỏi vùng đất của dòng tộc Westcliff ở Hampshire đối với Evie đã là khó chịu, vì vậy hành trình bốn mươi tám giờ tới Scotland không khác gì tra tấn. Nếu tốc độ của họ vừa phải, có thể nó sẽ dễ chịu hơn. Nhưng vì Evie đã nhất quyết phải đi ngay đến Gretna Green, họ chỉ ngừng lại sau mỗi ba giờ để thay đổi người đánh xe và đoàn ngựa. Evie lo sợ nếu những người họ hàng của nàng bằng cách nào đó đã khám phá ra việc nàng đang làm, họ sẽ bắt tay ngay vào cuộc rượt đuổi cấp tốc. Và xem xét kết quả trận đấu tay đôi giữa St. Vincent và Ngài Westcliff, Evie không dám nuôi hy vọng anh có thể thắng Dượng Pergerine.

Với tốc độ không ngừng nghỉ, dù cỗ xe ngựa đã được gắn lò xo chất lượng và được trang bị tiện nghi, nó vẫn đu đưa và xóc nảy làm cho Evie bắt đầu cảm thấy buồn nôn. Nàng đã kiệt sức và không thể tìm thấy một tư thế nào để ngủ cho thoải mái. Đầu nàng cứ va vào thân xe. Bất cứ khi nào nàng có thể thiếp đi thì dường như chỉ mới một vài phút trôi qua, nàng lại bị đánh thức.

St. Vincent rõ ràng là ít thảm hại hơn Evie, mặc dù anh cũng mang một vẻ ngoài xộc xệch, mệt mỏi. Mọi cố gắng trò chuyện đều đã dần hao mòn từ lâu, và họ ngồi cùng nhau trong sự im lặng khắc kỷ. Ngạc nhiên thay, St. Vincent chẳng hề thốt lên một lời kêu ca về bài thử thách tính chịu đựng ác nghiệt này. Anh cũng cảm thấy cùng một sự khản trương như nàng phải đến Scotland. Cho lợi ích của anh, còn hơn là vì lợi ích của nàng, để thấy họ kết hôn hợp pháp sớm nhất có thể.

Thế là hành trình cứ tiếp diễn và tiếp diễn...những chỗ gồ ghề lởm chởm trên đường khiến cỗ xe nảy lên, đôi khi gần như ném tung Evie ra khỏi ghế. Một khuôn mẫu của những đợt thiếp đi và bị ép buộc tỉnh giấc cứ lặp đi lặp lại. Mỗi lần cánh cửa xe mở ra, với St. Vincent nhảy xuống để kiểm tra một

đoàn ngựa và người lái xe mới, một luồng không khí lạnh giá trời đánh lại tràn vào bên trong. Lạnh lẽo, nhức buốt và khắc nghiệt, khiến Evie co rúm vào một góc.

Đêm đang theo sát gót ngày, nhiệt độ ngoài trời gây nhức nhối và cơn mưa phùn làm ướt đầm cả áo khoác ngoài của Evie khi St. Vincent dắt nàng đi qua khoảng sân cỏ của quán trọ. Anh đưa Evie đến một căn phòng kín đáo. Nàng ăn một chén súp âm ấm và sử dụng phòng vệ sinh trong khi anh đi chu tất một sự thay thế đoàn hộ tống khác. Khung cảnh cái giường gần như khiến Evie phát bệnh vì khao khát. Nhưng giấc ngủ có thể đến sau, khi nàng đã đến Gretna Green và đã vĩnh viễn thoát khỏi tầm với của gia đình nàng.

Tự chung lại, khoảng thời gian họ nghỉ lại nơi đó chỉ ít hơn nửa giờ đồng hồ. Quay lại cỗ xe, Evie cố gắng cởi đôi giày ướt của nàng mà không làm lấm bùn lên ghế nhưng. St. Vincent bước vào trong xe sau nàng và cúi người xuống để giúp. Trong khi anh tháo dây giày và kéo chúng ra khỏi những ngón chân bị bó chặt của nàng, Evie cởi bỏ chiếc mũ sũng nước mưa trên đầu anh và quẳng nó vào chỗ ngồi đối diện mà không nói lời nào. Tóc anh trông dày và mềm mại, những lọn tóc sáng lên đủ các sắc màu từ hồ phách đến màu của rượu sâm-banh.

Di chuyển đến ngồi bên cạnh nàng, St. Vincent ngắm nhìn gương mặt khôn khổ của nàng và đưa tay chạm vào đường cong lạnh lẽo bên má nàng. “Tôi sẽ nói điều này vì em,” anh thì thầm. “Bất cứ người phụ nữ nào khác cũng sẽ rên rỉ cần nhân vào lúc này rồi.”

“Em kh-khó có thể than phiền được,” Evie nói, run rẩy dữ dội, “khi chính em là người đã yêu cầu đi thẳng đến Scotland.”

“Chúng ta đã đi được nửa đường rồi. Một đêm nữa, rồi thêm một ngày, và chúng ta sẽ kết hôn tối mai.” Đôi môi anh nhích lên thành một nụ cười khêu gợi châm biếm. “Chắc chắn là chưa từng có một cô dâu nào háo hức với giường tân hôn hơn em.”

Đôi môi run rẩy của Evie cong lên thành một nụ cười đáp lại khi nàng hiểu

ý anh ám chỉ—rằng nàng háo hức đi ngủ, chứ không phải để ân ái. Chăm chú nhìn lên gương mặt anh, rất gần với mặt nàng, nàng lơ đãng tự hỏi bằng cách nào những dấu hiệu mệt mỏi và những quầng thâm dưới mắt có thể khiến anh trông thật lôi cuốn đến thế. Có lẽ đó là vì lúc này anh trông sống động hơn những vị thần Roman đẹp đẽ nhưng vô cảm. Phần lớn thái độ ngạo mạn quý tộc của anh đã tan biến, trông anh thư thái và có thể chạm tới được. Dường như giữa chuyến hành trình địa ngục này, một liên kết mỏng manh nào đó đã được hình thành giữa họ.

Khoảnh khắc xao xuyến bị cắt ngang bởi một tiếng gõ cửa. St. Vincent mở cửa để lộ một người hầu gái quần áo lôi thôi đang đứng trong cơn mưa. “Ây, thưa ngài,” cô nói, nhìn trộm từ dưới chiếc mũ trùm khi đưa cho anh hai đồ vật. “Một cái bình nóng và một cục gạch, đúng như ngài yêu cầu.”

St. Vincent rút ra một đồng tiền từ trong túi áo và đưa nó cho cô. Cô cười tươi với anh trước khi lao vụt trở lại vào nơi trú ẩn của quán trọ. Evie chớp mắt ngạc nhiên, St. Vincent đưa cho nàng một cái cốc bằng đất nung mạ thiếc chứa đầy một thứ chất lỏng bốc khói. “Cái gì đây ạ?”

“Một loại thức uống để làm ấm người em từ bên trong.” Anh nhắc một viên gạch được bọc trong lớp vải xám để ước lượng sức nặng của nó. “Và cái này là cho chân em. Nhắc chân em lên ghế ngồi kia.”

Trong bất cứ hoàn cảnh nào khác Evie có thể đã phản đối anh vì phô bày chân nàng một cách hờ hững như thế. Nhưng trong lúc này, nàng không lên tiếng phản đối khi anh xếp lại váy nàng và đặt viên gạch nóng ở chân nàng. “Ôiiiiiii...” Nàng rùng mình để chịu khi hơi nóng tuyệt vời đó phủ lên những ngón chân rét cóng của nàng. “Ôi...c-chưa từng có thứ gì lại cảm giác tuyệt đến vậy...”

“Phụ nữ cứ nói với tôi điều đó suốt,” một nụ cười phảng phất trong giọng anh. “Đây, tựa người em vào tôi.”

Evie vâng lời, nghiêng người dựa vào anh. Hai cánh tay anh choàng quanh người nàng. Ngực anh rắn rỏi, nhưng nó nâng đỡ phía sau đầu nàng một

cách hoàn hảo. Nhấc cốc nước lên môi, nàng uống thử một ngụm. Nó là một loại rượu nào đó, được hòa với nước, thêm hương vị với đường và nước chanh. Nàng uống chậm chậm, chất nước nóng lấp đầy cơ thể nàng ấm áp. Một hơi thở dài khoan khoái trượt ra khỏi môi nàng. Cỗ xe xóc nảy tới trước, nhưng St. Vincent ngay lập tức điều chỉnh lại vòng ôm của anh, giữ cho nàng rúc vào ngực anh thật dễ chịu. Evie khó mà tưởng tượng được làm thế nào địa ngục lại bỗng nhiên có thể trở thành thiên đường.

Nàng chưa bao giờ trải nghiệm sự gần gũi cơ thể đến thế với một người đàn ông trước đây. Có vẻ như tận hưởng nó là một sai lầm kinh khủng. Tuy vậy, nàng sẽ phải mất hết cảm giác mới không làm thế. Thật không công bằng khi tự nhiên lại lãng phí quá đáng hàng loạt những nét đẹp nam tính lên anh. Và anh ấm áp đến khó tin. Nàng chống lại một thôi thúc rúc sâu hơn vào người anh. Quần áo của anh được làm từ những chất liệu đắt tiền; một cái áo khoác lông cừu hảo hạng, áo gi-lê bằng lụa rất mịn, áo sơ-mi bằng vải lanh mềm mại. Hương nước hoa đắt tiền phảng phất lẫn với mùi hương của làn da sạch sẽ.

Sợ rằng anh có thể muốn đẩy nàng ra khi nàng đã uống xong cốc nước, Evie cố gắng uống thật chậm. Nàng tiếc nuối khi rót cuộc nàng cũng uống cạn đến giọt cuối cùng. Lấy cái cốc từ tay nàng, St. Vincent đặt nó lên sàn. Evie hoàn toàn nhẹ nhõm khi anh ngồi lại và ôm nàng trong vòng tay anh một lần nữa. Nàng nghe tiếng anh ngáp. “Ngủ đi,” anh thì thầm. “Em có ba giờ trước khi đội đánh xe thay đổi.”

Chèn chân nàng chặt hơn vào viên gạch nóng, Evie nửa xoay người và cuộn mình sâu hơn vào trong anh, và để cho mình trôi vào giấc ngủ sâu mời gọi.

Phần còn lại của hành trình trở thành một chuỗi lơ mơ của những chuyển động cùng với sự mệt mỏi và giấc ngủ bị đánh thức đột ngột. Khi Evie càng cảm thấy kiệt sức, nàng càng trở nên phụ thuộc nhiều hơn vào St. Vincent. Với mỗi trạm dừng mới, anh lại sắp xếp để mang về cho nàng một cốc trà hoặc nước súp, và anh làm nóng lại viên gạch ở mọi lò sưởi còn trống. Anh còn tìm thấy một tấm chăn đắp từ đâu đó, khuyên Evie một cách khô khan rằng nàng không nên hỏi làm thế nào anh lại có được. Tin rằng nếu không có anh, đến lúc này nàng sẽ đông cứng thành đá mất rồi, Evie nhanh chóng

đánh mất tất cả sự e dè và gắn chặt vào anh bất cứ khi nào anh ở trong xe ngựa. “K-không phải em đang tán tỉnh đâu nhé,” nàng nói trong khi nằm lên ngực anh. “Ngài chỉ là một ng-nguồn tỏa nhiệt tiện lợi thôi.”

“Thì như em nói đó,” St. Vincent trả lời uể oải, nhét mép chần quanh họ chặt hơn. “Thế mà trong mười lăm phút vừa qua em đã môn trốn những phần trên người tôi mà chưa có ai dám chạm vào trước đây.”

“Em r-rất nghi ngờ điều đó.” Nàng vùi sâu hơn nữa vào dưới áo khoác của anh, và nói thêm với một giọng nghèn nghẹt, “Ngài chắc là đã được s-sờ đến còn nhiều hơn cả một cái hòm mây ở cửa hàng Fortnum và Mason nữa.”

“Và có thể mua được tôi nếu có một cái giá phù hợp hơn.” Anh đột ngột nhắm mắt, và di chuyển để đặt nàng lên lòng anh. “Đừng có đặt đầu gối em ở đó, em yêu, hoặc là mấy cái kế hoạch về đêm tân hôn của em sẽ công cốc hết.”

Nàng thiếp đi cho đến điểm dừng tiếp theo của họ, và chỉ vừa lúc nàng thấy mình rơi vào một giấc ngủ sâu, St. Vincent nhẹ lay nàng dậy. “Evangeline,” anh thì thầm, vuốt mái tóc rối của nàng ra sau. “Mở mắt ra nào. Chúng ta đã đến điểm dừng tiếp theo rồi. Đến lúc phải đi ra ngoài một vài phút.”

“Không muốn,” nàng làu bàu, khó chịu đẩy anh ra.

“Em phải dậy,” anh khẳng khẳng nhẹ nhàng. “Lần này chúng ta sẽ nghỉ lại lâu hơn. Em sẽ phải sử dụng phòng vệ sinh vào lúc này, vì nó sẽ là cơ hội cuối của em trong một chặng đường dài nữa.”

Evie đang sắp sửa phản đối rằng nàng chẳng cần một phòng vệ sinh, khi đột nhiên nàng nhận ra mình có cần. Ý nghĩ ngòai dậy và bước ra một lần nữa dưới cơn mưa buốt giá gần khiến mắt nàng ngấn nước. Nghiêng người tới trước, nàng mang đôi giày bản ẩm ướt vào và mò mẫm khổ sở với những sợi dây. St. Vincent đẩy tay nàng sang một bên và tự mình cột chúng. Anh giúp nàng xuống xe, và Evie cắn răng lại khi một đợt gió khắt nghiệt quật

vào nàng. Trời bên ngoài lạnh ghê gớm. Sau khi kéo mũ trùm đầu xuống thấp hơn trên mặt nàng, St. Vincent đặt một cánh tay nâng đỡ quanh vai nàng và giúp nàng băng qua bãi cỏ trước quán trọ. “Tin tôi đi,” anh nói, “em sẽ thà là trải qua một vài phút ở đây còn hơn là phải dừng lại ở bên vệ đường sau đó. Tôi biết về phụ nữ và sự sâu sắc của họ--“

“Em biết rõ sự sâu sắc của mình,” Evie nói gắt gỏng. “Chẳng cần phải giải thích điều đó cho em đâu.”

“Tất nhiên. Thứ lỗi cho tôi nếu tôi nói chuyện vượt quá giới hạn—tôi đang cố giữ cho mình tỉnh táo. Và cả em nữa, thật đấy.”

Bám vào eo của anh, Evie lê bước qua lớp bùn lạnh giá và tự làm mình phân tâm bằng cách nghĩ về anh họ Eustace, và nàng vui mừng đến thế nào vì không phải kết hôn với anh ta. Nàng sẽ không còn phải sống dưới mái nhà của những người Maybrick nữa. Ý nghĩ đó cho nàng thêm sức mạnh. Một khi nàng đã kết hôn, họ sẽ chẳng còn quyền lực nào đối với nàng. Lay Chúa, việc đó không thể xảy ra đủ nhanh theo ý nàng.

Sau khi sắp xếp để sử dụng một căn phòng tạm thời, St. Vincent nắm lấy vai Evie và đánh giá nàng với một cái nhìn tổng thể. “Em trông sắp ngất đến nơi,” anh nói thẳng thừng. “Em yêu, có đủ thời gian cho em nghỉ ngơi ở đây khoảng một hoặc hai giờ. Tại sao em không—“

“Không,” nàng lạnh lùng ngắt lời. “Em muốn đi tiếp.”

St. Vincent nhìn nàng với vẻ khó chịu rõ ràng, nhưng hỏi mà không có ác ý, “Em lúc nào cũng cứng đầu thế này à?” Đưa nàng lên phòng, anh nhắc nàng phải khóa cửa khi anh đi khỏi. “Cố đừng có ngủ gật trong phòng vệ sinh,” anh cố vấn một cách hữu ích.

Khi họ trở lại cỗ xe, Evie làm theo khuôn mẫu đã thành quen thuộc của họ, nàng cởi bỏ giày và để cho St. Vincent đặt viên gạch nóng ở gần chân nàng. Anh đặt nàng vào giữa đôi chân dang rộng của mình, gác một chân lên gần viên gạch, trong khi chân kia đặt trên sàn để giữ thăng bằng. Nhịp tim của

Evie tăng lên, mạch đập co giãn vì lượng máu dồn dập tràn qua khi St. Vincent nắm lấy một bàn tay nàng trong tay anh và bắt đầu chơi đùa với những ngón tay lạnh cóng của nàng. Bàn tay anh thật ấm áp, những đầu ngón tay mượt như nhung, móng tay được cắt tỉa gọn gàng. Một bàn tay mạnh mẽ, nhưng hẳn là bàn tay của một người đàn ông nhàn nhã.

St. Vincent đan những ngón tay họ vào nhau, dùng ngón cái của anh vẽ một vòng tròn trong lòng bàn tay nàng, rồi trượt những ngón tay anh lên để áp vào những ngón tay nàng. Mặc dù nước da anh sáng, làn da lại có một sắc thái ấm áp như kiểu da dễ bắt nắng. Cuối cùng, St. Vincent cũng ngừng trò chơi của mình và giữ những ngón tay nàng cuộn lại trong tay anh.

Chắc chắn việc này là không thể...hoa-bên-lè Evangeline Jenner...một mình trong cỗ xe ngựa với một kẻ trác táng nguy hiểm, cuống cuồng chạy mãi miết đến Gretna Green. *Nhìn xem mình đã bắt đầu chuyện gì này*, nàng nghĩ hơi chóng mặt. Nàng xoay đầu trên ngực anh để dựa má vào lớp vải áo sơ-mi mềm mại và hỏi một cách uể oải. “Gia đình ngài như thế nào ạ? Ngài có anh chị em không?”

Đôi môi anh chơi đùa trên những búp tóc của nàng trong một lúc, và rồi anh nhấc môi lên để trả lời. “Chẳng còn ai trừ cha tôi và tôi. Tôi chẳng có ký ức gì về mẹ mình—bà đã chết vì bệnh dịch khi tôi vẫn là một đứa bé còn ẵm ngửa. Tôi có bốn chị gái. Vì là con út, và con trai duy nhất nên tôi được nuông chiều quá mức. Nhưng lúc nhỏ tôi đã mất ba chị gái vì bệnh sốt ban đỏ...Tôi còn nhớ được gửi tới vùng đất ở nông thôn của chúng tôi khi họ bị bệnh, và khi tôi được mang trở lại, họ đã ra đi. Người chị còn lại—chị cả của tôi—đã kết hôn, nhưng cũng như mẹ tôi, chị ấy chết trong khi lâm bồn. Đứa trẻ không sống sót được.”

Evie nằm bất động và buộc bản thân phải thả lỏng trong suốt lời tường thuật đều đều như anh đang kể lại một câu chuyện của ai đó. Nhưng bên trong nàng cảm thấy một sự thương hại chớm lên cho cậu nhóc là anh lúc nhỏ. Một người mẹ và bốn chị gái tràn đầy tình yêu thương, tất cả biến mất khỏi cuộc đời anh. Bất cứ người trưởng thành nào cũng khó mà hiểu được một mất mát như thế, nói gì đến một đứa trẻ. “Ngài có bao giờ tự hỏi cuộc đời ngài sẽ thế nào,” nàng hỏi, “nếu ngài có một người mẹ không?”

“Không.”

“Em thì có. Em luôn tự hỏi bà sẽ khuyên bảo em điều gì.”

“Vì mẹ em cuối cùng thì kết hôn với một kẻ côn đồ như Ivo Jenner,” St. Vincent trả lời mỉa mai, “tôi sẽ không quá mong chờ vào lời khuyên của bà ấy.” Một khoảng ngừng giễu cợt. “Làm thế nào mà họ lại gặp nhau? Đâu phải thường xuyên mà một phụ nữ gia giáo chạm trán với loại người như Jenner.”

“Điều đó đúng ạ. Mẹ em đang đi trên một cỗ xe ngựa với dì em—đó là vào một trong những ngày mùa đông khi sương mù của Luân Đôn quá dày vào buổi trưa mà người ta khó có thể thấy được vài thước trước mặt. Cỗ xe lách đi để tránh một ổ gà trên đường, và hắt văng cha em, người đang đứng trên mặt đường gần đó. Vì mẹ em cố nài, người đánh xe đã ngừng lại và hỏi han về tình trạng của ông. Ông chỉ hơi thâm tím thôi, không có gì trầm trọng cả. Và em cho là...em cho là cha em đã khiến bà lưu tâm, bởi vì bà đã gửi một lá thư cho cha em vào ngày hôm sau, hỏi thăm về sức khỏe của ông thêm lần nữa. Họ bắt đầu thư từ cho nhau—cha em đã nhờ ai đó viết thư giùm ông, vì ông không được học chữ. Em không biết thêm chi tiết nào khác, chỉ trừ việc họ bỏ trốn cùng nhau.” Một nụ cười hài lòng cong lên trên môi nàng khi nàng mừng rỡ sự điên tiết của những người nhà Maybrick khi phát hiện ra mẹ nàng đã bỏ đi với Ivo Jenner. “Bà mất khi mười chín tuổi,” về mặt nàng suy tư. “Và em hai mươi ba. Em có cảm giác thật lạ khi lại sống lâu hơn bà.” Xoay người trong vòng tay Sebastian, nàng ngược mắt lên nhìn anh. “Ngài bao nhiêu tuổi, thưa ngài? Ba mươi tư? Ba mươi lăm?”

“Ba mươi hai. Mặc dù vào lúc này tôi cảm thấy như mình đã một trăm lẻ hai tuổi.” Anh nhìn nàng chăm chăm đầy hiếu kỳ. “Chuyện gì đã xảy ra với tật nói lắp của em, nhóc con? Nó đã biến mất đâu đó giữa nơi này và Teesdale.”

“Thật ư?” Evie hỏi, hơi ngạc nhiên. “Em cho là...em có lẽ đã cảm thấy dễ chịu khi ở bên ngài. Em có xu hướng ít nói lắp hơn với một vài người nhất

định.” Thật là lạ--tật nói lấp của nàng chưa bao giờ biến mất hoàn toàn như thế này trừ khi nàng đang nói chuyện với trẻ con.

Ngực anh chuyển động dưới tai nàng trong một tiếng thở hắt giận dữ hài hước. “Chưa từng có ai nói với tôi rằng tôi là kiểu người dễ chịu. Tôi chắc chắn là mình không thích điều đó. Tôi sẽ phải sớm làm điều gì đó xấu xa để sửa chữa cái cảm giác của em mới được.”

“Không nghi ngờ gì ngài sẽ làm thế ạ.” Nàng nhắm mắt lại và sụm người nặng nề hơn vào anh. “Em nghĩ, em đã quá mệt để có thể nói lấp.”

Bàn tay anh lướt lên, nhẹ nhàng vuốt ve tóc và một bên mặt nàng, đầu ngón tay anh mát-xa nơi thái dương. “Ngủ đi,” anh thì thầm. “Chúng ta gần tới đó rồi. Nếu em đi đến địa ngục trong một cái xe kéo, tình yêu của tôi, em sẽ sớm ấm hơn thôi.”

Nhưng nàng lại không ấm lên. Họ càng đi xa hơn về phía Bắc thì trời càng lạnh hơn, cho đến khi Evie cay đắng nghĩ một lượng lưu huỳnh gọi quỷ hay nước súp địa ngục còn được chào đón hơn. Ngôi làng của Gretna Green ngụ trong vùng quê của Dumfriesshire, nằm về phía Bắc của khu lân cận giữa nước Anh và Scotland. Để thách thức những điều luật hôn nhân khắt khe của nước Anh, hàng trăm cặp đôi đã đi bằng đường bộ từ Luân Đôn, xuyên qua vùng Carlisle, đến Gretna Green. Họ đi bộ, bằng xe hoặc trên lưng ngựa, tìm kiếm một chỗ ẩn náu, nơi họ có thể đọc lời thề hôn nhân và quay trở lại nước Anh với tư cách là vợ chồng.

Sau khi đã vượt qua cây cầu bắt ngang qua Sark River và đi vào Scotland, cặp tình nhân có thể được kết hôn ở bất cứ đâu trong vùng. Một lời tuyên bố trước những người làm chứng là tất cả những gì cần thiết. Những dịch vụ kết hôn đình đám đã tăng lên ở Gretna Green, với những người bản địa cạnh tranh nhau để tổ chức dịch vụ hôn lễ trong những ngôi nhà kín đáo, những khách sạn, hoặc ngay cả ngoài trời. Tuy vậy, vị trí nổi tiếng nhất—và nổi tiếng xấu nhất—cho một đám cưới theo phong cách Gretna, lại là cửa hàng của người thợ rèn, nơi quá nhiều dịch vụ gấp gáp được tổ chức đến mức một hôn lễ dù cử hành ở *bất cứ nơi nào* tại Gretna Green đều được

xem như một “hôn lễ cái đe”. Truyền thống đó đã bắt đầu từ những năm 1700 khi một người thợ rèn tự xếp mình vào vị trí đầu trong cả hàng dài những người mục sư thợ rèn.

Cuối cùng, cỗ xe của St. Vincent đã đến được đích, một quán trọ ngay cạnh một cửa hàng thợ rèn. Nghĩ rằng Evie có thể khuy xuống vì mệt mỏi, St. Vincent giữ một cánh tay vững chãi quanh người nàng khi họ đứng trước cái bàn méo mó của người chủ quán trọ. Người chủ quán trọ, Ông Findley, cười tươi rói vì hoan hỉ khi biết được họ là một cặp đã bỏ trốn, và bằng những cái nháy mắt thô tục, ông ta đoán chắc với họ rằng quán trọ luôn giữ một căn phòng sẵn sàng cho những dịp như thế này.

“Đám cưới sẽ không hợp pháp cho đến khi hai người trải qua đêm tân hôn, hai người biết chứ,” anh ta thông tin cho họ bằng một giọng mà âm vực gần như không thể hiểu nổi. “Chúng tôi đã phứa chĩa một chú ghê tội nghiệp và cô dâu của cậu ta qua cánh cửa sau của lò rèn, trong khi những người rượt đuổi họ thì đan ện âm âm vào ‘ura chính. Khi họ đến quán chợ quà tìm thấy những người tình đang ở trên giường, chú rở vẫn đang ‘ang giày! Nhưng chẳng có nghi ngờ gì là công việc tốt đẹp đã được ‘oàn thàn.” Ông ta cười rộ lên với kỷ niệm đó.

“Ông ta nói gì thế ạ?” Evie làm bầm trên vai St. Vincent.

“Tôi chẳng biết,” anh nói vào tai nàng. “Và tôi thà không nghiên cứu kỹ còn hơn.” Ngắc đầu lên, anh nói với người chủ quán trọ, “Ta muốn một bồn tắm nước nóng trong căn phòng khi ta trở lại từ nhà người thợ rèn.”

“Vâng, thưa ngài.” Người chủ quán trọ háo hức nhận những đồng tiền mà St. Vincent đưa cho ông ta để đổi lấy một chiếc chìa khóa được tạo dáng theo kiểu cổ. “Lịu ngài có mún một khay ăn tối lun khôn, thưa ngài?”

St. Vincent gửi cho Evie cái nhìn dò hỏi, và nàng lắc đầu. “Không,” St. Vincent trả lời, “nhưng hai ta sẽ muốn một bữa ăn sáng thịnh soạn vào ngày mai.”

“Vâng, thưa ngài. Ngài sẽ kết ‘ôn tại lò rèn, phải khôn? A, tuyệt. Chẳng có vị linh mục nào ở Gretna giỏi giang bằng Paisley Macphee. Một ngư đàn ôn có học thức, thật ấy...ôn ấy sẽ đóng vai trò người làm chứng cho hôn lễ, quả làm một chứng nhân tốt cho hai ngư.”

“Cám ơn.” St. Vincent giữ cánh tay ôm lấy Evie và họ đi bộ ra khỏi quán trọ, hướng về căn nhà của người thợ rèn ở phía đối diện. Chỉ cần một cái liếc nhanh dọc theo con đường là có thể khám phá ra những dãy nhà cùng những cửa hàng ngăn nắp sạch sẽ, những ngọn đèn được thắp sáng lên để làm dịu đi bóng tối của buổi chiều muộn đang đổ xuống. Họ đi đến mặt trước ngôi nhà được quét vôi trắng, St. Vincent thì thầm, “Chịu đựng thêm một chút nữa thôi, cung. Sắp xong rồi.”

Dựa người vào anh với gương mặt nửa vui trong áo khoác, Evie chờ anh gõ vào cánh cửa. Nó mở ra ngay sau đó để lộ ra một người đàn ông kền càng, gương mặt khỏe khoắn với một hàm râu bắt mắt gắn với chùm râu quai nón rộng khắp ở hai bên mặt. Thật may là tiếng phát âm kiểu Scot của ông ta không quá nặng như của người chủ quán trọ, và Evie có thể theo kịp những gì ông ta nói.

“Có phải ông là Macphee?” St. Vincent hỏi cộc lốc.

“Vâng.”

Nhanh chóng, St. Vincent giới thiệu họ và giải thích mục đích mà họ đến đây. Người thợ rèn cười ngoác miệng. “VẬY là hai vị muốn kết hôn? Vào trong đi.” Ông ta gọi hai con gái của mình, một cặp tóc đen mũm mĩm mà ông giới thiệu là Florag và Gavenia. Rồi ông dẫn họ vào trong cửa hàng được xây liền với căn nhà. Những người nhà Macphee cũng bày tỏ một sự hồ hởi bất tận như người chủ quán trọ Findley. Điều đó bác bỏ phần lớn những gì Evie thường được nghe về bản chất khắc khổ của những người Scot.

“Hai vị sẽ để cho các con gái của tôi làm người chứng chứ?” Macphee đề nghị.

“Được,” St. Vincent nói trong khi quan sát xung quanh. Cửa hàng chất đầy giày da ngựa, phương tiện trên các cỗ xe, và dụng cụ làm vườn. Ánh đèn làm hắt lên những tia sáng lấp lánh trên những sợi râu vàng ở mặt anh. “Như ông có thể thấy, cô...” Anh ngừng lại như thể cân nhắc phải đề cập đến Evie như thế nào. “...cô dâu của ta...và ta đã quá mệt mỏi rồi. Hai ta đã đi từ Luân Đôn với tốc độ gấp rút mệt lử, và vì vậy ta muốn nghi lễ tiến hành nhanh chóng.”

“Từ Luân Đôn?” người thợ rèn hỏi thăm với vẻ thích thú rõ ràng, mỉm cười rạng rỡ với Evie. “Tại sao cô lại đến Gretna, cô gái? Cha mẹ cô đã cho phép cô kết hôn chưa?”

Evie mỉm cười một cách mệt mỏi. “Tôi e là nó kh-không hoàn toàn đơn giản như vậy, thưa ông.”

“Việc này hiếm khi đơn giản,” Macphee đồng ý, gật đầu về khôn ngoan. “Nhưng ta phải báo trước cho cô, cô gái...nếu cô sắp sửa kết hôn vội vàng...lời thề hôn nhân theo kiểu Scot là một kết nối không thể thay đổi được và không bao giờ có thể bị phá vỡ. Hãy chắc chắn tình yêu cô là chân chính, và rồi—“

Ngắt ngang câu nói có vẻ là lời khuyên dông dài của bậc làm cha, St. Vincent nói rành rọt, “Đây không phải là một kết hợp tình yêu mà là một hôn nhân vì lợi ích. Và giữa hai ta chẳng có đủ sự ám áp để thấp sáng dù chỉ một cây nến mừng sinh nhật. Cứ hành lễ đi, nếu ông vui lòng. Chẳng có ai trong hai người chúng tôi có được một giấc ngủ đàng hoàng từ hai ngày nay.”

Sự im lặng trùm lên buổi lễ, với Macphee và hai cô con gái có vẻ bị sốc vì lời tuyên bố đột ngột đó. Rồi đôi lông mày nặng nề của người thợ rèn rũ xuống mắt ông trong một vẻ nhăn nhó. “Tôi khôn thích ngài,” ông ta tuyên bố.

St. Vincent quan sát ông ta với vẻ điên tiết. “Cả cô dâu tương lai của ta

cũng không. Nhưng vì điều đó đã không ngăn cản cô ấy kết hôn với ta, nó cũng không nên ngừng ông lại. Tiếp đi.”

Macphee quay sang gửi cho Evie một cái nhìn thương hại. “Cô gái này chẳng có lấy một bông hoa nào,” ông thốt lên, giờ đã quyết tâm tạo một vẻ lãng mạn cho buổi lễ. “Florag, chạy đi hái hoa thạch nam về đây.”

“Cô ấy không cần hoa,” St. Vincent nạt lại, nhưng cô bé đã chạy vụt đi.

“Nghĩ lễ cổ xưa đòi hỏi một cô dâu phải cầm hoa thạch nam trắng,” Macphee giải thích cho Evie. “Liệu tôi có nên nói cho cô tại sao không?”

Evie gật đầu và cố nén lại tiếng cười khúc khích thích thú khó kiềm chế. Mặc cho sự mệt mỏi—hoặc có thể vì điều đó—nàng đang bắt đầu có một sự khoái chí tai ác trước cảnh tượng St. Vincent đấu tranh để kiểm soát sự bực bội của mình. Vào lúc này, người đàn ông với gương mặt không cạo và râu đang đứng cạnh nàng đây chẳng có gì giống với tên quý tộc kiêu ngạo đã tham dự buổi tiệc tại gia của Ngài Westcliffe ở Hampshire.

“Ngài xưa, ngài xưa...” Macphee bắt đầu, ngó lơ tiếng rên rỉ nhỏ của St. Vincent, “có một nàng trinh nữ xinh đẹp được gọi là Malvina. Nàng là vị hôn thê của Oscar, người chiến binh dũng mãnh đã có được trái tim nàng. Oscar bảo người yêu chờ đợi chàng trong khi chàng đi tìm vận mệnh của mình. Nhưng vào một ngày đen tối Malvina nhận được tin người tình của nàng đã bị giết trong một trận chiến. Chàng sẽ mãi mãi nằm lại trên những ngọn đồi xa xôi...lạc trong một giấc ngủ nghìn năm...”

“Chúa ơi, ta ghen tị với gã,” St. Vincent nói đầy cảm xúc, vuốt lên hai mắt thâm quầng của anh.

“Khi những giọt nước mắt đau thương của Malvina thấm đẫm bãi cỏ như sương,” Macphee tiếp tục, “bông thạch nam màu tím dưới chân nàng chuyển thành màu trắng. Và đó là lý do tại sao mọi cô dâu người Scot mang theo hoa thạch nam trắng trong ngày hôn lễ của họ.”

“Đó là toàn bộ câu chuyện?” St. Vincent hỏi với một cái cau mày khó tin. “Hoa thạch nam đó được hình thành từ những giọt nước mắt của một cô gái có người tình đã chết?”

“Phải.”

“Vậy thì làm thế quái nào nó lại được xem là đem lại may mắn?”

Macphee mở miệng để trả lời, nhưng đúng lúc đó Florag trở lại và đưa cho Evie một bó hoa thạch nam trắng đã khô. Thì thầm lời cảm ơn, Evie để cho người thợ rèn dẫn nàng đến một bệ rèn ở chính giữa cửa hàng. “Ngài có một chiếc nhẫn cho cô gái này khôn?” Macphee hỏi St. Vincent, anh lắc đầu. “Y như tôi đã nghĩ,” Người thợ rèn nói tự mãn. “Gavenia, đem hộp đựng nhẫn lại đây con.” Nghiêng người tới gần Evie, ông giải thích, “Tôi kết hợp những kim loại quý giá cũng thành thạo như kết hợp sắt thép vậy. Đó là những đồ làm bằng tay tinh xảo, và tất cả đều làm từ vàng ròng Scot.”

“Cô ấy không cần—“ St. Vincent cau mày ngừng lời khi Evie ngược mắt lên nhìn anh. Anh để lọt một hơi thở dài căng thẳng. “Được thôi. Chọn cái gì đó nhanh lên.”

Rút ra một tấm vải len hình vuông từ cái hộp đựng nhẫn, Macphee trải nó ra trên cái bệ rèn và nhẹ nhàng đặt một tá những chiếc nhẫn lên trên. Evie cúi người tới gần hơn để nhìn chúng. Những chiếc nhẫn, tất cả đều bằng vàng với rất nhiều kích cỡ và kiểu dáng, được chế tạo rất tinh vi và thanh nhã. Thật khó tin khi chúng lại được tạo ra từ hai bàn tay đồ sộ với những ngón tay to lớn của người thợ rèn. “Cái này là hình ảnh cây ké và những sợi dây bện,” Macphee nói, cầm lên cho nàng ngắm. “Đây là hình mẫu một chiếc chìa khóa, và cái này, một bông hồng Shetland.”

Evie cầm lên một chiếc nhẫn nhỏ nhất trong số đó và thử lên ngón tay áp út của bàn tay trái. Nó vừa khít. Đưa nó lên gần mắt hơn, nàng nhìn ngắm những họa tiết trên bề mặt. Đó là chiếc nhẫn đơn giản nhất trong hộp, một cái nhẫn trơn bằng vàng tao nhã với hàng chữ khắc *Tha Gad Agam Ort*. “Nó có nghĩa là gì vậy?” nàng hỏi Macphee.

“Nó nói ‘Tình yêu ta trao người’.”

Chẳng có một âm thanh hay cử động nào từ St. Vincent. Evie đỏ mặt trong sự im lặng ngưng đọng theo sau đó, và tháo chiếc nhẫn ra, giờ nàng hối hận vì đã biểu lộ sự thích thú với những chiếc nhẫn. Cảm xúc của câu nói đó thật quá lạc lõng trong buổi lễ vội vàng. Nó như nhấn mạnh hôn nhân này là một trò hề rỗng tuếch. “Tôi không nghĩ là tôi muốn một cái nhẫn,” nàng lẩm bẩm, nhẹ nhàng đặt nó lại trên lớp vải.

“Hai ta sẽ lấy nó,” St. Vincent nói thế khiến nàng sững sốt. Anh cầm chiếc nhẫn vàng lên. Evie nhìn anh với đôi mắt mở to, và anh nói thêm cộc lốc, “Chúng chỉ là những từ ngữ. Chẳng có ý nghĩa gì hết.”

Evie gật đầu và cúi gằm đầu xuống, mặt nàng vẫn đỏ gay gắt.

Macphee cau mày nhìn cả hai người họ và giật giật những sợi râu quái nón bên má phải. “Các cô gái,” ông gọi hai đứa con gái của ông với một sự hào hứng đầy quyết tâm, “Chúng ta phải được nghe một bài hát từ các con ngay bây giờ.”

“Một bài hát—“ St. Vincent phản đối, và Evie kéo cánh tay anh.

“Hãy cứ làm theo ý họ,” nàng thì thầm. “Ngài càng tranh cãi thì nó chỉ càng kéo dài thêm thôi.”

Lâm bâm chửi thề, St. Vincent nhìn chăm chú vào cái bệ rên, trong khi hai chị em gái ngâm nga một khúc ca đồng điệu đã được luyện tập.

*Ôi, tình yêu của ta là một bông hồng đỏ, đỏ thắm
chớm nở trong tháng sáu
Ôi, tình yêu của ta như một khúc tình ca
Xướng lên ngọt ngào trong bản hòa âm
Xinh đẹp như em, cô gái xinh xắn của ta,*

*Ta quá đắm chìm trong tình yêu
Và ta vẫn sẽ yêu em, người yêu đầu
Cho đến khi mọi biển cả trên đời khô cạn...*

Lắng nghe hai con gái của mình với niềm tự hào rạng ngời, người thợ rèn đợi cho đến khi nốt nhạc âm vang cuối cùng kết thúc, và rồi ông khen ngợi chúng không tiếc lời. Ông quay sang hai người đang ở bên bệ rèn và nói về trang trọng, “Giờ ta phải hỏi hai người điều này: cả hai đều vẫn còn độc thân chứ?”

“Đúng vậy,” St. Vincent trả lời ngắn gọn.

“Và ngài có một chiếc nhẫn cho cô gái chứ?”

“Ông vừa mới—“ St. Vincent ngừng lời với một câu chửi rủa làm bầm khi đôi lông mày rậm của Macphee nhướng lên trông đợi. Rõ ràng là nếu họ muốn buổi lễ hoàn thành cho xong, họ sẽ phải theo sự chỉ dẫn của người thợ rèn. “Có,” anh gầm gừ. “Ta có một cái ở ngay đây.”

“Vậy thì đeo vào ngón tay cô gái, và chấp tay ngài với tay cô ấy.”

Evie cảm thấy chóng mặt khi nàng đứng đối diện với St. Vincent. Khoảnh khắc anh trượt chiếc nhẫn vào ngón tay nàng, trái tim nàng bắt đầu đập quá nhanh, tạo thành những dòng chảy tạo bạo của điều gì đó vừa không phải sự háo hức cũng không phải nỗi sợ, nhưng là một cảm xúc mới mẻ khiến cho các giác quan của nàng nhạy lên đến mức không thể chịu nổi. Cảm giác này, chẳng có ngôn từ nào có thể gọi tên nó. Sự căng thẳng bầu chặt lấy nàng và mạch đập thành thạch từ chối dịu đi. Hai bàn tay họ ép sát vào nhau, những ngón tay của anh dài hơn ngón tay nàng, lòng bàn tay anh mềm mại và nóng.

Đầu anh hơi nghiêng, gương mặt anh trù lên trên nàng. Mặc dù anh chẳng có biểu hiện gì, một sắc hồng phớt lên xương gò má cao của anh và trải dọc theo sống mũi. Và hơi thở anh nhanh hơn thường lệ. Ngạc nhiên khi nhận ra nàng đã biết được điều gì đó thân mật như nhịp thở bình thường của anh,

Evie nhìn đi nơi khác. Nàng thấy người thợ rèn nhận lấy một đoạn ruy-băng trắng dài từ một cô con gái, và nàng giật người khi ông quấn chặt nó quanh cổ tay sóng đôi của họ.

Một tiếng thì thầm không rõ nghĩa cù vào tai nàng, và nàng cảm thấy bàn tay kia của St. Vincent lướt lên bên cổ nàng, vuốt ve nàng như thể nàng là một chú chim non đang hoảng sợ. Nàng thả lỏng người với sự đùng chạm của anh, trong khi đầu ngón tay anh di chuyển trên da nàng với sự nhẹ nhàng tinh tế.

Macphee đang còn bận bịu quấn sợi ruy-băng quanh cổ tay họ. “Giờ chúng ta cột vòng dây lại,” ông nói, thực hiện với một vẻ thành thạo bay bướm. “Lặp lại lời ta, cô gái...” Ta đồng ý lấy chàng làm chồng.”

“Ta đồng ý lấy chàng làm chồng,” Evie thì thầm.

“Thưa ngài?” người thợ rèn giục.

St. Vincent nhìn xuống nàng, đôi mắt điềm tĩnh và sáng lấp lánh chẳng để lộ điều gì. Vậy mà nàng lại có cảm giác như anh cũng cảm nhận được sự căng thẳng lạ lùng, háo hức đang được kiến tạo quanh họ, một luồng điện mạnh mẽ như ánh chớp.

Giọng anh trầm và tĩnh lặng. “Ta đồng ý lấy em làm vợ.”

Sự hài lòng vang lên trong giọng của Macphee. “Trước Chúa trời và những người làm chứng, ta tuyên bố hai người là vợ chồng. Những con người đã được Chúa kết hợp không ai có quyền chia cách. Tất cả hết tám mươi hai bảng, ba đồng curon, và một silinh.”

St. Vincent rất khó khăn mới có thể rời mắt khỏi Evie và nhượng mảy nhìn người thợ rèn.

“Năm mươi bảng cho chiếc nhẫn,” Macphee đáp trả câu hỏi không lời.

“Năm mươi bảng cho một chiếc nhẫn mà không có một viên đá quý nào sao?” St. Vincent hỏi lại chua chát.

“Đó là *vàng ròng Scot*,” Macphee nói, trông phần nộ vì giá cả hợp lí của ông lại bị nghi vấn. “Được khai thác từ những dòng suối của Lowther—“

“Và phần còn lại?”

“Ba mươi bảng cho nghi lễ, một bảng tiền thuê cửa hàng của tôi, một đồng gui-nê cho giấy hôn thú, tôi sẽ có ngai vào ngài mai, một đồng curon cho những người làm chứng”—người thợ rèn ngừng lại để chỉ về hướng những cô con gái đang cười khúc khích và nhún gối chào—“một đồng curon nữa cho những bông hoa—“

“Một đồng curon cho một đám hoa chết héo?” St. Vincent hỏi điên tiết.

“Tôi đã tặng hai người bài hát mà khôn thu phí,” Macphee thừa nhận một cách ân cần. “Ồ, và một đồng silinh cho sợi ruy-băng...mà hai người *không được* tháo ra trước khi tân hôn...nếu không vận rủi sẽ bám theo hai người từ Gretna.”

St. Vincent mở miệng để tranh cãi, nhưng sau khi liếc nhìn gương mặt kiệt sức của Evie, anh dứt tay vào túi áo để lấy tiền. Những chuyển động của anh vụng về, vì anh thuận tay phải và lúc này chỉ có thể sử dụng được tay trái. Kéo ra một tấm séc và một vài đồng, anh quẳng chúng lên bệ rèn. “Đấy,” anh nói cộc cằn. “Không, đừng trả lại tiền thừa. Đưa chúng cho các con gái của ông ấy”—một âm vực châm biếm lẫn vào giọng anh—“cùng với lòng biết ơn của ta vì bài hát.”

Một bản điệp khúc những lời cảm ơn bật ra từ Macphee và các cô gái. Được thêm cảm hứng, họ đi theo hai người ra đến cửa, hát lên đoạn nhạc hay nhất của bài hát hôn lễ.

*Và ta sẽ vẫn yêu em, người yêu đầu
Cho đến khi mọi biển cả trên đời khô cạn...*

* * *

Chương 4

Vào lúc họ rời khỏi căn nhà người thợ rèn cơn mưa đã trở nên nặng hạt, đổ xuống như những tấm thảm bạc tấm tối. Evie rảo bước nhanh hơn, kêu gọi nguồn sức lực cuối cùng trong nàng để quay lại nơi trú ẩn trong quán trọ. Nàng cảm thấy như đang bước đi trong một giấc mơ. Mọi thứ dường như không còn trong khuôn khổ thường nhật của nó—nàng khó mà giữ cho ánh mắt tập trung, và nền đất ngập đầy bùn dường như đang chuyển động thất thường ngay dưới chân nàng. St. Vincent khiến nàng cúi kính khi anh bắt nàng ngừng lại bên cạnh ngôi nhà, và họ đứng trú dưới một mái hiên đang rỏ nước.

“Có chuyện gì thế ạ?” nàng hỏi mà cả người tê tái.

Anh vói tới nơi cổ tay của họ bị buột vào nhau và bắt đầu kéo giạt sợi ruy-băng. “Tôi đang vớt quách cái thứ này đi.”

“Không. Ngài chờ đã.” Mũ trùm đầu của nàng rơi ra sau khi nàng lóng ngóng để ngăn anh lại. Bàn tay nàng phủ lên những ngón tay anh, tạm thời ngừng chuyển động của chúng.

“Tại sao?” St. Vincent hỏi mất kiên nhẫn. Nước mưa nhỏ xuống từ vành mũ của anh khi anh nhìn xuống nàng. Màn đêm đã buông xuống, và nguồn sáng duy nhất là ánh đèn mờ ảo tỏa ra từ những ngọn đèn đường lay động dữ dội trong cơn mưa. Ánh sáng yếu ớt ấy như được cầm giữ trong đôi mắt xanh lục nhạt của anh, chúng sáng lấp lánh như thể được được thắp lên từ bên trong.

“Ngài đã nghe những gì Mr. Macphee nói rồi đấy—chúng ta sẽ không gặp may mắn nếu tháo dải ruy-băng.”

“Em mê tén,” St. Vincent nói khó tin. Evie gạt đầu cáo lỗi.

Thật không khó để nhận thấy cơn cấu giận của anh đang được kiềm lại bởi một sợi dây còn mỏng manh hơn dải ruy-băng đang kết nối cổ tay họ. Và họ đứng đó cùng nhau trong bóng tối và cái lạnh, hai cánh tay giương lên ở một góc độ bất tiện, Evie cảm thấy những ngón tay kia của anh nắm giữ cổ tay nàng. Nơi tay anh phủ lên là phần cơ thể duy nhất của nàng được âm áp.

St. Vincent nói với một sự kiên nhẫn hạ cố, mà nếu Evie có sở hữu toàn bộ trí óc của mình vào lúc này, nàng sẽ rút lại lời phản đối ngay lập tức. “Em thật sự muốn đi vào quán trọ như thế này?”

Điều này thật vô lý, nhưng Evie đã quá kiệt sức để có thể hiểu được ý nghĩa những cảm xúc của mình. Tất cả những gì nàng biết là nàng đã có đủ vận rủi cho cả một đời người và nàng không muốn khuyến khích nó thêm một tí nào nữa. “Đây là Gretna Green. Sẽ chẳng có ai nghĩ gì về điều đó. Và em đã nghĩ là ngài không quan tâm đến biểu hiện bên ngoài chứ.”

“Tôi chưa bao giờ phản đối biểu hiện suy đồi hay tàn bạo. Nhưng tôi đặt giới hạn ở việc trông như một thằng đại ngu.”

“Không, đừng,” Evie nói gấp gáp khi St. Vincent với tới những dây buột một lần nữa. Nàng níu lấy sợi dây cùng lúc với anh, những ngón tay nàng xáo trộn với tay anh. Và rồi đột ngột môi anh cướp lấy môi nàng, và anh ép nàng vào bên hiên căn nhà, giữ chặt lấy nàng bằng cơ thể anh. Bàn tay không bị cầm giữ của anh chụp lấy sau gáy nàng, bên dưới sức nặng mái tóc ướt đầm. Áp lực nồng nàn của miệng anh tạo nên một sự đáp trả sừng sốt từ mỗi phần của cơ thể nàng, cùng một lúc. Nàng không biết hôn như thế nào, phải làm thế nào để đáp lại với môi nàng. Hoang mang và run rẩy dữ dội, nàng ép đôi môi khấp chặt vào môi anh, trong khi trái tim nàng đập hoang dã và tay chân nàng trở nên yếu ớt.

Anh muốn những thứ mà nàng không biết làm thế nào để hiến dâng. Cảm thấy được sự bối rối của nàng, anh dứt ra và chiếm lấy môi nàng bằng những nụ hôn nhỏ, bền bỉ, những sợi râu cứng trên khuôn mặt anh nhẹ

nhàng cà lên mặt nàng. Những ngón tay anh tìm đến với quai hàm mỏng manh của nàng, nghiêng cằm nàng lên, ngón tay cái của anh vồ về môi dưới của nàng hé mở. Ngay giây phút anh có được một lối vào, anh khóa kín miệng anh trên miệng nàng. Nàng có thể ném được anh, một dư vị tinh tế và đầy cảm dỗ tác động đến nàng như một chất kích thích xa lạ. Lưỡi anh đẩy vào trong nàng, khám phá bằng những cái vuốt ve mỏng trớn...trượt vào sâu hơn khi nàng không cưỡng lại.

Sau một nụ hôn tìm hiểu lộng lẫy, anh lùi lại cho đến khi môi họ chỉ hơi chạm vào nhau, hơi thở của họ hòa lẫn thành những luồng hơi trắng có thể thấy được trong không khí buổi đêm giá lạnh. Anh hé môi chạm nhẹ một nụ hôn lên môi nàng, và một cái nữa, hơi thở nồng của anh phủ đầy miệng nàng. Những nụ hôn nhẹ nhàng trượt trên má đến những đường trũng của tai nàng, và nàng thở hổn hển run rẩy khi nàng cảm thấy lưỡi anh lần theo đường cong nhạy cảm, chỉ trước khi răng anh cắn nhẹ nhàng vào cái dải tai nhỏ. Để đáp lại, nàng ngo ngoáy, những cảm giác đổ tràn xuống ngực nàng và xuống xa hơn, đọng lại thấp hơn ở những nơi kín đáo.

Uốn người lên áp vào anh, nàng mò mẫm tìm kiếm cái miệng nóng bỏng, trêu chọc, sự vuốt ve mượt mà của lưỡi anh. Anh dang nó cho nàng, nụ hôn của anh dịu dàng nhưng vững chãi. Nàng uốn cong cánh tay quanh cổ anh để giữ cho khỏi ngã, trong khi anh giữ cổ tay kia áp sát vào bức tường, mạch đập của họ rộn lên cùng nhau dưới vòng dây của dải ruy-băng trắng. Thêm một nụ hôn sâu nữa, vừa dữ dội vừa êm dịu cùng một lúc...anh nuốt lấy miệng nàng, ném và liếm bên trong nàng...sự sung sướng đó như muốn xóa đi ý thức của nàng. Và nàng choáng váng nghĩ...Hèn nào...Hèn nào mà những người phụ nữ khác đã khuất phục trước người đàn ông này, đã vứt đi tên tuổi và cả danh dự của họ vì anh...còn cả, nếu như lời đồn đáng tin, đe dọa sẽ tự tử khi anh rời bỏ họ. Anh là hóa thân của khoái lạc.

Khi St. Vincent nhắc người anh khỏi nàng, Evie ngạc nhiên rằng vì nàng đã không sụp xuống mềm oặt trên nền đất. Anh đang thở khó khăn như nàng, có lẽ còn khó khăn hơn, ngực anh nâng lên và hạ xuống đều đặn. Họ cùng im lặng khi anh với tay tháo dải ruy-băng, ánh mắt xanh băng giá của anh tập trung hoàn toàn vào việc đó. Hai bàn tay anh đang run rẩy. Anh không thể khiến bản thân nhìn vào mặt nàng, mặc dù nàng không thể đoán được

việc đó là để giữ anh không phải thấy vẻ mặt nàng, hay để ngăn nàng không thấy được vẻ mặt anh. Khi dải lụa trắng đã rơi xuống, Evie cảm thấy như họ vẫn còn được buột chặt lại với nhau, nơi cổ tay nàng còn lưu giữ cảm giác kết nối cùng anh.

Cuối cùng anh cũng dám liếc nhìn nàng, St. Vincent lặng lẽ thách thức nàng phản đối. Nàng giữ im lặng và khoác cánh tay anh. Họ đi bộ hết khoảng đường ngắn đến quán trọ. Đầu óc nàng quay cuồng, và chỉ vừa đủ tỉnh táo để nàng có thể nghe được những lời chúc mừng vui vẻ của Ông Finley khi họ bước vào căn nhà nhỏ. Hai chân nàng cảm giác nặng nề khi bước lên những bậc thang hẹp và tối.

Thế là mọi chuyện đã đến nước này đây, phải cần đến cố gắng cắn-chặt-răng để lê chân này lên trước chân kia trong niềm hy vọng nàng sẽ không ngã gục trên những dấu chân mình. Họ đến trước một cánh cửa nhỏ trong hành lang trên lầu. Dựa đôi vai rũ xuống vào bức tường, Evie quan sát St. Vincent loay hoay với ổ khóa. Chia khóa vặn trong ổ với một âm thanh nhộn nhạo, và nàng lê bước tới khung cửa mở.

“Chờ đã.” St. Vincent cúi người xuống để bế nàng lên.

Nàng vội hít vào. “Ngài không cần phải—“

“Để chiều theo cái bản tính mê tín của em,” anh nói, nhấc nàng lên dễ dàng như thể nàng là một đứa trẻ, “Tôi nghĩ chúng ta nên thêm vào một truyền thống cuối cùng.” Hơi xoay người, anh bế nàng đi qua khung cửa. “Sẽ thật xui xẻo nếu cô dâu vấp chân ở bậc cửa. Và tôi đã từng thấy những người đàn ông chề chén suốt ba ngày mà còn đứng vững hơn em.”

“Cám ơn ngài,” Evie thì thầm khi anh đặt nàng xuống.

“Việc đó giá nửa đồng curon,” St. Vincent trả lời. Một lời gợi nhớ mĩa mai về thù lao của người thợ rèn đem đến một nụ cười bất chợt trên gương mặt nàng.

Nụ cười đó tan biến khi nàng liếc nhìn xung quanh căn phòng nhỏ được sắp xếp ngăn nắp. Chiếc giường, đủ rộng cho hai người, trông mềm mại và sạch sẽ, khăn trải giường đã mòn từ những lần giặt ủi không đếm xuể. Khung giường được làm từ thép và đồng thau với những hình chạm trên đầu giường hình khối tròn. Một ánh sáng hồng thấp lên từ một ngọn đèn dầu được làm từ gương màu đỏ của đá ruby đã được đặt trên bàn cạnh giường. Lấm bùm, lạnh và tê tái, Evie nhìn chăm chăm cảm lạnh vào bồn tắm lâu đời có vành gỗ được đặt trước một lò sưởi nhỏ đang bập bùng.

St. Vincent đóng và cài then cửa rồi đi đến, với tay tới hàng nút trên áo choàng nàng. Điều gì đó như lòng trắc ẩn thoáng qua trên vẻ mặt anh khi anh thấy nàng đang run lẩy bẩy vì mệt mỏi. “Để tôi giúp em,” anh nói điềm tĩnh, cởi áo choàng khỏi vai nàng. Anh vắt nó lên một cái ghế gần lò sưởi.

Evie nuốt xuống khó khăn và cố gắng giữ vững hai đầu gối, chúng đang có xu hướng sụm xuống. Một nỗi khiếp hãi đè nặng lên bụng nàng khi nàng liếc nhìn cái giường. “Có phải chúng ta sẽ...” nàng mở lời, giọng rít lại.

St. Vincent bắt đầu đưa tay tháo hàng nút áo phía trước váy nàng. “Có phải chúng ta sẽ...” anh lặp lại, và nhìn theo ánh mắt nàng đến giường. “Chúa lòng lành, không”. Những ngón tay anh chuyển động nhanh chóng dọc theo thân áo. “Dù em rất ngon lành, tình yêu của tôi, tôi lại quá mệt mỏi. Tôi chưa bao giờ nói điều này trong suốt cuộc đời tôi—nhưng ngay lúc này tôi thà ngủ còn hơn là giao cấu*.”

Lòng tràn ngập nhẹ nhõm, Evie thở ra một hơi dài run rẩy. Nàng đang bị buộc phải giữ chặt lấy anh để giữ thăng bằng khi anh đẩy cái váy xuống khỏi hông nàng. “Em không thích từ đó,” nàng nói trong một giọng bị bóp nghẹt.

“Thế đấy, em nên tập làm quen với nó đi,” là câu trả lời chua cay của anh. “Cái từ đó được thốt lên rất thường xuyên tại câu lạc bộ của cha em. Chỉ có Chúa mới biết làm thế nào em có thể không nghe thấy nó trước đây.”

“Em đã nghe,” nàng nói phẫn nộ, bước ra khỏi cái váy tuột ra ở dưới sàn.

“Em chỉ không biết nó có nghĩa gì cho đến lúc này thôi.”

St. Vincent cúi người xuống để tháo giày cho nàng, đôi vai rộng của anh rung lên. Một âm thanh như tiếng thở gấp, tắc nghẹn kỳ lạ bật ra từ anh. Lúc đầu Evie lo lắng tự hỏi có phải bỗng dưng anh bị bệnh, và rồi nàng nhận ra anh đang cười. Đó là tiếng cười thành thật đầu tiên mà nàng được nghe từ anh, và nàng không biết anh thấy điều gì hài hước đến vậy. Đứng phía trên anh trong áo sơ-mi và quần trong, nàng khoanh hai cánh tay ngang ngực và cau mày.

Vẫn còn khụt khịt mũi với sự thích thú trầm lặng, St. Vincent cởi giày cho nàng từng chiếc một, quẳng chúng sang một bên. Đôi tất được anh cuộn xuống chân nàng với một tốc độ nhanh chóng mặt. “Tắm đi, cưng,” cuối cùng anh nói. “Em an toàn với tôi tối nay. Có thể tôi sẽ nhìn, nhưng tôi sẽ không chạm vào em đâu. Đi đi.”

Chưa bao giờ cởi bỏ quần áo trước một người đàn ông nào trong đời, Evie cảm thấy một sự e thẹn nhộn nhạo ửng hồng cả người nàng khi nàng nói lỏng những dải buộc của áo sơ-mi. Khéo léo, St. Vincent quay lưng lại và đến bồn rửa mặt với một bình đựng nước nóng đã được bố trí bên lò sưởi. Trong khi anh bắt đầu tập hợp lại những dụng cụ cạo râu của anh từ cái rương, Evie vụng về cởi bỏ quần áo lót và trèo vào bồn tắm. Nước rất nóng, rất tuyệt, và khi nàng chìm vào trong bồn, đôi chân lạnh giá của nàng cảm giác râm ran như thể chúng bị châm bởi hàng ngàn cây kim.

Một lọ gel tắm màu nâu đã được để sẵn trên một cái ghế đẩu cạnh bồn tắm. Lấy một ít lên những ngón tay, Evie trải chất lỏng nồng hương lên khắp ngực và cánh tay. Hai bàn tay nàng thật vụng về...dường như nàng không thể khiến chúng cử động đàng hoàng được. Sau khi ngụp đầu xuống nước, nàng với tay lấy thêm xà phòng và gần như đánh đổ cái lọ. Nàng gọi đầu, thốt lên một tiếng khó chịu khi mắt bắt đầu cay xè, và vốc những hóp nước lên mặt.

St. Vincent vội đi đến bồn tắm với cái bình nước. Nàng nghe thấy giọng anh xuyên qua tiếng vỗ nước. “Ngửa đầu em ra sau.” Anh chế phần nước sạch còn lại lên mái tóc đầy xà phòng của nàng. Anh khéo léo vuốt mặt cho nàng

với một mẩu khăn sạch nhưng thô nhám và bảo nàng đứng lên. Evie nắm lấy bàn tay anh và vâng lời. Nàng nên thấy ngượng ngùng, đứng khỏa thân trước anh như thế, nhưng giờ nàng đã đạt đến một trạng thái kiệt sức cực điểm không có chỗ cho tính e lệ nữa. Run rẩy và hoàn toàn kiệt sức, nàng để cho anh giúp nàng ra khỏi bồn tắm. Và còn để anh lau khô mình cho nàng, vì nàng chẳng thể làm được điều gì khác ngoài đứng đó phờ phạc, không quan tâm hoặc ngay cả nhận biết được anh có đang nhìn nàng hay không.

St. Vincent có năng lực hơn bất cứ cô hầu phục vụ nào, nhanh chóng mặc quần áo cho Evie với một bộ váy ngủ vải len trắng mà anh đã tìm thấy trong vali nàng. Anh dùng cái khăn để vắt nước khỏi tóc nàng, rồi dắt nàng đến bồn rửa mặt. Evie lơ đãng nhận thấy anh đã tìm thấy bàn chải đánh răng của nàng trong vali và đã trải bột đánh răng lên đó. Chải răng và súc miệng với những chuyển động co giật, nàng nhổ vào chén rửa đầy kem. Bàn chải rơi khỏi những ngón tay kiệt lực của nàng, chạm lách cách xuống sàn nhà. “Cái giường ở đâu?” nàng thì thầm, mắt nàng đã nhắm lại.

“Đây, em yêu. Nằm lấy tay tôi.” St. Vincent dẫn nàng đến giường, và nàng trèo vào trên tấm trải giường như một con thú bị thương. Chiếc giường khô ráo và ấm áp, khăn trải mềm mại, sức nặng của những tấm vải mỏng và tấm chăn lông cừu thật tuyệt vời trên tứ chi đau nhức của nàng. Vùi đầu vào gối, nàng thốt ra một tiếng rên rỉ như tiếng thở dài. Có một lực kéo nhẹ nhàng ở da đầu nàng, và nàng biết St. Vincent đang chải mái tóc rối ẩm ướt của nàng. Chấp nhận sự chăm sóc của anh một cách bị động, nàng để cho anh lăn nàng nằm úp lại để chải phía bên kia. Khi việc đó đã hoàn thành, St. Vincent rời đi để tắm. Evie cố gắng tỉnh táo được chỉ đủ lâu để nàng có thể đẩy hai mí mắt sung phòng lên và ngắm cơ thể thon gọn, nhuốm ánh vàng của anh trong ánh lửa. Đôi mắt nàng nhắm lại khi anh bước vào bồn tắm...và vào lúc anh ngồi xuống, nàng đã nhanh chóng rơi vào giấc ngủ.

Không có giấc mơ nào quấy rầy giấc ngủ của nàng. Chẳng có gì ngoài bóng tối dày đặc ngọt ngào, chiếc giường êm ái, và sự tĩnh lặng của ngôi làng tại đất Scot trong một đêm cuối thu lạnh lẽo. Lần duy nhất mà nàng thức giấc là lúc bình minh, khi những âm thanh từ bên ngoài len lỏi vào trong phòng...những tiếng thét vui vẻ của những người bán bánh bông lan, âm

thanh của một người đàn ông đói rách, của những con vật kéo những xe chở hàng trên đường phố. Đôi mắt nàng hé mở, và trong ánh sáng nhạt màu chiếu rọi qua những tấm màn cửa dệt thô nâu vàng, nàng nhìn thấy một cảnh tượng đáng kinh ngạc về một người khác ở trên giường cùng với mình.

St. Vincent. Chồng nàng. Anh đang khóa thân, hoặc ít nhất thì nửa trên của anh để trần. Anh nằm sấp, hai cánh tay cơ bắp đều đặn cuộn tròn quanh gối đặt dưới đầu. Đường dáng rộng của bờ vai và lưng anh thật hoàn hảo đến mức chúng như được chạm khắc từ hổ phách vùng biển Baltic và được phủ cát lên cho một sự hoàn thành lộng lẫy. Gương mặt anh dịu đi rất nhiều trong giấc ngủ...đôi mắt tính toán của anh khép lại, và miệng anh thả lỏng thành những đường nét dịu dàng, gợi cảm một cách ngây thơ.

Nhắm mắt lại, Evie chăm chú vào ý nghĩ rằng giờ nàng là một phụ nữ đã có chồng, và sẽ sớm được gặp được cha, và ở bên ông lâu chừng nào nàng muốn. Và có vẻ như St. Vincent sẽ ít quan tâm đến những gì nàng làm hoặc nơi nào nàng đến, nàng sẽ có một chút tự do. Mặc cho những lo lắng trôi lên trong đầu, một cảm giác tựa như hạnh phúc lướt qua nàng, và nàng thờ dãi rồi chìm vào giấc ngủ một lần nữa.

Lần này, nàng đã mơ. Nàng đang bước đi dọc theo một vùng đất tằm trong ánh mặt trời chạy dọc theo những cây hoa cúc tây tím thẫm và những đàn chim sẻ cánh vàng đu đưa. Đó là một con đường dẫn tới Hampshire mà nàng đã băng qua rất nhiều lần trước đây, qua những cánh đồng ướt đầm tràn ngập với cây râu dê màu vàng và đám cỏ cao của tiết thu chớm đông. Nàng thả bộ một mình trong vùng đất nhuộm nắng cho đến khi nàng tới chỗ giếng ước**, nơi nàng và những hoa-bên-lè khác đã từng một lần thả những cây kẹp tằm vào trong làn nước sóng sánh và ước nguyện. Biết về sự mê tín của dân địa phương đối với một linh hồn trong giếng sống sâu dưới lòng đất, Evie đã từng rất căng thẳng về việc đứng quá gần mép giếng. Theo như truyền thuyết, linh hồn đó đang chờ để bắt giữ một nàng trinh nữ và kéo nàng xuống giếng để sống như vợ chàng. Nhưng trong giấc mơ của mình, Evie không hề sợ hãi, nàng còn dám tháo bỏ giày và nhúng ngón chân vào làn nước gợn lăn tăn. Nàng ngạc nhiên khi phát hiện nước giếng không lạnh mà ấm áp tuyệt vời.

Ngồi xuống bên mép giếng, Evie thả hai chân trần vào trong làn nước êm dịu và ngược mặt lên trời. Nàng cảm thấy một sự đụng chạm nhẹ trên mắt cá chân mình. Nàng giữ yên, không cảm thấy một chút sợ hãi nào khi một thứ gì đó chuyển động bên dưới chân nàng và vuốt ve âu yếm, chà xát lên những chỗ đau nhức cho đến khi nàng thở dài khoan khoái. Hai bàn tay nam giới to rộng trượt lên cao hơn, mơn trớn bắp chân và đầu gối nàng, trong khi một cơ thể to lớn, khỏe mạnh hiện lên từ đáy giếng. Linh hồn đã mượn hình dáng một người đàn ông để tán tỉnh nàng. Hai cánh tay chàng trượt quanh nàng, và cảm giác của chàng thật lạ lùng nhưng quá đáng yêu khiến cho nàng giữ đôi mắt mình nhắm chặt, sợ rằng nếu nàng cố nhìn vào chàng, chàng có thể sẽ tan biến. Làn da chàng nóng bỏng và mượt mà, những cơ bắp ở lưng co lại dưới những ngón tay nàng.

Người tình trong giấc mơ nàng thì thầm những lời âu yếm khi chàng ôm áp nàng, miệng chàng đùa nghịch trên cổ họng nàng. Mỗi nơi chàng chạm vào, nàng cảm thấy một sự bùng lên của cảm giác. “Tôi có nên chiếm lấy em?” Chàng thì thầm, cẩn thận cởi bỏ quần áo nàng, phơi làn da trần của nàng ra dưới ánh sáng, không khí và nước. “Đừng sợ, người yêu bé nhỏ, đừng...” Và khi nàng rùng mình và quờ quạng ôm lấy chàng, chàng hôn lên cổ và ngực nàng, và chạm vào núm vú của nàng với lưỡi chàng. Hai bàn tay chàng lướt dọc phía trước nàng, trượt xuống nâng đỡ lấy hai bầu ngực nàng trong khi đôi môi hé mở của chàng lướt trên hai đỉnh núm nhỏ. Lưỡi chàng búng nhẹ lên da thịt nhức nhối ngọt ngào hết lần này đến lần khác, cho đến khi một tiếng rên rỉ bật lên từ cổ họng nàng và nàng lùa những ngón tay vào mái tóc dày của chàng. Mở miệng hoàn toàn, chàng bao phủ núm vú của nàng và kéo nó với cái giật nhẹ nhàng, rồi vuốt ve với lưỡi chàng và lại kéo giật lần nữa...mơn trớn và mút trong một sự nhịp nhàng dịu dàng khéo léo. Nàng uốn người và thở hổn hển, không thể ngăn mình mở rộng đùi ra khi chàng di chuyển đến áp chặt hơn...và rồi...

Đôi mắt Evie bật mở. Trí óc nàng quay cuồng khi nàng bừng tỉnh trong một sự rối rắm của bối rối và khao khát, phổi nàng hít thở gấp gáp. Giấc mơ tan biến, và nàng biết là nàng không phải đang ở Hampshire mà trong một căn phòng thuê ở một quán trọ tại Gretna, và âm thanh của làn nước không phải từ một cái giếng ước nguyện mà từ một cơn mưa nặng hạt ở bên ngoài.

Chẳng có ánh sáng mặt trời nào, nhưng thay vào đó là ánh sáng rực rỡ của ngọn lửa mới được nhen lên trong lò sưởi. Và cơ thể bên trên nàng không phải là của một linh hồn trong giếng, nhưng là một người đàn ông sống động, ấm áp...đầu anh đặt trên bụng nàng, miệng anh du hành uể oải trên da nàng. Evie cứng người lại và rên rỉ ngạc nhiên khi nàng nhận ra rằng mình đang khỏa thân...rằng St. Vincent đang làm tình với nàng cũng đã được vài phút.

St. Vincent liếc nhìn lên. Với hai gò má cao ửng đỏ của anh, đôi mắt anh dường như sáng lấp lánh ánh sáng sốt hơn thường lệ. Bóng một nụ cười thoải mái nhưng ranh ma chạm vào khóe môi anh. “Em thật khó đánh thức,” giọng anh khản đặc, và đầu anh nghiêng xuống lần nữa, trong khi một bàn tay anh rón rén trượt dọc theo đùi nàng.

Sửng sốt, nàng thốt lên một tiếng phản đối và cựa quậy bên dưới anh, nhưng anh dùng hai bàn tay để đỡ nàng, vuốt ve hai chân và hông nàng, đặt lại nàng nằm trên tấm trải giường. “Nằm yên. Em không phải làm bất cứ điều gì, tình yêu của anh. Hãy để anh chăm sóc cho em. Phải. Em có thể chạm vào anh nếu em...mmm, phải...” Anh gặm gù khi anh cảm thấy những ngón tay run run của nàng chạm vào mái tóc bóng mượt của anh, phía sau cổ, đường dọc rắn chắc của bờ vai anh.

Anh di chuyển xuống thấp hơn, hai chân lông thô nhám của anh trượt dọc theo mặt trong chân nàng, và nàng nhận ra rằng mặt anh ở ngay trên vùng tam giác đỏ như lửa loãn xoắn của nàng. Tràn ngập ngượng ngùng, nàng tự động kéo tay xuống che lại.

Đôi môi gợi cảm của St. Vincent hạ thấp xuống một bên hông nàng, và nàng cảm thấy anh mỉm cười bên làn da rạo rực của nàng. “Em không nên làm thế,” anh thì thầm. “Khi em che dấu điều gì đó, anh càng muốn nó nhiều hơn. Anh sợ là em đang lấp đầy trí óc anh với những ý tưởng khiêu gợi nhất...em tốt hơn là nên nhấc tay em đi, cưng à, nếu không anh có thể sẽ làm điều gì đó thật sự đòi trụ.” Khi bàn tay run rẩy của nàng rút lại, một ngón tay anh lang thang vào trong vùng lông loãn xoắn, tinh tế tìm kiếm nơi mềm mại êm ái. “Phải rồi...hãy nghe lời chồng em,” anh thì thầm tinh quái, vuốt ve xa hơn, sâu hơn, cho đến khi anh trượt qua những lọn xoắn. “Nhất

là khi ở trên giường. Em thật đẹp. Mở chân em ra, tình yêu của anh. Anh sẽ chạm vào bên trong em. Không, đừng sợ. Có dễ dàng hơn cho em khi anh hôn em ở đây không? Nằm yên nhé...”

Evie thút thít khi miệng anh tìm kiếm xuyên qua vùng tam giác đỏ rực của nàng. Lưỡi anh ẩm, kiên trì không ngừng tìm thấy cái đỉnh nhỏ thấp thoáng dưới lớp che phủ mỏng manh. Ngón tay dài, nhanh nhẹn của anh thám hiểm lối vào cơ thể nàng, nhưng anh ngay lập tức bị đẩy bật ra khi nàng giật mình vì kinh ngạc.

Thì thầm những lời an ủi nơi cơ thể phồng lên của nàng, St. Vincent lại trượt một ngón tay vào bên trong nàng, lần này tìm kiếm sâu hơn. “Người tình trong sáng ngây thơ của anh,” lời thì thầm nhẹ nhàng, và lưỡi anh cù vào một nơi nhạy cảm đến đau đớn khiến nàng run rẩy và rên rỉ. Cũng trong khoảnh khắc đó, ngón tay anh mơn trớn sự mềm mại bên trong nàng với một nhịp điệu chậm rãi. Nàng cố gắng giữ im lặng, cắn chặt răng, nhưng những âm thanh nhỏ vẫn cứ bật ra. “Em nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra”, nàng nghe anh hỏi một cách uể oải, “nếu anh cứ tiếp tục làm thế này mà không ngừng lại...”

Những hình ảnh trước mắt Evie mờ đi khi ánh mắt của họ gặp nhau qua vùng bụng phẳng run run của nàng. Nàng biết gương mặt mình đang nhăn lại và đỏ ửng...nàng cảm thấy hơi nóng thiêu đốt bùng lên ở mọi nơi trên da nàng. Anh có vẻ đang mong chờ một câu trả lời, và nàng thì khó có thể buộc những từ ngữ thoát khỏi cổ họng khô ráp của mình. “Em-em không biết,” nàng nói yếu ớt.

“Cứ thử nhé, được chứ?”

Nàng không thể đáp lại, chẳng thể làm gì khác ngoài nhìn anh đầy ngạc nhiên khi anh áp miệng vào đám lông xoắn đỏ. Đầu nàng ngửa ra sau khi nàng cảm thấy lưỡi anh khiêu vũ tài tình qua thịt da đang đập rộn ràng của nàng. Nhịp đập của tim nàng tăng lên thành những đợt thỉnh thoảng mạnh mẽ. Nàng cảm giác một sự bồng rập nhỏ khi anh trượt một ngón tay thứ hai vào bên trong, dịu dàng nơi rộng, và rồi anh mút vào cái nú nhỏ, liếm nó

một cách chậm chạp vào lúc đầu, sau đó tăng nhịp lên khi nàng vắn vẹo bên dưới anh. Anh ở lại với nàng, những ngón tay dài thực hiện những cú thúc được kiểm chế, miệng anh quỵn rữ và đòi hỏi, cho đến khi khoái cảm chảy tràn qua nàng như những cơn sóng cuộn cuộn càng lúc càng nhanh, và đột nhiên nàng không thể cử động dù chỉ rất nhỏ.

Ưỡn cong người lên sát vào miệng anh, nàng hét to và thở hỗn hên, rồi hét lên lần nữa. Lưỡi anh đã dịu dàng hơn nhưng vẫn tiếp tục trò chơi đầy nghệ thuật của nó, tiếp sức cho nàng vượt qua những đỉnh cao của cảm giác còn vưon lại, tấm nàng trong sự mon trốn ấm nóng khi nàng bắt đầu rùng mình dữ dội.

Một sự rã rời tuyệt vời tràn đến, và cùng với nó là một trạng thái cơ thể khiến nàng cảm giác như say rượu. Không còn khả năng điều khiển tay chân nữa, nàng cựa quậy bên lển bên dưới anh, và không phản đối khi St. Vincent lặn nàng nằm sấp lại. Bàn tay anh trượt vào giữa hai đùi nàng và những ngón tay anh đi vào trong nàng thêm một lần nữa. Lối vào cơ thể nàng đau nhức và, đáng ngượng hơn nữa, đẫm ướt. Nhưng anh lại có vẻ bị kích thích bởi sự ướt át đó, và anh thở dốc trên làn da nhạy cảm sau gáy nàng với những tiếng hỗn hên gấp gáp. Giữ cho những ngón tay anh bên trong nàng, anh hôn và cắn nhẹ dọc xuống lưng nàng.

Evie cảm thấy phân bị khuấy động của anh quét qua chân nàng...cứng phòng, làn da cháy rực nóng hổi. Nàng không ngạc nhiên vì sự thay đổi nơi anh...Annabelle đã nói với nàng đủ để cho nàng hiểu được về những gì xảy ra với cơ thể một người đàn ông trong khi làm tình. Nhưng Annabelle đã chẳng nói gì về hàng trăm điều thân mật gần gũi khác đã khiến cho trải nghiệm này không chỉ là về thân thể, mà nó biến đổi cả tâm hồn nàng.

Cúi mình xuống trên người nàng, St. Vincent trêu chọc và mon trốn nàng cho đến khi anh cảm thấy hông nàng ngập ngừng nâng lên áp vào tay anh. “Anh muốn ở trong em,” anh thì thầm, hôn lên cổ nàng. “Anh muốn được đi sâu vào cơ thể em...Anh sẽ rất nhẹ nhàng, em yêu...để anh xoa em nằm ngửa lại, và rồi...Chúa ơi, em đáng yêu quá...” Anh đẩy nàng nằm ngửa ra và lẳng vào giữa hai đùi dang rộng của nàng, lời thì thầm của anh trở nên thô ráp và run rẩy. “Chạm vào anh đi, em yêu...hãy đặt tay em ở đó...” Anh

hít vào một hơi thở ngắn khi những ngón tay của nàng cong lại dịu dàng quanh chiều dài cứng rắn của anh. Evie vuốt ve ngập ngừng, thấu hiểu từ những hơi thở gấp gáp nơi anh rằng sự sợ hãi của nàng khiến anh phấn khích. Đôi mắt anh nhắm lại, hai hàng lông mi dày run rẩy nhẹ trên má, đôi môi anh hé mở từ lực đẩy của hơi thở mạnh mẽ.

Vụng về, nàng nắm chặt lấy anh và dẫn dắt anh đến giữa hai đùi nàng. Anh trượt qua sự ẩm ướt ở đó, và St. Vincent rên rỉ như bị đau. Cố gắng lần nữa, Evie ngập ngừng đặt anh vào. Một khi đã ở đúng vị trí, anh thúc mạnh vào trong vùng kín mỏng manh của nàng. Nó bỏng rát hơn rất nhiều lúc anh đẩy những ngón tay vào trong nàng, và Evie cứng người lại vì đau. Ôm nàng trong vòng tay, St. Vincent di chuyển trong một lần đâm mạnh mẽ, và một lần nữa, và rồi anh đã hoàn toàn ở trong nàng. Nàng cự quậy với thôi thúc muốn chạy thoát khỏi sự xâm nhập đau đớn đó, nhưng dường như mỗi cử động của nàng lại càng đưa anh vào sâu hơn.

Bị lấp đầy, kéo giãn và mở rộng, Evie buộc mình phải nằm yên trong vòng tay anh. Giữ lấy hai vai anh, những đầu ngón tay nàng bấu vào những búi cơ và bắp thịt rắn chắc, và nàng để cho đôi môi và hai bàn tay anh xoa dịu nàng. Đôi mắt sáng rực của anh sụp xuống khi anh nghiêng người để hôn nàng. Mở rộng lòng chào đón sự ấm áp mượt mà của lưỡi anh, nàng rút nó vào miệng với sự háo hức, mút nó vụng về. Anh làm một âm thanh trầm ngạc nhiên, rùng mình, và phần căng cứng của anh bên trong nàng run lên bần bật với một dây những co giật nhịp nhàng. Một tiếng rên rỉ rung lên trong ngực anh. Anh bùng nổ trong nàng, hơi thở anh rít qua những kẽ răng nghiêng chặt.

Hai tay nàng trượt xuống ngực anh, bề mặt săn chắc được bao phủ bởi một lớp lông mịn vàng óng. Với cơ thể vẫn còn kết nối với nàng, St. Vincent giữ yên dưới những ngón tay khám phá của nàng. Nàng chạm vào hai bên sườn, thám hiểm những vòm cứng của xương sườn và vùng da phẳng mượt của lưng anh. Đôi mắt anh mở to, và rồi anh thả đầu xuống gối bên cạnh nàng, gào gừ khi cơ thể anh giật lên bên trong nàng trong một cú đâm sâu, vì anh không thể cưỡng lại mà run rẩy bởi những chấn động mới của trạng thái mê ly đó.

Môi anh ép lên môi nàng với một sự tham lam nguyên thủy. Nàng mở rộng hai chân, kéo lưng anh để đẩy sức nặng của anh lên nàng hơn nữa, cố gắng phó mặc sự đau đớn để đưa anh tới sâu hơn, mạnh hơn. Chống người trên hai khuỷu tay để không đè nghiêng nàng, anh gác đầu lên ngực nàng, hơi thở anh nóng hổi và nhẹ khi nó quét qua núm vú nàng. Những sợi râu trên má anh châm chích nhẹ, cảm giác đó khiến cho hai đỉnh ngực nàng phản ứng lại. Anh vẫn còn chôn chặt trong nàng, mặc dù đã mềm mại hơn. Dù giữ im lặng nhưng anh vẫn thao thức, lông mi anh cù nhẹ như tơ lên da nàng.

Evie cũng giữ im lặng, hai cánh tay nàng vòng ôm lấy đầu anh, những ngón tay nàng đùa nghịch với mái tóc đẹp đẽ. Nàng cảm thấy sức nặng của đầu anh thay đổi, hơi nóng ẩm ướt của miệng anh tìm kiếm núm vú nàng. Môi anh cuốn lấy nó, và lưỡi anh chậm chậm lần theo mép ngoài của hai vầng đỏ sẫm, xoay tròn và xoay tròn cho đến khi nàng chuyển động không yên bên dưới anh. Giữ cho cái nụ nhỏ nhạy cảm ở trong miệng mình, anh liếm nó từ tốn, ngọt ngào, trong khi khao khát tràn lên trong ngực và bụng và giữa hai chân nàng, và sự đau đớn chuyển mình thành một đợt sóng đòi hỏi mới mẻ. Mãi mê, anh di chuyển sang ngực bên kia, cẩn nhẹ, mon trón, dường như được bổ sung thêm sức mạnh từ khoái lạc của nàng. Anh nâng người lên đủ để cho tay anh trượt vào giữa họ, và những ngón tay khéo léo trượt vào vùng ẩm ướt, tìm thấy cái gò nữ tính đang náo nức và trêu chọc rất thành thạo. Nàng cảm thấy mình trôi vào một cơn cực khoái khác, nghiêng chặt tham lam lên phần cơ thể nóng bỏng đang chìm sâu trong nàng.

Thở hổn hển, St. Vincent ngược đầu lên để nhìn chăm chú vào nàng như thể nàng là một sinh vật thay đổi hình thù mà anh chưa bao giờ thấy trước đây. “Lạy Chúa lòng lành,” anh thì thầm, mặt anh không mang vẻ nguyện cầu tạ ơn, mà điều gì đó gần như kinh hoàng.

* * *

Chương 5

Sebastian rời khỏi giường và đi đến bồn rửa mặt trên đôi chân không vững. Anh cảm thấy choáng váng, mắt phượng hướng, như thể anh là người vừa mới đánh mất sự trinh trắng chứ không phải là Evangeline. Từ lâu anh đã nghĩ chẳng có gì mới mẻ cho anh trải nghiệm nữa. Anh đã sai. Đối với một người đàn ông mà việc làm tình là một thực nghiệm pha trộn giữa kỹ năng và nghệ thuật thì thật sự là một cú sốc cho anh khi thấy bản thân bị phó mặc cho những đam mê tự phát của mình. Anh đã có ý dứt ra vào phút cuối, nhưng đầu óc anh đã trống rỗng với dự vọng khiến anh không thể điều khiển được cơ thể mình nữa. Chết tiệt. Chuyện đó chưa bao giờ xảy ra trước đây.

Mò mẫm tìm chiếc khăn sạch ở bồn rửa, anh chăm chú nhúng ướt nó. Lúc này hơi thở anh đã trở lại bình thường, nhưng lòng anh lại không hề bình lặng. Sau những gì vừa mới xảy ra, lẽ ra anh phải được thỏa mãn trong nhiều giờ đồng hồ nữa. Nhưng nó không đủ. Anh đã trải qua cực đỉnh dài nhất, mạnh mẽ nhất, run rẩy nhất của đời anh...vậy mà khao khát có nàng một lần nữa, muốn mở nàng ra, chôn chặt anh vào trong nàng, vẫn không tan đi. Nó thật điên rồ. Nhưng tại sao? Tại sao lại là nàng?

Nàng có kiểu cơ thể của phụ nữ mà anh luôn luôn yêu thích, kêu gọi và săn chắc, với hai đùi tròn trịa để nâng đỡ anh. Và làn da nàng mềm mại như nhung, với những nốt tàn nhang lác đác như hoa lửa bắn lên từ những cây pháo bông. Mái tóc...cũng đỏ và gọn sóng ở dưới cũng như trên đầu nàng...phải, điều đó anh cũng không thể cưỡng lại được. Nhưng tất cả những vẻ đẹp cơ thể của Evangeline Jenner không thể diễn tả hết được ảnh hưởng lạ thường của nàng lên anh.

Cảm thấy, không thể tin được, khát vọng đang trỗi dậy một lần nữa, Sebastian lau rửa mình mạnh bạo với miếng vải lạnh và lấy một cái khăn

sạch khác. Anh đem nó tới chỗ Evangeline, nàng đang nằm nghiêng, hơi cuộn mình lại. Anh thấy nhẹ nhõm, có vẻ như sẽ không có những giọt nước mắt trinh nữ hay lời phàn nàn nào. Nàng trông đang suy ngẫm hơn là phiền muộn...nàng nhìn anh chăm chăm, như thể nàng đang cố gắng giải một câu đố. Thì thềm nhỏ nhỏ, anh dõ ngọt nàng nằm ngửa ra và lau đi những vệt máu còn lưu lại giữa hai đùi nàng.

Thật không dễ cho Evangeline khi nằm yên và khóa thân trước mặt anh...Sebastian thấy màu hồng đang nhanh chóng bao phủ nàng. Anh biết rất ít những phụ nữ đỏ mặt khi trần truồng. Anh đã luôn chọn những phụ nữ có kinh nghiệm, vì anh không thích những cô nàng ngây thơ. Không phải vì lí do đạo đức, tất nhiên, nhưng bởi vì gái trinh, như một quy luật, hoàn toàn tẻ ngắt trên giường.

Đề cái khăn sang một bên, Sebastian đặt hai tay anh ở hai bên vai Evangeline, lòng bàn tay anh ấn sâu vào tấm đệm. Họ quan sát nhau đầy hiếu kỳ. Anh nhận ra Evangeline thấy thoải mái với sự tĩnh lặng—nàng không tìm cách lấp đầy nó như những người phụ nữ khác. Một phẩm chất tốt. Anh nghiêng người tới, vẫn còn nhìn chăm chăm vào mắt nàng...nhưng khi đầu anh cúi xuống nàng, một tiếng gầm phá tan không gian yên tĩnh. Đó là bụng nàng, đang phản đối sự trống rỗng của nó. Mặt nàng càng đỏ hơn, nếu điều đó là có thể. Evangeline vội đặt hai tay trên bụng nàng như muốn dùng ý chí để khiến cho những tiếng sôi ùng ục lặng đi.

Một nụ cười toét thoáng qua mặt Sebastian, và anh cúi nhanh xuống để hôn lên bụng nàng. “Anh sẽ cho gọi bữa sáng, em yêu.”

“Evie,” nàng thì thào, đưa tay xuống kéo chăn lên ngực. “Cha em và các bạn bè gọi em như thế.”

“Chúng ta cuối cùng cũng sẵn sàng cho tên riêng rồi sao?” Một nụ cười trêu chọc nhếch lên ở khóe môi anh. “Sebastian,” anh nói nhẹ nhàng.

Evie vươn tay ra chậm chậm, như thể anh là một con thú hoang có thể lồng lên khi bị đánh động, và những ngón tay nàng nhẹ nhàng cẩn thận đan vào

những lọn tóc trước trán anh. Vuốt mái tóc rối sang một bên, nàng nói trong một giọng thấp, “Chúng ta đã thật sự kết hôn rồi.”

“Ừ. Cầu Chúa cứu giúp em.” Anh nghiêng đầu, tận hưởng sự mơn trớn của những ngón tay nàng trên tóc anh. “Chúng ta sẽ rời đi Luân Đôn hôm nay chứ?”

Evie gật đầu. “Em muốn gặp cha em.”

“Tốt hơn là em nên lựa chọn từ ngữ cẩn thận khi em giải thích rằng anh là con rể của ông ấy,” anh nói. “Nếu không tin đó sẽ kết thúc ông ấy luôn.”

Nàng rụt tay lại. “Em muốn chúng ta nhanh lên. Nếu thời tiết khá hơn, có lẽ chúng ta có thể rút ngắn thời gian lại. Em muốn đi thẳng đến câu lạc bộ của cha em và—“

“Chúng ta sẽ đến đó sớm thôi,” Sebastian nói ôn tồn, “nhưng chúng ta sẽ không đi với tốc độ chạy đua như chúng ta đã làm suốt trên đường đến Scotland. Chúng ta sẽ nghỉ đêm ít nhất một lần ở một quán trọ dọc đường.” Khi nàng mở miệng để phản đối, thái độ của anh trở nên kiên quyết, “Sẽ chẳng tốt cho cha em nếu em tới câu lạc bộ của ông mà gần chết vì kiệt sức.”

Giờ thì nó bắt đầu đây—bài học về uy quyền của người chồng, và bổn phận của người vợ phải vâng lời anh ta. Rõ ràng là Evie rất muốn tranh cãi, nhưng thay vào đó nàng nhìn anh trân trời với một cái nhíu mày. Chuyển giọng nhẹ nhàng hơn, anh thì thầm, “Em đang có một khoảng thời gian khó khăn, Evie. Có một người chồng là anh cũng đã đủ gian nan rồi. Nhưng chăm sóc cho một người bệnh lao phổi trong giai đoạn cuối như tình trạng ông ấy...em phải cần đến tất cả sức mạnh của mình. Chẳng có ích gì khi làm cạn kiệt nó trước cả khi em đến nơi.”

Evie chăm chú nhìn anh mãnh liệt đến mức khiến anh không thoải mái. Nàng có đôi mắt tuyệt vời làm sao, như thể có ai đó đã gom nhặt những tấm gương xanh thẫm lại và chiếu tia nắng mặt trời rực rỡ nhất qua chúng. “Có

phải ngài lo lắng cho sức khỏe của em không?” nàng hỏi.

Anh khoác cho giọng mình vẻ chế nhạo, ánh mắt lãnh đạm. “Tất nhiên rồi, cung à. Mọi quan tâm lớn nhất của anh là giữ cho em còn sống và khỏe mạnh cho đến khi anh có thể thu được của hồi môn của em.”

Evie sớm phát hiện ra St. Vincent—à, Sebastian—cũng thoải mái khi khóa thân cũng như khi mặc quần áo. Nàng cố gắng tỏ ra hồ hững với hình ảnh một người đàn ông đi đi lại lại trong căn phòng mà không có lấy một mảnh vải. Nhưng nàng kín đáo trộm nhìn anh mỗi khi có thể, cho đến khi anh rút ra một bộ quần áo từ cái rương. Anh cao ráo và thon người, với những bắp cơ nở rộng bóng mượt nổi bật lên bởi những hoạt động của các quý ông như cưỡi ngựa, đấu bốc và đấu kiếm. Lưng và vai anh đẹp, với cơ bắp cử động dưới lớp da săn chắc. Còn mê hoặc hơn nữa chính là khung cảnh phía trước của anh, một bộ ngực không hề trần trụi, như thường thấy ở những bức tượng cẩm thạch hay tượng đồng, mà được phủ nhẹ lên một lớp lông. Lớp lông trên ngực anh—và những nơi khác nữa—đã gây kinh ngạc cho nàng. Đó là một bí ẩn khác trong những ẩn số của nam giới giờ đã được hé lộ cho nàng, theo đúng nghĩa đen.

Không thể khiến mình đi ngang căn phòng trong một kiểu phô diễn tương tự, Evie kéo tấm trải giường quanh người trước khi nàng đi đến vali của mình. Nàng lấy ra một cái váy sạch được làm từ vải len nâu dày và một cặp quần áo lót mới, và tuyệt nhất là một đôi giày sạch. Đôi giày kia của nàng đã quá ẩm và bẩn khiến nàng rùng mình với ý nghĩ phải mang chúng vào. Giữa lúc mặc quần áo, nàng cảm thấy ánh mắt của Sebastian dán lên nàng. Vội vàng, nàng kéo áo sơ-mi xuống để che khuôn ngực đang hồng lên.

“Em đẹp lắm, Evie,” anh bình phẩm nhẹ nhàng.

Vì được nuôi lớn bởi những người họ hàng luôn tỏ vẻ xót thương cho mái tóc sặc sỡ và những nốt tàn nhang luôn gia tăng của nàng, Evie tặng cho anh một nụ cười hoài nghi. “Dì Florence luôn đưa cho em một loại mỹ phẩm để xóa đi những đốm tàn nhang của em. Nhưng chẳng thể nào rũ bỏ được chúng.”

Sebastian mỉm cười uể oải khi anh đến với nàng. Năm lấy hai vai nàng trong tay, anh quét ánh mắt tán thưởng dọc theo cơ thể ăn mặc mỏng manh của nàng. “Đừng bỏ đi dù chỉ là một vết tàn nhang, em yêu. Anh đã tìm thấy một vài cái ở những chỗ đáng mê hoặc nhất. Anh đã có những nốt yêu thích nhất của mình rồi...anh có nên nói với em là ở đâu không nhỉ?”

Mắt phương hướng và bối rối, Evie lắc đầu và làm một cử động để lách đi. Anh không để nàng làm thế. Kéo nàng đến gần hơn, anh nghiêng mái đầu vàng óng xuống và hôn lên cổ nàng. “Kẻ phá bĩnh tí hon này,” anh thì thầm, mỉm cười. “Anh sẽ nói với em luôn vậy.” Những ngón tay anh khép lại quanh áo sơ-mi và chậm chậm kéo gấu áo lên cao. Hơi thở nàng tắc nghẹn khi nàng cảm thấy những ngón tay anh dịu dàng cọ cọ vào giữa hai chân trần của nàng. “Như anh đã khám phá ra trước đó,” anh nói bên cổ họng nhạy cảm của nàng, “có một chuỗi dài bên trong đùi phải của em dẫn tới—”

Một tiếng gõ cửa ngắt quãng họ, và Sebastian ngẩng đầu lên với một tiếng làu bàu khó chịu. “Bữa sáng,” anh lầm bầm. “Và anh sẽ không thêm khiến em chọn lựa giữa việc yêu anh và một bữa ăn đang sẵn sàng, vì câu trả lời chắc chắn không lấy gì làm thỏa lòng anh cả. Mặc váy của em vào, trong khi anh đi tới cửa.”

Sau khi Evie vâng lời với sự gấp gáp vụng về, anh mở cửa ra để lộ hai cô hầu phòng mang những khay chất đầy các món ăn. Vừa khi họ liếc một cái vào vị khách đẹp trai với gương mặt thiên thần và mái tóc màu lúa mì vàng đượm, hai người phụ nữ thở gấp và cười khúc khích không kiềm chế được. Thật khó để lấy lại vẻ điềm đạm của họ khi anh lại chỉ mặc quần áo sơ sài, chân trần, áo sơ-mi trắng và cổ áo mở phanh, một cái cà vạt bằng lụa vắt lỏng lẻo ở hai bên vai anh. Hai cô hầu gái mê mẩn gần như làm đổ nhào cái khay đến hai lần trước khi họ có thể sắp xếp đặt được bữa sáng lên bàn. Nhận thấy cái giường bị nhàu, họ thấy khó có thể kiềm những tiếng riu rít nhỏ húng khởi khi họ đoán xem việc gì đã xảy ra ở đó vào đêm qua. Khó chịu, Evie xua những cô hầu ra khỏi phòng và đóng chặt cửa lại.

Nàng liếc sang Sebastian để quan sát phản ứng của anh với sự ngưỡng mộ mê đắm của những cô hầu gái, nhưng anh có vẻ không hề hay biết. Rõ ràng

những biểu hiện của họ đã có quen thuộc đến mức anh còn chẳng nhận ra. Một người đàn ông với vẻ ngoài và tước vị như anh sẽ luôn bị phụ nữ theo đuổi. Evie biết chắc rằng một người vợ yêu anh sẽ chỉ nhận lát một trái tim tan nát. Dù thế nào đi nữa, nàng sẽ không bao giờ cho phép mình chịu đựng sự ghen tuông cay đắng hay nỗi sợ hãi bị phản bội.

Dẫn Evie đến ngồi ở bên bàn, Sebastian lấy thức ăn cho nàng trước. Có cháo yến mạch được gia vị với muối và bơ, vì những người Scot cho rằng sẽ là một sự báng bổ thần linh khi làm ngọt món cháo với mật đường. Còn có những khoanh bánh mì được làm từ men bia gọi là bánh mì không men, những lát thịt lợn muối xông khói để nguội, cá tuyết hun khói, và một tô lớn đựng những miếng lườn gà đã được xông khói, và những lát bánh mì nướng phết mứt cam. Evie ngấu nghiến thức ăn ngon lành, nuốt nó xuống với trà đặc. Bữa ăn đơn giản, khó có thể so sánh với những bữa sáng kiểu Anh đẹp mắt ở điền trang Hampshire của Ngài Westcliffe, nhưng nóng sốt và phong phú, và Evie đã đói cào cả ruột gan để mà tìm ra lỗi ở bất kỳ món nào.

Nàng nán nã ở bữa sáng trong khi Sebastian cạo râu và mặc quần áo tươm tất. Thả cái túi da đựng những dụng cụ cạo râu của anh vào trong rương, anh đóng nắp lại và ngẫu nhiên nói với Evie. “Sắp xếp đồ đạc của em đi, cung. Anh sẽ xuống lâu để xem cỗ xe ngựa được chuẩn bị sẵn sàng.”

“Tờ chúng nhận hôn nhân từ MacPhee—“

“Anh cũng sẽ lo chuyện đó. Khóa cửa lại sau khi anh đi đây.”

Sau khoảng một tiếng đồng hồ, anh quay trở lại để hộ tống Evie. Một cậu bé khỏe mạnh mang cái rương và vali đến nơi cỗ xe đang đợi. Một nụ cười mỉm phớt qua môi Sebastian khi anh thấy Evie đã dùng một trong những cái cà vạt lụa của anh để cột tóc nàng ở sau gáy. Evie đã đánh mất hầu hết kẹp tóc trên đường rời khỏi nước Anh, và nàng không có khả năng đoán trước được điều đó để mà bỏ thêm vào trong vali của nàng. “Với tóc em để như thế, em trông quá trẻ để được kết hôn,” anh thì thầm. “Nó thêm vào một điểm kích thích trác táng cho hoàn cảnh này. Anh thích nó.”

Đến giờ đã quen với những lời nhận xét không đúng đắn của anh, Evie đưa cho anh một cái nhìn độ lượng cam chịu và đi theo anh rời khỏi phòng. Họ đi xuống tầng trệt và gửi lời chào tạm biệt với Ông Findley, người chủ quán trọ. Khi Evie đi theo Sebastian đến lối vào, Findley gọi to rạng rỡ, “Tôi xin chúc phu ‘hân một chuyến đi an toàn, Phu nhân St. Vincent!”

Giật mình nhận ra giờ nàng đã là một nữ tử tước, Evie cố gắng lấp bấp câu cảm ơn.

Sebastian giúp nàng leo lên cỗ xe ngựa đang chờ, trong khi những con ngựa vùng vằng di chuyển và thổi những hơi thở màu trắng qua những lỗ mũi bạnh ra của chúng. “Phải,” anh bình phẩm một cách nhạo báng, “mặc dù nghe thật là bôi nhọ, nhưng cái tước vị đó giờ là của em để mà chia sẻ.” Anh giúp nàng lên bậc thang vào trong cỗ xe. “Hơn nữa,” anh nói tiếp khi anh nhảy phắt lên ngồi cạnh nàng, “chúng ta một ngày nào đó sẽ còn vươn đến đỉnh cao hơn nữa, bởi vì anh đứng đầu trong dòng người thừa kế danh công tước...mặc dù anh khuyên em đừng có nín thở cho đến khi điều đó xảy ra. Những người đàn ông trong gia đình anh đáng tiếc làm sao lại sống khá lâu, có nghĩa là em và anh có thể sẽ không thừa kế cho đến khi chúng ta đều đã quá lụ khụ để có thể tận hưởng nó.”

“Nếu ngài—“ Evie bắt đầu, và ngừng lại ngạc nhiên khi nàng thấy một vật kèn càng trên sàn xe. Đó là một thứ đồ gốm to để đựng gì đó, với một cái nút đóng ở phần đầu của mỗi bên. Hình dáng của nó tròn, nhưng lại dẹt ở một bên để bảo đảm nó đứng vững trên sàn. Nàng liếc một cái nhìn ngạc nhiên sang Sebastian, ngập ngừng chạm đầu ngón chân nàng vào đồ vật đó và được tưởng thưởng với một luồng hơi nóng mạnh mẽ xông thẳng lên váy nàng. “Một cái bình giữ ấm chân,” nàng thốt lên. Hơi nóng từ làn nước đang bốc hơi được chứa trong một vỏ bọc bằng gốm sẽ giữ được lâu hơn là viên gạch nóng nàng đã sử dụng trước đây. “Ngài đã tìm thấy nó ở đâu?”

“Anh đã mua nó từ Macphee khi anh thấy nó trong ngôi nhà của ông ta,” Sebastian trả lời, có vẻ vui bởi sự kích động choáng váng của nàng. “Đương nhiên là ông ta mừng vui quá đỗi với triển vọng khoét túi anh với cái gì đó khác.”

Trong lúc bốc đồng, Evie nửa đứng dậy khỏi chỗ ngồi để hôn lên má anh, mịn và mát bên môi nàng. “Cám ơn ngài. Ngài thật tử tế.”

Hai bàn tay anh nắm lấy eo nàng, không cho nàng rút lui. Anh áp lên một lực đủ mạnh để đem nàng vào lòng anh, cho đến khi mặt họ thật gần đến mức mũi họ gần như chạm vào nhau. Hơi thở anh mon trớn môi nàng khi anh thì thầm, “Chắc chắn là anh xứng đáng với những lời cám ơn nhiều hơn câu đó.”

“Đó chỉ là một cái bình giữ ấm chân thôi,” nàng nhẹ nhàng phản đối.

Anh cười toét miệng. “Anh nên chỉ cho em thấy, em yêu, rằng cái bình đó cuối cùng cũng sẽ nguội...và rồi, một lần nữa, anh sẽ là nguồn hơi ấm duy nhất của em. Và anh không chia sẻ hơi ấm cơ thể mình bừa bãi đâu.”

“Theo như lời đồn thì đúng là như vậy,” Evie khám phá ra một sự hứng khởi lạ lẫm trong cuộc trao đổi này. Nàng chưa bao giờ đùa giỡn với một người đàn ông như thế này, mà nàng cũng chưa bao giờ trải nghiệm niềm vui của việc nắm giữ điều gì đó mà anh muốn, trêu chọc anh vì điều đó. Nàng thấy từ ánh sáng lấp lánh trong mắt anh rằng anh cũng thích thú việc đó như nàng vậy. Anh trông cứ như đang muốn nhảy xổ vào nàng.

“Anh sẽ chờ cơ hội của mình,” anh nói. “Cái bình chết tiệt đó không thể như thế mãi được.”

Anh để cho nàng trườn khỏi lòng anh, và quan sát nàng xếp lại váy trên cái bình giữ ấm chân. Dựa người sung sướng ra sau khi cỗ xe bắt đầu lăn bánh, Evie cảm thấy da gà nổi lên trên đùi nàng bởi hơi nóng tuyệt vời đang thấm qua quần trong và chìm vào lớp vải dệt của đôi tất nàng mang. “Thưa ngài...à...Sebastian...”

Đôi mắt anh sáng và phản chiếu như một tấm gương soi. “Gì thế, cung?”

“Nếu cha ngài là một công tước, vậy thì tại sao ngài lại là một tử tước? Chẳng phải lẽ ra ngài phải là một hầu tước, hoặc ít nhất một bá tước hay

sao?”

“Không cần thiết. Thông lệ hiện nay là thêm một số lượng những tước vị thấp hơn khi một tước vị mới được tạo ra. Như một quy luật, tước công càng lâu đời, thì con trai cả càng ít có khả năng là một hầu tước. Cha anh đã chọn phải noi gương trong điều này, tất nhiên. Đừng có bao giờ bắt đầu với ông về chủ đề đó, nhất là khi ông đang chìm trong mấy cốc rượu của mình, nếu không em sẽ nhận được một bài diễn thuyết mù mịt đầu óc về việc từ ‘hầu tước’ nghe xa lạ và nữ tính thế nào, và hàng ngũ hầu tước chẳng là gì ngoài một nửa bước đáng hổ thẹn dưới tước công ra làm sao.”

“Có phải ông ấy là một người ngạo mạn không, cha ngài ấy?”

Bóng một nụ cười cay đắng cong lên trên môi anh. “Anh thường nghĩ đó là kiêu ngạo. Nhưng anh đã nhận ra rằng đó là do ông mù tịt về thế giới bên ngoài thế giới thì đúng hơn. Theo như anh biết, ông chưa bao giờ tự mang vớ, hay rắc bột lên bàn chải của mình. Anh ngờ là ông có thể sống một cuộc đời mà không có đặc quyền. Thật sự thì, anh tin ông sẽ chết đói trong một căn phòng chật đầy thức ăn nếu chẳng có người hầu nào ở đó để đem cái bàn đến nơi ông ngồi. Ông chẳng nghĩ gì khi sử dụng một cái lọ vô giá làm đích nhắm cho bài luyện bắn súng hay làm bùng lên một ngọn lửa trong lò sưởi bằng cách quẳng một cái áo khoác da cáo lên đó. Ông còn cho các khu rừng quanh điền trang được thấp sáng mãi với những ngọn đuốc và đèn dầu phòng trường hợp ông có ý định đi dạo trong rừng vào ban đêm.”

“Thật chẳng ngạc nhiên tại sao ngài lại nghèo,” Evie nói, thất kinh bởi sự lãng phí như thế. “Em hy vọng ngài cũng không phải một người ăn tiêu hoang phí.”

Anh lắc đầu. “Anh chưa từng bị buộc tội vì những khoản tài chính bất hợp lý. Anh hiếm khi đánh bạc, và anh không giữ một nhân tình. Ngay cả như thế, anh vẫn có những chủ nợ bám theo sát gót.”

“Ngài có bao giờ xem xét làm một công việc gì đó chưa?”

Anh đưa cho nàng một cái nhìn trống rỗng. “Để làm gì?”

“Để kiếm tiền.”

“Thánh thần ơi, không, nhóc à. Làm việc sẽ là một sự chi phối bất lợi cho cuộc sống cá nhân của anh. Và anh hiếm khi sẵn sàng dậy trước buổi trưa.”

“Cha em sẽ không thích ngài.”

“Nếu tham vọng trong cuộc sống của anh là có được sự yêu thích của mọi người, anh sẽ rất phiền lòng khi nghe điều đó. May mắn làm sao nó lại không.”

Khi chuyến hành trình tiếp tục một cách dễ chịu, Evie có những cảm xúc trái ngược xáo trộn về chồng nàng. Mặc dù anh sở hữu một vẻ hấp dẫn cực kỳ, nàng thấy có ít thú ở anh mà nàng thấy đáng để tôn trọng. Rõ ràng là anh có một trí óc nhanh nhạy, nhưng nó lại được sử dụng không phải cho mục đích tốt. Hơn nữa, ý thức rằng anh đã bắt cóc Lillian, và phản bội lại người bạn tốt nhất của anh, khiến anh rõ ràng là không thể tin tưởng được. Mặc dù vậy...anh có thể thi thoảng thể hiện sự tử tế của một người chiều chuộng phụ nữ mà nàng rất tán thưởng.

Với mỗi nơi ngừng lại nghỉ chân Sebastian chăm lo cho những nhu cầu của Evie, và mặc cho lời đe dọa của anh về việc để cho bình sưởi chân nguội lạnh, anh đã cho đổ đầy nó với nước sôi. Khi nàng trở nên mệt mỏi anh để cho nàng thiếp đi trên ngực anh, giữ chặt lấy nàng khi những bánh xe xóc trên những chỗ gồ ghề trên đường. Khi nàng dần rơi vào giấc ngủ trong vòng tay anh, nàng nhận ra anh là một ảo tưởng về thứ gì đó mà nàng chưa từng có trước đây. Nơi nương tựa. Bàn tay anh vuốt đi vuốt lại trên mái đầu nàng bằng những cái vuốt ve dịu dàng nhất, và nàng nghe thấy anh thì thầm trong chất giọng thiên thần bóng tối của anh, “Ngủ đi, tình yêu của anh. Anh đang bảo vệ em đây.”

* * *

Chương 6

Mặc dù Sebastian háo hức đến được Luân Đôn và bắt tay vào kiểm soát mọi việc theo ý mình, anh không hối tiếc vì quyết định thực hiện chuyến đi về của họ chậm hơn. Evie đã trở nên xanh tái và càng ít nói khi đêm xuống, những sức lực dự trữ của nàng đã bị suy kiệt sau những sự kiện của những ngày qua. Nàng cần được nghỉ ngơi.

Tìm thấy một quán trọ thích hợp nơi họ có thể qua đêm, Sebastian trả tiền cho căn phòng còn trống tốt nhất và yêu cầu thức ăn và một bồn tắm nước nóng được đem lên cho họ ngay lập tức. Evie tắm trong một cái bồn gỗ nhỏ, trong khi Sebastian sắp xếp việc thay đổi ngựa vào buổi sáng hôm sau và lo cho người lái xe có được chỗ nghỉ. Quay trở lại căn phòng nhỏ nhưng sạch sẽ, với những tấm rèm xanh dương khá sòn cũ che nơi cửa sổ, Sebastian khám phá ra vợ anh đã tắm xong và đã mặc áo ngủ.

Anh đi thò thân tới cái bàn, nhắc khăn ăn lên, và tìm thấy một phần gà nướng, một vài rau củ nấu chín, và một bánh bông lan nhỏ. Nhận thấy đĩa của Evie trống trơn, anh nhìn vào nàng với một nụ cười có vẻ trêu chọc. “Nó thế nào?”

“Còn hơn là không có bữa tối nào ạ.”

“Anh sẽ thú nhận là đang có cảm tình trở lại với tài năng của đầu bếp của anh ở Luân Đôn.” Anh ngồi xuống ở cái bàn ọp ẹp và phủ một tấm khăn ăn sạch lên lòng. “Anh nghĩ em sẽ thấy những tạo phẩm của ông ấy phù hợp với sở thích của em.”

“Em không nghĩ là em sẽ trải qua nhiều bữa ăn tại nhà ngài đâu ạ,” Evie nói thận trọng.

Sebastian ngừng lại với cái nĩa đang nửa đường tới miệng anh.

“Em sẽ ở lại câu lạc bộ của cha em,” Evie nói tiếp. “Như em đã nói với ngài từ trước, em có ý định sẽ chăm sóc cho ông.”

“Vào ban ngày, đúng. Nhưng em không thể qua đêm ở đó. Các buổi chiều em phải trở về nhà anh...nhà chúng ta.”

Nàng nhìn anh chăm chăm không chớp mắt. “Bệnh của ông sẽ không biến đi khi đêm xuống và xuất hiện lại vào lúc bình minh. Ông sẽ cần được chăm sóc liên tục.”

Sebastian tọng một nĩa thức ăn vào miệng và trả lời một cách khó chịu. “Đó là lí do vì sao cần có những người hầu. Em có thể thuê một phụ nữ để chăm sóc cho ông ấy.”

Evie lắc đầu với một sự cứng đầu không lay chuyển càng làm cho anh bực bội hơn. “Nó không giống như được chăm sóc bởi một người thân yêu quý ông.”

“Tại sao em phải quan tâm cái quái gì đến chất lượng sự chăm sóc mà ông ta nhận được? Ông ta đã làm được quá ít thứ quý giá cho em. Em còn chẳng biết rõ gã con hoang—“

“Em không thích từ đó.”

“Đáng tiếc thật. Bởi vì đó là một trong những từ yêu thích nhất của tôi, và tôi có ý định vẫn sử dụng nó lúc nào thích hợp.”

“Vậy thì thật là may chúng ta sẽ hiếm khi gặp nhau sau khi trở về Luân Đôn.”

Anh trừng mắt nhìn vợ, gương mặt ngọt ngào của nàng che dấu một tính khí bướng bỉnh không ngờ được. Sebastian nhớ lại nàng đã sẵn lòng thực hiện

những biện pháp quyết liệt để có được những gì nàng muốn. Có quý mới biết nàng sẽ làm gì nếu anh thúc ép nàng quá. Buột tay cầm dao và nĩa thả lỏng, anh tiếp tục ăn. Chẳng quan trọng việc miếng thịt gà chẳng có mùi vị. Nếu nó có được ướp với nước sốt đậm đà nhất của Pháp đi chăng nữa, anh cũng vẫn không thể nhận ra nó. Tâm trí đầy mảnh khoe của anh đang bận tìm kiếm những cách thức để đối phó với nàng.

Cuối cùng, khoác lên một vẻ mặt quan tâm lo lắng, anh thì thầm, “Tình yêu của anh, anh không thể cho phép em ở lại một nơi đầy rẫy những tên trộm, những gã cờ bạc và mấy tên say rượu được. Chắc chắn là em thấy được những nguy hiểm cố hữu tại một nơi như thế chứ.”

“Em sẽ bảo đảm ngài nhận được của hồi môn nhanh nhất có thể. Và rồi ngài sẽ không phải lo lắng về em nữa.”

Sự kiềm chế của anh, luôn luôn rất vững chắc, bốc hơi như nước nóng trên một cái đĩa bếp lò. “Tôi không lo lắng về em, quý tha ma bắt nó đi! Chỉ là—chết tiệt, như thế thì không được, Evie. Nữ Tử Tước St. Vincent không thể sống trong một câu lạc bộ đánh bạc, dù chỉ là vài ngày.”

“Em đã không nhận ra ngài lại quá quý cách như thế,” nàng nói, và vì lí do nào đó hình ảnh anh cau có dữ dội khiến cho khoe môi nàng cong lên. Dù nó mờ nhạt nhưng Sebastian đã nhìn thấy, và ngay lập tức anh bị quẳng từ sự tức giận đến sững sốt. Anh sẽ bị nguyên rủa nếu anh bị đẩy qua cái máy vắt nước bởi một trinh nữ hai mươi ba tuổi đầu—gần như trinh nữ...người quá ngây thơ khi tin rằng nàng có thể là đối thủ của anh.

Cái nhìn khinh miệt băng giá của anh đáng ra phải khiến nàng bối rối. “Trong giấc mơ đóng vai thiên thần nhân ái của mình, cung à, em tưởng tượng ai sẽ bảo vệ em ở nơi đó? Ngủ một mình vào ban đêm ở đó là một lời mời gọi bị cưỡng hiếp. Và chết tiệt tôi đi nếu tôi ở lại đó với em—tôi có nhiều việc để làm hơn là ngồi trong một sòng bạc hạng nhì và chờ cho ông già Jenner về châu trời.”

“Em đã không yêu cầu ngài chăm lo cho em,” nàng đáp trả trong một giọng

điềm đạm. “Em sẽ thu xếp ổn cả mà không có ngại.”

“Tất nhiên là em sẽ làm được,” Sebastian lầm bầm chế nhạo, đột nhiên mất hết hứng thú với bữa ăn tối lạnh lẽo của anh. Quảng cái khăn xuống đĩa ăn đang dang dở, anh đứng lên và cởi bỏ áo khoác ngoài cùng áo gi-lê. Người anh đầy bụi và đang mệt mỏi vì đi đường, và anh định sử dụng cái bồn tắm. Nếu anh may mắn thì nước vẫn còn ấm.

Khi anh cởi bỏ quần áo và quăng các thứ lên một chiếc ghế, anh không thể ngăn mình nghĩ đến những người phụ nữ đã muốn kết hôn với anh từ nhiều năm nay—những phụ nữ đẹp và có khả năng, cả ở vẻ ngoài và về mặt tài chính—họ sẽ làm bất cứ điều gì kể cả giết người để làm anh hài lòng. Anh đã quá bận rộn trong những theo đuổi trác táng của mình để xem xét đến việc cầu hôn một trong số họ. Và giờ, vì những hoàn cảnh phức tạp và thời điểm tồi tệ, anh lại kết thúc bằng việc kết hôn với một sinh vật vụng về trước giới thượng lưu với một phả hệ tầm thường và một tính khí ương bướng.

Nhận thấy Evie đã cụp mắt tránh dáng người trần trụi của anh, Sebastian cảm thấy một nụ cười khinh bỉ nhếch lên trên môi anh. Anh đi đến cái bồn tắm tí hon và hạ mình vào làn nước âm ấm, hai chân dài của anh co lại ở hai bên. Tắm tấp uể oải, vẩy nước lên ngực và cánh tay đầy xà phòng, anh quan sát vợ anh với đôi mắt nheo lại. Anh hài lòng khi thấy một vài nét điềm tĩnh của nàng đã biến mất khi anh tắm. Nàng đỏ mặt và trở nên thích thú quá mức với những hoa văn trên tấm vải trải giường.

Khi nàng vạch ngón tay trở theo những hoa văn được thêu, một ánh sáng chớp lên của chiếc nhẫn vàng kiểu Scot đập vào mắt Sebastian. Anh cảm thấy một phản ứng kỳ lạ bởi hình ảnh đó, một thôi thúc gần như choáng ngợp đi đến bên nàng, đẩy nàng nằm lên giường, và chiếm đoạt nàng ngay lập tức. Để chế ngự nàng, và buột nàng phải thừa nhận sự chiếm hữu của anh. Dục vọng bản năng thôi thúc đó hơi đáng báo động đối với một người đàn ông luôn tự cho mình là văn minh. Bối rối và rạo rức, anh kết thúc việc tắm rửa, chộp lấy một cái khăn ấm mà nàng đã dùng, anh lau khô mình. Hình ảnh bị khuấy động của anh không thoát khỏi sự chú ý của Evie—anh nghe nàng hít nhanh vào từ bên kia căn phòng. Thận trọng anh quẩn cái khăn quanh eo và nhét góc khăn vào trong khi anh đi tới cái rương của

mình.

Anh lần tìm một cái lược, đem nó đến bồn rửa mặt, và thô bạo chải giật nó qua những lọn tóc ướt. Tấm gương trên bồn rửa cho anh một góc nhìn về một phần của cái giường, và anh thấy Evie đang quan sát anh.

Không quay người lại, anh thì thầm, “Liệu tôi có phải làm con chó của người hàng thịt tối nay không?”

“Con chó của người hàng thịt?” Evie lặp lại bối rối.

“Con chó nằm trong góc cửa hàng và không được phép ăn thịt.”

“Sự so sánh đó không có ý c-ca tụng cho cả hai chúng ta.”

Khi Sebastian nhận thấy tật nói lắp của nàng trở lại, bàn tay anh đang chải tóc hơi ngập ngừng nhưng nàng không thể nhận thấy. Tốt, anh nghĩ tàn nhẫn. Nàng không bình tĩnh như nàng đang giả vờ. “Em sẽ trả lời câu hỏi của tôi chứ?”

“E...em rất tiếc, nhưng em k-không muốn có quan hệ mật thiết với ngài nữa.”

Sửng sốt và bị xúc phạm, Sebastian đặt lược xuống và quay lại đối mặt với nàng. Phụ nữ chưa bao giờ từ chối anh. Và việc Evie có thể làm thế sau những khoái lạc buổi sáng nay thật khó mà hiểu nổi.

“Ngài đã nói với em ngài không thích ngủ với một phụ nữ nhiều hơn một lần,” Evie nhắc nhở anh hơi có ý hời hợt. “Ngài đã nói nó sẽ là một sự chán chường cấp tốc.”

“Tôi trông có chán chường với em không?” anh hỏi, cái khăn tắm khó mà che dấu hết đường nét nơi cương cứng đang réo lên của anh.

“Em cho là nó còn phụ thuộc vào phần nào của ngài mà người khác nhìn vào,” Evie lau bầu, để cho ánh mắt rớt xuống khăn trải giường. “Em không cần phải nhắc ngài, thưa ngài, rằng c-c-chúng ta đã có một thỏa thuận.”

“Em được phép thay đổi ý kiến.”

“Dù vậy, em sẽ không.”

“Câu chối từ của em sặc mùi giả tạo, cưng à. Tôi đã có em một lần rồi. Có thật sự khác biệt lắm với đức hạnh của em không nếu tôi có em lần nữa?”

“Em không từ chối vì đức hạnh của mình.” Tật nói lấp của nàng biến mất khi nàng điềm tĩnh lại. “Em có một lí do hoàn toàn khác.”

“Tôi đang sốt ruột để nghe nó đây.”

“Mong muốn tự bảo vệ.” Với cố gắng thấy rõ, Evie ngược lên gạt ánh mắt anh. “Em không có bất cứ phản đối nào về việc ngài chọn người tình. Chỉ là em không muốn là một trong số đó. Hành động ân ái chẳng có ý nghĩa gì với ngài, nhưng nó có ý nghĩa với em. Em không muốn phải đau đớn vì ngài, và em nghĩ là điều đó sẽ không thể tránh khỏi được nếu em đồng ý ngủ với ngài.”

Anh đấu tranh để giữ một vẻ ngoài lãnh đạm, nhưng bên trong của Sebastian bị nung cháy giữa khát khao và oán giận. “Tôi sẽ không đi xin lỗi vì quá khứ của mình. Một người đàn ông *phải* có kinh nghiệm.”

“Theo như những tín hiệu thì ngài có đủ cho mười người đàn ông.”

“Tại sao chuyện đó lại quan trọng với cô?”

“Bởi vì tiêu...tiêu sử lãng mạn của ngài, nói một cách lịch sự thì như một con chó đi đến mọi cánh cửa sau trên đường, thu nhặt những thứ tạp nham ở mọi ngưỡng cửa. Và em sẽ không là một cánh cửa khác. Ngài không thể

chung thủy với một người phụ nữ--ngài đã chứng minh điều đó.”

“Chỉ bởi vì tôi chưa từng thử không có nghĩa là tôi không thể, ả đàn bà phản trắc hay phán xét! Nó chỉ có nghĩa là tôi đã không muốn điều đó.”

Cụm từ “ả đàn bà phản trắc” khiến cho Evie cứng người lại. “Em ước gì ngài đã không dùng ngôn ngữ thô tục như thế.”

“Nó có vẻ phù hợp với ẩn dụ về con chó,” Sebastian quát. “Mà, nhân tiện, là một sự miêu tả trật lất về tôi, bởi vì phụ nữ cầu xin tôi, và không phải điều ngược lại.”

“Vậy thì ngài phải đến với một trong số họ.”

“Ồ, tôi sẽ làm thế,” anh nói hung dữ. “Khi chúng ta trở lại Luân Đôn, tôi sẽ bắt tay vào một cuộc truy hoan trác táng không ngừng cho đến khi có kẻ nào đó bị bắt vào tù vì tội danh này. Nhưng trong khi chờ đợi...cô có thật sự mong là hai chúng ta cùng ngủ trên một cái giường tối nay—và tối mai—trinh bạch như hai bà sơ trong ngày lễ không?”

“Việc đó chẳng có khó khăn gì với em,” Evie nói thận trọng, trong lòng biết rằng nàng đang để lọt một câu xúc phạm sâu sắc.

Cái trợn trừng ngờ vực của anh lẽ ra phải thiêu đốt một lỗ trên vải trải giường. Làm bầm một chuỗi những lời tục tĩu mở rộng thêm danh sách hiểu biết giới hạn của nàng, Sebastian vứt cái khăn xuống và đi đến vặn nhỏ cây đèn dầu. Nhận thấy ánh nhìn nao núng của nàng nơi phần bị đánh thức phấn khích của anh, Sebastian bắn vào nàng một cái liếc khinh miệt. “Đừng có quan tâm đến nó,” anh nói, trèo vào trong giường với nàng. “Từ nay trở đi, tôi có mọi sự trông mong rằng kẻ cận với cô sẽ tác động đến những bộ phận kín đáo của tôi như một buổi bơi kéo dài trong cái hồ ở Syberi.”

* * *

Chương 7

Thời tiết dần cải thiện trên đường họ trở lại Luân Đôn, cơn mưa cuối cùng cũng tan. Nhiệt độ ấm áp bên ngoài cỗ xe như để bù lại cho mức độ băng giá đã tăng lên giữa đôi tân hôn bên trong. Mặc dù Sebastian vẫn miễn cưỡng giữ cho bình làm ấm chân được đầy nước nóng, chẳng còn lời mời nào cho Evie rúc vào cánh tay anh hay ngủ trên ngực anh nữa. Nàng biết đó là cách tốt nhất. Càng hiểu hơn về anh, Evie càng bị thuyết phục rằng bất cứ sự gần gũi nào giữa họ cũng sẽ dẫn đến thảm họa. Anh nguy hiểm đối với nàng theo nhiều cách mà ngay cả anh cũng không nhận biết được.

Nàng tự an ủi mình với nhận thức rằng một khi họ đến thành phố, họ không sớm thì muộn cũng sẽ xa cách nhau. Nàng sẽ ở lại câu lạc bộ, và anh sẽ về nhà anh và tiếp tục những theo đuổi thường nhật của anh cho đến khi anh nhận được tin về cái chết của cha nàng. Cho đến lúc đó, anh chắc chắn sẽ muốn bán câu lạc bộ và sử dụng lợi tức, cùng với phần còn lại trong tài sản thừa kế của nàng, để lấp đầy lại gia sản trợ trụ của gia đình anh.

Ý nghĩ phải bán câu lạc bộ Jenner's, nơi đã từng là trung tâm cuộc đời cha nàng, gây cho Evie một cảm giác sầu muộn. Nhưng đó sẽ là hành động có suy xét nhất. Rất ít người có khả năng điều hành một sòng bạc có hiệu quả. Người sở hữu nó phải có được sức hấp dẫn mạnh để lôi kéo mọi người đến câu lạc bộ, và sự sắc sảo đầy nghệ thuật để tìm ra cách khiến họ ngồi lại và chi ra một khoản tiền lớn. Còn chưa kể đến đầu óc kinh doanh để đầu tư lợi nhuận thu được một cách khôn ngoan.

Ivo Jenner đã sở hữu cả hai phẩm chất đầu ở mức điều độ, nhưng không hề có phẩm chất thứ ba. Trong những năm qua ông đã đánh mất cả gia tài vào Hội Chợ Mới, vì khi về già ông càng dễ bị chi phối bởi những tên đầu cẳng miệng lưỡi trơn tru đang sinh sôi nảy nở trong thế giới cá cược của những cuộc đua. May thay câu lạc bộ là một nguồn tài chính dồi dào có thể bù trừ cho những mất mát nặng nề đó.

Câu chế nhạo ác ý của Sebastian về việc Jenner's là một sòng bạc hạng nhì chỉ là một phần sự thật. Từ những cuộc trò chuyện trong quá khứ với cha nàng, Evie biết cha nàng là người chưa bao giờ bận lòng ý tứ trong lời nói. Và rằng dù câu lạc bộ rất thành công so với những nơi khác, nó chưa bao giờ lên được hàng ngũ mà ông kỳ vọng. Ông đã muốn nó được ngang hàng với Craven's, câu lạc bộ địch thủ đã bị thiêu rụi rất lâu về trước. Nhưng Ivo Jenner không bao giờ có thể sánh được những mưu mẹo tinh tường và quý quái của Derek Craven. Người ta nói rằng ông Craven đã thắng được tiền bạc của toàn bộ các thế hệ người Anh. Rằng câu lạc bộ Craven's, khi biến mất vào lúc cực đỉnh thành công, đã đứng vững tại vị trí huyền thoại của nó trong ký ức của mọi người trong xã hội nước Anh.

Và trong khi câu lạc bộ Jenner's đã không đến gần được với vàng hào quang của Craven's, nó đã không phải là một cố gắng vô ích. Ivo Jenner đã chuyển câu lạc bộ của ông đến Covent Garden trên phố King, nơi đã từng chỉ là một đường phố nhỏ dẫn vào khu vực mua sắm thời thượng và khu dân cư ở phố St. James, nhưng giờ đã là một con đường lớn đông đúc. Sau khi mua một phần đường lớn và san bằng bốn tòa nhà, Jenner đã xây dựng một câu lạc bộ rộng lớn rất đẹp mắt và công khai rằng nó là ngân hàng may rủi lớn nhất tại Luân Đôn. Khi những quý ông muốn chơi lớn, họ đến với câu lạc bộ Jenner's.

Evie nhớ lại câu lạc bộ trong những ngày thơ ấu của nàng, vào những dịp nàng được cho phép đến thăm cha vào ban ngày. Nơi này đã từng được trang hoàng rất tốt, nếu không muốn nói là quá tỉ mỉ, và nàng đã rất phấn khích khi đứng với ông trên ban công gác lửng tầng hai và nhìn những hoạt động bên dưới tầng trệt. Cười toe khoan dung, Jenner sẽ đi bộ với con gái đến đường St. James, nơi họ sẽ đi tới bất cứ cửa hàng nào nàng muốn ghé thăm. Họ đến chỗ người bán nước hoa, tiệm bán mũ, cửa hàng bán sách và in sách, đến chỗ người bán bánh mì, bánh bích quy, người đã tặng cho Evie một bánh nhân sữa mới ra lò với đường men sữa lạnh gần như tan chảy trên bề mặt bánh mì nóng.

Nhiều năm trôi qua, những chuyến viếng thăm của Evie đến phố King đã bị rút ngắn đi. Mặc dù nàng luôn đổ lỗi cho những người nhà Maybrick vì

điều đó, giờ nàng nhận ra rằng cha nàng cũng có một phần trách nhiệm. Sẽ dễ dàng hơn cho Jenner khi yêu thương nàng khi nàng còn là một đứa trẻ, khi ông có thể làm nàng hét lên thích thú bằng cách quẳng nàng lên không trung và bắt lấy nàng trong hai cánh tay lực lưỡng của ông. Ông có thể xoa mái đầu đỏ rực của nàng, cùng một màu như tóc ông, và xoa dịu những giọt nước mắt của nàng khi phải chia tay ông bằng cách ấn một thanh kẹo và một đồng siling vào tay nàng. Nhưng khi nàng trở thành một phụ nữ trẻ, và ông không thể đối xử với nàng như một bé gái nữa, mối quan hệ của họ đã trở nên xa cách. “Câu lạc bộ này không có chỗ cho con đâu, bé con,” ông nói với nàng bằng giọng yêu thương vụng về. “Con phải tránh xa một gã như ta, và tìm một kẻ khó chơi hơn để kết hôn đi.”

“Cha ơi,” nàng van xin, lắp bắp tuyệt vọng, “đ-đừng gửi con trở lại đó. Xin cha, xin để cho con ở lại với cha.”

“Bé con miệng lưỡi vụng về này, con có họ hàng với người nhà Maybrick. Và không có ích gì khi bất thành linh chạy thẳng về đây. Ta sẽ chỉ gửi con đi lần nữa thôi.”

Những giọt nước mắt của nàng đã không thể lay chuyển ông. Trong suốt những năm sau đó, những chuyến viếng thăm của Evie đến câu lạc bộ của cha nàng đã rút lại chỉ còn sáu tháng một lần, có khi còn lâu hơn nữa. Dù cho việc đó có vì lợi ích của nàng hay không, cảm giác không được ai cần đến đã chìm sâu vào trong xương tủy của nàng. Nàng trở nên không thoải mái khi ở cạnh đàn ông, vì nàng chắc chắn rằng họ sẽ chán ngấy nàng. Và điều đó đã trở thành một lời tiên tri tự hoàn thiện. Tật nói lắp của nàng trở nên tệ hơn—nàng càng cố đấu tranh để thốt nên lời, thì những lời lẽ lại càng khó hiểu hơn, cho đến khi dễ dàng nhất là nàng giữ im lặng và hòa vào phong cảnh nền xung quanh. Nàng đã trở thành một hoa-bên-lề tuyệt kỹ. Nàng chưa bao giờ được mời khiêu vũ, chưa bao giờ được hôn, chưa bao giờ bị trêu chọc hay được theo đuổi. Lời cầu hôn duy nhất mà nàng nhận được là câu đàm hỏi bất đắc dĩ của anh họ Eustace.

Cảm thấy sự thay đổi trong vận mệnh phi thường của mình, Evie liếc qua chồng nàng. Anh đã rơi vào tâm trạng suy nghĩ ủ ê suốt hai tiếng đồng hồ qua. Đôi mắt anh nheo lại khi anh nhìn sang nàng. Với vẻ mặt lạnh lùng và

cái miệng nhạo báng của anh, anh có vẻ hoàn toàn không giống với kẻ quỵ rũ vô lại đã ngủ với nàng hai ngày trước.

Nàng chuyển sự chú ý ra ngoài cửa sổ khi phong cảnh Luân Đôn lướt qua trước mắt. Họ sẽ sớm đến câu lạc bộ, và nàng sẽ gặp được cha. Đã sáu tháng qua kể từ khi họ ở bên nhau, và Evie đã chuẩn bị bản thân cho sự thay đổi lớn về phía ông. Lao phổi là một căn bệnh thường gặp, và mọi người đều biết những tàn phá mà nó có thể gây ra cho người bệnh.

Những mô nhỏ trong phổi sẽ chết dần chết mòn, theo sau là cơn sốt, ho khan, sụt cân, và đổ nhiều mồ hôi vào ban đêm. Khi thời điểm đến, cái chết thường được người bệnh chào đón, kể cả những người chăm sóc cho anh ta, như một kết thúc cho những cơn đau khủng khiếp. Evie không thể hình dung ra người cha lực lưỡng của nàng héo hon đến một mức độ như thế. Nàng sợ phải thấy ông cũng nhiều như khao khát được chăm sóc cho ông. Nhưng nàng giữ tất cả điều đó trong lòng. Vì nàng nghĩ nếu nàng có nói với Sebastian về những nỗi sợ hãi của mình thì anh sẽ chỉ chế nhạo nàng mà thôi.

Nhịp tim nàng nhanh hơn khi cỗ xe lăn bánh dọc theo đường St. James và rẽ vào phố King. Mái ngói và những bức tường đá cẩm thạch của câu lạc bộ Jenner's hiện ra, nổi bật trên nền ánh vàng và đỏ của buổi chiều tà ánh lên qua lớp sương mù luôn luôn hiện hữu lơ lửng trên đường phố Luân Đôn. Nhìn chăm chăm qua cửa sổ xe, Evie thở ra một hơi dài căng thẳng khi cỗ xe đi qua một trong những lối đi dẫn tới đường phố chính đến khu trại nuôi ngựa và khoảng sân bao bọc đằng sau dãy nhà.

Cỗ xe dừng lại ở lối vào cửa sau, nơi đi vào thích hợp hơn là từ mặt trước tòa nhà. Câu lạc bộ Jenner's không phải là nơi phụ nữ tử tế thường đến. Một quý ông có thể đem theo người tình, hoặc ngay cả một gái làng chơi đã thu hút sự chú ý thoáng qua của ông ta, nhưng ông ta sẽ không bao giờ nghĩ đến việc hộ tống một quý bà được trọng vọng vào câu lạc bộ. Evie biết Sebastian đang thả nhiên quan sát nàng như một nhà côn trùng học nghiên cứu một loài bọ cánh cứng mới. Vẻ tái nhợt đột ngột và sự run rẩy thấy được của nàng không qua khỏi sự chú ý của anh, nhưng anh không hề thốt ra một lời an ủi hay làm một cử chỉ trấn an nào.

Đề đưa nàng ra khỏi cỗ xe, Sebastian đặt hai tay anh quanh eo Evie và giúp nàng bước xuống. Mùi hương của khoảng sân sau vẫn như nó vốn thế từ thời thơ ấu của Evie—mùi phân bón, rác, rượu, và mùi than cháy phảng phất. Chắc hẳn nàng là người phụ nữ trẻ duy nhất của giai cấp trên ở Luân Đôn nghĩ rằng mùi hương đó cảm giác như đang về nhà. Ít nhất thì nó ập vào mũi nàng cảm giác dễ chịu hơn bầu khí quyền ở nhà Maybrick, nơi sự sạch sẽ của những tấm thảm sờn cũ và nước hoa rẻ tiền.

Nhấn mặt vì những cơ bắp nhức nhối đã bị co rút trong cỗ xe quá lâu, Evie đi tới ngưỡng cửa. Lối vào nhà bếp và những căn phòng phục vụ khác được định vị xa hơn dọc theo tòa nhà, nhưng lối này mở ra một cầu thang hướng thẳng tới khu nhà của cha nàng. Người đánh xe gõ vài cái đập cửa quyết đoán rồi bước lùi chiếu lệ ra sau.

Một người đàn ông trẻ xuất hiện, và Evie nhẹ nhõm khi thấy một người nàng có thể nhận ra. Đó là Joss Bullard, một gương mặt rất quen thuộc tại câu lạc bộ, người đã làm việc ở đó như người đi thu nợ và người xếp chỗ. Anh ta cao to, chắc nịch, tóc đen, với một cái đầu dáng vẻ như viên đạn và một cái cằm thô kệch. Sở hữu tính cách tự nhiên, Bullard đã đối xử với Evie ở mức xã giao thấp nhất mỗi khi nàng đến câu lạc bộ. Dù vậy, nàng đã từng nghe cha nàng khen ngợi anh ta vì lòng trung thành, và nàng đánh giá cao anh ta vì điều đó.

“Mr. Bullard,” nàng nói, “Tôi đ-đến để gặp cha tôi. Xin để cho tôi v-vào.”

Người đàn ông trẻ lực lưỡng không hề cử động. “Ông ta không hề cho gọi cô,” anh ta nói cộc cằn. Rồi chuyển ánh nhìn sang Sebastian, chú ý đến quần áo đắt tiền của anh. “Mời đến cửa trước, thưa ông, nếu ông là một thành viên.”

“Gã đàn độn,” Evie nghe Sebastian lầm bầm, và trước khi anh có thể nói tiếp, Evie vội ngắt lời.

“Mr. Egan có rỗi vào 1-lúc này không?” nàng hỏi, gọi tên người quản lý câu

lạc bộ đã làm việc cho cha nàng trong mười năm qua. Nàng không thích Egan lắm vì ông ta là kiểu người khoác lác và hay quát tháo, nhưng ông ta sẽ không dám từ chối cho nàng vào câu lạc bộ của cha nàng.

“Không.”

“Vậy thì Mr. Rohan vậy,” Evie nói tuyệt vọng. “Xin nói với anh ấy là C-Cô Jenner đang ở đây.”

“Tôi đã nói với cô—“

“Gọi Rohan đến đây,” Sebastian quát vào gã đàn ông trẻ, và đặt chân anh vào ngưỡng cửa để ngăn nó sập lại. “Hai ta sẽ chờ ở bên trong. Vợ ta sẽ không bị bắt chờ ngoài đường.”

Trông chột dạ vì ánh mắt lạnh lẽo của người đàn ông cao lớn hơn, Bullard lằm bằm bằng lòng và biến mất nhanh chóng.

Sebastian dẫn Evie vào trong khung cửa và nhìn lên cầu thang gần đó. “Chúng ta lên lầu chứ?”

Nàng lắc đầu. “Em muốn nói chuyện với Mr. Rohan trước. Em chắc là anh ấy có thể nói với em vài điều về t-tình trạng của cha.”

Khi nghe âm thanh nàng lấp bắp, Sebastian lướt tay lên gáy nàng, trượt nó dưới mái tóc xộc xệch và dịu dàng xoa nắn. Dù khuôn mặt anh vẫn còn lạnh lùng, bàn tay anh ấm áp và êm dịu, và nàng thấy mình vô tình thả lỏng. “Ai là Rohan?”

“Anh ấy là một trong những người chịu trách nhiệm ở câu lạc bộ...anh ấy đã làm việc ở đây từ khi còn là một đứa trẻ. Cha em cho anh ấy thử việc với vị trí người gieo xúc xắc. Ngài sẽ nhớ anh Rohan, nếu ngài đã thấy anh ấy trước đây. Khó mà bỏ qua anh ấy được.”

Sebastian trầm ngâm suy nghĩ và thì thầm, “Anh ta là người Gypsy, có phải không?”

“Lai Gypsy, em tin thế, về phía mẹ anh ấy.”

“Thế nữa còn lại?”

“Không có ai biết ạ.” Nàng nhìn anh thận trọng khi nói lặng lẽ, “Em luôn tự hỏi liệu anh ấy có phải anh trai cùng cha khác mẹ của em không.”

Vẻ thích thú ánh lên trong mắt anh. “Em có bao giờ hỏi cha em chưa?”

“Rồi ạ. Ông đã chối bỏ điều đó.” Dù vậy, Evie chưa bao giờ bị thuyết phục. Cha nàng đã luôn tỏ một thái độ thương yêu như của một người cha đối với Cam. Và nàng không quá ngây thơ để tin rằng ông đã không sinh ra một vài đứa con ngoài giá thú. Ông là một người đàn ông có nhu cầu sinh lý nổi tiếng, và hơn nữa ông chưa bao giờ là người lo lắng về hậu quả những hành động của mình. Tự hỏi không biết có thể nói như thế về chồng nàng hay không, nàng thận trọng hỏi, “Sebastian, ngài có bao giờ...”

“Theo tôi biết thì không,” anh nói, hiểu nàng ngay lập tức. “Tôi luôn luôn thích sử dụng những cái bao tránh thai của Pháp—không chỉ là để ngừa thai, nhưng còn để tránh những bệnh vật lạ tấn công những kẻ không đề phòng.”

Kinh ngạc bởi câu nói của anh, Evie thì thầm. “Những bao tránh thai của Pháp? Chúng là gì thế? Và ngài có ý gì, bệnh vật? Có phải ý ngài là làm...việc đó...có thể khiến người ta bị bệnh à? Và làm thế nào—“

“Lạy Chúa lòng lành,” Sebastian lẩm bầm, những ngón tay anh chạm vào môi nàng để ngăn những câu hỏi lại. “Tôi sẽ giải thích sau. Đây không phải loại trò chuyện mà người ta muốn thảo luận trên lối vào.”

Evie bị ngăn không hỏi thêm nữa bởi sự xuất hiện của Cam Rohan. Một nụ cười nhẹ phớt qua mặt Cam khi anh thấy Evie, và anh cúi mình duyên dáng.

Ngay cả khi thái độ và những cử động của Cam đã được chế ngự, trong anh vẫn có một sự thu hút không thể thấy được, một sự khơi gợi về vẻ hấp dẫn giới tính. Anh là người gieo xúc xắc giỏi nhất ở Jenner's, mặc dù vẻ ngoài của anh—một gã cướp biển—sẽ khiến người khác khó tin vào điều đó ở lần đầu gặp mặt. Anh khoảng hai mươi lăm tuổi, cả người anh mang vẻ dong dỏng cao của tuổi trưởng thành. Nước da ngăm và mái tóc đen như mun của anh để lộ dòng dõi anh, còn chưa kể đến tên anh, là một loại tên thường thấy ở một người Roman. Evie luôn thích người đàn ông trẻ nói năng nhẹ nhàng này, lòng trung thành mãnh liệt anh dành cho cha nàng đã được chứng minh rất nhiều lần trong nhiều năm qua.

Cam ăn mặc tươm tất với quần áo màu đen và giày da được đánh bóng, nhưng như thường lệ, tóc anh cần phải được cắt, những lọn tóc đen dày cong lại trên cổ áo màu trắng của anh. Và trên những ngón tay dài, thon mảnh, anh đeo một vài chiếc nhẫn bằng vàng. Khi anh ngẩng đầu, Evie thấy được một viên kim cương sáng lấp lánh ở một bên tai anh—một nét ngoại lai rất phù hợp với anh. Cam nhìn nàng với đôi mắt nâu vàng thu hút thường ru ngủ người ta quên đi trí óc lạnh lợi ẩn giấu đằng sau chúng. Đôi khi ánh nhìn của anh xuyên thấu đến mức anh ấy nhìn thẳng qua người ta...như thể anh ấy đang quan sát điều gì đó ở phía sau.

“*Gadji*,” Cam nói nhẹ nhàng, một từ ngữ thân thiết của người Roman cho một người phụ nữ không phải là Gypsy. Anh có một sắc âm lạ lùng, có học thức, nhưng in dấu với những âm vực ở khu đông Luân Đôn và một kiểu giọng điệu xa lạ, tất cả hòa quyện trong một sự kết hợp độc nhất. “Chào mừng em,” anh nói với một nụ cười ngấn gậy hoa mắt. “Cha em sẽ rất hài lòng khi thấy em.”

“Cám ơn anh, Cam. Em...em sợ rằng ông có thể đ-đã—“

“Không,” Cam thì thầm, nụ cười của anh lu mờ đi. “Ông vẫn còn sống.” Anh ngập ngừng trước khi nói thêm, “Ông ngủ hầu hết thời gian. Ông không ăn. Anh không nghĩ là sẽ còn lâu nữa. Ông ấy hỏi về em. Anh đã cố gắng gửi thư cho em, nhưng—“

“Nhà Maybrick sẽ không cho phép điều đó,” Evie nửa thì thầm, miệng nàng răn lại vì tức giận. Họ đã không thèm nói với nàng rằng cha nàng đã cho gọi nàng đến. Và Joss Bullard vừa mới nói dối nàng. “Thế đấy, em đã rời x-xa họ mãi mãi rồi, anh Cam. Em đã kết hôn. Và em sẽ ở lại đây cho đến khi cha em...không còn c-c-cần em nữa.”

Ánh mắt Cam chuyên hướng đến vẻ mặt khó chiều lòng của Sebastian. Một vẻ nhận biết ánh lên, và anh thì thầm, “Ngài St. Vincent.” Nếu anh có ý kiến về hôn nhân của Evie với một người đàn ông như thế thì anh cũng không để lộ.

Evie chạm vào tay áo của Cam. “Cha em giờ đang ở một mình chứ?” Nàng lo lắng hỏi. “Em lên gặp ông có được không?”

“Tất nhiên.” Anh chàng Gypsy nhẹ nhàng nắm lấy hai bàn tay nàng, những chiếc nhẫn vàng ấm lên bởi hơi nóng từ những ngón tay anh. “Anh sẽ bảo đảm không có ai xen ngang.”

“Cám ơn anh.”

Đột ngột, Sebastian chen vào giữa họ và giật một bàn tay của Evie ra, kiên quyết kéo đến đặt trên cánh tay anh. Mặc dù thái độ của anh hờ hững, áp lực vững chắc của bàn tay anh đảm bảo nàng không cố gắng giật tay lại.

Bối rối bởi anh phô trương sự sở hữu của mình, Evie cau mày. “Em đã biết Cam từ thuở nhỏ,” nàng nhấn mạnh. “Anh ấy luôn rất tử tế với em.”

“Một người chồng luôn thích nghe vợ mình được đối xử tử tế,” Sebastian trả lời nhạt nhẽo. “Trong giới hạn, tất nhiên.”

“Tất nhiên,” Cam nói nhẹ nhàng. Sự chú ý của anh trở lại với Evie. “Tôi có nên đưa cô lên lầu không, phu nhân?”

Nàng lắc đầu. “Không, em biết đường mà. Xin anh cứ t-trở lại với công việc

mà anh đang làm đi.”

Cam cúi mình lần nữa và trao đổi một ánh nhìn nhanh chóng với Evie, cả hai người họ hiểu ngầm rằng họ sẽ tìm cơ hội để nói chuyện sau.

“Có phải ngài không thích anh ấy vì anh ấy là người Roman?” Evie hỏi chồng nàng khi họ cùng lên lầu.

“Tôi hiếm khi không thích người khác chỉ vì những thứ mà họ không thể thay đổi được,” Sebastian trả lời châm biếm. “Họ thường khiến cho tôi không thích họ vì những lí do khác kìa.”

Bàn tay nàng rời khỏi cánh tay anh để nâng gấu váy lên.

“Tôi tự hỏi người quản lý ở đâu nhỉ?” Sebastian nói tiếp, đặt một bàn tay lên lưng nàng khi họ bước trên các bậc thang. “Giờ là chiều muộn. Sòng bạc và phòng ăn đang mở--đáng ra ông ta phải đang bận rộn chứ.”

“Ông ấy uống rượu,” Evie nói.

“Điều đó giải thích rất nhiều về cách mà câu lạc bộ này được điều hành.”

Nhạy cảm với bất cứ lời xúc phạm nào về câu lạc bộ của cha nàng, và nhận biết không thoải mái về áp lực nhẹ nơi bàn tay anh đặt trên lưng nàng, Evie phải cắn lưỡi để giữ lại một câu đáp trả nhức nhối. Thật dễ dàng cho một quý ông được nuông chiều phê phán phong cách làm việc của những người đàn ông kinh doanh. Nếu anh phải điều hành một nơi như thế này—nhận chìm cái suy nghĩ đó đi—có lẽ anh sẽ biết trân trọng những gì cha nàng đã làm được.

Họ leo lên tầng hai và đi dọc theo một hành lang xây vòng quanh phía trên căn phòng bên dưới. Một người chỉ cần nhìn qua những lan can của ban công là có thể thấy được những hoạt động ở tầng trệt. Căn phòng này, khu vực rộng lớn nhất của câu lạc bộ, được chăm chút hoàn toàn cho trò gieo xúc xắc. Ba cái bàn hình oval được bao phủ bởi vải len tuyết màu xanh lục

sọc vàng được quây quanh bởi hàng tá những người đàn ông. Âm thanh bên dưới vọng lên cao—tiếng xúc xắc xoay liên tục, âm thanh tiếng hô trầm lặng nhưng dữ dội của những người gieo xúc xắc và quay đĩa, tiếng chân nhẹ kéo lê của những người đàn ông trác táng vụng về khi họ rút tiền khỏi mặt bàn và đặt vào tay người quay số--chúng chỉ là một vài trong số những âm thanh mà Evie còn nhớ từ khi nàng còn nhỏ. Nàng đưa mắt nhìn vào cái bàn được chạm trổ tuyệt đẹp trong góc phòng nơi cha nàng từng ngồi. Nơi đây ông đã ngồi để nhận lời khen ngợi, chấp thuận những tư cách hội viên tạm thời, và vực những người chơi may rủi lên khi anh ta đã lún quá sâu. Vào lúc này, cái bàn đó đang được một người đàn ông nàng không quen biết với vẻ ngoài ủ rũ sử dụng. Ánh mắt nàng di chuyển đến góc bên kia căn phòng, nơi một người lạ mặt khác đang làm việc của người giám sát, điều chỉnh những khoản tiền trả và xem xét tốc độ của cuộc chơi.

Ngừng lại ở hàng chân song, Sebastian nhìn xuống tầng trệt với một vẻ mặt chăm chú kỳ lạ. Evie kéo cánh tay anh mất kiên nhẫn, nàng muốn đến với cha ngay lập tức. Nhưng Sebastian không hề di chuyển. Thật ra, anh còn không có vẻ là nhận thấy nàng đang ở đó, anh đang quá chú tâm vào những hoạt động đang diễn ra bên dưới. “Có chuyện gì thế?” Evie hỏi. “Ngài thấy gì không bình thường sao? Có gì không ổn ạ?”

Sebastian nhẹ lắc đầu và kéo sự chú ý của anh khỏi tầng trệt. Ánh mắt của anh di chuyển xung quanh họ, chú ý đến những ván ô được sơn vẽ trên tường đã sòn cũ, đường gờ sứt mẻ, thảm trải sàn đã mòn. Câu lạc bộ Jenner’s đã từng là được trang hoàng rất lộng lẫy, nhưng theo dòng thời gian trôi qua, nó đã mất đi hầu hết vẻ huy hoàng của nó. “Có bao nhiêu thành viên của câu lạc bộ ở đây?” anh hỏi. “Trừ những thành viên có tư cách tạm thời.”

“Thường có khoảng hai ngàn,” Evie trả lời. “Em không biết con số hiện nay là bao nhiêu.” Nàng kéo cánh tay anh lần nữa. “Em muốn gặp cha em. Nếu em phải đi mà không có người hộ tống—”

“Em không được đi *bất cứ đâu* mà không có ai hộ tống,” Sebastian nói, ánh mắt anh ngay lập tức tập trung vào nàng nhanh đến sừng sốt. Đôi mắt anh như những viên đá mặt trăng sáng rực. “Em có thể bị kéo vào trong một căn

phòng thô tục nào đó bởi một gã say khướt nặng đầu—hoặc bởi một gã làm công—và bị cưỡng hiếp trước khi có ai đó nhận ra em mất tích.”

“Em rất an toàn ở đây,” nàng bực mình phản đối. “Em vẫn còn quen biết với rất nhiều người làm công ở đây, và em biết đường đi nước bước quanh câu lạc bộ này hơn ngài.”

“Không còn lâu nữa đâu,” Sebastian thì thầm, và ánh mắt anh gần như bị kéo trở lại tầng trệt. “Tôi sẽ tìm hiểu mọi ngõ ngách của nơi này. Tôi sẽ biết được mọi bí mật của nó.”

Sửng sốt vì câu nhận xét của anh, Evie đưa cho anh một cái nhìn bối rối. Nàng đã nhận ra những thay đổi nhỏ nhất ở anh từ khoảnh khắc họ bước vào câu lạc bộ. Nàng không biết phải nhìn nhận phản ứng kỳ lạ đó của anh như thế nào. Thái độ uể oải thường nhật của anh đã được thay thế bởi một sự chú tâm mới, như thể anh đang hấp thụ nguồn năng lượng luôn luôn khuấy động của câu lạc bộ.

“Ngài đang nhìn chăm chăm vào câu lạc bộ như thể ngài chưa bao giờ thấy nó trước đây,” nàng thì thầm.

Sebastian thử trượt một bàn tay dọc theo lan can, nhìn thấy lớp bụi trong lòng bàn tay, anh phúi nó đi. Vẻ mặt anh thể hiện chăm chú đầy suy tư hơn là phê phán khi anh trả lời, “Giờ nó trông khác hơn vì nó là của tôi.”

“Nó còn chưa phải là của ngài,” Evie trả lời cay độc. Anh nhất định phải đang xem xét giá trị của nơi này để buôn bán trong tương lai. Thật quá giống anh khi nghĩ về tiền bạc trong khi cha nàng đang nằm hấp hối trên giường bệnh. “Ngài có bao giờ nghĩ đến ai khác ngoài bản thân mình không?”

Câu hỏi đó dường như kéo anh ra khỏi những suy tưởng của mình, và khuôn mặt anh trở nên khó đoán. “Hiếm lắm, tình yêu của tôi.”

Họ nhìn nhau chăm chăm, đôi mắt của Evie buộc tội, của Sebastian tối tăm.

Nàng chợt hiểu trông mong bất cứ sự đứng đắn nào từ phía anh là lời mời cho thất vọng mãi lặp lại. Tâm hồn đã bị tàn phá của anh không thể được phục hồi bởi lòng nhân hậu và sự cảm thông của nàng. Anh sẽ không bao giờ trở thành một trong những kẻ chơi bời trác táng tu tâm dưỡng tính được đề cao trong những cuốn tiểu thuyết đáng hổ thẹn của Daisy Bowman.

“Em mong ngài sẽ có mọi thứ ngài muốn một cách nhanh chóng,” nàng lạnh lùng. “Trong lúc chờ đợi, em sẽ đến phòng của cha em.” Nàng bắt đầu đi dọc theo phòng trưng bày mà không có anh, và chỉ trong một vài bước sỏi dài anh đã đi bên cạnh nàng.

Vào lúc họ đến trước dãy phòng của Ivo Jenner, Evie nghe máu nàng sôi rần rật. Những nỗi sợ hãi và khao khát trong nàng khiến cho lòng bàn tay nàng ẩm ướt và bụng nàng trống rỗng. Khi nàng vươn tay chạm đến cái nắm cửa, bàn tay ẩm trơn của nàng trượt khỏi mặt kim loại được đánh bóng.

“Đẻ tôi,” Sebastian nói cộc cằn, đẩy tay nàng ra. Anh mở và giữ cửa cho nàng bước vào, rồi đi theo nàng vào trong căn phòng khách tối tăm. Ánh sáng duy nhất trong căn phòng đến từ cánh cửa dẫn tới phòng ngủ, nơi một ngọn đèn tỏa ra ánh sáng hờ hững. Evie đi qua cánh cửa tiếp theo và ngừng lại, chớp mắt cho đến khi đôi mắt nàng quen dần với không gian tối xung quanh. Không nhận ra sự hiện diện của người đàn ông bên cạnh, nàng đến gần giường.

Cha nàng đang ngủ, miệng hé mở, da ông xanh tái và ánh lên một vẻ mỏng manh khác thường, như thể ông là một tượng sáp. Những nếp nhăn hằn sâu trên gương mặt ông, khiến cho đôi má ông trông như những tấm chắn sáng nơi cửa sổ. Ông gầy đi hơn một nửa thể trạng trước đây, đôi cánh tay ông ốm đi lạ lùng, đáng vẻ héo hon. Evie cố gắng kết nối cơ thể xa lạ, yếu ớt ở trên giường với người cha to lớn, vững vàng mà nàng luôn biết. Một tình cảm âu yếm bị tác động bởi nỗi đau tràn lên trong nàng khi nàng thấy mái tóc đỏ của ông giờ đã nhuộm màu bạc, dựng đứng lên như đám lông rối của chim non.

Căn phòng có mùi của bác nên bị đốt, mùi thuốc, và mùi da chưa được tắm rửa. Nó có mùi của bệnh tật và cái chết gần kề. Nàng thấy một chồng khăn

trái giường bản được để trong góc, và những khăn tay lấm máu nhàu nhĩ nằm dưới sàn. Cái bàn cạnh giường được chất đầy với cả một bộ sưu tập những cái muỗng đã sử dụng và cốc thuốc ngả màu. Evie cúi người xuống để cầm những thứ bị vớt trên sàn nhà lên, nhưng Sebastian giữ cánh tay nàng lại. “Em không cần phải làm thế,” anh lầm bầm. “Một trong những cô hầu có thể lo liệu chuyện đó.”

“Phải,” Evie thì thầm cay đắng. “Em đã thấy họ làm việc đó tốt thế nào rồi.” Giật cánh tay nàng ra khỏi tay anh, nàng nhặt những cái khăn tay bản lên và đi đến thả chúng vào trong đồng khăn trái giường được gom lại trên sàn.

Sabastian đi tha thân đến bên cạnh giường và nhìn xuống cơ thể đang ngủ say của Jenner. Anh cầm một lọ thuốc lên, đưa nó ngang qua dưới mũi anh, và thì thầm, “Thuốc phiện.”

Evie cảm thấy một sự kích động bất chợt khi thấy anh đứng cạnh người cha yếu ớt của nàng và xem xét thuốc men của ông. “Em có mọi thứ trong tay rồi,” nàng nói trong một giọng thấp. “Em muốn ngài rời đi.”

“Em định sẽ làm gì?”

“Em sẽ sắp xếp lại căn phòng và thay tấm trái giường. Và rồi em sẽ đến ngồi bên cạnh ông.”

Đôi mắt màu lục nhạt nheo lại. “Hãy để cho lão quý tội nghiệp ngủ. Em cần phải ăn, và thay đồ đi đường của em. Em nghĩ việc đó có thể giúp cho ông ta cái gì, khi em ngồi trong bóng tối và—“ Anh ngừng lời với một câu nguyên rửa lảm nhảm khi anh thấy vẻ mặt ương ngạnh của nàng. “Tốt thôi. Tôi sẽ cho em một giờ đồng hồ, và rồi em sẽ ăn chung với tôi.”

“Em định sẽ ở lại với cha em,” nàng nói dứt khoát.

“Evie.” Giọng anh mềm mỏng, nhưng nó chứa đựng một âm vực không nhân nhượng khiến cho những dây thần kinh nàng nhói lên báo động. Đến

gần nàng, anh quay cơ thể cứng ngắt của nàng lại đối diện với anh, và anh nhẹ lắc nàng, buột nàng phải nhìn lên anh. “Khi tôi cho người gọi em, em sẽ tới. Đã rõ chưa?”

Evie rung lên vì giận dữ. Anh đưa ra mệnh lệnh cứ như là anh sở hữu nàng. Chúa lòng lành, đến tận lúc này nàng đã dành cả cuộc đời để vâng theo những chỉ dụ của các dì và dượng nàng, và giờ nàng sẽ phải phục tùng chồng mình nữa.

Tuy nhiên...công bằng mà nói, Sebastian vẫn còn một con đường dài phải đi trước khi anh có thể sánh được với những cố gắng liên kết của những người nhà Maybrick và Stubbins để khiến cho cuộc sống của Evie khôn khổ. Và không phải là anh vô lý hay tàn nhẫn khi yêu cầu nàng ăn tối chung với anh. Nuốt xuống cơn giận của mình, Evie gật đầu. Khi cái nhìn của anh lướt trên gương mặt miễn cưỡng của nàng, mắt anh ánh lên một tia sáng kỳ lạ, như những ánh lửa lóe lên trên bề lõ của người thợ rèn khi gặp thanh kim loại nóng chảy.

“Cô bé ngoan,” anh thì thầm với một nụ cười giấu cợt, và rời khỏi.

* * *

Chương 8

Sebastian trong một lúc đã bị khiêu khích để Evie lại câu lạc bộ và đi về ngôi nhà anh, chỉ mất một quãng cuộc bộ từ St. James. Sự cảm dỗ của ngôi nhà yên tĩnh, với hệ thống dẫn nước hiện đại cùng phòng ăn và cầu thang được ép ván sang trọng, thật khó mà cưỡng lại. Anh muốn ăn tại bàn mình, mặc cái áo ngủ bằng lụa viền nhung xanh được treo trong tủ quần áo của anh, ngồi nghỉ ngơi trước lò sưởi. Mặc xác vợ anh đi—nàng có thể tự mình quyết định và học cách sống với hậu quả của những quyết định đó.

Dù vậy, khi anh kín đáo đi lang thang quanh gian phòng dài trên tầng hai, cẩn thận tránh khỏi ánh mắt những người đang bận rộn bên dưới tầng trệt, Sebastian nhận thấy một sự hiếu kỳ rây rả không thể chối bỏ được. Với hai bàn tay lơ đãng đút trong túi áo khoác, anh dựa người vào một cái trụ. Anh quan sát những người quay đĩa đang làm việc và nhận thấy những cố gắng không thiên vị của người tổng giám sát để nhìn thấy cuộc chơi và giữ cho mọi thứ hoạt động trong một nhịp độ thỏa đáng. Hoạt động tại cả ba bàn chơi bạc xúc xắc có một chút uể oải. Ai đó cần phải khuấy động nó lên và tạo ra một bầu không khí có thể khuyến khích những vị khách nhảy vào một cuộc chơi đậm và gấp gáp hơn.

Những cô gái điếm nhếch nhác đi thong dong lười nhác qua căn phòng, ngừng lại để lắng vẳng với những vị khách. Như những bữa ăn tại phòng ăn bên cạnh và phòng uống cà phê tầng trệt, những người phụ nữ được phục vụ miễn phí cho các thành viên. Khi một người đàn ông cần một phụ nữ để được an ủi hay để ăn mừng, những cô gái điếm sẽ đi theo anh ta lên một trong những căn phòng được chuẩn bị cho mục đích đó.

Đi tản bộ xuống những căn phòng chơi bài tầng trệt và phòng phục vụ cà phê, Sebastian quan sát mọi thứ quanh anh. Có những dấu hiệu nhỏ chứng tỏ công việc làm ăn đang tụt dốc. Sebastian đoán rằng khi Jenner ngã bệnh, ông đã không thể cắt đặt một người thay thế đáng tin cậy cho mình. Người

quản lý của ông, Clive Egan, hoặc là không có khả năng hoặc không trung thực, hoặc là cả hai. Sebastian muốn thấy sổ sách kế toán, những ghi chép về lợi nhuận và phí tổn, những ghi chép tài chính riêng tư của thành viên câu lạc bộ, danh sách cho thuê, văn tự cầm cố, những khoản nợ nần, khoản cho mượn, cho vay—mọi thứ góp phần tạo ra toàn cảnh sức sống của câu lạc bộ. Hoặc thiếu hụt nó.

Khi anh quay lại cầu thang, anh thấy anh chàng Gypsy, Rohan, đang chờ trong một góc tối, dáng vẻ thoải mái. Sebastian cố ý giữ im lặng, buột cậu ta phải lên tiếng trước.

Rohan gặp cái nhìn chăm chăm của anh khi cậu ta nói với một vẻ lịch sự tỉ mỉ, “Tôi có thể giúp gì ngài không, thưa ngài?”

“Cậu có thể bắt đầu bằng cách nói cho ta biết Egan đang ở đâu.”

“Ông ta đang ở trong phòng mình, thưa ngài.”

“Trong điều kiện nào?”

“Khó ở.”

“À,” Sebastian nói nhẹ nhàng. “Ông ta có thường xuyên khó ở không, Rohan?”

Gã Gypsy giữ yên lặng, nhưng cái nhìn vững vàng trong đôi mắt đen láy chứa đầy vẻ suy xét.

“Ta muốn chìa khóa phòng làm việc của ông ta,” Sebastian nói. “Ta muốn xem qua những sổ sách kế toán.”

“Chỉ có một chìa khóa, thưa ngài,” Rohan trả lời, quan sát anh. “Và Mr. Egan luôn luôn giữ nó bên mình.”

“Vậy thì lấy nó cho ta.”

Hai hàng lông mày rậm của cậu ta hơi nhướng lên. “Ngài muốn tôi đánh cắp của một người đàn ông khi ông ta đang say xỉn?”

“Nó dễ hơn rất nhiều so với việc chờ đến khi ông ta tỉnh táo lại,” Sebastian chỉ ra một cách mỉa mai. “Và đó không phải là trộm cắp, trong tất cả mục đích và dự định, khi chìa khóa đó là của ta.”

Khuôn mặt trẻ trung của Rohan cứng lại. “Lòng trung thành của tôi là dành cho ông Jenner. Và con gái ông ấy.”

“Cũng như lòng trung thành của ta vậy.” Điều đó không phải sự thật, tất nhiên. Phần lớn lòng trung thành của Sebastian được giành cho chính anh. Evie và cha nàng, một cách rất trân trọng, nằm ở một khoảng cách thứ hai hoặc ba trên danh sách đó. “Lấy chìa khóa cho ta, hoặc chuẩn bị đi theo bước đường của Egan khi ông ta rời khỏi vào ngày mai.”

Không gian như sôi lên với sự thách thức giữa hai người đàn ông. Sau một lúc, Rohan đưa cho anh một cái nhìn bực bội kèm theo vẻ hiếu kỳ miễn cưỡng. Khi cậu ta đồng ý và di chuyển tới cầu thang với những bước sải dài nhanh chóng, nó không phải vì hoàn toàn phục tùng, mà có vẻ do mong mỏi muốn xem Sebastian sẽ làm gì tiếp theo.

Vào lúc Sebastian cử Cam Rohan đến đưa Evie xuống lầu, nàng đã thu dọn xong căn phòng của cha và tranh thủ được sự giúp đỡ miễn cưỡng của một cô hầu gái để thay tấm trải giường. Những tấm trải nệm dầm mồ hôi đêm. Mặc dù cha nàng động đậy và lảo nhảm khi họ cẩn thận lăn ông từ bên này sang bên kia, ông không hề tỉnh dậy khỏi giấc ngủ mê man vì thuốc phiện. Cơ thể ốm chỉ còn da bọc xương của ông, vùi trong những nếp gấp áo ngủ, khiến Evie giật mình vì trọng lượng nhẹ của nó. Lòng thương xót đau đớn và bản năng bảo vệ dâng lên trong nàng khi nàng kéo tấm vải lạnh và chặn đắp lên ngực ông. Nhúng nước một tấm khăn sạch, Evie đặt nó lên trán ông. Một tiếng thở dài bật ra, và cuối cùng đôi mắt ông mở ra thành những khe hở tăm tối và sáng lấp lánh giữa những nếp nhăn trên gương mặt ông. Ông

nhìn nàng mà không hề nhận ra trong một lúc lâu, cho đến khi một nụ cười giãn ra trên đôi môi khô nứt của ông, để lộ hàm răng sạm màu vì thuốc lá.

“Evie,” giọng ông chỉ là tiếng rên rỉ trầm nhỏ.

Cúi người trên ông, Evie mỉm cười. Mũi nàng cay và đôi mắt nhức nhối với những giọt lệ chực rơi. “Con ở đây, Papa,” nàng thì thầm, nói những lời mà nàng đã mong muốn được nói suốt cả cuộc đời mình. “Con ở đây, và con sẽ không bao giờ rời khỏi cha nữa.”

Ông làm một âm thanh hài lòng và nhắm mắt lại. Chỉ vừa lúc Evie nghĩ là ông đã rơi vào giấc ngủ, ông thì thầm, “Chúng ta nên đi đến đâu trước đây, con gái yêu? Chỗ người làm bánh, ta nghĩ vậy...”

Nhận ra ông đang nghĩ đây là một trong những chuyến viếng thăm từ thuở nhỏ của nàng, Evie trả lời dịu dàng, “Ồ, vâng.” Vội vàng, nàng gạt nước mắt đang dâng lên. “Con muốn một cái bánh sữa tuyết...và một gói bánh bích quy vụn...và rồi con muốn quay trở lại đây và chơi xúc xắc với cha.”

Một tiếng cười khàn vang lên từ cổ họng bị tàn phá của ông, và ông ho một chút. “Để Papa chớp mắt một chút trước khi chúng ta đi nhé...thế mới là con gái ngoan...”

“Vâng, cha ngủ đi,” Evie thì thầm, lật miếng khăn trên trán ông lại. “Con có thể chờ mà, Papa.”

Ngắm ông trở lại với giấc ngủ mê man của mình, nàng nuốt xuống cơn đau bén ngót trong cổ họng và ngả người dựa vào chiếc ghế bên cạnh giường. Nàng không muốn ở nơi nào khác trên thế gian này. Nàng để cho người mình sụm xuống một chút, hai vai đau nhức hạ thấp xuống như thể nàng là một con rối mà những mắc xích đã được cởi bỏ. Đây là lần đầu tiên trong đời nàng từng cảm thấy được cần đến, và sự có mặt của nàng dường như có ý nghĩa với một ai đó. Mặc dù tình trạng của cha nàng khiến nàng đau lòng, nàng thầm biết ơn vì được ở cạnh ông trong khoảng thời gian cuối đời ông. Nàng đã không có đủ thời gian để hiểu ông—họ sẽ mãi là những người xa

lạ—nhưng nó còn hơn cả những gì mà nàng từng hy vọng.

Những suy nghĩ của nàng bị ngắt ngang bởi một tiếng gõ cửa. Nàng nhìn lên và thấy Cam nơi khung cửa. Hai cánh tay anh khoanh lại lỏng lẻo trên ngực, cả người anh thả lỏng trong một dáng vẻ thư thái đánh lừa cảm giác. Evie nở một nụ cười mỉm mệt mỏi. “Em c-cho là ngài ấy bảo em lên đưa em xuống?”

Tất nhiên, không cần phải chỉ rõ “ngài ấy” là ai. “Ngài ấy muốn em ăn cùng tại một trong những phòng ăn riêng.”

Evie lắc nhẹ đầu, nụ cười của nàng trở nên gượng gạo. “Mình nghe và vâng lời,” nàng lầm nhảm câu nhại lại của một người vợ dễ bảo. Đứng lên, nàng ngừng lại để kéo lại tấm chăn đắp trên vai người cha đang ngủ của nàng.

Cam không hề di chuyển khỏi ngưỡng cửa khi nàng đến gần anh. Anh cao hơn chiều cao trung bình, mặc dù không cao như Sebastian. “Làm thế nào mà kết cục em lại kết hôn với Ngài St. Vincent?” anh hỏi. “Anh biết về những vấn đề kinh tế của ngài ấy—bọn anh gần như đã từ chối cho ngài ấy vay vào lần cuối cùng ngài ấy đến đây. Có phải ngài ấy đến với em với cái ý tưởng của một giao kèo hôn nhân?”

“Làm sao mà anh biết được đây không phải hôn nhân vì tình yêu?” Evie lảng tránh.

Anh đưa cho nàng một cái nhìn chằm chằm. “Hôn nhân vì tình yêu duy nhất là giữa St. Vincent và chính ngài ấy.”

Áp lực của một nụ cười thực sự tác động lên môi Evie, và nàng thực hiện một cố gắng nghiêm túc để giữ nó lại. “Thật ra, em đã đến chỗ ngài ấy. Đó là cách duy nhất mà em có thể nghĩ ra để thoát khỏi người nhà Maybrick mãi mãi.” Nụ cười của nàng biến mất với ý nghĩ về những người họ hàng của mình. “Họ có đến đây sau khi em mất tích không, anh Cam?”

Anh gật đầu. “Cả dương và cậu của em. Bọn anh đã phải để họ tìm kiếm trong câu lạc bộ trước khi họ được thỏa mãn rằng em không trốn ở đây.”

“Trời đánh thật ,” Evie lầm bầm, mượn câu nguyên rủa yêu thích nhất của Daisy Bowman. “Họ sẽ đến chỗ các b-bạn em tiếp theo, em cho là thế. Nhà Hunt và nhà Bowman. Tin tức em đã mất tích sẽ khiến họ lo lắng lắm.” Dù vậy, biết được sự thật về những gì nàng đã làm sẽ còn khiến họ lo lắng hơn nhiều. Nàng lơ đãng vuốt lại những lọn tóc rối trên đầu và vòng hai cánh tay ôm quanh mình. Nàng sẽ phải gửi tin cho Annabelle và Daisy biết rằng nàng ổn. Bởi vì Lillian đang du hành đến lục địa (-nước Mĩ-), cô ấy sẽ không thể nghe thấy tin tức về sự biến mất của Evie.

Ngày mai, nàng nghĩ. Ngày mai nàng sẽ đối mặt với những hậu quả của cuộc trốn chạy sẽ-sớm-nổi-tiếng-xấu của mình. Nàng tự hỏi liệu nàng có dám gửi ai đó đến nhà Maybrick để lấy những đồ đạc còn lại không...hoặc nếu có bất kỳ một cơ may nào mà họ lại để nàng có chúng. Chắc là không. Thêm nhiều thứ cho danh sách ngày-càng-dài của nàng về những việc phải làm...nàng sẽ phải có thêm một vài bộ váy áo và giày được đặt hàng gấp.

“Một khi h-họ hàng của em khám phá ra em đang ở đây,” nàng nói, “họ sẽ đến để đem em về lại. Họ có thể sẽ cố hủy bỏ hôn nhân này. Em...” Nàng ngừng lại để chỉnh giọng cho vững vàng hơn. “Em rất sợ những gì có thể xảy ra cho em nếu em bị buộc phải về với họ.”

“Chẳng lẽ ngài St. Vincent sẽ không ngăn họ lại?” Cam hỏi, đưa tay ra và đặt một bàn tay lên vai giúp nàng trấn tĩnh. Đó là một sự đụng chạm vô hại, chỉ là sức nặng của bàn tay anh đặt trên đường cong mỏng manh của vai nàng, nhưng nàng cảm giác được an lòng hơn.

“Nếu ngài ấy ở đây vào lúc đó. Nếu ngài ấy tỉnh táo. Nếu ngài ấy có khả năng.” Nàng mỉm một nụ cười không có tí hài hước. “Nếu và nếu...”

“Anh sẽ ở đây,” Cam thì thầm. “Anh sẽ tỉnh táo, và có khả năng. Tại sao em lại nghĩ St. Vincent sẽ không?”

“Đây là một hôn nhân vì lợi ích. Em không trông chờ chúng ta sẽ gặp ngài ấy nhiều đâu một khi ngài ấy đã thu được của hồi môn của em. Ngài ấy đã bảo rằng mình còn có rất nhiều thứ để làm hơn là ngồi trong một câu lạc bộ hạng nhì và chờ cho...cho...”Ngập ngừng, nàng nhìn qua vai mình đến giường cha nàng.

“Ngài ấy có lẽ đã đòi ý về việc đó,” Cam nhận xét một cách mỉa mai. “Một khi anh để lại cho ngài ấy chìa khóa phòng làm việc, ngài ấy kéo mọi cuốn sổ kế toán ra và bắt đầu miệt mài với chúng từng trang một. Đến lúc ngài ấy kết thúc, ngài ấy sẽ đi xem xét toàn bộ câu lạc bộ này với một cuộc lùng sục tỉ mỉ.”

Đôi mắt Evie mở to bởi thông tin đó. “Ngài ấy có thể tìm kiếm gì chứ?” nàng hỏi, với chính nàng hơn là với Cam. Sebastian đang xử sự rất lạ. Chẳng có lí do gì để anh mãi mê nghiên cứu những ghi chép tài chính của câu lạc bộ với một sự cấp bách như thế khi họ chỉ vừa mới đến nơi sau một hành trình dài. Chẳng có gì sẽ thay đổi giữa ngày hôm nay và ngày mai. Nàng nghĩ về ánh mắt chăm chú của anh khi họ cùng quan sát những hoạt động bên dưới tầng trệt, và anh thì thầm... “Tôi sẽ đi đến mọi ngõ ngách của nơi này. Tôi sẽ biết mọi bí mật của nó...” Cứ như đây là một nơi nào đó tuyệt vời hơn một tòa nhà xoàng xĩnh được lấp đầy bởi những tấm thảm trải sàn đã sờn cũ và những cái bàn của trò chơi xúc xắc.

Khó hiểu, Evie đi với Cam qua một dãy những hành lang và những lối đi tắt ở phía sau để đến những căn phòng bên dưới lầu một cách nhanh chóng. Như hầu hết các câu lạc bộ đánh bạc, Jenner’s có đầy rẫy những nơi chôn để ẩn mình, để quan sát, cho hàng hóa và những kẻ buôn lậu. Cam dẫn nàng đến một phòng ăn nhỏ kín đáo, giữ cánh cửa cho nàng, và cúi người chào khi nàng quay sang cảm ơn anh.

Đi xa hơn vào trong căn phòng, Evie nghe tiếng cánh cửa đóng lại lặng lẽ sau lưng nàng. Sebastian đang nửa nằm nửa ngồi dựa vào một cánh tay vịn vững chãi của ghế salon với một sự quả quyết thoải mái của quý Lucifer trong ngai vàng của mình, sử dụng một cây bút chì để ghi chép vào bên lề của cuốn sổ kế toán. Anh đang ngồi ở một cái bàn chất đầy những đĩa thức ăn từ tủ búp-phê trong phòng ăn chính.

Dứt mắt ra khỏi cuốn sổ kế toán, Sebastian đặt nó sang một bên và đứng dậy, kéo một chiếc ghế thứ hai ra khỏi bàn. “Cha em thế nào rồi?”

Evie cẩn trọng trả lời khi anh giúp nàng ngồi vào chỗ. “Ông thức dậy chỉ một lúc. Hình như ông nghĩ rằng em trở lại là một bé gái nhỏ.” Thấy một đĩa thức ăn được chất đầy với những phần gà nướng, và một đĩa khác với những trái mận và nho chín đầu mùa, nàng đưa tay ra định tự phục vụ. Con đói là người, kết hợp với sự mệt mỏi, khiến cho hai tay nàng run rẩy. Thấy nàng gặp khó khăn khi tự lấy thức ăn, Sebastian lặng lẽ chuyển những phần thức ăn được chọn lên đĩa nàng; món trứng cút luộc, một muống đầy bí ngiên, một lát pho mát, món cá để nguội và bánh mì sữa mềm.

“Cám ơn ngài,” Evie nói, gần như quá mệt mỏi để còn biết được mình đang ăn gì. Nàng nâng cái nĩa lên miệng, cắn một miếng của món gì đó, và nhắm mắt lại mà nhai và nuốt xuống. Khi nàng mở mắt ra, nàng bắt gặp cái nhìn của Sebastian chú mục vào mình.

Anh trông cũng mệt mỏi như nàng đang cảm thấy, với những vết đen mờ bên dưới đôi mắt xanh. Làn da trên hai gò má anh căng thẳng, và anh trông xanh xao bên dưới nước da hơi rám nắng. Hàm râu qua một đêm không cạo của anh, có khuynh hướng mọc lên nhanh chóng, làm thành một vùng bóng mờ rục rờ vàng óng. Không biết làm sao mà vẻ ngoài bụi bặm của anh lại khiến cho anh trông còn đẹp hơn cả trước đó, tạo cho anh một vẻ phong nhã mà nếu thiếu nó cỡ lẽ đã trở thành vẻ đẹp hoàn hảo cần cỗi của một kiệt tác điêu bằng cẩm thạch.

“Em vẫn còn quyết tâm về ý định ở lại đây à?” anh hỏi, khéo léo gạt vò một quả đào và tách hạt ra. Anh đưa cho nàng một nửa quả đã được cắt rất gọn gàng.

“Ồ vâng.” Evie nhận lấy phần quả đào và cắn một miếng, vị chua mộc mạc của nó thấm vào lưỡi nàng.

“Tôi đang sợ là em sẽ nói thế,” anh trả lời một cách khô khan. “Việc đó là

một sai lầm, em biết đấy. Em không biết được em sẽ bị đặt vào trong tình thế nào đâu...những lời lẽ tục tĩu và những câu bình luận thô bỉ, những cái nhìn dâm dăng, những trò mò mẫm và véo vào mông...và đó mới chỉ là khi ở nhà tôi thôi đấy. Tưởng tượng xem nó sẽ thế nào khi em ở đây.”

Không chắc là nên cau mày hay mỉm cười, Evie quan sát anh một cách tò mò. “Em sẽ sắp xếp được,” nàng nói.

“Tôi chắc em sẽ làm được, cưng à.”

Nâng cốc rượu lên môi, Evie liếc sang anh qua vành ly. “Có gì trong cuốn sổ kế toán đó thế ạ?”

“Một bài học về những ghi chép đầy sáng tạo. Tôi chắc là em không ngạc nhiên khi biết rằng Egan đang bòn rút tiền bạc của câu lạc bộ. Ông ta đã cạo sạch những số tiền lãi chỗ này chỗ kia, trong những khoản đủ nhỏ để việc trộm cắp này không bị phát giác. Nhưng rút cục, nó lại trở thành một khoản tiền đáng chú ý. Có Chúa mới biết gã đó đã làm việc này từ bao nhiêu năm rồi. Cho đến bây giờ, mọi cuốn sổ kế toán mà tôi đã xem qua đều chứa đựng những sai sót tính toán được cân nhắc rất kỹ như thế.”

“Làm sao ngài có thể chắc chắn nó được cân nhắc một cách cố ý?”

“Có một ví dụ rất rõ ở đây.” Anh lật cuốn sổ mở ra và đẩy nó qua phía nàng. “Câu lạc bộ đã có được một khoản lời khoảng gần hai mươi ngàn bảng vào Thứ Ba tuần trước. Nếu em kiểm tra chéo những con số trên giấy tờ vay, khoản tiền gửi ngân hàng, và chi tiêu tiền mặt, em sẽ thấy sự thiếu thống nhất.”

Evie nhìn theo những ngón tay anh khi anh kéo nó dọc theo những ghi chú anh viết trên lề giấy. “Em thấy chứ?” anh thì thầm. “Đây là những tổng số thực sự. Hẳn ta đã bung bít những phí tổn rất tùy tiện. Như giá tiền của một đĩa quay sứ chẳng hạn. Ngay cả khi xét đến việc cái đĩa quay đó chỉ được sử dụng trong một đêm và rồi không bao giờ được dùng tới lần nữa, thì phí tổn hàng năm cũng không hơn hai ngàn bảng được, theo lời của Rohan.”

Việc sử dụng đĩa quay mới mỗi tối là một chuẩn thường xuyên của bất cứ câu lạc bộ đánh bạc nào, để đề phòng những nghi vấn rằng chúng đã được lên dây trước.

“Nhưng ở đây lại ghi rằng gần như ba ngàn bảng đã được dùng để chi cho đĩa quay,” Evie thì thầm.

“Chính xác.” Sebastian dựa người vào chiếc ghế anh ngồi và mỉm cười uể oải. “Tôi đã từng lừa cha tôi trong cùng một cách như thế trong thời tuổi trẻ sa đọa của mình, khi ông ấy đã đưa tiền hàng tháng và tôi cần thêm tiền mặt mà ông đã không sẵn sàng chu cấp.”

“Ngài cần nó để làm gì?” Evie không thể cưỡng lại mà phải hỏi.

Nụ cười mỉm nấn ná trên môi anh. “Tôi e là việc giải thích sẽ phải cần đến một loạt những lời lẽ mà em sẽ kịch liệt phản đối.”

Sẽ phân trứng ra với cái nữa, Evie đưa món trứng vào miệng. “Phải làm gì về Egan ạ?”

Đôi vai anh nâng lên trong một cái nhún vai thanh nhã. “Khi nào hẳn ta đủ tỉnh táo để đi lại, hẳn sẽ bị cho thôi việc.”

Evie phủi một lọn tóc đã rớt xuống má nàng. “Chẳng có ai để thế cho ông ta cả.”

“Có, có chứ. Cho đến khi một người quản lý thích hợp được tìm ra, thì tôi sẽ điều hành câu lạc bộ.”

Phân trứng luộc như mắc nghẹn trong cổ họng, và Evie ho một chút. Vội vàng, nàng với tới ly rượu của mình, nuốt xuống, và quan sát anh với đôi mắt mở to. Làm sao mà anh có thể nói một điều ngớ ngẩn đến thế? “Ngài không thể.”

“Tôi khó mà làm tệ hơn Egan được. Hẳn ta đã chẳng quản lý được một thứ chết tiệt nào trong nhiều tháng rồi...không lâu nữa thôi nơi này sẽ đổ sụp xuống quanh chúng ta.”

“Ngài đã nói là ngài căm ghét làm việc mà!”

“Đúng là tôi đã nói thế. Nhưng tôi cảm thấy mình phải thử, ít nhất là một lần, cho chắc.”

Nàng bắt đầu lấp bắp vì lo lắng. “Ngài sẽ ch-chơi đùa với nơi này trong một vài ngày, và rồi ngài sẽ chán nó.”

“Tôi không thể có đủ khả năng để mà chán nó, tình yêu của tôi. Mặc dù câu lạc bộ vẫn còn thu được lợi nhuận, nhưng những giá trị của nó đang tụt dốc. Cha em có một loạt những khoản nợ tồn đọng phải được giải quyết. Nếu những người nợ ông ấy không thể quy tụ được tiền mặt thì chúng ta sẽ phải lấy tài sản, nữ trang, tác phẩm nghệ thuật...bất cứ thứ gì mà họ có thể thu xếp được. Tôi biết khá rõ về giá trị của những thứ đó, tôi có thể thương lượng một vài bản giao kèo chấp nhận được. Và còn có những vấn đề khác mà tôi còn chưa đề cập đến...Jenner đó một chuỗi những cuộc cá độ bị thua ở Thoroughbred mất cả một gia tài ở Hội Chợ Mới. Và ông ấy đã ký một vài dự án đầu tư điên rồ--mười nghìn bảng ông đặt vào trong một mỏ vàng được viện ra ở khu Flintshire—một sự bịp bợm mà ngay cả một đứa trẻ còn có thể thấy rõ được.”

“Ôi Chúa ơi,” Evie thì thầm, vuốt tay lên trán. “Ông bị bệnh—người ta đã lợi dụng—“

“Đúng vậy. Và giờ, ngay cả khi chúng ta muốn bán lại câu lạc bộ, chúng ta không thể làm thế mà không đặt nó lại trong một trật tự nhất định. Nếu có một lựa chọn nào khác thì, tin tôi đi, tôi đã tìm ra nó rồi. Nhưng nơi này là một cái sàng, vì chẳng có ai có khả năng và tình nguyện bít những chỗ trống đó lại. Trừ tôi.”

“Ngài chẳng biết gì về việc lấp đầy chỗ trống hết!” nàng hét lên, thất kinh

bởi sự ngạo mạn của anh.

Sebastian đáp lại với một nụ cười mỉm ôn tồn và một cái nhướn mày. Trước khi anh có thể mở miệng để trả lời, nàng đập hai tay lên tai mình. “Ôi, đừng nói điều đó, đừng!” Khi nàng thấy anh làm theo và giữ im lặng—mặc dù một ánh sáng quý quái vẫn còn đọng lại trong mắt anh—nàng cẩn thận hạ hai bàn tay xuống. “Nếu ngài điều hành câu lạc bộ, vậy thì ngài sẽ ngủ ở đâu?”

“Ồ đây, tất nhiên,” là câu trả lời về chán ngắt của anh.

“Em đã lấy căn phòng dành cho khách duy nhất còn trống,” nàng nói. “Tất cả những phòng khác đều đã được sử dụng. Và em sẽ không chia sẻ giường với ngài đâu.”

“Sẽ còn rất nhiều phòng trống vào ngày mai. Tôi đang tổng khứ mấy cô gái điếm đi.”

Tình thế đang thay đổi quá nhanh khiến cho đầu óc choáng váng của nàng không theo kịp. Việc Sebastian đảm nhận quyền điều hành công việc của cha nàng và tất cả những người làm công cho ông thật đáng báo động vì tốc độ của nó. Nàng có cảm giác bất an vì đã đem một con mèo đã được thuần hóa vào câu lạc bộ và nhìn thấy nó biến thành một con hổ nổi cơn thịnh nộ. Và tất cả những gì mà nàng có thể làm là nhìn trong cảnh bất lực khi anh bắt đầu cuộc tàn sát theo ý mình. Có lẽ, nàng nghĩ tuyệt vọng, nếu nàng chiều theo ý anh trong một vài ngày, anh sẽ chán chuyện mới lạ này. Trong khoảng thời gian này, nàng chỉ có thể cố gắng giảm mức thiệt hại xuống thấp nhất có thể.

“Ngài sẽ chỉ quảng những cô gái điếm ra ngoài đường như thế thôi sao?” nàng hỏi với sự bình tĩnh gượng gạo.

“Họ sẽ bị sa thải với những khoản trợ cấp hào phóng như một phần thưởng cho những lao động nặng nhọc họ đã làm vì lợi ích của câu lạc bộ.”

“Ngài có ý định thuê những người mới không?”

Sebastian lắc đầu. “Mặc dù tôi không có ác cảm về khía cạnh đạo đức nào với khái niệm của nạn mãi dâm—thật ra, tôi hoàn toàn ủng hộ nó—nhưng chết tiệt tôi đi nếu tôi được biết đến như một tên ma cô.”

“Một cái gì ạ?”

“Một tên ma cô. Một gã trùm nhà chứa. Một tên dốt gái. Vì lòng kính Chúa, em có bông gòn nhét trong tai khi em còn là một đứa trẻ đấy à? Em chưa bao giờ nghe bất cứ thứ gì, hay tự hỏi tại sao những phụ nữ ăn mặc xốc xếch lại đi lên xuống cầu thang trong câu lạc bộ vào bất cứ giờ nào hay sao?”

“Em luôn luôn đến thăm vào ban ngày,” Evie nói với phẩm giá cao quý. “Em hiếm khi thấy họ làm việc. Và sau này, khi em đã đủ lớn để hiểu được họ làm việc gì, thì cha em lại bắt đầu rút ngắn những chuyến viếng thăm của em lại.”

“Đó có lẽ là một trong những điều tốt ít ỏi mà ông ta đã làm cho em.” Sebastian mất kiên nhẫn bỏ qua chủ đề đó. “Trở lại chủ đề chính...không chỉ là tôi không muốn nhận lấy trách nhiệm tầm thường là quản lý những cô gái điếm, mà còn vì chúng ta không có chỗ trống cho họ nữa. Một đêm nào đó, khi mọi cái giường đều đã bị chiếm giữ, những thành viên câu lạc bộ sẽ bị buộc phải tìm khoái lạc ngoài chuồng ngựa.”

“Thế ạ? Họ làm vậy à?”

“Và trong cái chuồng ngựa đó thì lộn xộn và ngựa ngáy chết tiệt đi được. Cứ tin lời tôi đi.”

“Ngài—“

“Dù vậy, có một nhà thổ rất khá ở cách đây hai con đường. Chắc chắn chúng ta có thể có một thỏa thuận với người chủ ở đó, Madame Bradshaw.

Khi một trong những thành viên câu lạc bộ muốn bầu bạn với một phụ nữ, anh ta có thể đi bộ đến nhà Bradshaw, nhận được sự phục vụ của họ với một giá khuyến mãi, và trở lại đây khi anh ta đã được nạp lại năng lượng.” Anh nhướn hai hàng lông mày lên đây ngụ ý, như thể anh trông chờ nàng tán dương ý tưởng đó. “Em nghĩ gì nào?”

“Em nghĩ ngài cũng sẽ vẫn là một gã trùm nhà chứa,” Evie nói. “Chỉ là lén lút hơn mà thôi.”

“Đạo nghĩa chỉ dành cho những tầng lớp trung lưu thôi, cưng à. Tầng lớp hạ lưu không thể có đủ khả năng chịu đựng nó, và tầng lớp trên lại có quá nhiều thời gian rảnh rỗi phải lấp đầy.”

Eive chậm chậm lắc đầu, nhìn chăm chăm vào anh với đôi mắt mở to, không chuyển động ngay cả khi anh nghiêng người tới trước để đặt một quả nho vào giữa đôi môi đang há ra của nàng. “Không cần phải nói bất cứ điều gì,” anh thì thầm, mỉm cười. “Rõ ràng em không nói nên lời vì biết ơn bởi cái viễn cảnh có tôi ở đây để chăm sóc cho em.”

Hai hàng lông mày hung đỏ của nàng nhăn lại thành cái chau mày, và anh cười nhẹ nhàng. “Nếu em lo lắng rằng tôi có lẽ sẽ bị mất tự chủ vì sự hăng hái đàn ông của mình và cưỡng hiếp em trong một thời khắc yếu đuối...có thể tôi sẽ làm thế đấy. Nếu em hỏi xin một cách đáng yêu.”

Evie nghiêng chặt hai hàm răng lại trên trái nho tím ngọt ngào và lựa hột ra bằng răng và lưỡi nàng. Ngắm nhìn miệng nàng, nụ cười của Sebastian hơi phai đi, và anh dựa người ra sau. “Vào lúc này em còn quá nghiệp dư để đáng phải bận lòng,” anh nói tiếp lãnh đạm. “Có lẽ tôi sẽ quyến rũ em trong tương lai, sau khi một vài gã đàn ông đã nhận lấy phần rắc rối để giáo dục cho em.”

“Em ngờ điều đó lắm,” nàng nói bực bội. “Em sẽ không bao giờ trưởng giả đến mức ngủ với chồng mình.”

Một tràng cười bật khỏi môi anh. “Chúa tôi. Em chắc phải chờ mấy ngày

rồi để sử dụng câu đó. Chúc mừng đấy, nhóc. Chúng ta còn chưa kết hôn được một tuần, và em thì đã học được cách đấu tranh rồi.”

* * *

Chương 9

Evie không bao giờ biết được chồng nàng đã ngủ ở đâu vào buổi tối đầu tiên, nhưng nàng đoán nơi đó không được thoải mái lắm. Giấc ngủ của nàng không được bình yên vì những mối bận tâm lo lắng cứ đánh thức nàng với mỗi tiếng quả lắc đồng hồ ngân vang. Rất nhiều lần, nàng đi đến xem cha thế nào, giúp ông uống những ngụm nước nhỏ, trải phẳng lại ra trải giường, lấy thêm thuốc khi cơn ho trở nên tệ hơn. Mỗi lần ông tỉnh dậy, Jenner lại nhìn vào con gái đầy ngạc nhiên. “Có phải ta đang mơ có con ở đây không, bé con?” ông đã hỏi nàng như thế, và nàng vừa thì thầm nhẹ nhàng vừa vuốt tóc ông.

Khi ánh nắng đầu tiên của một ngày mới hắt trên nền trời, Evie tắm rửa và thay áo váy. Nàng cuốn mái tóc ướt thành một bím tóc bên lại trên gáy. Rung chuông gọi cô hầu phòng, nàng yêu cầu món trứng tráng, nước súp, trà, và bất cứ món ăn cho người bệnh nào khác mà nàng nghĩ có thể cảm dỗ được sự thèm ăn của cha nàng. Những buổi sáng tại câu lạc bộ thường yên ắng và tĩnh lặng. Hầu hết những người làm công đang ngủ say sau khi đã làm việc đến tận sáng tinh mơ, nhưng vẫn luôn có một đàn người giúp việc sẵn sàng làm các công việc nhẹ nhàng. Một người phụ bếp ở lại trong khi đầu bếp đi khỏi, đang chuẩn bị những bữa ăn đơn giản cho những người yêu cầu một bữa ăn nhẹ.

Âm thanh tiếng ho khan dữ dội vọng ra từ phòng cha nàng. Vội vàng đến bên giường, Evie thấy ông đang giặt người ho vào một cái khăn tay. Phổi nàng đau với mỗi đợt rung chuyển đau đớn của ngực ông. Lần tìm những chai lọ đặt trên cái bàn cạnh giường ngủ, nàng tìm thấy thuốc phiện lỏng và đổ ra một cái muỗng. Nàng luồn cánh tay ra sau mái đầu nóng và ẩm ướt của cha nàng, nâng ông lên ở một vị trí nửa nằm nửa ngồi. Một lần nữa, nàng sửng sốt khi nhận ra ông nhẹ hẫng đến thế nào, cơ thể ông cứng lại vì cố gắng kiềm chế một cơn ho khác. Những đợt rung mình sau đó làm rung chuyển cái muỗng trong tay nàng, và chất thuốc lỏng rơi vương vãi lên

khăn trải giường.

“Con xin lỗi,” Evie thì thầm, nhanh chóng chùi đi chất lỏng keo dính và đổ đầy muỗng thuốc trở lại. “Thử lại lần nữa nào, Papa.” Cuối cùng ông cũng xoay sở uống được thuốc, cổ họng gây guộc găng gương để nuốt xuống. Rồi với một vài cái ho khan nhỏ khiến ông phun một ít thuốc ra ngoài, ông chờ cho nàng chèn thêm những cái gối để nâng đỡ lưng cho ông.

Evie giúp ông ngã người ra sau và đặt một cái khăn tay đã được xếp lại vào trong tay ông. Nhìn chăm chú vào gương mặt hốc hác với hàm râu hoa râm, nàng tìm kiếm trong cơ thể người xa lạ không thể nhận ra này dù chỉ một dấu hiệu của người cha nàng từng biết. Ông đã luôn có một khuôn mặt đầy đặn, cơ thể cường tráng, khỏe mạnh...ông chưa bao giờ có khả năng trò chuyện mà không sử dụng hai bàn tay, làm những nắm đấm và thụi vào không khí trong những cử chỉ đặc trưng theo kiểu một cự đấm bốc thủ. Giờ ông chỉ là cái bóng mờ của người đàn ông đó, làn da trên gương mặt ông xám xịt và chùng lại vì sụt cân quá nhanh. Dù vậy, đôi mắt xanh vẫn như xưa...tròn và tối thăm sắc xanh của miền biển vùng Irish. Nét quen thuộc trong đôi mắt ấy khiến nàng an lòng, và Evie mỉm cười.

“Con đã cho gọi bữa sáng rồi,” nàng thì thầm. “Con nghĩ nó sẽ tới nhanh thôi.”

Jenner nhẹ lắc đầu, ngụ ý không muốn ăn.

“Ồ có chứ,” Evie khẳng định, gần như ngồi hẳn lên ở một bên giường. “Cha sẽ phải ăn cái gì đó, Papa à.” Cầm lấy một góc khăn, nàng chạm vào một giọt máu ở khóe môi lờm chờm râu.

Một nét cau mày len vào giữa hai hàng lông mày ngả màu xám của ông. “Người nhà Maybrick,” ông nói khào khào. “Họ sẽ đến tìm con chứ, Evie?”

Nụ cười của nàng nhuốm vẻ hài lòng dứt khoát. “Con đã rời bỏ họ mãi mãi rồi. Một vài ngày trước con đã bỏ trốn đến Gretna Green và k-kết hôn. Giờ thì họ không còn quyền lực gì đối với con nữa.”

Đôi mắt Jenner mở to. “Ai?” ông hỏi ngắn gọn.

“Ngài St. Vincent.”

Một tiếng gõ vang lên từ khung cửa, và người hầu gái bước vào, đem theo một khay đựng đầy những đĩa thức ăn. Evie đứng lên để giúp cô, dọn sạch những đồ vật trên cái bàn cạnh giường ngủ. Nàng thấy cha nàng rúm người lại bởi mùi thức ăn, dù cho hành động đó rất khó nhận thấy, và nàng cau mày xót xa. “Con xin lỗi, Papa à. Ít nhất thì cha cũng hãy ăn một bát súp đi.” Nàng phủ một tấm khăn ăn lên ngực ông và nâng một chén súp ấm đến môi ông. Ông uống một vài ngụm và dựa người ra sau, quan sát nàng khi nàng lau miệng cho ông. Biết rằng ông đang chờ nàng giải thích hoàn cảnh của nàng, Evie mỉm cười hiền muộn. Nàng đã nghĩ trước về tình huống này và đã quyết định không cần thiết phải dựng lên một chuyện tình lãng mạn. Cha nàng là một người đàn ông thực tế, và có lẽ ông chưa bao giờ hy vọng con gái mình sẽ kết hôn vì tình yêu. Theo cách nhìn của ông, ta chấp nhận những gì mà cuộc đời mang lại, làm bất cứ việc gì cần thiết để tồn tại. Nếu ta tìm thấy một chút hài lòng trong đó, thì ta nên tận dụng, và sau đó không oán trách với cái giá phải trả.

“Hầu hết mọi người đều chưa biết về hôn nhân này,” nàng nói. “Nó không phải là một sự kết hợp tồi, cha à. Chúng con khá hòa hợp, và con không có bất cứ ảo tưởng nào về ngài ấy.”

Jenner mở miệng khi nàng dứt một muỗng trứng hấp cho ông. Ông xem xét thông tin đó, nuốt xuống, và đánh bạo nói. “Cha của anh ta, ngài công tước ấy, là một cái sọ giấy không biết đâu là cái cán búa và đâu là cái móng mình.” (*cực kì ngu dốt*)

“Nhưng Ngài St. Vincent lại rất thông minh ạ.”

“Kiểu người lạnh lùng,” Jenner nhận xét.

“Vâng. Nhưng không phải lúc nào cũng thế. Đó là—” Nàng ngừng lời đột

ngọt, đôi má nàng đỏ lên khi nàng nhớ lại Sebastian nâng người ở bên trên nàng, cả người anh cứng rắn và ấm áp, những bó cơ trên lưng anh cuộn lại dưới những ngón tay nàng.

“Một kẻ đeo đuôi đàn bà,” Jenner bình phẩm bằng một giọng đều đều.

“Chuyện đó không quan trọng đối với con,” Evie trả lời với sự thẳng thắn tương tự. “Con sẽ không bao giờ đòi hỏi ngài ấy phải chung thủy. Con đã có được những gì con muốn từ cuộc hôn nhân này. Còn về phần ngài ấy muốn...”

“Ừ, cha sẽ gửi cây cải dầu đó,” cha nàng nói hòa nhã, sử dụng cách nói của người ở khu Đông Luân Đôn chỉ việc trả tiền nợ. “Anh ta giờ ở đâu?”

Nàng dứt cho ông thêm một chút trứng. “Chắc là ngài ấy còn đang ngủ.”

Cô hầu gái, người đang sắp sửa rời phòng, ngừng lại ở ngưỡng cửa. “Xin thứ lỗi, nhưng không phải ngài ấy đang ngủ, thưa cô...à, phu nhân. Ngài St. Vincent đánh thức anh Rohan vào lúc bình minh, và đang kéo lê anh ấy đi khắp nơi, hỏi những câu hỏi và đưa cho anh ấy những tờ danh sách. Làm cho anh Rohan có tâm trạng tồi tệ như quý ấy.”

“Ngài St. Vincent có kiểu ảnh hưởng đó đến mọi người,” Evie nói khô khan.

“Những danh sách về điều gì?” Jenner hỏi.

Evie không dám nói cho ông biết rằng Sebastian đã tự mình can dự vào việc điều hành câu lạc bộ. Việc đó có lẽ sẽ khiến cha nàng phiền lòng. Tin tức về hôn nhân không tình yêu của con gái ông là điều gì đó ông có thể chấp nhận, nhưng bất cứ việc gì ảnh hưởng đến công việc của ông sẽ là nỗi phiền muộn trầm trọng. “Ồ,” nàng nói tránh đi, “Con tin là ngài ấy thấy một miếng đắp trên thảm trải sàn cần phải được thay thôi ạ. Và ngài ấy đã nghĩ về việc tân trang tủ tủ buýp-phê ở phòng ăn. Những việc đại loại như thế.”

“Hmm.” Jenner cau mày khi nàng nâng chén súp lên miệng ông lần nữa. “Nói với anh ta không được chạm vào bất cứ thứ gì mà không có sự cho phép của Egan.”

“Vâng, Papa.”

Evie trao đổi một cái nhìn kín đáo với người hầu gái, nheo mắt lại cảnh báo để cô gái không đưa tin thêm nữa. Hiểu được mệnh lệnh lặng lẽ đó, cô hầu gật đầu.

“Con không quá vương vীu trong mồm như trước nữa,” Jenner nhận xét. “Tại sao lại thế, đầu cà rốt?”

Evie trầm ngâm suy nghĩ về câu hỏi đó, biết rằng tật nói lắp của nàng thật sự đã cải thiện hơn trong tuần qua. “Con không chắc lắm. Con nghĩ có lẽ khi con ở cách xa nhà Maybrick thì con cảm thấy được...bình tâm hơn. Con nhận thấy điều đó từ sau khi chúng con rời khỏi Luân Đôn...” Nàng kể cho ông nghe một phiên bản đã được lược bớt về chuyến hành trình của họ đến Gretna Green và trên đường trở về, còn khơi lên được vài tiếng cười xòa của ông khiến cho ông ho vào cái khăn tay. Khi họ trò chuyện, nàng thấy khuôn mặt ông giãn ra, biểu thị tác động giảm đau của thuốc phiện. Nàng ăn một lát bánh mì nướng mà ông chưa đụng tới, uống một tách trà, và đặt khay thức ăn ở cửa ra vào.

“Papa,” nàng nói ân cần, “trước khi cha ngủ, con sẽ giúp cha tắm rửa và cạo râu.”

“Không cần đâu,” cha nàng trả lời, đôi mắt ông mờ đục đi vì ảnh hưởng của thuốc phiện.

“Để con chăm sóc cho cha,” nàng nài nỉ, đi đến chậu rửa mặt, nơi một bình đựng nước nóng đã được cô hầu gái để lại. “Cha sẽ ngủ ngon hơn sau đó, con nghĩ vậy.”

Ông có vẻ quá bơ phờ để tranh cãi, chỉ thở dài và ho khan, quan sát nàng

đem một chén sứ và những dụng cụ cạo râu của ông đến cái bàn trên đầu giường. Nàng cuộn một phần khăn bông lên ngực và quanh cổ ông. Chưa bao giờ cạo râu cho một người đàn ông nào trước đây, Evie nhắc chổi quét lên, nhúng nó vào nước nóng, và ngập ngừng chạm nó vào vai xà phòng.

“Một cái khăn nóng trước tiên, bé con,” Jenner thì thầm. “Nó làm râu mềm đi.”

Nghe theo lời chỉ dẫn của ông, Evie nhúng nước và vắt một cái khăn bông khác, và đặt nó nhẹ nhàng lên cằm và cổ họng của ông. Sau một phút, nàng nhắc cái khăn lên và sử dụng cây chổi quét để trải đều xà phòng lên một bên cằm ông. Quyết định sẽ cạo từng phần một, nàng mở nắp dao cạo, nhìn nó hồ nghi, và cẩn thận cúi xuống người cha nàng. Trước khi dao cạo chạm vào mặt ông, một giọng nói châm biếm vang lên từ ngưỡng cửa.

“Lạy Chúa lòng lành.”

Liếc qua vai, Evie thấy Sebastian, anh không phải nói với nàng, mà với cha nàng. “Tôi không biết nên ca ngợi sự gan dạ hay hỏi liệu ông có mất trí rồi không khi để cho cô ấy đến gần ông với một lưỡi dao.” Anh đi đến chỗ cái giường trong một vài bước sai chân uể oải và đưa bàn tay ra. “Đưa cho tôi cái đó nào, em yêu. Lần tới mà cha em ho, em sẽ cắt rớt mũi ông ta mất thôi.”

Evie giao con dao cạo cho anh mà không hề băn khoăn. Dù chồng nàng bị thiếu ngủ, hôm nay anh vẫn trông rất tinh tảo. Anh đã được cạo râu sạch nhẵn, mái tóc đã gội và chải thành những lớp bóng mượt. Thân hình thon thả khoác lên một bộ quần áo được may đo khéo léo, áo khoác ngoài được làm từ chất liệu màu than chì đen tôn lên nước da màu đồng của anh. Và như nàng đã nhận thấy vào tối qua, một cảm giác về nhựa sống tràn trề tỏa ra từ anh, như thể anh được tiếp thêm sinh khí chỉ bởi một lí do đơn giản là ở trong câu lạc bộ. Sự đối lập giữa hai người đàn ông, một người đã quá già và ốm đau, người kia quá to lớn và khỏe mạnh, thật khiến cho người ta sững sốt. Khi Sebastian đến gần cha nàng hơn, Evie cảm thấy một thôi thúc bản năng chèn mình vào giữa họ. Chồng nàng giống như một con thú ăn thịt đi

đến để kết thúc con mồi bất lực của nó.

“Dem đồ mài lại đây, cung,” Sebastian bảo nàng, môi anh cong lên trong một nụ cười phảng phất.

Nàng vâng lời, và khi nàng trở lại từ bồn rửa mặt, anh đã đến đứng ở chỗ của nàng bên cạnh giường. “Luôn luôn làm bén dao cạo trước và sau khi cạo,” Sebastian thì thầm, trượt lưỡi dao tới lui dọc theo đá mài.

“Nó trông đã đủ bén rồi,” Evie hoài nghi.

“Nó không bao giờ có thể quá bén, cung à. Xoa xà phòng lên cả khuôn mặt ông trước khi em bắt đầu. Xà phòng sẽ làm mềm râu.” Anh lùi lại trong khi nàng xát thêm xà phòng lên mặt cha, rồi đẩy nhẹ nàng sang một bên để ngồi lên tấm đệm. Dao cạo trong tay, anh hỏi Jenner, “Tôi có thể chứ?”

Evie hết sức kinh ngạc khi cha nàng gạt đầu, có vẻ như không có chút lo ngại nào về việc để cho Sebastian cạo mặt cho ông. Evie đi đến đầu bên kia giường để nhìn được rõ hơn.

“Để cho lưỡi dao làm công việc của nó,” Sebastian nói, “thay vì sử dụng lực đẩy của tay em. Cạo cho thật sạch, theo chiều râu mọc...như thế này. Và cẩn thận đừng bao giờ quét lưỡi dao theo đường song song. Bắt đầu ở hai bên mặt...sau đó hai má...rồi ở hai bên cổ, như vậy...” Sebastian vừa nói vừa kéo lưỡi dao lên những cọng râu đã hoa râu, loại bỏ chúng với những thao tác gọn gàng. “Và thường xuyên rửa lưỡi dao.” Hai bàn tay với những ngón thon dài thật dịu dàng trên mặt cha nàng, điều chỉnh góc độ, kéo những phần da căng ra để anh làm việc. Những cử động nhẹ nhàng và khôn ngoan, kèm theo một sự kiểm soát khéo léo. Evie nhẹ lắc đầu, không thể tin được nàng đang quan sát Sebastian, Ngài St. Vincent, cạo mặt cho cha nàng với sự thành thạo của một người hầu dày dạn kinh nghiệm.

Hoàn thành nghi thức đàn ông đó, Sebastian lau bọt xà phòng còn vương lại trên khuôn mặt nhẵn bóng của Jenner. Chỉ có một vết đứt nhỏ ở góc hàm ông. Áp cái khăn bông vào đó, Sebastian thì thầm, “Xà phòng này cần thêm

glycerin. Người hầu của tôi làm được loại xà phòng để cạo râu tốt hơn thứ này...tôi sẽ đưa anh ta đến ngay hôm nay.”

“Cám ơn ngài,” Evie trả lời, ý thức được một sự ấm áp nhộn nhạo trong ngực nàng khi nàng ngắm anh.

Ánh mắt của Sebastian lang thang trên gương mặt nàng, và bất cứ điều gì anh thấy ở đó dường như khiến anh mê mẩn. “Tắm trải giường cần phải được thay,” anh nói. “Tôi sẽ giúp.”

Evie lắc đầu, ý nghĩ để cho anh thấy được cơ thể yếu ớt vì thuốc phiện của cha nàng khiến nàng chùn lại. Nàng biết cha nàng sẽ cảm thấy thất thế với anh sau đó. “Cám ơn ngài, nhưng không cần đâu ạ,” nàng nói quả quyết. “Em sẽ rung chuông gọi người hầu.”

“Tốt thôi.” Anh liếc nhìn Jenner. “Với sự cho phép của ông, thưa ông, tôi sẽ thăm ông sau khi ông đã nghỉ ngơi.”

“Được,” cha nàng đồng ý, ánh nhìn của ông vô định. Ông nhắm mắt lại và nằm dựa ra sau với một tiếng thở dài.

Evie dọn dẹp lại căn phòng khi Sebastian rửa sạch dao cạo, mài nó một lần nữa, và bỏ nó vào trong hộp đựng. Đi với Sebastian đến ngưỡng cửa của căn phòng, Evie ngừng lại đối mặt với anh, dựa lưng vào lề cửa. Ánh mắt lo lắng của nàng lướt lên mặt anh. “Ngài đã đuổi việc Mr. Egan chưa?”

Sebastian gật đầu, đặt một bàn tay lên lề cửa phía trên đầu nàng và nghiêng người về phía nàng. Mặc dù dáng đứng của anh có vẻ bừa bãi và ung dung, Evie vẫn có một cảm giác bị chế ngự một cách khéo léo. Nàng ngạc nhiên nhận ra đó không hề là một cảm giác khó chịu. “Lúc đầu hẳn ta tỏ vẻ thù địch,” Sebastian trả lời, “cho đến khi tôi nói với hẳn rằng tôi đã xem qua mấy cuốn sổ kế toán. Sau đó hẳn trở nên ngoan ngoãn như một con cừu, biết rằng hẳn đã may mắn đến chết tiệt như thế nào khi chúng ta đã quyết định không thừa kiện hẳn. Rohan đang giúp hẳn gói ghém hành lý, và để đảm bảo hẳn sẽ rời khỏi ngay lập tức.”

“Tại sao ngài lại không muốn đâm đơn kiện Egan?”

“Việc công khai sẽ không tốt. Bất cứ chút hơi hướng nào về rắc rối tài chính sẽ làm cho mọi người căng thẳng lo lắng về tương lai bền vững của câu lạc bộ. Chúng ta tốt hơn là nên chấp nhận những tổn thất và đi tiếp từ đây.” Ánh mắt anh quét khắp gương mặt mệt mỏi của nàng, và anh khiến nàng sững sốt khi nói nhẹ nhàng, “Xoay người em lại.”

Đôi mắt nàng tròn to lên. “C-cái gì ạ? Tại sao?”

“Xoay lại,” Sebastian nhắc lại, đợi cho đến khi nàng chậm chậm làm theo. Trái tim nàng nện mạnh đến đau đớn khi anh vòng tay quanh nàng, nắm lấy hai cổ tay, và đưa hai bàn tay nàng lên cao trên lè cửa. “Giữ lấy, cưng.”

Ngơ ngác, nàng chờ và lo lắng tự hỏi anh sẽ làm gì. Đôi mắt nàng nhắm lại, và nàng cứng người khi cảm thấy hai bàn tay to lớn của anh đặt trên đôi vai nàng. Những ngón tay anh vuốt nhẹ lên lưng nàng, như thể anh đang tìm kiếm gì đó...và rồi anh bắt đầu xoa bóp với những động tác nhẹ nhàng nhưng chắc chắn, làm dịu những cơ bắp khổ sở nhức nhối của nàng. Những đầu ngón tay đầy nghệ thuật ấn lên những nơi bị co lại và nhức buốt, khiến cho nàng thở hắt ra. Áp lực của tay anh mạnh lên, lòng bàn tay trượt trên lưng nàng, ngón tay cái anh bấm sâu vào hai bên cột sống. Evie ngưng ngưng khi nàng thấy mình duỗi người như một con mèo. Chậm chậm di chuyển lên trên, Sebastian tìm thấy những thớ thịt gút lại ở chỗ giao của xương vai và cổ nàng và tập trung vào chúng, xoa bóp và ấn mạnh cho đến khi nàng cảm thấy một tiếng rên rỉ nhẹ dâng lên trong nàng.

Một người phụ nữ có thể trở thành nô lệ cho đôi tay đầy kinh nghiệm đó. Anh chạm vào nàng với sự gọi cảm hoàn hảo, thổi lên khoái cảm sâu sắc từ thịt da đau nhức của nàng. Gần như dựa hẳn vào lè cửa, Evie cảm thấy hơi thở nàng trở nên chậm và sâu. Lưng nàng mềm mại hơn, giãn ra dưới sự chăm sóc dỗ dành của anh, và nó có cảm giác thật tuyệt vời đến mức nàng e ngại thời khắc mà anh sẽ ngừng lại.

Khi cuối cùng hai bàn tay của Sebastian cũng nhấc khỏi người nàng, Evie ngạc nhiên vì nàng đã không tan chảy thành một vũng nước ở trên sàn. Nàng xoay người lại và nhìn vào khuôn mặt anh, trông chờ một nụ cười châm chọc hoặc một lời nhận xét mỉa mai. Thay vào đó nàng thấy da anh đỏ lên, và vẻ mặt anh vẫn bình thản. “Tôi có điều này muốn nói với em,” anh lầm bầm. “Nói riêng.” Cầm lấy cánh tay nàng, Sebastian kéo nàng ra khỏi phòng cha nàng và vào một căn phòng trống bên cạnh, hóa ra lại là căn phòng mà nàng đã sử dụng vào đêm hôm qua. Sebastian đóng cánh cửa lại và hiện ra lù lù ở trên nàng. Khuôn mặt anh dửng dưng. “Rohan đã đúng,” anh nói không ý tứ. “Cha em không còn bao lâu nữa. Sẽ là một phép màu nếu ông ấy còn sống thêm được một ngày nữa.”

“Vâng. Em...em nghĩ chuyện đó thì đã rõ rồi.”

“Sáng nay tôi đã nói chuyện với Rohan về tình trạng của cha em, và cậu ta đã chỉ cho tôi một tờ giấy ghi chú mà người bác sĩ đã để lại sau khi chẩn bệnh.” Đưa tay vào túi áo, Sebastian lấy ra một mẫu giấy đã gấp lại chỉ chút đầy những dòng chữ in nhỏ, và đưa cho nàng.

Evie đọc hàng chữ *Một lý thuyết mới về bệnh lao phổi* trên đầu trang giấy. Bởi vì ánh sáng duy nhất trong căn phòng đến từ khung cửa sổ nhỏ, và mắt nàng đang mệt mỏi, nàng lắc đầu. “Em có thể đọc nó sau được không?”

“Được. Nhưng tôi sẽ nói với em vấn đề chính của lý thuyết này—rằng bệnh lao phổi được gây ra bởi những sinh vật sống—chúng rất nhỏ, không thể nhìn thấy được bằng mắt thường. Chúng ở lại trong những buồng phổi người bệnh. Và căn bệnh này lây từ người bệnh sang người khỏe mạnh khi người này hít vào một phân khí mà người bệnh thở ra từ lá phổi của anh ta.”

“Những sinh vật rất nhỏ trong phổi?” Evie ngây ra lặp lại. “Nó thật vô lý. Bệnh lao phổi bị gây ra bởi sự biến chuyển tự nhiên do ốm đau...hoặc do ở ngoài trời quá lâu trong cái lạnh và ẩm ướt...”

“Bởi vì chẳng có ai trong hai chúng ta là bác sĩ hay nhà khoa học, một cuộc tranh luận về vấn đề này sẽ chẳng có ích gì. Dù vậy, để cho an toàn...tôi e là

tôi sẽ phải hạn chế thời gian em ở cạnh cha em lại.”

Tờ giấy rơi khỏi tay nàng. Sửng sốt vì câu nói đó, Evie cảm thấy mạch đập nàng dồn dập lên một cường độ điên cuồng. Sau tất cả những gì mà nàng đã trải qua để được ở cạnh cha nàng, Sebastian lại đang cố gắng từ chối nàng những ngày cuối cùng mà nàng có thể có với ông hay sao—và tất cả chỉ vì một lý thuyết y học chưa được chứng minh nào đó được in trên một tờ rơi? “Không,” nàng nói dữ dội. Cổ họng nàng co giật, và những lời của nàng bật ra quá nhanh khiến cho miệng nàng không thể theo kịp. “T-tuyệt đối không. Em sẽ ở bên ông lâu chừng nào em muốn. Ngài c-chẳng quan tâm cái...cái đêch gì đến em cả, hay đến ông...ngài chỉ muốn tàn nhẫn để chứng minh cho em thấy ngài có qu-quyền—“

“Tôi đã thấy những tấm trải giường,” Sebastian nói cộc lốc. “Ông ấy ho ra máu, nhầy, và có quỷ mới biết là còn cái gì khác nữa...và em càng dành nhiều thời gian bên ông ấy, thì em càng có nguy cơ hít phải bất cứ thứ gì đang giết chết ông ấy.”

“Em không tin vào cái lý thuyết ngớ ngẩn của ngài. Em có thể tìm thấy cả tá những bác sĩ khác sẽ bảo đó là chuyện nực cười—“

“Tôi không thể để em mạo hiểm được. Chết tiệt thật, em có muốn thấy mình trong cái giường đó sáu tháng sau, với hai buồng phổi chết dần chết mòn không?”

“Nếu ch-ch-chuyện đó xảy ra, đó cũng chẳng phải việc ngài nên lo lắng.”

Họ đứng đó đối đầu nhau trong sự im lặng giận dữ, Evie có một ý thức thoáng qua rằng những lời lẽ chua chát của nàng đã cứa sâu hơn là nàng mong đợi.

“Em nói đúng,” Sebastian nói hung dữ. “Nếu em muốn biến mình thành một kẻ bệnh lao, cứ đi mà làm. Nhưng đừng có ngạc nhiên khi tôi từ chối ngồi xoắn vặn hai tay bên giường em. Tôi sẽ không làm một thứ gì để giúp em hết. Và khi em nằm đó ho lộn phổi ra, tôi sẽ hân hoan như quỷ mà nhắc

nhờ em đây là do cái lỗi đáng nguyên rủa của em vì đã là một kẻ ngu ngốc cứng đầu cứng cổ!” Anh kết thúc tràng diễn văn bằng một cử chỉ cúi tiết.

Thật không may, Evie đã sống chung với quá nhiều những cuộc đối đầu với Dượng Peregrine để có thể phân biệt được những cử chỉ tức giận và màn dạo đầu của một trận đòn. Nàng rùng mình theo bản năng, hai cánh tay tự động đưa lên che lấy đầu. Khi cái đầu của cú đánh nàng trông chờ không tới, nàng thở ra một hơi và ngập ngừng hạ hai cánh tay xuống. Và nàng thấy Sebastian đang nhìn nàng chăm chăm, vẻ mặt kinh ngạc trống rỗng.

Rồi gương mặt anh tối lại.

“Evie,” anh nói, giọng anh chất chứa một âm vực mãnh liệt bén ngót khiến nàng sợ hãi. “Có phải em nghĩ tôi sắp...Chúa ơi. Ai đó đánh em. Ai đó đã đánh em trước đây—kẻ quái nào thế?” Anh thình lình đưa tay về phía nàng—quá đột ngột—và nàng loạng choạng ngã về phía sau, đụng mạnh vào bức tượng sau lưng. Sebastian trở nên hoàn toàn bất động. “Khỉ thật,” anh thì thầm. Anh có vẻ như đang đấu tranh với một cảm xúc mạnh mẽ nào đó, anh chăm chú quan sát nàng. Sau một lúc lâu, anh nói nhẹ nhàng. “Anh sẽ không bao giờ đánh một phụ nữ. Anh sẽ không bao giờ làm hại em. Em biết điều đó mà, phải không?”

Mắc kẹt trong đôi mắt sáng lấp lánh đang giữ chặt lấy mắt nàng với sự dữ dội đến thế, Evie không thể cử động hay thốt lên được lời nào. Nàng giật mình khi anh chậm chậm tiến đến chỗ nàng. “Ồn rồi,” anh thì thầm. “Để anh đến với em. Ổn rồi mà. Bình tĩnh nào.” Một cánh tay của anh trượt quanh người nàng, bàn tay kia anh vuốt tóc nàng, và rồi nàng đã có thể hít thở trở lại, sự nhẹ nhõm chảy tràn qua người nàng. Sebastian mang nàng đến gần anh hơn, môi anh áp lên thái dương nàng. “Ai đã làm thế?” anh hỏi.

“D-dượng của em,” nàng cố gắng để nói. Cử động của bàn tay anh trên lưng nàng ngừng lại khi anh nghe thấy nàng lấp bắp.

“Gã Maybirck à?” anh kiên nhẫn hỏi.

“Không, ng-người kia.”

“Lão Stubbin.”

“Vâng.” Evie nhắm mắt lại sung sướng khi cánh tay anh ôm quanh người nàng. Được ôm sát vào ngực Sebastian, với má nàng gác lên vai anh, nàng hít vào hương thơm của làn da sạch sẽ, và phảng phất chút hương gỗ đàn hương tinh tế.

“Có thường xuyên không?” nàng nghe anh hỏi. “Hơn một lần rồi sao?”

“Gi...giờ nó không còn quan trọng nữa.”

“Có thường xuyên không, Evie?”

Nhận ra anh sẽ còn hỏi mãi cho đến khi nàng trả lời, Evie lau bà, “Không t-thường xuyên lắm, nhưng...những khi em làm ông ta phật lòng, hay Dì Florence, ông ta sẽ nổi điên lên. Lần c-cuối cùng mà em c-cố gắng trốn đi, ông ta đã đánh bầm mắt và d-dập môi em.”

“Lão đã làm thế à?” Sebastian im lặng trong một lúc lâu, và rồi anh nói với một sự nhẹ nhàng lạnh lẽo. “Anh sẽ xé xác lão ra từng mảnh.”

“Em không muốn điều đó,” Evie nói nghiêm túc. “Em-em chỉ muốn được an toàn thoát khỏi ông ta. Khởi tất cả bọn họ.”

Sebastian ngửa đầu ra sau để nhìn xuống gương mặt ửng đỏ của nàng. “Em an toàn,” anh nói trong một giọng trầm. Anh nâng một bàn tay lên mặt nàng, vuốt ve gò má nàng, để cho đầu ngón tay anh trượt theo vết những đốm tàn nhang màu vàng dọc theo sống mũi nàng. Khi hàng lông mi nàng chớp chớp khép lại, anh vuốt ve hai đường cong mảnh dẻ của lông mày, và đỡ lấy mặt nàng trong lòng bàn tay. “Evie,” anh thì thầm. “Anh thề trên cuộc sống của mình, em sẽ không bao giờ phải chịu đau đớn dưới hai bàn tay anh. Anh có thể là một người chồng quý quái tồi tệ trong những khía cạnh khác...nhưng anh sẽ không làm em đau theo cách đó. Em phải tin như

thế.”

Những thần kinh nhạy cảm trên da nàng khao khát uống lấy những cảm giác...sự đụng chạm của anh, không khí tỏa ra gọi cảm từ hơi thở của anh lên môi nàng. Evie sợ phải mở mắt ra, hay làm bất cứ điều gì đó có thể ngắt quãng khoảng khắc này. “Vâng,” nàng thì thầm. “Vâng...em—“

Một sự sừng sốt ngọt ngào của nụ hôn kiếm tìm trên môi nàng...một nụ hôn nữa...nàng đón nhận anh với một cái thở gấp nhẹ. Miệng anh như lửa nóng và lửa nhạy cảm, chiếm lấy nàng với áp lực lòng sục dịu dàng. Những ngón tay anh trượt khắp mặt nàng, âu yếm nghiêng đầu nàng để điều chỉnh góc độ giữa họ.

Khi Sebastian cảm thấy nàng lao đảo, sự thăng bằng của nàng bị tước đi, anh nắm lấy bàn tay nàng và nhẹ kéo nó lên đặt trên gáy anh. Nàng nâng bàn tay kia lên theo, bám vào cổ anh và đáp lại những nụ hôn áp ủ ngọt ngào. Anh đang thở nhanh, cử động của ngực anh là một sự đụng chạm đầy quyến rũ lên ngực nàng. Đột nhiên những nụ hôn của anh trở nên sâu hơn, mạnh mẽ hơn, mang niềm đam mê lên tới một sự cấp bách thiêu đốt khiến nàng oằn người áp vào anh, tuyệt vọng tìm kiếm sự gần gũi với cơ thể nam tính mạnh mẽ của anh.

Một âm thanh đam mê đau đớn bật ra từ Sebastian, và anh dứt môi đi. “Không,” anh thì thầm dứt quãng. “Không, chờ đã...em yêu...anh đã không có ý bắt đầu chuyện này. Anh chỉ...*chết tiệt.*”

Những ngón tay của Evie cuộn chặt lại vào lớp vải áo khoác của anh, và nàng vùi mặt vào cổ áo bằng vải lụa xám trơn mịn. Bàn tay Sebastian khum lấy gáy nàng, cả người anh nâng đỡ cơ thể run rẩy của nàng. “Anh vẫn nhất quyết những gì anh đã nói lúc trước,” anh nói trong tóc nàng. “Nếu em muốn chăm sóc cho cha mình, em sẽ phải nghe theo những mệnh lệnh của anh. Thông hơi cho căn phòng—anh muốn cửa ra vào và cửa sổ phải mở vào mọi lúc. Và đừng có ngồi quá gần với ông ấy. Hơn nữa, bất cứ khi nào em ở bên ông ấy, anh muốn em cột một cái khăn tay trước miệng và mũi em.”

“Gì cơ?” Evie đẩy anh và nhìn anh ngờ vực. “Để cho những sinh vật tí hon đó không bay vào trong phổi em à?” nàng hỏi châm biếm.

Đôi mắt anh nheo lại. “Đừng có thử anh, Evie. Anh đã gần đến mức cảm em đến thăm ông ấy rồi đây.”

“Em sẽ cảm thấy thật nực cười, đeo một cái khăn tay ở trên mặt như thế,” nàng phản đối. “Và việc đó sẽ làm cha em bị tổn thương.”

“Anh chẳng quan tâm cái đêch gì hết. Khắc vào trí của em rằng nếu em không nghe theo lời anh, em sẽ không được thấy ông ấy.”

Evie giật người rời khỏi anh khi một đợt sóng giận dữ mới tràn qua nàng. “Ngài chẳng tốt đẹp gì hơn người nhà Maybrick,” nàng cay đắng nói. “Em đã kết hôn với ngài để được tự do. Và thay vào đó em chỉ trao đổi một tập đoàn cai ngục này để nhận lấy một kẻ khác.”

“Chẳng có ai trong chúng ta được tự do hoàn toàn, nhóc à. Ngay cả anh cũng không.”

Nắm chặt hai tay thành nắm đấm, nàng trừng mắt nhìn anh. “Ít nhất thì ngài có quyền quyết định cho chính mình.”

“Và cho cả em nữa,” anh chế nhạo, có vẻ thích thú với cơn giận bùng bùng mà anh đã khiêu khích. “Thánh thần ơi, một biểu lộ cực kỳ làm sao. Về thách thức dữ dội đó...nó khiến cho anh muốn ngủ với em.”

“Đừng có chạm vào tôi một lần nữa,” nàng quát lên. “Đừng bao giờ!”

Điên người hơn, anh bắt đầu cười khi anh đi về phía cửa.

* * *

Chương 10

Lúc Evie quay trở lại phòng cha nàng vào buổi tối, nàng biết ngay lập tức rằng đây là lúc ông ra đi. Nước da ông trắng bệch như sáp, đôi môi chuyển màu xanh khi hai buồng phổi đau đớn ghê gớm của ông không còn đủ khả năng để hít vào khí oxi nữa. Nàng ước gì mình có thể hít thở cho ông. Cầm lấy hai bàn tay mát lạnh của ông trong tay, nàng chà sát lên những ngón tay ông như thể nàng có thể truyền hơi ấm cho chúng, và nàng chăm chú vào gương mặt ông với một nụ cười không thay đổi. “Papa,” nàng thì thầm, vuốt mái đầu bạc của ông. “Nói cho con biết phải làm gì đi. Nói cho con biết cha muốn gì.”

Ông nhìn nàng bằng ánh mắt dịu dàng yêu thương trong khi môi ông, tóp lại trên gương mặt nhăn nheo, cong lên thành một nụ cười đáp lại. “Cam,” ông thì thầm.

“Vâng, con sẽ cho người gọi anh ấy.” Evie để cho những ngón tay kích động của nàng vuốt lên tóc ông. “Papa,” nàng hỏi nhẹ nhàng, “có phải Cam là anh trai của con không?”

“Ààààà,” ông thở dài, đuôi mắt nhăn lại, “Không phải, bé con. Rất muốn điều đó. Thằng bé ngoan...”

Evie cúi người hôn lên hai bàn tay yếu ớt của ông, và rời khỏi giường. Nàng đi vội tới giặt dây chuông vài lần, và một cô hầu xuất hiện với sự nhanh nhẹn khác thường. “Vâng, thưa phu nhân?”

“Mời anh Rohan đến đây,” Evie nói, giọng nàng chỉ run rẩy một chút. Nàng ngừng lại và suy xét việc gọi cả Sebastian đến...nhưng cha nàng đã không cho gọi anh. Và ý nghĩ về sự hiện diện lãnh đạm lạnh lùng của Sebastian

làm dấy lên một sự tương phản khó chịu cho những cảm xúc của nàng...không. Có một số thứ mà nàng có thể dựa vào anh, nhưng điều này thì không. “Đi nhanh lên,” nàng thì thầm với người hầu gái, và trở lại với cha nàng.

Có lẽ nỗi sợ hãi của nàng đã biểu hiện ra mặc cho nàng đã cố gắng giữ một vẻ ngoài can đảm, bởi vì cha nàng nắm lấy bàn tay nàng và yếu ớt kéo nàng đến gần ông hơn. “Evie,” ông thì thào, “Cha sẽ đến với mẹ con, con thấy không...bà ấy đã khiến họ để cánh cửa sau mở ra...để cha có thể trốn lên thiên đường.”

Nàng cười lặng lẽ ngay cả khi một vài giọt lệ nóng hổi rơi khỏi mắt nàng.

Cam đi vào phòng. Mái tóc đen nhánh rối bù và quần áo anh nhàu, như thể anh đã mặc đồ rất vội vàng. Tuy anh có vẻ bình tĩnh và điềm đạm, đôi mắt ánh vàng của anh sáng long lanh khi anh nhìn thấy Evie. Nàng đứng lên và lùi lại, phải cần đến một vài cái nuốt xuống trước khi nàng có thể nói. “Anh phải cúi thấp xuống mới nghe được ông,” nàng nói nghẹn ngào.

Cam nghiêng người bên mép giường, nắm lấy hai tay Jenner trong tay anh như Evie đã làm. “Cha trong trái tim con,” anh chàng Gypsy nói nhẹ, “hãy yên nghỉ với mọi linh hồn mà người để lại. Và hãy biết rằng Chúa sẽ mở đường cho người đến với một cuộc đời mới.”

Khi Jenner thì thầm điều gì đó với anh, anh nghiêng đầu và vuốt tay của người đàn ông già đầy an ủi. “Vâng,” Cam nói vui lòng, dù Evie cảm thấy từ đôi vai căng thẳng của anh rằng anh không thích điều mà cha nàng đã yêu cầu anh. “Con sẽ bảo đảm việc đó được hoàn thành.”

Rồi Jenner nghỉ ngơi và nhắm mắt lại. Cam nâng người rời khỏi mép giường và kéo Evie tới trước. “Ồn thôi,” anh thì thầm khi anh cảm thấy nàng run rẩy. “Bà của anh luôn luôn nói với anh, ‘Đừng bao giờ cố gắng quay lưng lại với một con đường mới—con sẽ không biết được những cuộc phiêu lưu nào đang chờ con’.”

Evie cố gắng tìm kiếm sự an ủi trong những lời đó, nhưng đôi mắt nàng mờ đi và cổ họng nàng đau rát. Ngồi bên cạnh cha nàng, nàng vòng một cánh tay quanh đầu ông và dịu dàng đặt một bàn tay trên ngực ông. Hơi thở lầm rầm của ông lặng đi, và ông làm một tiếng động nhẹ như thể chào đón bàn tay nàng ở đó. Khi nàng cảm thấy cuộc sống dần dần rời bỏ ông, bàn tay to lớn của Cam trượt quanh cánh tay nàng trong một cái siết nhẹ.

Căn phòng im lặng đến đau đớn. Tiếng tim đập của Evie gần như có thể nghe thấy được. Nàng chưa bao giờ chạm mặt với cái chết trước đây, và phải đối mặt với nó vào lúc này, mất đi người thân duy nhất đã từng yêu thương nàng, xâm chiếm nàng với nỗi sợ hãi nặng nề. Đôi mắt nhòe đi vì lệ, nàng nhìn về khung cửa và thấy dáng người cao lớn của Sebastian đang đứng nơi đó, vẻ mặt tối tăm. Và nàng nhận ra nàng thật sự cần có anh ở đây. Ánh nhìn chăm chú với đôi mắt sáng như đá mặt trăng của anh chiếu vào nàng, và điều gì đó trong mắt anh giúp nàng vững vàng trở lại.

Tiếng thở ra lướt nhẹ qua môi Ivo Jenner...và rồi chẳng có gì khác nữa.

Nhận ra cuối cùng mọi thứ đã kết thúc, Evie áp má lên đầu ông và nhắm đôi mắt đầy lệ của nàng lại. “Tạm biệt,” nàng thì thầm, nước mắt nàng trượt vào những lọn tóc một thời đỏ màu hung của ông.

Một lúc sau, Evie cảm thấy đôi tay mạnh mẽ của Cam nhắc nàng lên khỏi giường.

“Evie,” anh thì thầm, ngoảnh mặt đi, “Anh phải...phải thu xếp cơ thể ông. Đến với chồng em đi.”

Evie gật đầu và cố gắng di chuyển, nhưng hai chân nàng cứng đờ. Nàng cảm giác Cam vuốt tóc nàng ra sau, và rồi môi anh chạm lên trán nàng trong một nụ hôn trong sáng ngọt ngào. Loạng choạng, nàng quay đi và vấp chân hướng về phía chồng nàng. Sebastian đến với nàng trong một vài bước sai, ấn một cái khăn vào tay nàng. Nàng nhận lấy nó đầy biết ơn. Quá ngạc nhiên để có thể nhận thấy hay quan tâm họ đang đi đâu, nàng lau mắt và mũi, trong khi Sebastian dẫn nàng rời khỏi khu phòng ở của Ivo Jenner.

Cánh tay anh mạnh mẽ đặt sau lưng nàng, bàn tay anh ôm quanh eo nàng.

“Ông ấy đã luôn phải chịu đau đớn,” Sebastian nói trong một giọng sự-thật-hiễn-nhiên. “Như thế này tốt hơn.”

“Vâng,” Evie lặng người cố gắng trả lời. “Vâng, tất nhiên.”

“Ông ấy có nói gì với em không?”

“Ông nói đến...mẹ em.” Ý nghĩ đó khiến cho mắt nàng cay, nhưng một nụ cười run rẩy nở trên môi nàng. “Ông nói bà sẽ giúp ông đi qua cổng sau của thiên đường.”

Sebastian dẫn nàng đến phòng ngủ. Ngả người lên giường, Evie chụp cái khăn lên mũi nàng và cuộn người nằm nghiêng. Nàng chưa bao giờ khóc như thế này trước đây, nức nở mà không ra tiếng, nỗi thống khổ nấc lên ở họng nàng, trong khi nỗi đau buồn đè nặng lòng nàng không hề thuyên giảm. Nàng chỉ lờ mờ nhận biết những tấm màn cửa sổ được vén lên và Sebastian gọi người hầu đem một ít rượu và nước lạnh đến.

Sebastian ở lại trong phòng, nhưng anh không lại gần mà chỉ đi tới đi lui trong một vài phút và rồi ngồi xuống một cái ghế ở cạnh giường. Rõ ràng anh không muốn ôm Evie trong khi nàng khóc, anh không muốn một sự gần gũi về cảm xúc như thế. Nàng có thể buông thả vào anh trong đam mê, nhưng không phải trong lúc sâu khổ. Nhưng anh cũng không có ý định rời khỏi nàng.

Sau khi người hầu gái mang rượu đến, Sebastian đỡ Evie ngồi lên dựa vào gối và đưa cho nàng một ly đầy. Trong lúc nàng uống, anh cầm lấy một cái khăn ướt và dịu dàng áp nó lên đôi mắt sưng phồng của nàng. Thái độ của anh tử tế và chu đáo kỳ lạ, như thể anh đang chăm sóc cho một đứa trẻ.

“Những người làm công,” Sau một lúc Evie lẩm nhẩm. “Câu lạc bộ. Lễ tang...”

“Anh sẽ lo hết những việc đó,” Sebastian nói điềm tĩnh. “Chúng ta sẽ đóng cửa câu lạc bộ. Anh sẽ lo việc thu xếp lễ tang. Anh có nên gửi tin cho một trong những người bạn của em không?”

Evie lắc đầu ngay lập tức. “Nó sẽ đẩy họ vào một tình thế khó khăn. Và em không muốn nói chuyện với bất cứ ai.”

“Anh hiểu.”

Sebastian ở lại với nàng cho đến khi nàng đã uống cạn ly rượu thứ hai. Nhận ra anh đang chờ một tín hiệu nào đó từ nàng, Evie đặt ly lên cái bàn cạnh giường. Lưỡi nàng cảm giác cứng đờ lại. “Em nghĩ giờ em có thể ngủ rồi. Ngài không cần phải chăm sóc cho em trong khi còn quá nhiều việc phải làm.”

Ánh nhìn đánh giá của anh lướt khắp nàng, rồi anh đứng lên. “Cho người gọi anh khi em thức dậy.”

Nằm chuech choáng và thần thờ cô độc trong ráng chiều chạng vạng, Evie tự hỏi tại sao mọi người luôn nói rằng cái chết của một người thân yêu sẽ dễ dàng hơn khi ta có thời gian để chuẩn bị cho điều đó. Nó không dễ dàng. Và họ có lẽ sẽ nói thêm rằng nỗi đau buồn của nàng phải ít gay gắt hơn vì nàng chưa bao giờ thật sự biết cha nàng. Dù vậy, điều đó chỉ khiến nó tệ hơn. Có quá ít kỷ niệm để nàng có thể tự an ủi mình...quá ít thời gian cho họ ở bên nhau. Đến cùng với nỗi buồn là một ý thức u ám bị tước đoạt...và dưới đó nữa là một chút tức giận. Có phải nàng không xứng đáng được yêu thương đến thế không? nàng có quá ít tình yêu trong cuộc đời mình. Có phải nàng thiếu một phẩm chất quan trọng nào đó để kéo những người xung quanh đến gần nàng?

Nhận thấy những ý nghĩ của nàng đang rơi dần một cách nguy hiểm xuống sự tự thương hại, nàng nhắm mắt lại và thở ra một hơi dài run rẩy.

Chỉ vừa khi Cam rời khỏi dãy phòng ở của Jenner, St. Vincent đôi đầu anh

trong hành lang. Trên gương mặt của Sebastian là một cái cau mày, và một âm vực cao ngạo lạnh lẽo trong giọng nói. “Nếu vợ ta tìm thấy sự an ủi trong những lý thuyết dạy đời cũ rích chán ngắt của người Gypsy, ta không có bất cứ phản đối nào việc cậu thể hiện chúng. Dù vậy, nếu cậu còn hôn cô ấy một lần nữa, không cần biết là theo kiểu lý tưởng nào, ta cũng sẽ biến cậu thành tên thái giám.”

Việt St. Vincent có thể hạ mình xuống những ghen tuông vụn vặt trong khi xác Ivo Jenner còn chưa lạnh có thể khiến cho nhiều người giận dữ. Nhưng Cam chỉ quan sát ngài tử tước chuyên quyền với sự thích thú đầy suy xét.

Cô ý lái câu trả lời của mình để thử ngài tử tước, Cam nói nhẹ nhàng, “Nếu tôi có bao giờ muốn cô ấy theo kiểu đó thì giờ tôi đã có cô ấy rồi.”

Và nó đây—một ánh cảnh cáo trông đôi mắt xanh lạnh như băng của St. Vincent để lộ cảm giác sâu sắc mà ngài tử tước sẽ không thừa nhận. Cam chưa bao giờ thấy bất cứ điều gì như sự khát khao câm lặng mà St. Vincent cảm thấy về vợ anh. Không ai có thể không nhận thấy mỗi khi Evie bước vào căn phòng, St. Vincent gần như rung lên như tàu lá. (*turning fork* có lẽ muốn nói về cái nĩa khi bị uốn cong và bật lại sẽ rung lên như thế, nhưng hình tượng này M việt hóa luôn)

“Có thể quan tâm đến một phụ nữ mà không muốn ngủ với cô ấy,” Cam chỉ ra. “Nhưng có vẻ như ngài không đồng ý. Hay ngài đã quá ám ảnh vì phụ nhân đến mức ngài không thể phân biệt được làm thế nào mà những người khác có thể không cảm thấy như ngài?”

“Ta không bị ám ảnh vì cô ấy,” St. Vincent nạt lại.

Dựa một bên vai vào bức tường, Cam nhìn chăm chăm vào đôi mắt gay gắt của người đàn ông kia, sự kiên nhẫn được tích trữ thường xuyên của anh gần như bị tuôn ra hết. “Tất nhiên là ngài có. Bất cứ ai cũng có thể thấy điều đó.”

St. Vincent đưa cho anh một cái nhìn đầy đe dọa. “Một lời nữa thôi,” anh

nói u ám, “và cậu sẽ đi theo con đường của Egan.”

Cam giơ hai tay lên trong một cử chỉ tự phòng vệ đầy châm biếm. “Lời cảnh báo được tiếp thu. Nhân tiện...những lời cuối của Jenner là về Bullard. Có một tài khoản được để lại cho anh ta trong di chúc...Jenner muốn nó được tôn trọng.”

Đôi mắt St. Vincent nheo lại. “Tại sao ông ấy lại để lại tiền cho Bullard chứ?”

Cam nhún vai. “Tôi không thể nói được. Nhưng nếu tôi là ngài, tôi sẽ không làm trái ước nguyện cuối cùng của Jenner.”

“Nếu ta làm trái lời ông ấy, thì ông ấy hay bất cứ ai khác cũng chẳng làm được gì nhiều về chuyện đó.”

“Vậy thì ngài sẽ nhận lấy nguy cơ hồn ma của ông ấy sẽ ám câu lạc bộ vì công việc chưa được hoàn thành.”

“Hồn ma?” St. Vincent bắn vào anh một cái nhìn ngờ vực. “Chúa ơi. Cậu không nghiêm túc chứ?”

“Tôi là một người Gypsy,” Cam trả lời hiển nhiên. “Tất nhiên là tôi tin vào những hồn ma.”

“Chỉ lai Gypsy thôi. Nên ta cho rằng nửa kia của cậu ít nhất cũng ở bên lề sự lạnh mạnh và có lý trí.”

“Nửa còn lại là người Ai-len,” Cam nói, với một tí biểu hiện lấy làm tiếc.

“*Chúa ơi,*” St. Vincent nói lần nữa, vừa lắc đầu vừa sai bước rời đi.

Với lễ tang sắp được tổ chức, cùng với công việc làm ăn của câu lạc bộ

trong tình trạng bất ổn, và tòa nhà cũng đang rất cần được tu bổ, Sebastian lẽ ra phải quá bận rộn để có thể để ý đến Evie và tình trạng của nàng. Dù vậy, nàng sớm nhận ra rằng anh yêu cầu những lời tường thuật thường xuyên của những người hầu gái về việc nàng đã ngủ bao lâu, nàng có ăn hay chưa, và những việc mà nàng làm. Khi biết rằng Evie đã không ăn sáng hoặc ăn trưa, Sebastian đã cho người đem một khay ăn tối lên lầu, kèm theo một lời nhắn ngắn gọn.

Phu nhân của anh,

Khay thức ăn này sẽ được đem lại cho anh kiểm định trong vòng một giờ nữa. Nếu mọi thứ trên đó vẫn còn chưa được đụng đến thì anh sẽ đích thân bắt em ăn đấy.

Chúc ăn ngon miệng,

S.

Sebastian đã rất hài lòng khi Evie nghe theo chỉ thị đó. Nàng tự hỏi với sự khó chịu rằng có phải những mệnh lệnh đó là vì anh quan tâm lo lắng hay vì anh có mong muốn hãm dọa nàng. Dù thế nào chẳng nữa, rất nhanh sau đó, Sebastian đã làm một việc rất chu đáo, khi anh trả cho người thiết kế quần áo gấp đôi số tiền thường lệ mà bà ta được nhận để làm ba bộ áo tang dài cho Evie với tốc độ nhanh đáng kinh ngạc. Thật không may, chất liệu vải lại hoàn toàn không phù hợp.

Trong năm đầu để tang, phụ nữ buộc phải mặc đồ làm bằng vải nhiễu, một loại vải xỉn màu, cứng, thô ráp làm từ những sợi được hồ bột. Không có ai xem đó là một lựa chọn dễ chịu, vì nhiễu là một loại vải rất dễ bắt lửa, và nó lại có xu hướng quắt lại và gàn như rút thành từng mảnh khi gặp mưa. Sebastian đã lệnh cho một bộ váy được làm từ chất liệu nhưng đen thượng hạng, một bộ từ vải lanh mịn, và một bộ từ lụa tơ tằm.

“Em không thể mặc những bộ váy này được,” Evie nói với anh mà cau mày, vuốt hai tay lên những nếp váy. Nàng đã đặt chúng lên khăn trải trên giường nàng, những bộ váy nằm phủ lên nhau như những đóa hoa mười hai giờ.

Sebastian đã đích thân đem những bộ váy lên lầu, ngay khi chúng được đem

tới câu lạc bộ. Anh đứng ở một góc giường, thả người dựa vào trụ giường đồ sộ. Với chỉ có áo sơ-mi và cổ áo màu trắng, anh mặc hoàn toàn một màu đen từ đầu đến chân. Như có thể đoán trước, anh đẹp trai đến sững sốt trong bộ quần áo khắc khổ, sắc đen của chúng tạo nên một sự tương phản ngoại lai với làn da màu đồng và mái tóc vàng của anh. Không phải là lần đầu tiên mà Evie lòng đầy châm biếm tự hỏi liệu bất cứ người đàn ông nào với vẻ ngoài đáng chú ý như thế lại có thể sở hữu một tính cách kha khá nào được—hèn nào mà anh đã được nuông chiều từ lúc còn trong nôi.

“Em có gì không bằng lòng với những cái váy này?” Sebastian hỏi, liếc nhìn những bộ váy. “Chúng màu đen đầy thôi, chẳng phải sao?”

“À, vâng, nhưng chúng không được làm từ nhiều.”

“Em có *muốn* mặc đồ bằng nhiều không?”

“Tất nhiên là không—không có ai muốn hết. Nhưng nếu mọi người thấy em mặc bất cứ loại vải nào khác thì sẽ có lời đồn rất khủng khiếp.”

Một bên lông mày Sebastian cong lên. “Evie,” anh nói khô khan, “Em bỏ trốn ngược với ý muốn của gia đình em, em kết hôn với một gã trác táng nổi tiếng ăn chơi, và em đang sống trong một sòng bạc. Còn bao nhiêu lời đồn thổi chết tiệt mà em nghĩ em có thể gây ra nữa?”

Nàng liếc một cái phân vân xuống bộ cánh nàng đang mặc, một trong ba bộ nàng đã đem theo trong đêm nàng trốn khỏi nhà Maybrick. Mặc dù nàng và những người hầu gái đã cố gắng hết sức để giặt sạch nó, chất liệu len nâu đã xỉn màu vì đi đường, và co lại ở những nơi từng bị ướt và dính bùn. Và nó khiến nàng ngứa ngáy. Nàng muốn mặc một bộ váy nào đó mới, mềm mại và sạch sẽ. Đưa tay tới những nếp gấp của bộ váy nhưng đen, nàng vuốt nó nhẹ nhàng, đầu ngón tay nàng để lại những vết bóng mượt trên lớp vải mịn.

“Em phải học cách làm ngơ những gì người ta nói đi,” Sebastian thì thầm, đi đến chỗ nàng. Đứng sau lưng nàng, anh đặt những ngón tay nhẹ nhàng lên vai nàng, làm nàng khẽ giật mình. “Em sẽ hạnh phúc hơn.” Đột ngột

giọng anh nhuốm vẻ hài hước. “Anh đã học được rằng mặc dù lời đồn thổi về những người khác thường là sự thật, nó lại không bao giờ đúng khi nó là về bản thân mình.”

Evie cứng người lại căng thẳng khi nàng cảm thấy hai tay anh di chuyển dọc theo hàng nút áo ở lưng váy len nàng. “Ngài đang làm gì vậy?”

“Giúp em thay váy.”

“Em không muốn vậy. Không phải bây giờ. Em...ôi, *xin đừng!*”

Nhưng anh cứ khăng khăng theo ý mình, trượt một bàn tay quanh người nàng để giữ nàng ở nguyên vị trí, trong khi bàn tay kia tiếp tục cởi hàng nút áo. Thay vì vùng vẫy mất phẩm giá, Evie đỏ mặt và giữ yên, da gà nổi lên khắp nơi trên làn da trần của nàng. “Em ước gì ngài không đối xử với em bằng một thái độ ung dung như thế!”

“Cái từ ‘ung dung’ ám chỉ sự lạnh nhạt,” anh trả lời, đẩy váy nàng xuống qua hông. Nó rơi xuống lộn xộn trên sàn nhà. “Và chẳng có gì lạnh nhạt về phản ứng của anh đối với em, em yêu à.”

“Người ta có thể ước được một chút tôn trọng,” Evie thốt lên, run rẩy đứng trước anh trong bộ đồ lót. “Đặc biệt là sau khi...sau khi...”

“Em không cần đến sự tôn trọng. Em cần được an ủi, và được ôm, và có lẽ là một khoảng thời gian dài vui vẻ trong giường với anh. Nhưng bởi vì em không cho phép điều đó, em sẽ được mát-xa vai và nhận một vài lời chỉ bảo.” Sebastian đặt hai bàn tay ấm áp của anh lên đôi vai trần với chỉ những dải buộc của quai áo sơ-mi của nàng. Anh bắt đầu vuốt lên những cơ bắp đã bị cứng lại, hai ngón tay cái anh quét thành những vòng tròn mạnh mẽ qua lưng dưới của nàng. Evie thốt lên một tiếng và cố gắng bước đi nơi khác, nhưng anh suýt nàng và tiếp tục mát-xa cho nàng với sự khéo léo vô hạn.

“Em không còn là em một vài ngày trước đây nữa,” anh thì thầm. “Em không còn là hoa-bên-lè không ai chú ý đến, cũng không còn là một trinh

nữ, cũng không phải một đứa trẻ không được bảo vệ đã phải chịu đựng cuộc sống với những người nhà Maybrick. Em là một nữ tử tước với một gia tài đáng kể, và một tên vô lại làm chồng. Giờ em sẽ nghe theo quy luật của ai nào?”

Evie lắc đầu trong sự bối rối mệt mỏi. Nàng khám phá ra rằng khi Sebastian khiến cho những căng thẳng ở lưng nàng dịu đi, sự kiểm soát những cảm xúc của nàng dường như tan ra với cùng một tốc độ như thế. Nàng sợ rằng nếu nàng cố gắng nói, nàng có thể khóc mất. Thay vào đó nàng giữ im lặng, nhắm chặt hai mắt lại và cố gắng đấu tranh để giữ cho hơi thở của nàng điều hòa. “Bao lâu nay em đã dành cuộc đời mình để làm vui lòng người khác,” nàng nghe anh nói. “Với một mức độ thành công chẳng đáng kể. Tại sao em lại không cố gắng làm vui lòng bản thân để thay đổi một chút? Tại sao lại không sống bằng chính những luật lệ của em? Việc nghe theo những quy ước đã từng mang lại cho em cái gì nào?”

Evie xem xét những câu hỏi đó, và hơi thở của nàng rít lên sung sướng khi anh tìm thấy một chỗ đặc biệt đau nhức. “Em thích những quy ước,” nàng nói sau một lúc. “Chẳng có gì sai khi làm một người bình thường, đúng không ạ?”

“Không. Nhưng em không tầm thường—nếu không thì em không bao giờ lại đến với anh thay vì cưới anh họ Eustace của em.”

“Em đã tuyệt vọng mà.”

“Đó không phải là lý do chính yếu.” Giọng trầm của anh nghe như một tiếng mèo rừ rừ. “Em còn có sở thích với những thứ xấu xa.”

“Làm gì có! Em không có!”

“Em thích thú khi đồn anh, một gã trác táng nổi tiếng, vào chân tường trong chính ngôi nhà của anh với một lời đề nghị mà anh không thể từ chối. Đừng có mà cố chối bỏ điều đó—đến giờ thì anh biết em đủ rõ rồi.”

Thật không thể tin được, mặc cho nỗi đau khổ và lo lắng của nàng, Evie cảm thấy một nụ cười nở ra trên môi nàng. “Có lẽ em thật sự thích thú điều đó, trong một lúc,” nàng thừa nhận. “Và em chắc chắn là đã rất thích thú khi nghĩ về việc gia đình em sẽ điên tiết đến mức nào khi họ nghe về điều đó.” Dấu vết của nụ cười tan biến đi khi nàng rầu rĩ nói thêm, “Em ghét phải sống với họ làm sao! Nếu cha em chỉ cần giữ em lại bên ông thôi. Ông có thể thuê ai đó chăm sóc cho em...”

“Chúa lòng lành,” Sebastian nói, nghe không hề có một chút thương cảm, “tại sao ông ấy lại muốn một đứa trẻ ở quanh ông ấy chứ?”

“Bởi vì em là gia đình của ông. Bởi vì em là tất cả những gì ông có!”

Câu nói đó giành được một cái lắc đầu kiên quyết của anh. “Đàn ông không suy nghĩ theo hướng đó, cưng. Cha em cho rằng—và rất đúng đắn nữa—sẽ tốt hơn cho em khi sống cách xa ông ấy. Ông ấy biết em sẽ không bao giờ kết hôn tử tế được trừ khi em được giáo dục trong một môi trường đáng trọng.”

“Nhưng nếu ông biết được những người nhà Maybrick đã đối xử với em như thế nào...biết em đã bị lạm dụng thế nào—“

“Điều gì khiến em nghĩ rằng cha em sẽ không làm điều tương tự?” Sebastian khiến nàng chùng hứng khi anh hỏi. “Ông ấy là một cựu đầu thủ đám bốc, vì lòng kính Chúa. Ông ấy khó mà được biết đến vì sự kiềm chế bản thân. Em có thể trở nên quen thuộc với nắm tay của ông ấy, nếu em gặp ông ấy thường xuyên.”

“Em không tin điều đó!” Evie nói kịch liệt.

“Xếp những cái lông xù của em lại đi,” Sebastian thì thầm, nhắc bộ váy nhung lên từ chiếc giường. “Như anh đã nói với em, anh sẽ không bao giờ tha thứ cho việc đánh đập phụ nữ vì bất cứ lí do gì. Nhưng thế gian này lại đầy rẫy những người đàn ông không có được sự ngại ngùng đó, và dám chắc cha em là một trong những người đó. Cứ cãi lại nếu em thích—nhưng

đừng có quá ngây thơ mà đặt Jenner lên một bệ thờ, em yêu. Trong thế giới của ông ấy—những xóm nghèo lụp xụp, những sòng bạc, những tên lêu lổng, tội phạm, và những kẻ lừa đảo liều lĩnh—thì ông ấy là một người đàn ông tử tế. Anh chắc là ông ấy sẽ nghĩ rằng đó là một lời ca tụng thích hợp. Nhắc cánh tay em lên.” Một cách thành thạo anh đẩy lớp vải nhung qua đầu nàng, kéo chúng xuống trên hông nàng, và giúp nàng đẩy hai cánh tay qua ống tay áo. “Cuộc sống này không phải dành cho em,” anh nói, không hề có ý tàn nhẫn. “Em thuộc về một điền trang, ngồi trên một tấm vải trải trên thảm cỏ xanh, ăn một đĩa dâu và kem. Đi trên những cỗ xe ngựa. Đến thăm các bạn của em. Một ngày nào đó em nên để anh cho em một đứa trẻ. Nó sẽ khiến em bận rộn. Và nó sẽ cho em điều gì đó tương đồng với các bạn của em, họ hẳn đã bắt đầu sinh sôi rồi.”

Giật mình vì sự vô ý tứ trong lời đề nghị của anh, Evie nhìn chăm chú vào gương mặt điển trai rất gần với mặt nàng. Người ta có thể nghĩ là anh vừa mới đề nghị mua cho nàng một con chó cảnh. Có thật là anh vô cảm như anh tỏ ra hay không?

“Ngài sẽ quan tâm đến một đứa trẻ chứ?” Evie hỏi sau vài cái nuốt xuống khó khăn.

“Không, cưng. Anh chẳng phù hợp với một người vợ và một gia đình gì hơn cha em. Nhưng anh sẽ lo liệu cho em chu đáo.” Một ánh ranh mãnh len vào mắt anh. “Và anh sẽ tham gia tích cực vào việc tạo em bé, nếu không phải là việc nuôi dạy chúng.” Anh di chuyển ra sau lưng nàng để cài nút chiếc váy. “Hãy nghĩ về những gì em muốn,” anh khuyên. “Có rất ít thứ em không thể có...chùng nào em còn dám đưa tay đón nhận chúng.”

* * *

Chương 11

Bất cứ cảm tình nào Evie có với chồng nàng nhanh chóng biến mất vào sáng hôm sau khi Sebastian rời khỏi câu lạc bộ chỉ trước buổi trưa một chút. Bề ngoài là vì một cuộc thương lượng tại nhà của Madame Bradshaw. Anh đã thu xếp hoàn tất lễ tang của Jenner được tổ chức vào ngày hôm sau, và giờ đang chuyển sự chú ý lại vào công việc liên quan đến câu lạc bộ.

Sòng bạc Jenner's sẽ bị đóng cửa trong hai tuần, trong khoảng thời gian đó sẽ có một cuộc xâm nhập trọn vẹn của những người thợ mộc, thợ nề, họa sĩ, tất cả đều được thuê để tân trang lại tòa nhà.

Sebastian cũng đã bắt đầu thực hiện những thay đổi đáng kể trong những điều lệ của câu lạc bộ, trong đó có cả việc thăng chức cho Cam vào vị trí người điều hành. Xét đến dòng dõi ngoại lai của cậu trai trẻ, đó chắc chắn là một quyết định có thể gây ra tranh luận. Những người Gypsy được mọi người tin là một lũ ăn cắp vặt và lừa đảo. Để cho Cam chịu trách nhiệm về những khoản thu và chi với số tiền lớn, và phân xử mỗi khi tính hợp lý của một ván bài không rõ ràng, sẽ được một số người xem là giao cho một con cạp trông chừng ổ gà con. Quyền lực của vị trí này là không ai, ngay cả Sebastian, có thể chất vấn những quyết định của anh về những ván bài. Dù vậy, Cam là một người quen mặt và rất được yêu thích, và Sebastian sẵn lòng đánh cược rằng việc đó sẽ thuyết phục những thành viên của câu lạc bộ chấp nhận anh trong vị trí mới. Hơn nữa, không có ai trong số ba mươi người làm thuê ở câu lạc bộ lại đủ trình độ để quản lý sòng bạc.

Giờ khi những cô gái điếm đã rời đi, việc cấp bách lúc này là phải xoay sở để khi câu lạc bộ mở cửa trở lại, những thành viên sẽ có phụ nữ bầu bạn. Evie đã rất cáu kỉnh khi Cam đồng ý với Sebastian rằng một sự dàn xếp với Madame Bradshaw sẽ là một giải pháp tuyệt vời cho vấn đề này. Thế là một cách tự nhiên, Sebastian nhận lấy trách nhiệm đưa ra lời đề nghị với bà chủ nổi tiếng đó. Biết về những ham muốn sinh lý nổi tiếng của chồng mình, Evie chắc chắn chuyên viếng thăm của anh đến chỗ Madame Bradshaw còn hơn là một buổi thương lượng công việc. Sebastian đã không ngủ với bất cứ ai từ những ngày lưu trú tạm thời của họ ở Gretna Green. Hắn là anh đã chuẩn bị và háo hức tự cho phép bản thân thỏa mãn với một phụ nữ sẵn lòng nào đó.

Evie tự nói với mình hết lần này đến lần khác rằng nàng không quan tâm. Anh có thể ngủ với mười phụ nữ...một trăm...một nghìn...và nàng cũng sẽ không quan tâm. Nếu quan tâm thì nàng sẽ là một kẻ ngu ngốc. Sebastian không có khả năng chung thủy gì hơn một con mèo đực lang thang ở các ngõ đường, quan hệ với mọi con mèo cái mà nó bắt gặp.

Bốc khói dưới vẻ ngoài lãnh đạm, Evie chải và bện tóc nàng thành một bím tóc rắc rối. Quay người khỏi gương soi nhỏ đặt trên bàn trang điểm, Evie đặt cây lược xuống. Khi ánh lấp lánh của cái nhẫn vàng nàng đang đeo phản chiếu lên mắt nàng, những lời khắc bằng tiếng Gaelic trên đó như đang trêu tức nàng. “Tình yêu ta trao người,” nàng thì thầm cay đắng, và rút nó ra. Chẳng có ý nghĩa gì khi đeo một cái nhẫn cưới cho một cuộc hôn nhân hờ.

Nàng đã dợm đặt nó lên bàn trang điểm, rồi nghĩ kỹ hơn, sau đó bỏ vào trong túi nàng, lòng quyết định rằng sẽ nhờ Cam cất nó vào két của câu lạc bộ. Chỉ vừa khi nàng chuẩn bị rời phòng, một tiếng gõ cửa vang lên. Đó không thể là Sebastian được. Anh chẳng bao giờ thêm gõ cửa. Mở cửa ra, Evie bắt gặp gương mặt u ám của Joss Bullard.

Mặc dù Bullard không hẳn bị những người làm thuê khác không ưa, rõ ràng là những người yêu mến anh ta không sánh được với Cam. Thật không may cho Bullard, bởi vì anh ta và Cam cùng độ tuổi, họ thường được so sánh với nhau. Thật không công bằng khi so sánh những người đàn ông khác với vẻ đẹp tối tăm của Cam. Sự quyến rũ kín đáo và tính hài hước khô khan của anh khiến cho anh trở thành người được những người làm thuê và khách quen của câu lạc bộ yêu thích nhất. Để khiến cho mọi chuyện càng tệ hơn, Bullard còn là một người không biết hài hước là gì, không biết thỏa mãn với cuộc đời anh ta và ghen tị với tất cả những người mà anh ta cho là đã được hưởng nhiều hơn mình. Biết rằng anh ta thấy khó mà lễ độ với nàng, Evie đối xử với anh ta bằng phép lịch sự cần trọng.

Đôi mắt khắc nghiệt, thẳng thừng của Bullard nhìn chăm chăm vào nàng. “Có khách ở lối cửa sau xin gặp, thưa phu nhân.”

“Một người khách?” Evie cau mày, cảm thấy dạ dày nàng trở nên trống rỗng bởi mối ngờ vực rằng dựng và cậu của nàng cuối cùng đã biết được nơi nàng ở. Tin tức về cái chết của Jenner, về việc đóng cửa tạm thời của sòng bạc, và sự hiện diện của chính nàng ở đây nhất định đã nhanh chóng tới Luân Đôn. “Ai thế? Người đó x-xung tên là gì?”

“Tôi được bảo nói với phu nhân đó là phu nhân Hunt, thưa phu nhân.”

Annabelle. Tên của người bạn thân khiến cho trái tim Evie đập nhanh hơn với sự nhẹ nhõm và háo hức, dù nàng thấy khó hiểu được làm sao mà Annabelle lại dám đến một sòng bạc. “Đó là tin tốt,” nàng thốt lên. “Làm ơn đưa bà ấy lên lầu đến phòng khách của cha tôi.”

“Tôi được bảo nói rằng cô phải đi xuống cầu thang phía sau, thưa phu nhân.”

“Ồ.” Nhưng việc đó không thể được. Một cô gái với dòng dõi gia giáo như Annabelle không nên bị bắt đợi ở ngõ sau của câu lạc bộ như thế. Lòng đầy lo lắng, Evie băng qua ngưỡng cửa và đi nhanh ra khỏi phòng, trong đầu chỉ nghĩ về việc đi đến với Annabelle nhanh nhất có thể. Với Bullard theo sát gót nàng, nàng bước xuống cầu thang hai bậc một, nắm chặt lấy tay vịn có cân nhắc. Khi nàng đến chân cầu thang, trái tim nàng nện liên tục vì gắng sức. Mồ mẫm một chút với cánh cửa nặng nề, nàng đẩy nó mở ra—và giật người ra sau vì ngạc nhiên choáng váng khi nàng thấy đó không phải là đáng người thanh tú của Annabelle Hunt, mà là hình thù to lớn vụng về của dượng Peregrine.

Trí óc Evie trở nên trống rỗng. Nàng nhìn chăm chăm vào ông ta với sự sững sốt trong một khắc của một giây, rồi lùi lại khi nỗi sợ hãi chiếm lấy nàng. Peregrine luôn còn hơn cả sẵn lòng sử dụng những nắm đấm của mình để buộc nàng phải vâng lời. Không nhất thiết nàng giờ đã là Phu nhân St. Vincent, và đã ra khỏi tầm với của ông ta một cách hợp pháp. Dượng nàng sẽ trả thù bằng bất cứ thủ đoạn nào, và sẽ bắt đầu bằng một trận đòn tàn nhẫn.

Luông cuống, Evie quay người chạy trốn, nhưng ngạc nhiên thay, Bullard lại di chuyển đến chặn đường nàng.

“Ông ấy đã trả cho tôi một khoản tiền để đem cô xuống,” Bullard lầm bầm. “Nó nhiều bằng số tiền tôi kiếm được trong một tháng.”

“Không,” nàng thở gấp, đẩy vào ngực anh ta. “Đừng—tôi sẽ đưa cho anh

bất cứ thứ gì—đừng để ông ta đem tôi đi!”

“Jenner đã để cho cô ở với bọn họ suốt bao nhiêu năm qua,” hắn cười khinh bỉ. “Ông ấy không muốn có cô ở đây. Không có ai muốn.”

Khi nàng hét lên phản đối, Bullard đẩy nàng không thương tiếc về phía dượng nàng. Khuôn mặt to bự của ông ta đang vằn lên với vẻ thắng lợi điên cuồng. “Đây, tôi đã làm như ông bảo,” Bullard nói cộc lốc với người đàn ông đứng sau lưng Peregrine, người mà Evie nhận ra ngay trong một khắc—cậu nàng, Brook. “Giờ thì xìa bạc ra.”

Trông không thoải mái và hơi có chút nhục nhã bởi màn giao dịch đó, Brook đưa khoản thù lao cho anh ta.

Peregrine nắm lấy Evie trong một cái siết chặt, khiến nàng trở nên bất lực như một con thỏ mắc bẫy vì bị tóm gáy. Gương mặt to lớn, góc cạnh của ông ta đỏ sần lên giận dữ. “Mày, đũa con gái ngu ngốc vô giá trị!” ông hét lên, lắc nàng dữ dội. “Nếu mày không còn một chút giá trị thì tao đã quẳng mày đi như rác. Mày nghĩ mày có thể trốn được bọn tao trong bao lâu, hả? Mày sẽ phải trả giá, tao hứa đấy!”

“Bullard, ngăn ông ta lại, *xin anh*,” Evie hét lên, chống chọi và rướn người lùi lại khi Peregrine kéo lê nàng về phía cỗ xe đang chờ. “*Không!*”

Nhưng Bullard không hề đến giúp nàng, chỉ đứng nhìn từ ngưỡng cửa với đôi mắt tràn đầy căm ghét. Nàng không hiểu được nàng đã làm gì khiến anh ta khinh miệt nàng đến thế. Tại sao không có ai ở đây để giúp nàng? Tại sao không có ai đáp lại những tiếng thét của nàng? Chiến đấu sống còn, Evie bấu và giật cùi chỏ vào dượng nàng, những cố gắng vũng vầy của nàng bị kiềm hãm bởi bộ váy nặng nề. Nàng đã bị áp đảo không đường thoát. Nổi điên vì sự chống trả của nàng, Peregrine gầm lên, “Phục tùng ngay, con khỉ rầy rà chết tiệt!”

Từ khước mắt nàng, Evie thấy một cậu bé đang tiến lại từ khu trại ngựa, ngập ngừng dừng lại trước cảnh xung đột trên lối đi. Nàng hét tới chỗ cậu bé,

“Gọi Cam—“ Tiếng thét của nàng bị chặn lại bởi bàn tay đè nghiêng của Peregrine khi nó bao phủ cả miệng và mũi nàng. Nàng cắn vào lòng bàn tay đầy bụi của ông ta, và ông ta giật bàn tay lại với một tiếng hú điên tiết. “Cam!” Evie hét lên lần nữa, trước khi nàng bị buộc phải im lặng bởi một cái tát như trời giáng vào tai.

Peregrine xô nàng vào Cậu Brook, khuôn mặt ông ta hộc hác loáng thoáng trong tầm nhìn đang mờ đi của nàng. “Đẩy nó vào cỗ xe,” Peregrine ra lệnh, đưa tay vào túi áo khoác lấy ra một khăn tay để cột quanh bàn tay đang rướm máu.

Evie vũng vãi trong gọng kìm của Brook. Khi ông ta đẩy nàng một cách thô bạo về phía cỗ xe, Evie vịn người và buông ra một cú đánh hơi sượt qua cổ họng ông ta. Cú va chạm đó khiến cho Brook nghẹn thở và thả nàng.

Peregrine giữ nàng với hai bàn tay kích cỡ bằng cái đĩa. Ông ta động nàng vào mặt bên cỗ xe. Đầu nàng đập vào lớp gỗ cứng được sơn bóng loáng, và những ánh sáng lóe bùng nổ trước mắt nàng, và một cơn đau xé oằn lên trong óc. Choáng váng vì cú va đập, Evie chỉ có thể quờ quạng yếu ớt khi nàng bị xô vào trong cỗ xe ngựa.

Evie ngạc nhiên khi thấy anh họ Eustace đang đợi ở bên trong, tái mét và to béo, trông như một con cá voi bé được đặt vào ghế ngồi. Anh ta khóa nàng lại bên những nếp gấp cơ thể to lớn xộc mùi ôi thiu, phô bày sức lực một cách đáng ngạc nhiên khi anh ta thả phịch cánh tay đầy thịt trên cổ họng nàng. “Bắt được cô rồi,” anh ta nói, thở khó nhọc vì gắng sức. “Con đã rắc rối—cô đã phá vỡ lời hứa kết hôn với tôi. Nhưng cha mẹ tôi đã nói rằng tôi sẽ có được gia tài của cô, không cần biết là phải làm gì thì họ cũng sẽ lấy nó cho tôi.”

“Đã kết hôn—“ Evie thở khò khè, bị bóp nghẹt dưới núi thịt người dường như đang đè chặt xung quanh nàng, như thể nàng bị nuốt chửng bởi một con thủy quái.

“Hôn nhân đó sẽ không duy trì. Bọn tôi sẽ đảm bảo nó bị hủy. Cho nên, cô

thấy đó, kế hoạch phá hỏng mọi thứ dành cho tôi của cô không ăn thua.” Eustace nghe như một cậu bé hồn dỗi khi anh ta nói tiếp. “Cô biết điều thì đừng có làm tôi khó chịu, em họ. Cha tôi đã nói tôi có thể làm bất cứ điều gì tôi muốn với cô sau khi chúng ta kết hôn. Cô có thích bị nhốt vào một cái tủ trong một tuần không nào?”

Evie không thể hít vào đủ không khí để đáp trả. Hai cánh tay nặng trĩu của anh ta cầm tù nàng trong khối không lồ mềm nhão của ngực và bụng anh ta. Những giọt nước mắt đau đớn và cay đắng ngấn lên ở khóe mắt nàng khi nàng tuyệt vọng cố gỡ vòng ôm đang dần thít chặt quanh cổ.

Qua tiếng ù ù trong tai, nàng nghe những âm thanh mới vang lên từ bên ngoài, tiếng la ó và những tiếng chửi rủa. Rồi đột nhiên cánh cửa xe bị mở bật ra và ai đó khom người vào trong. Evie oằn người lại để xem đó là ai. Hơi thở còn sót lại trong người nàng bật ra thành tiếng nức nở yếu ớt khi nàng nhìn thấy mái đầu vàng óng rực rỡ quen thuộc.

Đó là Sebastian như nàng chưa bao giờ thấy anh trước đây, không còn lãnh đạm và bình tĩnh nữa, nhưng trong một cơn giận rung người. Đôi mắt anh sáng nhợt nhạt và rực lên như ánh mắt của loài bò sát khi cái nhìn đặng đặng sát khí của anh chiếu vào Eustace. Hơi thở anh ta bắt đầu xào xạo căng thẳng sau những nấc thang béo múp dưới cằm.

“Đưa cô ấy cho tao,” Sebastian nói, giọng anh khản đi vì giận dữ. “Ngay bây giờ, thằng máng xối cống rãnh, nếu không tao sẽ xé họng mày.”

Có vẻ như đã nhận ra rằng Sebastian đang hăm dọa thực hiện lời đe dọa đó, Eustace thả Evie ra khỏi vòng ôm nghẹt thở. Nàng bò về phía Sebastian và tuyệt vọng hít vào những hơi không khí. Anh đỡ lấy nàng với một tiếng thì thầm nhỏ, vòng ôm của anh dịu dàng nhưng vững chãi. “Bình tĩnh lại nào, em yêu. Giờ em an toàn rồi.” Nàng cảm nhận được những cơn run rẩy điên tiết chạy thành những đợt không ngừng khắp người anh.

Sebastian quẳng một cái nhìn chết chóc vào Eustace, người đang cố gắng thu gọn những khối thịt đồ sộ nhão như mút của anh ta vào một góc xa của

ghế ngồi. “Lần tới mà tao thấy mày,” Sebastian nói khắc nghiệt, “không cần biết là trong hoàn cảnh nào, tao sẽ giết mày. Không có luật lệ nào, không có vũ khí nào, ngay cả Chúa Trời ông ta cũng không thể ngăn việc đó xảy ra. Vì vậy nếu mày quý trọng mạng sống của mình, đừng để cho đường đi của mày và tao giao nhau một lần nữa.”

Để lại Eustace tan thành một đống lầy bầy sợ hãi không nói nên lời, Sebastian kéo mạnh Evie ra khỏi cỗ xe. Nàng bám riết lấy anh, vẫn còn đang cố gắng lấy lại hơi thở khi nàng lo lắng liếc nhìn xung quanh. Có vẻ như Cam đã được báo về vụ lộn xộn âm ỉ, anh đang giữ không cho cậu và dựng của nàng lại gần. Brook đang nằm trên nền đất, trong khi Peregrine đang choáng váng lùi lại vì một cú tấn công nào đó, vẻ mặt rã rời của ông ta chuyển thành màu đỏ hồng vì ngạc nhiên tức tối.

Lảo đảo khi chân nàng chạm đất, Evie xoay mặt vào vai chồng nàng. Sebastian đang bốc khói theo nghĩa đen, không khí lạnh lẽo làm dịu đi làn da ửng đỏ của anh và biến hơi thở của anh thành những luồng hơi trắng. Anh xem xét nàng nhanh nhưng kỹ lưỡng, hai bàn tay anh nhẹ nhàng trượt khắp người nàng, ánh mắt anh tìm kiếm trên gương mặt tái nhợt. Giọng anh dịu dàng không thể tin được. “Em có bị đau không, Evie? Nhìn lên anh đây, em yêu. Phải rồi...bọn họ có gây cho em thương tích gì không?”

“Kh-không.” Evie chăm chú nhìn anh một cách choáng váng. “Dựng Peregrine,” nàng thì thầm, “ông ta rất m-mạnh—“

“Anh sẽ xử lý ông ta,” anh trấn an nàng, và gọi Cam tới, “Rohan! Đến đưa cô ấy về.”

Chàng trai trẻ vâng lời ngay lập tức, đến chỗ Evie bằng những bước sải dài nhanh chóng. Anh nói với nàng một vài lời bằng thứ ngôn ngữ lạ lẫm, giọng anh xoa dịu những dây thần kinh căng thẳng của nàng.

Nàng ngật ngưỡng trước khi đi đến chỗ anh, ném một cái nhìn lo lắng về phía Sebastian.

“Không sao đâu,” anh nói mà không nhìn vào nàng, ánh mắt lạnh của anh khóa chặt vào hình dáng lực lưỡng của Peregrine. “Đi đi.”

Cẩn môi, Evie nắm lấy cánh tay Cam và để cho anh kéo nàng sang một bên.

“Dượng thật tử tế khi đến thăm, Dượng à,” giọng của Sebastian châm chích như roi quất. “Đến để chúc mừng cho hai cháu, phải không nào?”

“Tao đến để đưa cháu gái về,” Peregrine hàm hè. “Nó đã được hứa gả cho con trai tao. Hôn nhân bất hợp pháp của mày sẽ không trụ được lâu!”

“Cô ấy là của tôi,” Sebastian nạt lại. “Chắc ông không quá đần đến mức nghĩ tôi sẽ đơn giản để cô ấy đi mà không có một lời phản đối nào chứ.”

“Tao sẽ làm cho hôn nhân này bị hủy,” Peregrine đoán chắc với anh.

“Việc đó chỉ có thể thực hiện được nếu chúng tôi chưa trải qua đêm tân hôn. Và tôi đảm bảo với ông, đã xong rồi.”

“Bọn tao có một bác sĩ đã hứa sẽ chứng nhận màng trinh của nó vẫn còn nguyên.”

“Chết tiệt nó,” Sebastian nói với sự dễ chịu ớn lạnh. “Ông có biết kiểu ảnh hưởng nào điều đó có thể gây cho tôi không? Tôi đã cật lực xây dựng danh tiếng của mình—tôi sẽ bị nguyền rủa nếu tôi để cho bất cứ lời ám chỉ bị bất lực nào làm hư hại nó.” Anh nhún vai cởi áo khoác ngoài và quẳng nó cho Cam, cậu trai trẻ bắt lấy nó bằng một tay. Ánh mắt chết người của Sebastian không rời khỏi khuôn mặt đỏ như lửa của Peregrine. “Ông có nghĩ là giờ tôi có thể đã làm cô ấy có thai rồi không?”

“Nếu như thế, chuyện đó sẽ được sửa chữa.”

Không hoàn toàn hiểu hết ý nghĩa câu nói của bác nàng, Evie lùi lại vào vòng ôm che chở của Cam. Hai cánh tay anh thắt chặt lại, ngay cả khi anh

nhìn vào Peregrine với một ánh chớp căm ghét hiềm hoi trong đôi mắt nhuộm ánh vàng. “Đừng lo, bé con,” anh thì thầm với Evie.

Mặt Sebastian đỏ hơn khi nghe những lời của Peregrine, đôi mắt anh lấp lánh như những mảnh gương vỡ. “Hay thật,” anh nói. “Chính tôi sẽ giết cô ấy trước khi tôi để cho ông có được cô ấy.”

Dường như đã đánh mất mọi dấu vết kiếm ché, Peregrine phóng tới chỗ anh với một tiếng gầm. “Tao sẽ bước qua xác mày nếu cần thiết, thằng chó đẻ chửi chuốt!”

Evie hít vào đột ngột khi Sebastian bước tránh người đàn ông đang vồ tới và chờ cho ông ta quay lại. “Ngốc thật,” nàng nghe Cam lẩm nhảm. “Ngài ấy nên ngáng chân lão mới phải.” Anh rơi vào im lặng khi Sebastian vừa chặn được đường đi một nắm đấm chắc nịch của Peregrine, rồi quẳng một cú đáp trả mau lẹ thẳng vào hàm ông ta. Mặc dù cú đánh rất mạnh, nó dường như không có tác dụng gì nhiều lên người dựng to lớn của Evie. Kinh hãi, Evie nhìn cả hai người họ tung hàng loạt những cú móc ngoặt và thoi liên tiếp vào nhau. Dù Sebastian linh lợi hơn rất nhiều, Peregrine vẫn tung được một vài cú đánh mạnh choáng váng, khiến cho Sebastian phải lùi lại.

Những người làm thuê bắt đầu ào ra khỏi câu lạc bộ, hò hét cổ vũ cho Sebastian, trong khi những khách qua đường vội vàng đi tới chỗ phát ra tiếng ồn. Một vòng tròn lớn hình thành quanh hai người đang ẩu đả, không khí tràn ngập tiếng huýt và tiếng reo hò.

Evie bám chặt vào cánh tay quanh người nàng. “Cam, anh làm gì đi,” nàng van xin.

“Anh không thể.”

“Anh biết cánh đánh nhau mà. Cha em đã thường nói—“

“Không.” Cam nói cứng rắn. “Đây là trận chiến của ngài ấy. Nếu giờ anh nhảy vào thì mọi người sẽ nghĩ ngài ấy không thể tự mình xử lý dựng em.”

“Nhưng anh ấy không thể!” Evie rúm lại khi Sebastian loạng choạng lùi lại sau một đòn liên hoàn thô bạo của Peregrine.

“Em đang đánh giá thấp ngài ấy đấy,” Cam nói, quan sát khi Sebastian di chuyển tới trước một lần nữa. “Ngài ấy—đó, một cú thúc. Cú móc phải tuyệt đẹp. Tư thế chân cũng rất chuẩn. Những người đàn ông với kích thước như ngài ấy thường không thể di chuyển nhanh như thế được. Giờ nếu ngài ấy chỉ cần—chết tiệt, lỡ mất cơ hội rồi—“ Anh đột ngột reo hò tán thưởng khi Sebastian đánh ngã Peregrine với một cú đâm vào mạn trái quai hàm. “Cú đánh mạnh mẽ thế chứ!” anh thốt lên. “Ngài ấy có được sức mạnh và độ chính xác...chỉ cần thêm một vài chỉ dẫn bài bản nữa thôi.”

Rúc người thành một mớ lộn xộn rên rỉ trên mặt đất, Peregrine dường như hoàn toàn không hay biết đến người đàn ông với gương mặt gay gắt đang đứng trên đầu ông ta.

Nhận ra trận đánh đã kết thúc, những người làm thuê của sòng bạc đánh bạo đi tới trước với những tiếng la ó tán thưởng và vỗ vào lưng Sebastian, cam đoan với anh rằng anh hoàn toàn không phải kẻ yếu ớt mà họ đã nghĩ. Sebastian nhận lấy lời khen tối nghĩa đó với một vẻ mặt mỉa mai, và thô lỗ sắp xếp cho đối thủ đã kiệt lực của anh vào cỗ xe ngựa.

Dịu dàng, Cam xoay Evie lại đối mặt với anh. “Nói với anh chuyện đã bắt đầu thế nào,” anh giục. “Ngay bây giờ, trước khi chồng em đến đây.”

Nhanh chóng, Evie giải thích Bullard đã lừa nàng để xuống dưới lầu thế nào, và anh ta đã, theo nghĩa đen, giao nàng cho những người họ hàng của nàng để đòi lấy một khoản thù lao. Từ ngữ của nàng lấp bắp lộn xộn, nhưng Cam vẫn có thể hiểu được lời giải thích rời rạc. “Được rồi,” anh thì thầm, khuôn mặt với nước da màu mật ong của anh không biểu lộ cảm xúc. “Anh sẽ đối phó với Bullard. Em đi chăm sóc cho St. Vincent. Ngài ấy sẽ cần em đấy. Đàn ông thường tràn trề năng lượng sau một trận đấu hả hê.”

Evie lắc đầu bối rối. “Năng lượng? Cái gì ạ? Em không biết anh đang nói về

chuyện gì.”

Vẻ hài hước đột ngột sáng lên trong mắt anh. “Em sẽ hiểu.”

Trước khi nàng có thể hỏi anh thêm nữa, Sebastian đã đi đến chỗ họ. Có vẻ như cảnh tượng Evie ở trong vòng tay Cam không hề dễ chịu đối với anh. Mặt anh rần rai sung sĩa. “Ta muốn biết chuyện quái gì đã xảy ra,” anh hỏi điên tiết, giật Evie lại với đôi tay sở hữu. “Ta mới rời khỏi có hai giờ đồng hồ vào một buổi sáng Chủ Nhật thanh bình, và trở về để thấy cái nơi quái quỷ này lộn xộn hết cả lên—“

“Cô ấy sẽ giải thích,” Cam ngắt lời và nhìn chăm chú sau lưng Sebastian. Sự chú ý của anh tập trung vào ai đó ở khu chuồng ngựa. “Xin thứ lỗi, tôi phải lo một chuyện—“ Anh nhẹ nhàng nhảy qua hàng rào thấp và biến mất vào đám đông.

* * *

Chương 12

Cam tìm thấy Joss Bullard gần khu chuồng ngựa, và thận trọng đối mặt với anh ta, lỗ mũi Bullard bạnh ra, lòng trắng mắt trợn lên. Họ chưa bao giờ lạ bạn của nhau. Mọi quan hệ của họ giống như những người anh em xung khắc sống dưới cùng một mái nhà mà Jenner như một hình tượng của người cha. Khi còn là những cậu bé, họ đã chơi đùa và đánh lộn cùng nhau. Khi đã trưởng thành, họ sát cánh nhau làm việc. Sau nhiều biểu hiện ân cần nhỏ nhỏ của Jenner đối với Bullard, Cam không bao giờ nghĩ anh ta lại cư xử như thế này. Bối rối và tức giận rồi rầm trong anh, và anh chậm chậm lắc đầu khi anh nhìn Bullard không chớp mắt.

“Tôi không biết tại sao anh lại giao cô ấy cho họ,” Cam mở lời, “hay những gì anh nghĩ mình có thể có được từ việc đó—“

“Tôi có được một khoản thù lao cho việc đó,” Bullard đáp trả. “Và rất xứng đáng khi rảnh nợ khỏi kẻ ngu ngốc méo-lưỡi kia.”

“Anh có điên không?” Cam hỏi với một cơn giận dữ bùng lên. “Anh bị làm sao vậy? Chúng ta đang nói về *con gái của Jenner*. Anh không nên làm như thế ngay cả khi anh được tặng cả một cái gia tài chết tiệt!”

“Cô ta chưa bao giờ làm được cái gì cho Jenner,” Bullard ngắt lời thô bạo, “hay bất cứ cái gì cho cậu lạc bộ. Nhưng cô ta đến đây vào đúng lúc cuối cùng để xem ông ấy trút hơi, và rồi lấy đi mọi thứ. Chó đẻ con mụ phản trắc và gã chồng khốn kiếp của mụ!”

Cam lắng nghe chăm chú, nhưng anh không thể nắm bắt được lí do ghen tị của Bullard. Một người Gypsy khó mà hiểu được lòng oán hận vì ham muốn chiếm hữu vật chất. Tiền bạc chỉ tốt trong một khoảnh khắc thỏa chí nhất định khi tiêu xài nó. Trong bộ lạc du mục mà Cam đã từng sống cho đến tuổi mười hai, không có ai lại mong muốn nhiều hơn những gì mình

cần. Một người đàn ông chỉ có thể mặc một bộ quần áo hoặc cưới một con ngựa trong một lúc mà thôi.

“Cô ấy là đứa con duy nhất của Jenner,” Cam trả lời. “Những gì ông ấy để lại cho cô ấy không liên quan gì đến anh hay tôi cả. Nhưng không có gì tồi tệ hơn là làm tan vỡ lòng tin của một người trông cậy vào sự bảo vệ của anh. Vậy mà anh lại phản bội cô ấy...giúp người khác đem cô ấy đi trái với ý muốn...”

“Tôi sẽ làm thế một lần nữa!” Bullard nói, phun lên mặt đất giữa họ.

Cam nhìn chăm chú vào người đàn ông đó, nhận ra rằng anh ta trông không ổn chút nào. Sắc mặt anh ta tái và loang lổ, đôi mắt mờ đục. “Anh có bị bệnh không?” Cam hỏi nhẹ nhàng. “Nếu có thì cứ nói với tôi. Tôi sẽ đến chỗ St. Vincent thay mặt anh. Có lẽ tôi có thể khiến ngài ấy—“

“Bệnh dịch chết mày đi! Tao sẽ tổng khứ mày, đờ Gypsy lai căng bản thú. Tổng khứ tất cả tụi mày.”

Sự căm giận căng lên dữ dội trong giọng của Bullard. Sẽ chẳng có chuyện anh ta quay đầu lại. Câu hỏi duy nhất bây giờ là liệu Cam có nên nắm cổ anh ta và lôi vào câu lạc bộ, hay để cho anh ta thoát đi. Nhớ lại ánh sáng nguy hiểm trong mắt St. Vincent, Cam cho rằng nếu có cơ hội, ngài tử tước có thể sẽ giết chết Bullard. Việc đó sẽ dẫn đến rất nhiều chuyện không vui cho mọi người, nhất là Evie. Không...tốt hơn là nên để cho Bullard biến mất.

Chăm chú nhìn người đàn ông với gương mặt góc cạnh mà anh đã biết từ nhiều năm nay, Cam lắc đầu vì tức giận và khó hiểu. Linh hồn lạc lối, dân tộc của anh thường gọi như thế...phần tinh túy của một con người bị kẹt lại trong một thế giới tăm tối. Nhưng làm thế nào mà chuyện đó lại xảy ra cho Bullard? Và khi nào?

“Anh biết điều thì nên tránh xa câu lạc bộ,” Cam thì thầm. “Nếu St. Vincent mà bắt được anh—“

“St. Vincent cứ việc mà thôi rửa dưới địa ngục,” Bullard hàm hè, tung một cú đánh vọt vào anh.

Cam tránh khỏi quỹ đạo nắm đấm của anh ta bằng phản xạ tự nhiên và giật lùi sang một bên trong khu chuồng ngựa. Đôi mắt nheo lại, anh nhìn theo người đàn ông đang quay người bỏ trốn.

Anh bị phân tâm bởi tiếng hí căng thẳng của con ngựa được buộc vào một cái cột gần đó. Cam đưa bàn tay dịu dàng vuốt ve cái cổ mượt mà của nó. Những chiếc nhẫn vàng trên tay anh sáng lấp lánh trong ánh chiều tà. “Anh ta là một người đàn ông ngốc ngếch,” Cam ôn tồn nói với con ngựa, dỗ dành nó với giọng nói và những cái vuốt ve. Một tiếng thở dài trượt ra khỏi môi anh khi anh nghĩ về một điều gì đó khác. “Jenner đã để lại cho anh ta một khoản tiền trong di chúc...và ta đã hứa chắc chắn là anh ta sẽ có được nó. Giờ thì ta sẽ phải làm gì đây?”

Sebastian kéo Evie vào bên trong câu lạc bộ, nơi tĩnh lặng trái ngược với vụ lộn xộn ở lối đi. Nàng gắng sức để giữ nhịp với những bước sỏi găm-vào-nền-nhà của anh, nhịp thở của nàng trở nên gấp gáp vào lúc họ đến được phòng đọc sách ở tầng trệt. Những giá sách bằng gỗ chắc nịch được chất đầy những cuốn sách dày bọc da. Sát với những bức tường, vô số sách báo và tạp chí phủ lên những giá đồ được thiết kế rất thông minh với những hàng có đóng chốt có thể di chuyển được. Đẩy Evie vào trong căn phòng, Sebastian khóa cả hai người họ lại bên trong với một cái sập cửa quả quyết.

“Em có bị đau không?” anh hỏi cộc cằn.

“Không.” Evie cố gắng kiềm lại những lời nói tiếp theo, nhưng chúng cứ trào ra trong cơn phẫn nộ bùng nổ. “Tại sao ngài lại đi lâu đến thế? Em cần ngài, và ngài thì không có ở đây!”

“Em có ba mươi người làm công để bảo vệ cho em. Tại sao em lại đi xuống lầu? Lẽ ra em phải ở lại trên lầu cho đến khi em biết chắc ai đang ở bên ngoài chứ.”

“Mr. Bullard đã nói với em rằng Annabelle Hunt đang chờ em. Và rồi khi em thấy đó là dựng em, Bullard đã không để cho em quay vào trong câu lạc bộ. Anh ta xô em thẳng vào tay dựng em.”

“Lạy Chúa tôi.” Đôi mắt Sebastian mở lớn. “Anh sẽ moi ruột hắn, gã cặn bã đáng khinh—“

“Và trong khi mọi chuyện đó xảy ra,” Evie nói tiếp đầy thịnh nộ, “ngài lại đang ở trên giường với một gái điếm!” Vào lúc những lời nói đó bật ra khỏi miệng nàng, nàng nhận ra rằng đối với nàng, đây là điều quan trọng nhất...còn quan trọng hơn cả sự phản bội của Bullard, hay cuộc tấn công đột ngột của dựng và cậu nàng, những cảm xúc trong nàng sôi sục vì Sebastian lại phản bội nàng sớm đến thế.

Sebastian ngay lập tức tập trung vào nàng với ánh mắt cảnh giác. “Anh không có.”

“Đừng nói dối,” Evie nói, trong khi sự giận dữ của cả hai người sôi sục trong không trung. “Em biết ngài có.”

“Tại sao em lại chắc chắn đến chết tiệt như vậy?”

“Bởi vì ngài đã ở lại chỗ Madame Bradshaw hơn hai giờ!”

“Anh bàn chuyện làm ăn. *Bàn chuyện*, Evie! Nếu em không tin điều đó thì em có thể xuống địa ngục. Bởi vì nếu anh đã ngủ với ai đó, anh cam đoan với em là anh sẽ thư thái hơn bây giờ rất nhiều.”

Nhìn sâu vào đôi mắt Sebastian, chúng khắc nghiệt như một cái hồ đã đóng băng, cơn giận của Evie bắt đầu tan đi. Nàng không có lựa chọn nào khác

ngoài tin anh—sự giận dữ vì bị xúc phạm của anh là quá rõ ràng.

“Ồ,” nàng làu bàu.

“Ồ? Đó là tất cả những gì em có thể nói đó hả?”

“Em nghĩ...em không nên kết luận vội vàng như vậy. Nhưng xét đến những gì mà em biết về quá khứ của ngài...em cho là...”

Cố gắng xin lỗi vụng về của nàng dường như quét những sự kiềm chế còn sót lại của Sebastian. “Thế đấy, giả định của em đã sai! Nếu em còn chưa nhận ra, anh bận rộn hơn cả quý trong cơn gió lốc, từng phút từng ngày. Anh không có một khoảng thời gian chết tiệt nào cho một lúc vui vẻ. Và nếu anh có—“ Anh ngừng lại đột ngột. Tất cả mọi thứ của ngài tử tước lịch lãm mà Evie đã từng ngắm nhìn từ đằng xa tại phòng khách của Ngài Westcliff đã biến mất. Anh bù xù, bầm dập và đang tức điên. Anh thở còn không ra hơi. “Nếu mà anh có—“ Anh lại ngừng lời lần nữa, một màu đỏ dần tràn lên hai gò má và sống mũi anh.

Evie thấy được chính xác khoảnh khắc sự tự chủ trong anh vỡ vụn. Hồi chuông báo nguy gióng lên trong đầu nàng, và nàng lao đảo chạy đến chỗ cánh cửa đang đóng kín. Trước khi nàng còn chưa đi được một bước, nàng thấy mình bị tóm lại và ghim vào bức tường bởi cơ thể và hai bàn tay anh. Mùi của lớp vải đầm mồ hôi và của chất đàn ông cường tráng bị khuấy động tràn ngập các giác quan nàng.

Một khi anh đã bắt được nàng, Sebastian ép đôi môi đang hé mở lên làn da ở thái dương nàng. Hơi thở anh rời rạc. Một khoảnh khắc yên lặng khác. Evie cảm nhận được cái đụng chạm như điện giật của lưỡi anh nơi cuối đường chân mày nàng. Anh thở lên nơi ẩm ướt đó và một luồng không khí như lửa địa ngục thổi những luồng lạnh giá khắp người nàng. Chậm chậm, môi anh tìm đến tai nàng, lần theo những đường cong nhấp nhô phức tạp bên trong.

Tiếng thì thầm của anh dường như đến từ nơi tăm tối sâu kín nhất trong tâm

hồn nàng. “Nếu anh có thời gian, Evie...thì bây giờ anh đã dùng tay và răng xé vụn váy áo của em cho đến khi không còn lớp vải nào che em khỏi mắt anh. Nếu có thời gian thì giờ này anh đã đẩy em nằm xuống tấm thảm kia, và đặt hai tay anh bên dưới ngực em để nâng chúng đến miệng anh. Anh sẽ hôn chúng...ném chúng...cho đến khi đỉnh của chúng sẵn lại như những quả mọng nhỏ, và rồi anh sẽ cắn chúng thật nhẹ nhàng...”

Evie cảm thấy nàng trượt dần vào một trạng thái ngất ngay chậm chạp gần như mất hết ý thức khi anh thì thầm rời rạc. “...Anh sẽ hôn dọc xuống hai đùi em...từng inch một...và khi anh đến chỗ những lợn rục lửa ngọt ngào đó, anh sẽ tìm kiếm xuyên qua chúng, sâu hơn và sâu hơn, cho đến khi tìm thấy viên ngọc trai nhỏ...và anh sẽ đặt lưỡi mình lên đó cho đến khi anh cảm thấy nó rạo rục. Anh sẽ cuộn quanh nó, trơn trượt...anh sẽ ném em cho đến khi em bắt đầu van xin. Và rồi anh sẽ mút em. Nhưng không hề mạnh bạo. Anh không phải loại người đó. Anh sẽ làm điều đó thật nhẹ nhàng, thật âu yếm, cho đến khi em phải hét lên với mong muốn được giải thoát...Anh sẽ đẩy lưỡi vào trong em...ném em...nuốt chửng em. Anh sẽ không ngừng lại cho đến khi cả cơ thể em đẫm ướt và run rẩy. Và khi anh đã làm cho em khổ sở đủ rồi, anh sẽ mở chân em ra và đi vào trong em, và chiếm đoạt em...chiếm hữu em...”

Sebastian ngừng lời, cơ thể anh bao phủ nàng áp vào bên bức tường trong khi cả hai người họ đứng đó tê liệt, xáo động, thở hổn hển.

Cuối cùng, anh nói trong một giọng gần như không thể nghe thấy được. “Em ướt rồi, phải không?”

Evie không thể nghĩ mình có thể đỏ mặt hơn nữa. Da nàng bừng bừng vì tính e thẹn bị đụng chạm khi nàng hiểu điều anh đang hỏi. Nàng nghiêng cằm lên trong một cái gật đầu nhỏ nhẹ nhất.

“Anh muốn em hơn bất cứ thứ gì anh từng muốn trên thế gian này.” Sebastian hít vào một hơi run rẩy. “Nói với anh đi, anh phải làm gì để có được em. Nói cho anh biết phải như thế nào thì em mới để cho anh vào giường em.”

Evie đẩy anh trong vô vọng, nàng không thể đẩy bật trọng lượng cơ thể đang rạo rục của anh. “Ch-chẳng có gì ngài có thể làm. Bởi vì em muốn một thứ mà ngài không thể trao. Em sẽ muốn ngài chung thủy với em, và ngài không bao giờ có thể làm được điều đó.”

“Anh có thể.” Nhưng câu quả quyết được thốt ra quá dễ dàng. Nó sặc mùi thiếu thành thật.

“Em không nghĩ vậy,” nàng thì thầm.

Hai bàn tay anh khum lấy khuôn mặt nàng, ngón tay cái anh kéo dọc theo những đường cong trên má nàng. Miệng anh chỉ cách miệng nàng một hơi thở. “Evie...anh không thể giữ được thỏa thuận của chúng ta. Anh không thể sống với em, thấy em mỗi ngày, và lại không có được em. Anh không thể...” Cảm giác được những đợt run rẩy nhỏ chạy khắp người nàng, anh cúi đầu và hôn lên bên cổ nàng. Những giác quan của nàng đáp lại hơi nóng đầy sức thuyết phục của miệng anh, kêu gọi và âu yếm làm sao...những ngón tay kiếm tìm trượt trên đường cong của ngực nàng.

Nghe thấy tiếng nàng rên rỉ nghẹn thở, anh cướp đoạt miệng nàng trong một nụ hôn chiếm hữu. Yếu ớt, nàng quay mặt đi, môi nàng rạo rục vì sự đụng chạm mạnh mẽ. “Không, Sebastian.”

Anh dụi mặt vào đỉnh đầu và tóc nàng. Có lẽ điều gì đó về hoàn cảnh này, hoặc có lẽ là phản ứng của chính anh, chắc đã đánh trúng một dây thần kinh hài hước trong anh, anh bật lên một tiếng cười nhẹ châm biếm. “Em phải nghĩ ra một cách để giải quyết chuyện này, Evie. Nghĩ đến điều gì đó thật nhanh lên...bởi vì nếu không...” Anh ngừng lại để ngấu nghiến cắn lên tai nàng. “...nếu không anh sắp sửa *vít chặt* em đến bất tỉnh.”

Đôi mắt nàng mở bừng ra. “Cái từ đó—“ nàng mở lời đầy phẫn nộ, và anh buột nàng phải im lặng bằng một nụ hôn dữ dội.

Ngẩng đầu lên, Sebastian ngắm nàng với một vẻ bực mình thích thú, sắc

mặt anh vẫn còn đỏ. “Em phản đối chính cái từ đó, hay cảm xúc đằng sau nó?”

Nhẹ nhõm cả người khi thấy ít nhất anh cũng đã lấy lại chút bình tĩnh, Evie vắn người rời khỏi anh và bức tường. “Em phản đối việc ngài muốn em chỉ vì không thể có được em một cách dễ dàng, và vì thế là một thứ mới mẻ—“

“Đó không phải lí do,” anh nhanh nhẹn ngắt lời.

Evie nhìn anh hoài nghi. “H-hơn nữa, em sẽ không trở thành một phần của cái chuồng ngựa đầy phụ nữ mà ngài đến thăm vào lúc này lúc khác.”

Bất chợt Sebastian im lặng, anh nhìn đi nơi khác. Evie chờ, gần như nghẹn vì mất kiên nhẫn khi nàng chờ cho anh thừa nhận rằng nàng đúng. Nàng chờ cho đến khi ánh mắt của anh chậm chậm lướt lên, và đôi mắt mang sắc xanh mùa đông của anh chăm chú vào nàng.

“Được rồi,” Sebastian nói khàn khàn. “Anh đồng ý với những điều kiện của em. Anh sẽ chỉ...một vợ mà thôi.” Anh dường như gặp một chút khó khăn ở lời cuối, như thể anh đang cố gắng nói một ngôn ngữ xa lạ nào đó.

“Em không tin ngài.”

“Chúa lòng lành, Evie! Em có biết có bao nhiêu phụ nữ đã cố gắng giành được một lời hứa như vậy từ anh không? Vậy mà giờ, lần đầu tiên anh tự nguyện làm một điều tổn hại bản thân như chung thủy, em lại quẳng nó vào mặt anh. Anh thừa nhận là anh có một lịch sử với phụ nữ khá phong phú--“

“Hỗn tạp,” Evie sửa lại.

Anh khịt mũi thiếu kiên nhẫn. “Hỗn tạp, trác táng—bất cứ thứ gì em muốn gọi nó. Anh đã có một khoảng thời gian tuyệt vời, và anh sẽ bị nguyên rửa nếu anh nói rằng mình lấy làm tiếc vì điều đó. Anh chưa bao giờ ngủ với một phụ nữ không tự nguyện. Mà, theo như anh biết, thì cũng không để cho

bất cứ ai không được thỏa mãn.”

“Đó không phải là vấn đề.” Một nét cau mày hằn lên trán nàng. “Em không đổ lỗi cho ngài vì quá khứ...hoặc ít nhất thì...em không cố gắng trừng phạt ngài vì nó.” Làm ngơ cái khịt mũi ngò vọc của anh, nàng nói tiếp, “Nhưng nó cũng không làm cho ngài trở thành một ứng cử viên sáng giá cho sự thủy chung, phải chứ?”

Anh cúi kính trả lời. “Em muốn gì ở anh? Một lời xin lỗi vì làm một người đàn ông? Một lời thề sống độc thân cho đến khi em quyết định anh đã đủ xứng đáng với ân huệ của em à?”

Thình lình bị đặt ra câu hỏi đó, Evie chung hửng nhìn anh.

Phụ nữ luôn đến với Sebastian quá dễ dàng. Nếu nàng bắt anh phải chờ nàng, liệu anh có mất hết hứng thú không? Hay có thể họ sẽ biết về nhau nhiều hơn, hiểu nhau hơn theo một cách khác? Nàng rất muốn biết liệu anh có thể học được cách quý trọng nàng nhiều hơn là chỉ về thể xác hay không. Nàng muốn cơ hội được trở thành điều gì đó đối với anh, không chỉ là một đối tác trên giường.

“Sebastian...” nàng thận trọng hỏi, “anh đã bao giờ hy sinh điều gì đó cho một phụ nữ chưa?”

Anh trông như một thiên thần râu rĩ khi anh quay mặt đối diện với nàng, dựa bờ vai rộng vào bức tường, một đầu gối anh hơi cong lên. “Kiểu hy sinh nào?”

Câu hỏi đó khiến nàng nhìn anh chế giễu. “Bất cứ kiểu nào.”

“Không.”

“Khoảng thời gian lâu nhất mà anh đã từng trải qua mà không...mà không...” Nàng lúng túng tìm một lời lẽ có thể chấp nhận được. “...làm

tình?”

“Anh chưa bao giờ gọi nó như thế,” anh nói. “Tình yêu không có liên quan gì đến việc đó.”

“Trong bao lâu?” nàng dai dẳng.

“Một tháng, có lẽ thế.”

Nàng nghĩ một lúc. “VẬY...nếu anh thề không quan hệ với tất cả phụ nữ trong vòng sáu tháng...em sẽ ngủ với anh sau đó.”

“*Sáu tháng?*” Đôi mắt Sebastian mở to, và rồi anh ném cho nàng một cái nhìn khinh miệt. “Em yêu, điều gì cho em cái ý tưởng là em xứng đáng với nửa năm độc thân chứ?”

“Có thể em không xứng đáng.” Evie nói. “Anh là người duy nhất có thể trả lời câu hỏi đó.”

Rõ ràng là Sebastian rất muốn báo cho nàng biết rằng nàng không đáng để anh phải chờ. Dù vậy, khi ánh mắt anh thờ thẩn lướt khắp người nàng từ đầu tới chân, Evie thấy tia lửa ham muốn không thể nhầm lẫn được sáng lên trong mắt anh. Anh muốn nàng kinh khủng.

“Điều đó là không thể,” anh nạt lại.

“Tại sao?”

“Bởi vì anh là Sebastian, đức ngài St. Vincent. Anh không thể sống độc thân được. Mọi người đều biết điều đó.”

Anh quá ngạo mạn, quá phần nộ, khiến Evie phải cắn môi để giữ không bật cười. Nàng đấu tranh để làm chủ sự hài hước của mình, và cuối cùng cũng thu xếp để nói một cách điềm tĩnh. “Chắc chắn là sẽ không có hại gì nếu

anh thử.”

“Ồ có, có hại chứ!” Quai hàm anh cứng lại khi anh gắng sức giải thích. “Em quá non nớt để có thể hiểu, nhưng...một số đàn ông sở hữu xu hướng tình dục cao hơn những người khác. Anh lại là một trong số họ. Anh không thể trải qua khoảng thời gian dài mà không—“ anh ngừng lời mất kiên nhẫn khi thấy vẻ mặt nàng. “Quý tha ma bắt, Evie, sẽ không tốt cho sức khỏe của đàn ông nếu anh ta không xuất tinh đều đặn.”

“Ba tháng vậy,” nàng nói, “và đó là lời đề nghị cuối cùng của em.”

“Không!”

“Vậy anh hãy đi tìm người phụ nữ khác,” nàng nói thẳng thừng.

“Anh muốn em. Chỉ mình em thôi. Chỉ có quý mới biết tại sao.” Sebastian trừng mắt nhìn nàng, đôi mắt anh nheo lại thành hai đường sáng rực nóng bỏng. “Lẽ ra anh nên ép buộc em. Em không có quyền từ chối anh.”

Đột ngột trái tim Evie ngừng đập, và nàng cảm thấy mình tái nhợt đi. Nhưng nàng sẽ không chùn bước trước anh. Có điều gì đó trong nàng mách bảo nàng phải dũng cảm đương đầu với anh. “Vậy thì, làm đi,” nàng điềm tĩnh thách thức. “Ép em đi.” Nàng thấy ánh ngạc nhiên trong mắt anh. Cổ họng anh nuốt xuống nhưng anh giữ im lặng. Và rồi...nàng hiểu. “Anh không thể,” nàng nói trong sự kinh ngạc khám phá. “Anh sẽ không bao giờ cưỡng hiếp Lillian. Anh chỉ bịp thôi. Anh không bao giờ có thể ép buộc một phụ nữ.” Một nụ cười nhẹ nở ra trên môi nàng. “Cô ấy chưa bao giờ ở trong một khoảnh khắc nguy hiểm nào, có phải không? Anh không hẳn là kẻ vô lại như anh giả vờ.”

“Có, anh là tên vô lại!” Sebastian túm lấy nàng và hôn nàng đầy giận dữ, ấn lưỡi vào miệng nàng, tấn công nàng bằng miệng anh. Evie không chống lại anh. Nàng nhắm mắt và để cho anh làm như anh muốn, rồi rất nhanh sau đó anh rên rỉ và hôn nàng với niềm đam mê âu yếm kéo ra sự sung sướng từ mỗi dây thần kinh của nàng. Đến lúc anh ngẩng đầu lên thì cả hai người họ

đều run rẩy.

“Evie...” Giọng anh khản đi. “Đừng đòi hỏi anh điều này.”

“Ba tháng sống độc thân,” nàng nói. “Và nếu anh thành công, e-em sẽ vào giường với anh một cách tự nguyện, thường xuyên chừng nào anh muốn.”

“Trong bao lâu?”

“Lâu chừng nào mà hai chúng ta còn sống. Nhưng nếu anh thất bại...” Evie ngừng lời để nghĩ đến hậu quả thảm khốc nhất...điều gì đó mà sẽ khiến cho anh ghê tởm đến tận tim can. “Nếu anh thất bại, thì anh sẽ phải đến chỗ người bạn cũ của anh, Ngài Westcliff, và xin lỗi vì đã bắt cóc Lillian Bowman.”

“Chết tiệt thật!”

“Đó là cái giá của em.”

“Cái giá của em quá cao. Anh không bao giờ xin lỗi.”

“Vậy thì anh tốt hơn là đừng đồng ý với lời thách thức của em. Hoặc nếu anh đồng ý...thì tốt hơn là đừng có thua.”

“Em sẽ không thể nào biết được liệu anh có gian lận hay không.”

“Em sẽ biết.”

Một khoảng lặng kéo dài trôi qua.

“Nhẫn của em đâu?” Sebastian hỏi đột ngột.

Nụ cười của Evie biến mất ngay lập tức. Nàng ngừng khi phải thừa nhận đã

tháo nó ra trong một lúc cúi gập, nàng lau bầu. “Em đã gỡ nó ra rồi.”

“Em đã làm gì với nó?”

Vụng về nàng đưa tay vào trong túi. “N...nó ở đây. Em sẽ đeo lại nếu anh muốn—“

“Đưa nó cho anh.”

Cho rằng anh định tước đoạt nó khỏi nàng mãi mãi, Evie nắm chặt những ngón tay nàng quanh chiếc nhẫn. Đột nhiên nàng khám phá ra rằng mình đã trở nên gắn bó với cái nhẫn trời đánh. Dù vậy, lòng tự trọng buộc nàng không hỏi xin anh cho phép nàng giữ nó. Miễn cưỡng, nàng lấy chiếc nhẫn vàng ra khỏi túi, len lén vuốt ve lần cuối hàng chữ được khắc trên đó bằng đầu ngón tay. *Tha Gad Agam Ort...*

Lấy cái nhẫn từ tay nàng, Sebastian trượt nó vào tay anh. Bàn tay anh lớn hơn tay nàng rất nhiều, chiếc nhẫn chỉ vừa ở đầu ngón tay út. Túm chặt cầm nàng trong một vòng ôm chắc chắn, anh gập đầu nhìn chăm chăm vào mắt nàng. “Anh sẽ chấp nhận vụ cá cược của em,” anh nói dứt khoát. “Anh sẽ thắng nó. Và trong ba tháng nữa, anh sẽ đặt chiếc nhẫn này lại trên ngón tay em, đem em lên giường, và làm tất cả những thứ bị cấm đoán trong thế giới văn minh với em.”

Quyết tâm của Evie không bảo vệ nàng khỏi sự hoảng hốt khiến tim nàng đập thình thịch. Vì bất cứ người phụ nữ có lý trí nào cũng sẽ cảm thấy điều đó khi nghe một lời tuyên bố báo điềm gỡ như thế. Mà nó cũng không ngăn đầu gối nàng tan thành mứt khi anh kéo nàng dựa vào cơ thể anh và khít miệng anh lên miệng nàng. Đôi tay nàng, ngừng lại giữa khoảng không, tìm đến đầu anh, run rẩy như cánh bướm. Sự mượt mà của tóc anh, những lọn tóc mát lạnh và dày ở bề mặt, ấm và ẩm ướt ở chiều sâu, thật quá hấp dẫn không thể kháng cự. Nàng trượt những ngón tay vào những nếp sóng vàng và kéo anh đến gần hơn, nàng không thể cưỡng lại mà say sưa chìm đắm trong áp lực gấp gáp của miệng anh.

Lưỡi họ quấn lấy nhau, trượt, vuốt ve. Và với mỗi cái mơn trớn mượt mà ngọt ngào trong nơi trú ẩn nối liền của miệng họ, nàng cảm thấy một cuộn xoắn nóng bỏng sâu bên trong bụng nàng...không, sâu hơn nữa...trong nơi thâm kín khép chặt, nóng chảy mà nàng từng đón nhận cơ thể chiếm hữu của anh. Nàng choáng váng khi nhận ra nàng muốn có anh ở đó thêm lần nữa biết chừng nào.

Nàng rên rỉ khi anh rút khỏi nàng, trong khi cảm giác thất vọng bực bội đổ tràn qua cả hai người họ.

“Em đã không nói là anh không được hôn em,” Sebastian nói, đôi mắt anh rực sáng với lửa-địa-ngục. “Anh sẽ hôn em lâu và thường xuyên chừng nào anh muốn, còn em không được thốt lên dù chỉ một lời phản đối nào. Đó là sự nhượng bộ mà em phải đồng ý để đổi lại việc sống độc thân của anh. Quỷ bắt em đi.”

Không để cho nàng có thời gian để đồng ý hay phản đối, anh thả nàng ra và sai bước đến cánh cửa. “Và giờ, nếu em thứ lỗi...anh sẽ đi giết Joss Bullard.”

* * *

Chương 13

Sebastian gặp Cam trong hành lang bên ngoài phòng đọc sách. “Hắn đâu?” anh hỏi mà không mào đầu.

Ngừng lại trước mặt anh với một khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc, Cam nói ngắn gọn. “Anh ta đi rồi.”

“Tại sao cậu không đi theo hắn?” Con giận nảy lửa cuộn lên trong mắt Sebastian. Tin tức này, cộng thêm sự bực bội về lời thề sống độc thân của anh, là cọng rơm cuối cùng.

Nhưng Cam đã có nhiều năm đối mặt với tính nóng nảy như núi lửa của Ivo Jenner, anh vẫn trầm tĩnh. “Theo như nhận định của tôi thì điều đó là không cần thiết,” anh nói. “Anh ta sẽ không trở lại.”

“Ta không trả tiền cho cậu để hành động dựa trên cái nhận định chết tiệt của cậu. Ta trả tiền cho cậu để thực hiện theo nhận định của ta! Lẽ ra cậu phải nắm họng hắn lôi vào đây và để ta quyết định xem phải làm gì với gã con hoang đó.”

Cam vẫn giữ im lặng, té nhị liếc nhanh vào Evie. Nàng đang nhẹ nhõm trong lòng vì chiều hướng diễn tiến của sự việc. Họ đều biết rằng nếu Cam đem Bullard trở lại câu lạc bộ, thì có khả năng nhất định Sebastian sẽ giết anh ta—và điều cuối cùng mà Evie muốn là một cáo trạng giết người treo trên đầu chồng nàng.

“Ta muốn hắn bị bắt,” Sebastian nói kịch liệt, đi tới đi lui từ đầu này đến đầu kia của phòng đọc sách. “Ta muốn ít nhất thì phải có hai người được thuê để tìm kiếm hắn ta ngày cũng như đêm cho đến khi hắn được mang đến trước mặt ta. Ta thề hắn sẽ phải trả giá, hắn sẽ là một ví dụ điển hình

cho bất cứ ai dám cả gan nghĩ đến chuyện giơ một ngón tay chống lại vợ ta.” Anh vung tay và chỉ vào khung cửa. “Nội trong một giờ hãy đem đến cho ta một danh sách những cái tên. Những thám tử tư tài giỏi nhất. Ta không muốn một tên đàn nào đó từ trụ sở New Police, những kẻ đó sẽ chỉ làm chuyện này rồi tung lên như mọi thứ khác thôi. Đi đi.”

Mặc dù hẳn là Cam có một vài ý kiến đối với việc này, anh giữ chúng cho riêng mình. “Vâng, thưa ngài. “ Anh rời khỏi căn phòng ngay lập tức, trong khi Sebastian trừng mắt nhìn theo.

Tìm cách hạ cơn nóng giận của Sebastian xuống, Evie đánh bạo nói, “Anh không cần thiết phải trút giận lên Cam. Anh ấy—“

“Đừng có kiếm cớ thay cho cậu ta,” Sebastian nói cay độc. “Em và anh đều biết cậu ta có thể bắt được con chuột cống đó nếu cậu ta muốn. Và anh sẽ bị nguyên rủa nếu anh để cho em xung hô với cậu ta bằng tên—cậu ta không phải anh trai em, cũng không phải một người bạn. Cậu ta là một người làm thuê, và từ giờ trở đi em sẽ gọi cậu ta là ‘Mr. Rohan’.”

“Anh ấy là bạn em,” Evie trả lời giận dữ. “Anh ấy đã là bạn em từ nhiều năm nay!”

“Phụ nữ đã kết hôn không có bạn bè gì với đàn ông độc thân hết.”

“A-anh dám xúc phạm đến danh dự của em với ám chỉ rằng...rằng...” Evie khó mà thốt nên lời bởi vô số những lời phản đối đang dội lên trong nòng. “Em chẳng làm gì để phải chịu sự h-hoài nghi đ-đó!”

“Anh tin em. Chính những người khác anh mới nghi ngờ.”

Nghĩ rằng có lẽ anh đang châm chọc nàng, Evie nhìn chăm chăm vào anh với một cái cau mày quở trách. “Anh cứ nói như em bị săn đuổi bởi cả đám đàn ông, trong khi sự thật lại không phải như thế. Tại Stony Cross Park, đàn ông còn cố gắng hết sức để tránh mặt em—và anh là một trong số họ!”

Lời buộc tội, dù là sự thật, dường như vẫn khiến Sebastian giật mình. Gương mặt anh trở nên căng thẳng, và anh nhìn sâu vào mắt nàng trong sự im lặng nặng nề. “Em chẳng hề khiến mọi việc dễ dàng để mọi người đến gần em,” sau một lúc, anh nói. “Tính phù phiếm của đàn ông mỏng manh hơn là em nghĩ. Bọn anh rất dễ nhầm lẫn giữa tính e thẹn với lạnh lùng, giữa lặng lẽ và lãnh đạm. Em nên nỗ lực hơn một chút, em biết đấy. Chỉ một cuộc gặp gỡ ngắn ngủi giữa hai chúng ta thôi...chỉ một nụ cười từ em...là tất cả sự khích lệ mà anh cần để nhảy xổ vào em như một con gà gô phóc lên cây nguyệt quế.”

Evie nhìn anh với đôi mắt tròn xoe, nàng chưa bao giờ xem xét sự việc theo hướng đó trước đây. Có thể nào nàng có một phần trách nhiệm trong cái lịch sử hoa-bên-lề nhiều năm nay không? “Em cho là...” nàng nói trầm ngâm, “em có thể cố gắng nhiều hơn để vượt qua tính nhút nhát của mình.”

“Cứ làm như em muốn. Nhưng khi em ở cùng với Rohan hay bất cứ người đàn ông nào khác, tốt hơn em nên ghi khắc trong đầu mình rằng em hoàn toàn thuộc về anh.”

Evie cố gắng giải nghĩa câu nói đó, nàng kinh ngạc nhìn anh. “Có phải anh...có thể nào...anh đang ghen không?”

Một vẻ bối rối đột ngột thoáng qua trên mặt anh. “Phải,” anh nói thô lỗ. “Có vẻ như thế.” Và quẳng một cái nhìn ngạc nhiên khó chịu vào Evie, anh rời khỏi phòng.

Lễ tang được tổ chức vào sáng hôm sau. Sebastian đã thu xếp sự kiện này rất xuất sắc, anh đã khéo léo kết hợp để đạt được sự cân bằng hoàn hảo giữa không khí trang nghiêm ảm đạm và một chút phô trương cường điệu. Đó là kiểu đám rước mà Ivo Jenner sẽ rất thích, nó lớn đến mức chiếm hết bề rộng của phố St. James.

Một cỗ xe tang tứ mã màu đen mạ vàng, hai cỗ xe đưa tang cũng được kéo bằng bốn con ngựa tương tự, trong khi tất cả dây thừng cương ngựa đều

được trang hoàng bằng những chùm lông vũ đã điều nhuộm màu. Quan tài bằng gỗ sồi rất đẹp, tráng bằng đồng thau và một tấm phủ bằng kim loại khắc chữ sáng bóng, được lắp khóa chốt bằng chì và được hàn lại để ngăn chặn sự xâm phạm của những kẻ trộm mộ, một vấn đề thường gặp ở khu nghĩa địa tại Luân Đôn. Trước khi nắp hòm đóng lại, Evie đã thấy được một trong những chiếc nhẫn vàng của Cam trên ngón tay ông, một món quà chia tay khiến nàng xúc động sâu sắc. Một việc cũng khiến nàng xúc động không kém là khi nàng bắt gặp Sebastian vuốt những nếp tóc đỏ đã phai của cha nàng bằng một cái lược khi anh nghĩ không có ai đang nhìn.

Trời lạnh lẽo khắc nghiệt. Con gió buốt lùa vào áo choàng len dày của Evie khi nàng ngồi trên lưng ngựa, Sebastian đi bộ bên cạnh và giữ dây cương cho nàng. Khoảng hơn hai chục người đàn ông đóng vai tiểu đồng, những người đưa tiễn, và những người đánh xe đi theo sau đoàn người, hơi thở của họ tạo thành những bóng hơi màu trắng trong tiết đầu đông. Theo sau là những nhóm người đưa tang, một đám đông pha trộn kỳ lạ giữa tầng lớp khá giả, thương buôn, những kẻ trộm cắp và những tội phạm không thể lẫn vào đâu được. Những người bạn và kẻ thù đều như nhau khi họ hiện diện ở đó. Không phân biệt tài sản hay địa vị, nghi thức tang lễ truyền thống phải là trung tâm trong sự lưu ý của họ.

Theo thông lệ, lẽ ra Evie không được tham dự lễ tang, vì các quý bà quý cô bị cho là quá yếu đuối để có thể chịu đựng một thực tế phũ phàng như vậy. Nhưng Evie vẫn cố nài nỉ để được tham gia. Nàng tìm thấy nguồn an ủi trong nghi lễ đó, như thể nó giúp cho nàng nói lời vĩnh biệt với người cha thân yêu của nàng. Sebastian đã tỏ ý phản đối, cho đến khi Cam xen vào.

“Jenner sẽ được giải thoát khỏi những ràng buộc tiếc thương của con gái,” anh chàng Gypsy đã nói với Sebastian như thế, chỉ vừa khi những lý lẽ tranh cãi dần trở nên kịch liệt. “Người Rom tin rằng nếu nỗi đau buồn của ai đó dành cho người thân yêu đã chết quá sâu nặng, thì người quá cố sẽ bị buộc phải quay trở lại từ cõi âm, để cố gắng an ủi kẻ đang sầu khổ. Nếu tham dự lễ tang giúp cho phu nhân để ông ấy ra đi...” Anh ngừng lời và nhún vai một cách nôm na.

Sebastian đã nhìn anh với vẻ coi thường. “Lại những hồn ma đây mà,” anh

nói câu kính. Nhưng anh đã để cho vấn đề đó qua đi và nhượng bộ theo mong muốn của Evie.

Evie đã khóc cho đến khi nàng chẳng còn giọt nước mắt nào nữa, vì thế nàng cố gắng để tỏ ra tỉnh táo trong suốt buổi hành lễ, kể cả lúc đất được thả lên cỗ quan tài đã hạ huyết. Nhưng một vài giọt nước mắt mặn chát vẫn trượt khỏi khóe mắt nàng khi quan tài đã hoàn toàn được phủ lên, và Cam đi tới trước với một hũ rượu bạc nhỏ. Theo truyền thống của người Rom, anh nghiêm trang đổ một cốc rượu brandy lên chỗ xây mộ.

Bất bình vì hành động đó, người mục sư già bước tới trước và trách mắng, “Ngừng lại! Chúng tôi sẽ không cho phép những nghi thức ngoại đạo! Vây bản một nơi linh thiêng như thế này với thứ rượu rẻ tiền đó—“

“Thưa ngài,” Sebastian ngắt lời, bước tới trước và đặt một bàn tay to lớn lên vai người mục sư. “Ta không nghĩ ông bạn Jenner của chúng ta lại phiền lòng đâu.” Anh để một nụ cười bí ẩn thoáng qua môi anh và nói thêm, “Đó là rượu brandy của Pháp, và còn là loại hảo hạng đã ủ được một năm. Có lẽ ông sẽ cho phép ta được biếu một vài lọ như thế đến khu dinh thự của ông, để ông có thể kiểm định trong lúc tiêu khiển của ông chẳng?”

Được xoa dịu bởi sự mê hoặc tự nhiên của ngài tử tước, người tu sĩ mỉm cười đáp lại. “Ngài thật tử tế, thưa ngài. Ta cảm ơn ngài.”

Khi hầu hết những người đưa tang đã về, Evie để cho ánh mắt của nàng lướt dọc khắp mặt tiền các cửa hàng, những ngôi nhà, và xưởng sản xuất xi đánh giày bao quanh khu đất. Sự chú ý của nàng bất chợt tập trung vào khuôn mặt của một người đàn ông đứng dưới trụ đèn đường ở phía bên kia khu đất. Phục trang bằng áo khoác ngoài màu đen và cái mũ vải xám bản thủ, Evie không thể nhận ra anh ta cho đến khi một nụ cười chậm chạp nứt toác trên khuôn mặt anh ta.

Đó là Joss Bullard, nàng nhận ra với một cái giật mình. Dường như anh ta muốn thể hiện lòng tôn kính của mình với Ivo Jenner, dù chỉ là từ đằng xa. Dù vậy, anh ta không khoác lên vẻ mặt của một người đàn ông đi điều tang.

Anh ta trông tuyệt đối ma quái, gương mặt nhăn nhúm lại với một dã tâm khiến nàng rung mình ớn lạnh. Không rời mắt khỏi nàng, anh ta quét một ngón tay qua cổ họng mình trong một hành động không thể nhầm lẫn được khiến nàng phải miễn cưỡng lùi lại một bước.

Nhận thấy bước di chuyển đó, Sebastian quay sang nàng, nắm lấy vai nàng trong hai bàn tay mang găng đen. “Evie,” anh thì thầm, quan sát khuôn mặt tái đi của nàng với vẻ lo lắng. “Em có ổn không?”

Evie gật đầu, liếc nhanh về phía cột đèn. Bullard đã biến mất. “Em chỉ hơi l-lạnh thôi,” nàng trả lời, răng nàng va vào nhau khi một cơn gió khắc nghiệt cuốn mũ trùm của nàng ra sau.

Ngay lập tức Sebastian kéo nó lại và chỉnh trang áo khoác nàng sát hơn quanh cổ để giữ ấm. “Anh sẽ đưa em về lại câu lạc bộ,” anh nói, “anh sẽ đưa vài đồng cho người đưa rước và người đánh xe, rồi chúng ta sẽ rời khỏi đây.” Đưa tay vào trong áo choàng của mình, anh rút ra một túi da nhỏ và đi tới chỗ đám người đang kính cẩn chờ đợi bên ngôi mộ.

Bắt gặp cái nhìn lo lắng của Evie, Cam đi đến chỗ nàng, ánh sáng của một giọt nước mắt đã nhòe còn lưu lại trên gò má anh. Nàng níu lấy tay áo anh và thì thào, “Em vừa mới thấy Mr. Bullard. Ở phía đó, bên cột đèn.”

Cặp mắt anh hơi mở to, và anh gật đầu.

Họ chẳng có cơ hội để nói nhiều hơn. Sebastian đã quay lại và choàng cánh tay anh quanh Evie. “Xe đang chờ,” anh nói.

“Anh không cần phải cho xe đến đón,” nàng quả quyết. “Em có thể đi bộ được mà.”

“Anh đã bảo họ đổ đầy bình làm ấm chân rồi,” anh nói, và một nụ cười nở trên môi anh khi thấy ánh mong mỏi sáng bừng trên vẻ mặt nàng. Anh nhìn sang Cam. “Vào trong xe với hai ta.”

“Cám ơn ngài,” chàng trai trả lời ý tứ, “nhưng tôi muốn đi bộ hơn.”

“Thế hai ta sẽ gặp cậu ở câu lạc bộ vậy.”

“Vâng, thưa ngài.”

Khi Evie đi theo Sebastian đến cỗ xe ngựa đang chờ, nàng bắt bản thân không được quay lại nhìn Cam. Nàng tự hỏi liệu anh có thể thu xếp để tìm ra Bullard hay không, và chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh thành công. Bước chân lên bậc thang nhỏ dẫn lên xe, nàng trèo vào bên trong. Nàng vội vàng xếp gọn gấu váy lại trên bình làm ấm chân và rùng mình sáng khoái khi những luồng hơi nóng thấm vào chân nàng. Sebastian ngồi bên cạnh nàng, một nụ cười thoáng trên môi anh.

Nhớ lại chuyến đi bạt mạng của họ đến Gretna Green không lâu trước đó, Evie cảm giác như đã hàng thế kỷ trôi qua. Nàng vùi mình vào bên Sebastian, lòng thầm biết ơn khi anh không cố đẩy nàng ra.

“Em đã cầm cự rất tốt,” anh nói khi cỗ xe bắt đầu chuyển động.

“Đó là một lễ tang công phu nhất mà em từng thấy,” nàng đáp lời. “Cha em sẽ thích lắm.”

Sebastian thở hắt ra một hơi hài hước. “Khi không chắc chắn phải tổ chức như thế nào, anh đã chọn cách lang thang sang chiều hướng phô trương, trong lòng hy vọng rằng nó sẽ phù hợp với ông ấy.” Anh do dự trước khi tiếp tục. “Ngày mai anh sẽ cho dọn và dọn sạch phòng ở của cha em,” anh nói. “Nếu không chúng ta sẽ không bao giờ thoát khỏi mùi của căn phòng bệnh.”

“Em nghĩ đó là một ý kiến tuyệt vời.”

“Câu lạc bộ sẽ mở cửa trở lại vào tuần sau nữa. Anh sẽ để em ở đây cho đến lúc đó, để có thêm chút thời gian thích ứng với sự mất mát của em. Nhưng khi những cánh cửa của sòng bạc Jenner’s mở trở lại, anh muốn em được ôn

định chu đáo trong ngôi nhà của anh.”

“Gì ạ?” Giật mình vì câu nói đó, Evie nhích ra để nhìn anh. “Có phải là ngôi nhà ở phố Mayfair?”

“Nó được trang bị tiện nghi, và có đầy đủ kẻ hầu người hạ. Nếu em không thích chỗ đó thì chúng ta sẽ tìm một nơi khác. Dù vậy, trong lúc chờ đợi thì em sẽ phải ở lại đó.”

“Anh có định...sống ở đó với em không?”

“Không. Anh sẽ tiếp tục sống ở câu lạc bộ. Mọi việc sẽ được thu xếp tiện lợi hơn theo cách đó.”

Evie đấu tranh để đương đầu với thái độ thờnghiêng của anh. Lí do cho sự lạnh lùng đột ngột của anh là gì? Nàng đã chẳng là rắc rối gì với anh...nàng rất ít khi đòi hỏi gì ở anh, ngay cả trong lúc đau khổ. Hoang mang và giận dữ, nàng nhìn chăm chăm xuống hai bàn tay mình và cột gút những đầu ngón tay của nàng lại.

“Em muốn ở lại,” nàng nói trong một giọng thấp.

Sebastian lắc đầu. “Chẳng có lí do gì cho em ở lại đây. Em không được cần đến ở đây. Sẽ tốt hơn nếu em sống trong một ngôi nhà đàng hoàng, nơi em có thể đón bạn bè đến thăm, và không bị đánh thức mỗi giờ trong đêm bởi những hoạt động ở dưới lầu.”

“Em ngủ rất say. Việc đó không làm phiền em. Và em có thể đón bạn em ở tại câu lạc bộ--“

“Nhưng không được công khai.”

Không nhất thiết là anh đúng, đối với nàng việc đó không có gì khác biệt. Evie im lặng, trong khi câu nói “*em không được cần đến*” vang vọng lại

một cách khó chịu trong đầu nàng.

“Anh muốn em được sống trong những khu vực an toàn và được tôn trọng” Sebastian nói tiếp. “Sòng bạc không phải là nơi dành cho một quý cô.”

“Em không phải là một quý cô,” Evie phản bác lại, phân đầu để giọng nàng nhuốm vẻ mỉa mai. “Em là con gái của một tay chơi cờ bạc và vợ của một tên vô lại.”

“Càng thêm lí do để gỡ em ra khỏi tầm ảnh hưởng của anh.”

“Em không nghĩ em sẽ rời đi đâu, cũng vậy thôi. Có lẽ chúng ta có thể bàn lại chuyện này vào mùa xuân, nhưng cho đến lúc đó—“

“Evie,” anh nói êm ả, “Anh đâu có cho em sự lựa chọn.”

Nàng cứng người lại và nhích xa khỏi anh. Cả một căn phòng chứa đầy những bình làm ấm chân cũng không thể xua đi sương giá đang nhói lên trong những mạch máu nàng. Tâm trí nàng điên cuồng tìm kiếm những lí lẽ để can ngăn anh...nhưng anh nói đúng...nàng chẳng có lí do gì để ở lại.

Cổ họng nàng nghẹn lại và nàng đau đớn nghĩ lẽ ra đến giờ nàng đã phải quen với chuyện này rồi...không được ai cần đến, không được ai mong mỏi...tại sao nó vẫn khiến nàng đau khổ? Ôi, nàng ước gì nàng có thể được như Sebastian, với một bức tường bảo vệ bằng giá chắn quanh trái tim nàng. “Còn về thỏa thuận của chúng ta thì sao?” nàng hỏi giọng đều đều. “Anh có định làm ngơ nó, hay là—“

“Ồ không. Anh sẽ sống tiết hạnh như một thầy tu cho đến lúc anh được lấy phần thưởng của mình. Nhưng anh sẽ dễ cưỡng lại cám dỗ hơn khi em ở ngoài tầm với của anh.”

“Có lẽ em sẽ không cưỡng lại cám dỗ,” Evie nghe thấy mình thì thầm. “Em có thể tìm thấy một quý ông dễ tính nào đó để bầu bạn. Anh sẽ không phiền

chứ?”

Cho đến khi những lời đó rời khỏi môi nàng, nàng không bao giờ tin được mình có thể nói một điều như thế. Nhưng ý muốn liều lĩnh phải làm anh tổn thương, khiến anh tức giận, phải xuyên thủng qua những cảm xúc của anh, thật quá mạnh mẽ. Tuy vậy, ý đồ của nàng thất bại. Sau một khoảng lặng ngắn ngủi, nàng nghe thấy câu trả lời mượt mà của anh.

“Không hề, cưng. Anh sẽ thật là nhỏ mọn khi từ chối em tiêu khiển trong những lúc riêng tư. Cứ làm như em muốn...chừng nào em còn rảnh rỗi khi anh cần đến em là được.”

Phía sau nhưng khu phố thời thượng và những khu dân cư được trọng vọng của những khu vực giàu có ở Luân Đôn, có một thế giới bị che giấu của những lối đi tối tăm và những xóm nghèo đổ nát, nơi loài người sống trong sự nghèo khổ không thể diễn đạt thành lời. Tội phạm và nạn mãi dâm là những cách duy nhất để tồn tại trong những nơi như thế này. Không khí nồng nặc mùi rác rưởi và nước cống, và những khu nhà được nối sát với nhau đến mức một vài chỗ một người đàn ông chỉ có thể chui lọt nếu anh ta xoay nghiêng người.

Cam liều lĩnh đi vào mê cung rắc rối của những con đường với sự cẩn trọng tuyệt đối, cảnh giác những cái bẫy và hiểm nguy không thể đếm hết được đang chờ đợi một người ghé thăm thiếu đề phòng. Anh đi vào một cái sân nhỏ dẫn qua cổng tò vò tối tăm, dài bốn mươi thước (*gần 37m*), rộng mười feet (*hơn 3m*). Nó được thêm thắt với những kết cấu bằng gỗ cao, phần đỉnh trụ chống của chúng che đi bầu trời mùa đông ở trên đầu. Những khu nhà là những tấm đắp có nệm lót, hay những ngôi nhà bình dân cho thuê, nơi những kẻ vô gia cư ngủ sấp lợp như những bộ xương trong một khu nghĩa địa cho dân thường. Những đồ vật mục nát treo khắp nơi, dài hai hoặc ba feet, trải dài xuống từ những cột trụ. Những con chuột cống luôn lách và chạy vội vã dọc theo những mép tường, và biến mất vào những chỗ nứt vỡ của lớp bê-tông ở các ngôi nhà. Khoảng sân trống hoác trừ hai bé gái

đang ngồi cạnh nhau trên bệ cửa, và một vài đứa trẻ gầy gò tìm kiếm những khúc xương bị vút lại hay giẻ rách lác đác. Ném vào Cam những cái nhìn hoài nghi, những đứa trẻ biến mất vào cuối khoảng sân bên kia.

Một trong những cô gái điếm trẻ tóc xù cười toe để lộ một vài chỗ trống của những cái chân răng đã gãy và nói, “Một con cừu ngon lành như ông đến khu Angman’s Court này để làm gì?”

“Tôi đang tìm một người đàn ông, cao khoảng cỡ này—“ Cam ra hiệu để diễn tả một người đàn ông cao năm feet và tám inch (*khoảng 1m72*)—“với mái tóc đen. Có phải anh ta đi qua cái sân này một phút trước không?”

Những cô gái cười khúc khích khi anh mở lời. “Nghe hẳn nói kìa,” một trong số họ thốt lên thích thú.

“Đáng yêu thật,” cô gái khác đồng ý. “Thôi nào, cục cưng, ông sẽ không *muốn một người đàn ông* trong khi ông có thể nằm trên Lushing Lou.” Cô kéo áo khoác ngoài trễ xuống để lộ một lồng ngực khẳng khiu và hai vú gầy gò đã xệ. “Làm một trận quật-vỡ-xương-sườn với em nào. Em cá là ông sẽ làm thế theo cách của người đẹp trai, phải không nào?”

Cam rút một đồng bạc trong túi ra, và ánh mắt cô gái cuốn lấy nó thèm khát. “Nói cho tôi biết anh ta đã đi đâu,” anh nói.

“Em sẽ nói cho ông với sáu xu và một lần vui vẻ,” cô nói. “Ông có đôi mắt đẹp, thật đó. Em chưa bao giờ được xiềng liềng với một anh chàng có—“

Một tiếng cười trầm, cay nghiệt vang vọng qua khoảng sân, và rồi giọng nói chế giễu của Joss Bullard cất lên. “Mày sẽ không tìm thấy tao đâu, đồ lai căng bản thú!”

Cam quay phắt lại, lướt mắt khắp các ngôi nhà, nơi rất nhiều những gương mặt ám mờ hóng nhìn chăm chăm ra bên ngoài từ những khung cửa lớn và

cửa sổ và nhìn xuống từ những tầng gác mái không được lợp. Không có ai trong số họ có thể nhận ra được. “Bullard,” anh nói thận trọng, chậm chậm xoay người lại khi ánh mắt của anh quét khắp khung cảnh xung quanh. “Anh muốn gì với con gái của Jenner?”

Một tiếng cười ghê tởm khác, lần này dường như dội lại từ một hướng khác. Cam đánh bạo đi sâu hơn vào cái sân, hoàn toàn không thể xác định vị trí của Bullard. “Tao muốn nó nghèo!”

“Tại sao?”

“Bởi vì nó là một con đĩa chết dẫm đã lấy hết mọi thứ của tao. Tao muốn nó chết. Tao muốn quẳng nó cho mấy con chuột cống cho đến khi không còn gì ngoài những khúc xương.”

“Tại sao?” Cam hỏi trong sự sững sờ. “Cô ấy đã yêu cầu tôi giúp đỡ anh, Joss, ngay cả khi anh phản bội cô ấy. Cô ấy muốn tôn trọng lời yêu cầu của cha cô ấy, là để cho anh một khoản đủ để--”

“Quý sứ bắt con điếm bản thủ đó đi!”

Cam khẽ lắc đầu, anh không đủ khả năng để hiểu được thái độ thù địch đó đến từ đâu, và tại sao Bullard lại nuôi dưỡng sự căm phẫn điên loạn như thế đối với Evie.

Nghe thấy một tiếng động sào sạo đằng sau anh, anh cúi mình né tránh và quay lại, vừa đúng lúc một cú đâm đường cong nhanh nhẹn tung ra trong không trung nơi đầu anh vừa mới ở đó. Người tấn công không phải Bullard, mà là một kẻ bới rác đã quyết định trong lúc bốc đồng phải thử vận may của hắn ta khi trộm cắp từ đằng sau. Gã có một vẻ ngoài kỳ dị vừa trẻ vừa già của một người đã sống trên những đường phố từ khi lọt lòng. Cam hạ gục hắn trong một vài động tác nhanh gọn, khiến hắn nằm lại rên rỉ trên mặt đất. Một vài kẻ bới rác khác tiến ra ở khoảng bên kia sân, có vẻ như đã quyết định tấn công bằng số đông là hay nhất. Nhận ra anh sẽ sớm bị áp đảo, Cam rút lui về phía khung tò vò, trong khi giọng nói của Bullard đuổi theo anh.

“Tao sẽ bắt được nó, tao sẽ làm được.”

“Mày sẽ không bao giờ chạm vào cô ấy,” Cam đốp lại, lòng ngập lóe lên một cơn giận dữ bất lực khi anh đưa mắt nhìn lại lần cuối Hangman’s Court. “Tao sẽ tống mày xuống địa ngục trước khi mày chạm được một ngón tay lên cô ấy!”

“VẬY tao sẽ đem mày theo,” Câu trả lời hể hả của Bullard vọng lại, và hẳn ta cười khoái trá lần nữa khi Cam sai bước rời khỏi bãi đất.

Chiều hôm đó, Cam tìm đến Evie. Sebastian đang bận rộn với một nhóm thợ nề đang sửa chữa lại ván lót sàn bằng gỗ trong phòng ăn chính. Cam tìm thấy Evie trong phòng chơi bạc xúc xắc, nàng đang lơ đãng sắp xếp lại những cái giỏ tiền đồng dùng để đánh bạc và chia chúng ra thành những chồng ngay ngắn. Cam tiến lại chỗ nàng với những bước chân không phát ra tiếng động.

Nàng hơi giật mình bởi cái chạm nhẹ trên cánh tay nàng, và mỉm cười nhẹ nhõm khi nàng nhìn lên khuôn mặt anh. Hiếm khi vẻ bối rối của anh biểu hiện ra bên ngoài. Một người đàn ông với bản chất trầm tĩnh như anh không cho phép việc vắn tay hay lo lắng. Cam đối mặt với mỗi thời khắc khi nó đến, sống hết mình cho hiện tại. Tuy nhiên, những sự kiện trong ngày hôm nay đã để lại dấu ấn của chúng, đóng dấu một sức ép ác nghiệt khiến anh già đi trong thoáng chốc.

“Anh đã không thể lại gần anh ta được,” Cam nói nhẹ nhàng. “Anh ta đã biến mất vào một xóm nghèo, và nói chuyện với anh từ bóng tối. Chẳng có điều gì anh ta nói là có nghĩa cả. Anh ta đang nuôi dưỡng một cảm giác xấu xa đối với em, gadji, dù anh không biết là tại sao. Anh ta chưa bao giờ là kiểu người mà mọi người gọi là tươi vui, nhưng điều này thì khác hẳn. Một kiểu điên loạn nào đó. Anh phải nói với St. Vincent.”

“Không, đừng,” Evie trả lời ngay lập tức. “Nó sẽ chỉ khiến anh ấy lo lắng và giận dữ mà thôi. Giờ anh ấy đã phải đương đầu với đủ thứ rắc rối rồi.”

“Nhưng nếu Bullard cố gắng làm hại em—“

“Em an toàn ở đây, không phải sao? Anh ta sẽ không dám đến câu lạc bộ với cái giá mà chồng em đang treo trên đầu anh ta đâu.”

“Có những lối đi bí mật để vào khu nhà.”

“Anh có thể bí chúng lại được không? Khóa chúng?”

Cam xem xét những câu hỏi đó với một cái cau mày. “Hầu hết. Nhưng vấn đề không phải là dạo loanh quanh với một xâu chìa khóa—“

“Em hiểu mà. Hãy làm những gì anh có thể.” Nàng vuốt những ngón tay qua một chồng tiền đồng đã bị loại ra và nói thêm một cách rầu rĩ, “Cũng chẳng quan trọng gì, bởi vì em sẽ sớm rời khỏi đây. St. Vincent muốn em rời đi sau tuần tới. Anh ấy không nghĩ em nên sống tại câu lạc bộ, giờ khi cha em đã...” Nàng bỏ lửng câu nói vào không gian im lặng phiến muộn.

“Có lẽ ngài ấy đúng,” Cam lưu ý, giọng anh khéo léo giữ sạch mọi vẻ thương hại. “Đây không phải nơi an toàn nhất cho em.”

“Không phải anh ấy làm thế vì lí do an toàn.” Những ngón tay nàng cuộn lại quanh một đồng tiền màu đen, và rồi nàng quăng nó xoay tròn như một con vù trên bàn chơi xúc xắc. “Anh ấy làm thế để giữ khoảng cách giữa chúng em.” Nàng vừa nản lòng vừa được động viên bởi nụ cười khế chạm lên môi anh.

“Hãy kiên nhẫn,” Cam thì thầm khuyên nhủ, và để nàng lại nhìn ngắm đồng tiền vẫn đang xoay cho đến khi momen lực của nó hao mòn dần về trạng thái đứng yên.

* * *

Chương 14

Evie thấy mừng bởi những sự việc diễn ra đều đặn tại câu lạc bộ trong hai tuần sau đó, vì nó giúp nàng phân tâm khỏi nỗi sầu muộn của mình. Khi nàng nói với Sebastian rằng nàng muốn làm người có ích, ngay lập tức nàng được chỉ định đến phòng làm việc, nơi những thư từ và sổ sách kế toán chất thành những chồng lớn lộn xộn. Nàng còn được gọi đến để hướng dẫn cho những người thợ sơn, thợ trang hoàng, thợ nề, và thợ xây trong rất nhiều việc, một trách nhiệm mà trước đây sẽ khiến nàng kinh hãi. Nói chuyện với quá nhiều người xa lạ như thế là một cố gắng suy-kiệt-thần-kinh, và trong một vài ngày đầu nàng chống chọi với tật nói lắp của nàng. Và thế là, nàng càng thực hành thường xuyên hơn thì việc đó càng trở nên dễ dàng. Những người làm việc lắng nghe nàng với một sự kết hợp giữa sự kiên nhẫn và lòng kính trọng mà nàng chưa từng có trước đây, và điều đó cũng giúp ích cho nàng.

Việc đầu tiên mà Sebastian làm sau lễ tang của Ivo Jenner là thu xếp một buổi họp mặt với đại diện sở cảnh sát về việc thắt chặt an ninh pháp lý mới đây của luật đánh bạc. Với sự mê hoặc đầy thuyết phục, Sebastian đã đưa ra lí lẽ rằng Jenner's là một câu lạc bộ mang tính xã hội, trái ngược lại với một sòng bạc đặc trưng. Hơn nữa, đây không phải là nơi cảnh sát cần phải khám xét bất ngờ, khi những thành viên của nó, như Sebastian đã nghiêm túc đề cập là “những người đàn ông chính trực nhất.” Bị lung lay bởi lập luận đầy nghề thuật của Sebastian, người đại diện sở đã hứa rằng họ sẽ không lung sục bất chợt vào Jenner's, chừng nào mà nó còn giữ được một vẻ ngoài đáng kính.

Khi biết được Sebastian đã thành công trong việc đối mặt với người trưởng sở cảnh sát, Cam Rohan đã nhận xét đầy ngưỡng mộ, “Đó đúng là một mảnh lối cực kỳ, thưa ngài. Tôi đang bắt đầu nghĩ là ngài hầu như có thể thuyết phục bất cứ ai làm bất cứ điều gì.”

Sebastian cười toe và nhìn sang Evie đang ngồi gần đó. “Ta nghĩ Phu nhân St. Vincent là bằng chứng cho khả năng đó,” anh nói.

Có vẻ như Sebastian và Cam đã quyết định thực hiện một liên minh thử nghiệm vì mục đích đặt lại câu lạc bộ vào vị trí của nó. Những buổi gặp gỡ tiếp xúc của họ không hoàn toàn thân thiện, nhưng cũng không hề có thái độ thù địch. Cam chắc chắn đã chú ý đến khả năng lãnh đạo rất thiết thực của Sebastian trong những ngày sau khi Ivo Jenner mất. Sebastian đã vứt bỏ vẻ biếng nhác của tầng lớp thượng lưu nơi anh, và đã bắt tay vào điều hành câu lạc bộ với ý chí quyết tâm và uy quyền.

Như đã đoán trước, Sebastian là kiêu đàn ông mà những người làm thuê trong câu lạc bộ khinh thường, lúc đầu họ xem anh chẳng là gì khác ngoài một trong những ‘tên ngổ khờ khạo’ hoặc mấy ‘con cừu sắp lên mâm’ hay lui tới câu lạc bộ. Họ xem anh như một gã quý tộc bê tha được nuông chiều chẳng có chút ý niệm thế nào là làm một người lao động. Họ, cũng như Evie, chắc đã nghĩ rằng Sebastian sẽ nhanh chóng chán chường những trách nhiệm mà việc điều hành câu lạc bộ mang lại. Dù vậy, không có ai dám lên tiếng chống đối anh khi anh rất sẵn sàng sa thải bất cứ ai không nghe theo mệnh lệnh của mình. Chẳng có lời tuyên bố lên cầm quyền nào có ảnh hưởng hơn cách mà anh đã ngay tức khắc đuổi việc Clive Egan.

Hơn nữa, ta không thể bỏ qua niềm đam mê thật sự của Sebastian dành cho câu lạc bộ. Anh có một sự quan tâm thích thú mãnh liệt đến mọi thứ từ phòng nấu ăn trong bếp đến những mức phí cụ thể của việc điều hành trò chơi xúc xắc. Nhận thấy bản thân còn phải học hỏi rất nhiều về cách thức vận hành của các ván bài, Sebastian muốn bảo đảm rằng anh hiểu hết những phép tính toán của trò chơi. Evie đã đánh bạo đi vào sòng bạc xúc xắc một buổi tối nọ và thấy Sebastian cùng Cam đang đứng tại khu bàn trung tâm, trong khi Cam giải thích cơ chế của tỷ lệ cược.

“...chỉ có ba mươi sáu dãy số khả dĩ của hai xúc xắc thôi, và đương nhiên mỗi viên xúc xắc có sáu mặt. Khi ngài tung hai xúc xắc cùng một lúc, bất cứ dãy số nào ngài có sau khi ném đều được gọi là một ‘khả năng tích lũy’ và tỷ lệ đạt được nó là ba mươi lăm trên một.” Cam ngừng lời, ném một cái

nhìn ước định vào Sebastian.

Sebastian gật đầu. “Tiếp tục đi.”

“Như bất cứ ai chơi trò xúc xắc đều biết, tổng hai mặt ngửa được gọi là một điểm. Hai mặt cùng số một cộng gộp thành một điểm hai. Hai mặt số sáu gộp chung là một điểm mười hai. Nhưng xác suất của việc ném được bất cứ con số cá biệt nào không cố định, bởi vì chỉ có một cách để ném được một điểm hai, nhưng có tới sáu cách để tung được một điểm bảy.”

“Bảy là một số nguyên tố,” Sebastian thì thầm, cau mày vì tập trung cao độ. “Và bởi vì số lớn nhất của tổ hợp sẽ có kết quả là một số nguyên tố, nên xác suất của việc ném được một điểm bảy chỉ với một lần tung là...”

“Mười sáu phần trăm,” Cam bổ sung, cầm hai hột xúc xắc lên. Những chiếc nhẫn vàng trên các ngón tay sạm nắng của anh bắt lấy ánh sáng khi anh ném xúc xắc đi lăn đến cuối bàn. Bật lại từ mép rìa, những hình khối nhỏ bằng sứ dừng lại trên lớp vải len tuyệt màu xanh. Cả hai mặt đều là số sáu. “Ném được một điểm mười hai, mặt khác, lại chỉ có xác suất của hai lần bảy phần trăm. Và tất nhiên, nếu ngài càng ném nhiều lần hơn, thì xác suất đó sẽ càng tăng lên...vậy nên cho đến lúc ngài đã ném xúc xắc một trăm sáu mươi sáu lần, thì xác suất ném được điểm mười hai lúc đó là chín mươi chín phần trăm. Lẽ dĩ nhiên, với những điểm khác thì xác suất sẽ khác đi. Tôi có thể diễn đạt lại cho ngài trên một tờ giấy—như vậy sẽ dễ hiểu hơn. Ngài sẽ có một lợi thế rất lớn một khi ngài học được cách tính tỷ lệ. Rất hiếm người chơi làm được việc này, và đó chính là sự khác biệt giữa những kẻ chơi bạc bịp và những người bị bịp. Trò xúc xắc thường phải chịu định kiến cho dù nó có được chơi trung thực đến thế nào đi nữa, bởi vì lợi thế thuộc về nhà cái trong hầu hết—“ Cam nghiêm cẩn ngừng lại khi Evie đi đến chỗ cái bàn. Một nụ cười bừng sáng trong đôi mắt thâm của anh. “Buổi tối tốt lành, thưa phu nhân.”

Sebastian cau mày khi thấy không khí thân thiết dễ chịu giữa hai người.

“Buổi tối tốt lành,” Evie thì thầm, đến đứng bên bàn ngay cạnh Sebastian.

Nàng mỉm cười nhìn lên anh. “Ngài có thông tuệ với những con số không, thưa ngài?”

“Ta đã luôn luôn nghĩ vậy,” Sebastian rầu rĩ trả lời, “cho đến lúc này. Rohan...những người khác chịu trách nhiệm ở bàn xúc xắc có thành thạo với tính toán xác suất không?”

“Đủ thành thạo, thưa ngài. Họ được huấn luyện rất kỹ. Họ đều biết làm thế nào để dẫn dụ một người chơi đánh cá với mức cược có lợi cho nhà cái, và làm thế nào để xác định một người chơi giỏi với một người chơi tồi...”

“Được huấn luyện bởi ai?” Evie hỏi.

Nụ cười toét miệng của Cam chớp sáng đến sừng sốt trên gương mặt màu bánh mật của anh. “Bởi tôi, tất nhiên rồi. Không có ai hiểu bài bạc rõ như tôi cả.”

Mỉm cười, Evie nhìn lên chồng nàng. “Tất cả những gì anh ấy thiếu là sự tự tin mà thôi,” nàng nhận xét một cách khô khan.

Tuy vậy, Sebastian lại không phản ứng với câu nói đùa đó. Thay vì thế, anh đột ngột nói với Cam, “Ta muốn một danh sách theo thứ tự giảm dần của tất cả những khoản cho vay còn tồn đọng và ngày đến hạn của chúng. Quyển sổ kế toán ở trên kệ cao nhất trong phòng làm việc ấy. Tại sao cậu không bắt tay vào việc đó ngay bây giờ đi?”

“Vâng, thưa ngài.” Khẽ cúi mình chào Evie, Cam rời đi với vẻ duyên dáng ung dung thường lệ.

Đứng lại với chồng nàng trong căn phòng chơi bạc xúc xắc trong cảnh tranh tối tranh sáng, Evie cảm giác một sự căng thẳng đang châm chích trong bụng nàng. Trong những ngày qua họ tiếp xúc với nhau thường xuyên nhưng không hề theo kiểu riêng tư cá nhân nào, và hiếm khi họ thấy mình ở một mình với nhau. Nàng nghiêng người trên cái bàn và vơ lấy những viên xúc xắc nằm lộn xộn trên đó, đặt chúng lại trong cái hộp bằng da nhỏ. Khi

nàng đứng thẳng lại, nàng nhận thấy bàn tay Sebastian dịu dàng lướt qua lưng nàng, và tóc sau gáy nàng dựng hết cả lên đáp ứng. “Đã muộn rồi,” anh nói, giọng anh nhẹ nhàng hơn rất nhiều so với lúc anh nói chuyện với Cam. “Em nên lên giường rồi chứ--hẳn là em đã mệt mỏi sau tất cả những việc em đã làm hôm nay.”

“Em có làm gì nhiều đâu ạ.” Nàng nhún vai bứt rứt, và bàn tay anh một lần nữa chậm chậm vuốt dọc theo cột sống nàng.

“Ồ có, em đã làm nhiều. Em đang nghiêm khắc với bản thân hơi quá, cung à. Em cần phải nghỉ ngơi.”

Nàng lắc đầu, khó mà suy nghĩ mạch lạc khi anh chạm vào nàng. “Em rất mừng vì có cơ hội làm việc một chút,” nàng gắng nói. “Nó giữ cho em không nghĩ mãi về...về...”

“Phải, anh biết. Đó là lí do mà anh cho phép điều đó.” Những ngón tay thon dài của anh cong lại khum lấy gáy nàng. Hơi thở nàng gấp gấp hơn khi hơi ấm từ tay anh thấm vào da nàng.

“Em cần phải vào giường đi,” anh nói, hơi thở của anh không hoàn toàn đều đặn khi anh kéo nàng lại gần. Anh lướt mắt chậm rãi từ khuôn mặt nàng xuống đường cong mềm mại của ngực nàng, và trở lên lại, rồi một tiếng cười không có chút hài hước nào bật ra khỏi môi anh. “Và anh cũng cần phải vào đó với em, chết tiệt. Nhưng bởi vì anh không thể...đến đây nào.”

“Tại sao?” nàng hỏi, ngay cả khi anh giam cầm nàng vào bên mép bàn và để cho hai chân anh len vào những nếp váy.

“Anh muốn hành hạ em một chút.”

Evie nhìn anh sững sốt với đôi mắt mở to, trái tim nàng đập thành thạch khời lên ngọn lửa và đẩy luồng hơi nóng đi khắp các động mạch nàng. “Khi anh —” Nàng phải hắng giọng và thử nói lần nữa. “Khi anh dùng từ ‘hành hạ’,

em chắc là anh có ý ẩn dụ.”

Anh lắc đầu, mắt anh như nung nấu bốc khói. “Theo nghĩa đen, anh e là thế.”

“Gì cơ ạ?”

“Tình yêu của anh,” anh nói dịu dàng, “Anh mong là em đã không hy vọng ba tháng chịu đựng tiếp theo là từ một phía thôi chứ? Đặt tay em lên anh đi.”

“Ồ đ-đâu?”

“Bất cứ đâu.” Anh chờ cho đến khi nàng đã ngập ngừng đặt hai tay nàng lên vai anh, trên lớp vải len mịn dệt trên áo khoác ngoài. Cầm giữ ánh mắt nàng, anh nói, “Thieu đốt đến chừng nào ngọn lửa trong anh bùng cháy, Evie, anh sẽ nhen nó lên trong em.”

“Sebastian...” Nàng hơi né người một chút, và anh ấn nàng chặt hơn vào cái bàn.

“Anh có quyền được hôn em,” anh nhắc nàng, “Bất cứ khi nào, lâu đến chừng nào anh muốn. Đó là thỏa thuận của chúng ta.”

Nàng liếc nhìn khích động quanh căn phòng, và anh dễ dàng đọc được những suy nghĩ của nàng.

“Anh chẳng quan tâm cái đêch gì nếu có ai đó thấy chúng ta. Em là vợ của anh.” Một nụ cười quẩn quýt trên môi anh. “Nửa kia tốt đẹp của anh.” Nghiêng người phía trên nàng, anh dụi mặt vào những lọn tóc buông xòa trên trán nàng. Hơi thở anh nóng và mềm mại bên da nàng. “Phần thưởng của anh...niềm khoái lạc và đau đớn...khao khát vô hạn của anh. Anh chưa bao giờ biết được ai như em, Evie.” Đôi môi anh nhẹ nhàng chạm lên sống mũi nàng và trượt xuống đến chóp mũi. “Em dám yêu cầu anh những việc mà không có người phụ nữ nào dám nghĩ đến. Vào lúc này thì anh sẽ trả cái

giá của em, em yêu. Nhưng sau đó em sẽ trả cái giá của anh...lần nữa và lần nữa...” Anh cướp lấy đôi môi run rẩy của nàng, hai bàn tay anh khum lấy phía sau đầu nàng.

Anh là một người đàn ông thích hôn, gần nhiều như anh thích hành động ân ái vậy. Nụ hôn khởi đầu với một cái mơn trớn nhẹ của hai đôi môi khép kín...rồi áp lực tăng dần lên cho đến khi anh có được lối vào mềm mại để tiến sâu vào trong nàng...và rồi nàng cảm thấy sự xâm chiếm tinh tế của lưỡi anh. Đầu nàng ngã ra sau hoàn toàn phó mặc trong vòng ôm của anh, trái tim đột ngột nện thành thạch của nàng đẩy máu đi khắp các động mạch, khiến nàng cảm thấy yếu ớt và nóng. Anh chiếm lấy nàng mãnh liệt hơn, hôn nàng ở mọi góc độ, tìm kiếm sâu bên trong nàng.

Một bàn tay anh chậm chậm trượt ra phía trước người nàng, nhẹ nhàng vuốt qua ngực nàng, ngón tay anh tìm kiếm trong vô vọng đỉnh ngực nàng qua lớp áo cóc-xê dày cứng. Khát khao cảm giác làn da trần của nàng, anh di chuyển những ngón tay mình ngược lên cổ họng nàng, vuốt ve nơi mạch đập gấp gáp. Miệng anh rời khỏi nàng và khám phá dọc theo cổ nàng cho đến khi anh tìm thấy điểm nhạy cảm đang rung động. Evie cố gắng giữ vững đôi chân, tay nàng ghì chặt vai anh để đỡ lấy sự thăng bằng đang nghiêng ngả. Với một tiếng thì thầm nhỏ, Sebastian mang nàng đến sát hơn vào cơ thể anh và tìm kiếm môi nàng lần nữa. Nàng không còn đủ khả năng kìm lại những âm thanh khản khoản bật lên, miệng nàng hôn anh điên cuồng, tìm kiếm thêm dư vị của anh, thêm hơi ấm lạ là rất nam tính của miệng anh, thêm—

Một âm thanh bồi rối của ai đó đang hắng giọng khiến cho Evie rút khỏi nụ hôn với một tiếng thở hổn hển. Nhận ra có ai đó đã bước vào phòng, Sebastian dựa đầu nàng vào ngực anh, ngón tay anh mơn trớn lên đường cong nơi gò má đang đỏ hồng của nàng. Anh nói với người vừa bước vào một cách điềm tĩnh, trong khi trái tim anh đập mạnh mẽ nơi Evie áp má nàng lên.

“Có chuyện gì thế, Gully?”

Jim Gully, một trong những nhân viên phục vụ trong sòng bạc, trả lời hụt

hơi. “Xin lỗi, thưa ngài. Có rắc rối dưới lầu. Những người thợ nề đã kiếm được một bình rượu ruin xanh từ đâu đó, và cả ba bọn họ đều say xỉn kêu gào dưới kia. Họ đã khơi mào một trận cãi vã trong phòng uống cà phê. Hai trong số họ đã xông vào ẩu đả rồi, còn người thứ ba thì đang đập những đĩa tách trong tủ đựng bát đĩa.”

Sebastian nhăn nhó. “Nói Rohan xử lý.”

“Mr. Rohan bảo anh ta đang bận.”

“Có một vụ lộn xộn do những gã say rượu gây ra dưới lầu và cậu ta quá bận để can thiệp sao?” Sebastian hỏi ngờ vực.

“Vâng, thưa ngài.”

“Vậy thì anh hãy lo chuyện đó.”

“Không thể, thưa ngài.” Anh ta giơ lên một ngón tay đang quấn băng. “Vỡ khớp ngón tay trong một trận đánh trong sân vào tối qua.”

“Hayes đâu?”

“Không biết, thưa ngài.”

“Có phải anh đang nói với ta,” Sebastian hỏi với giọng điệu nhẹ nhàng nguy hiểm, “rằng trong ba mươi người làm thuê ở đây, không một ai trong số họ rảnh tay để giữ ba tên say bét nhè không phá tan phòng uống cà phê, trong khi họ lẽ ra phải đang sửa chữa chuyện đó?”

“Vâng, thưa ngài.”

Trong khoảng lặng thịnh nộ sau câu trả lời của Gully, những tiếng động của đồ sứ vỡ nát và đồ đạc va vào tường gây ra một sự rung chuyển khiến cho những cái đèn chùm trên trần hơi lúc lắc. Tiếng gào thét khó nghe ra được

kèm theo tiếng huyền não âm ã khi trận đánh trở nên kịch liệt hơn. “Chết tiệt,” Sebastian nói qua hàm răng nghiền chặt. “Bọn họ đang làm cái quái quỷ gì với câu lạc bộ thể này?”

Evie lắc đầu bối rối, nhìn từ khuôn mặt tức giận của chồng nàng đến khuôn mặt trống rỗng một cách thận trọng của Gully. “Em không hiểu—“

“Hãy gọi nó là một nghi thức thông qua,” Sebastian ngắt lời, và rời khỏi nàng với những bước sải dài nhanh chóng chuyển thành nhịp chạy.

Nâng váy lên, Evie đi vội theo sau anh. Nghi thức thông qua? Anh có ý gì nhỉ? Và tại sao Cam lại không sẵn sàng làm điều gì đó về cuộc ẩu đả này? Không thể theo kịp được với tốc độ hấp tấp của Sebastian, nàng rút lại đằng sau, cẩn thận để không vấp lên váy khi đi xuống cầu thang. Tiếng huyền não trở nên to hơn khi nàng đến gần một đám đông nhỏ tụ họp lại quanh phòng uống cà phê, những tiếng la ó và tiếng quát tháo bức bối trong không khí. Nàng thấy Sebastian cởi bỏ áo khoác ngoài và đẩy nó cho ai đó, và rồi anh lách vai qua đám đông để tiến tới chỗ hỗn chiến. Trong khoảng trống vừa được dọn ra, ba cơ thể đang say sưa tung những nắm đấm và vụng về cố gắng xô đẩy nhau trong khi những người xem bên ngoài rú lên phấn khích.

Sebastian tấn công chiến lược vào người đàn ông có vẻ là người đứng không vững nhất, quay phắt anh ta lại, móc và đánh mạnh một vài cú rất khéo léo cho đến khi gã đang mụ mẫm đi lảo đảo về phía trước và sụm xuống sàn nhà trải thảm. Cặp đôi còn lại quay sang nối đuôi nhau phóng tới Sebastian, một người cố gắng cầm giữ hai cánh tay anh trong khi người kia nhảy xổ tới với hai nắm đấm kình xù.

Evie hét lên cảnh báo, không hiểu bằng cách nào tới được tai Sebastian qua đám đông ồn ào như sấm dậy. Bị phân tâm, anh nhìn về phía nàng, và ngay lập tức bị siết chặt thô bạo. Cổ anh bị kẹp trong cánh tay như gọng kìm của đối thủ trong lúc đầu anh bị tấn công bởi những cú đánh dữ dội. “Không,” Evie thở gấp, và dọm bước tới trước, chỉ để bị kéo lại bởi một cánh tay rắn như thép quanh eo.

“Chờ đã,” một giọng nói quen thuộc vang lên trong tai nàng. “Hãy cho ngài ấy một cơ hội.”

“Anh Cam!” Nàng điên cuồng vặn người xoay lại, cái nhìn kinh hãi của nàng tìm thấy ánh mắt ngoại lai nhưng thân thuộc của anh với đôi gò má cao và đôi mắt vàng sậm. “Họ sẽ làm đau anh ấy,” nàng nói, níu chặt hai ve áo khoác của anh. “Đến giúp anh ấy đi—Cam, anh phải—”

“Ngài ấy đã vùng ra được rồi,” Cam đánh giá một cách ôn tồn, xoay người nàng lại với hai bàn tay vững chãi. “Nhìn đi—ngài ấy đâu không tệ đâu.”

Một đối thủ của Sebastian tung một cú đâm bằng cánh tay to lớn của anh ta. Sebastian cúi người né tránh và quay lại với một cú đâm thọc mau lẹ. “Cam, tại cái q-quy gì mà anh lại không làm gì để giúp anh ấy?”

“Anh không thể.”

“Có, anh có thể! Anh đã quen với việc đánh nhau rồi, nhiều hơn anh ấy—”

“Ngài ấy phải làm thế,” Cam nói, giọng anh trầm tĩnh và rần rời. “Ngài ấy sẽ không có được uy quyền bằng bất cứ cách nào khác. Những người đàn ông làm việc ở đây có một quan niệm rằng người dẫn dắt cần phải chứng tỏ trong cả hành động cũng như lời nói. St. Vincent không thể yêu cầu họ làm bất cứ điều gì mà chính ngài ấy cũng không tự nguyện thực hiện. Và ngài ấy biết điều đó. Nếu không thì ngài ấy đã không làm thế vào lúc này đây.”

Evie che mắt lại khi một đấu thủ nỗ lực thít lấy chông nàng từ phía sau để người kia làm anh bận rộn bằng một trận đòn. “Họ sẽ trung thành với anh ấy chỉ khi anh ấy t-tình nguyện dùng nắm đấm của mình để phô diễn sức mạnh trong một trận đấu thô bạo vô nghĩa hay sao?”

“Về cơ bản là thế. Họ muốn thấy bản chất ngài ấy như thế nào.” Cam kéo cổ tay nàng mà không có tác dụng gì. “Nhìn đi,” anh giục, một tiếng cười đột ngột rung lên trong giọng anh. “Ngài ấy sẽ ôn thôi.”

Nàng không thể nhìn. Nàng quay người sang một bên, giật mình và rúm người với mỗi tiếng nắm đấm va vào da thịt, với mỗi tiếng gầm gừ vì đau. “Chuyện này th-thật không thể chấp nhận được,” nàng rên lên. “Cam, xin anh—“

“Không có ai buộc ngài ấy đuổi việc Egan và điều hành câu lạc bộ cả,” anh bình thản chỉ ra. “Đây là một phần của công việc đó, em thân mến.”

Nàng hiểu điều đó. Nàng biết rất rõ cha nàng đã từng dẹp tan những trận ẩu đả, hay tham gia vào đó, trong suốt cả cuộc đời ông. Nhưng Sebastian không sinh ra cho chuyện này—anh không có tính vũ phu cần thiết, hay sự ưa thích bạo lực đã là cung cách của Ivo Jenner.

Khi một người khác bị hạ gục, và Sebastian thận trọng đi vòng quanh đối thủ cuối cùng của anh, rõ ràng rằng dù nó có phải là bản chất của anh hay không thì anh cũng sẵn sàng làm bất cứ điều gì cần thiết để chứng tỏ khí phách của mình. Kẻ say xin lao tới chỗ anh, và Sebastian đánh gục hắn với một cú phối hợp mau lẹ, hai cú móc trái và một cú móc phải. Sụp xuống sàn nhà, hắn ta lảng xuống với một tiếng rên rỉ. Đám đông nhân viên trong câu lạc bộ thừa nhận chiến thắng của Sebastian với những tiếng hô hào cổ vũ và một tràng pháo tay âm ỉ. Nhận lấy sự hoan nghênh đó với một cái gật đầu dứt khoát, Sebastian nhìn thấy Evie đang đứng trong cánh tay bảo vệ của Cam, và khuôn mặt anh tối sầm lại.

Những đấu thủ bị đánh bại được giúp đưa ra ngoài bởi những người xem nhiệt tình. Chổi và xô được đem đến để dọn dẹp những mảnh vỡ, trong khi một vài người giúp việc ném những cái nhìn thân thiện hơn về phía Sebastian. Dùng tay áo để chùi máu ở khóe miệng, Sebastin cúi người để dựng lên một cái ghế bị đổ, và đặt nó lại vào vị trí thường nhật của nó ở trong góc.

Cam rời khỏi Evie và đi tới chỗ Sebastian khi căn phòng đã trống. “Ngài chiến đấu như một quý ông, thưa ngài,” anh bình luận.

Sebastian nhìn anh chằm biếm. “Tại sao câu đó nghe lại chẳng giống một lời khen?”

Đút hai tay vào túi quần, Cam nói hòa nhã, “Ngài làm khá tốt với một bộ đôi say xin—“

“Có ba người lúc ban đầu,” Sebastian càu nhàu.

“Vậy thì bộ ba say xin vậy. Nhưng lần tới có thể ngài không được may mắn như vậy đâu.”

“Lần tới? Nếu cậu nghĩ ta sẽ có thói quen làm chuyện này—“

“Jenner đã làm,” Cam phản bác lại nhẹ nhàng. “Egan cũng đã làm thế. Gần như mỗi đêm đều có những chuyện nhất-định-phải-can thiệp như thế trong sân, trong khu chuồng ngựa, hay trong phòng chơi bài, sau khi những vị khách đã có hàng giờ bị kích thích bởi đánh bạc, rượu và phụ nữ. Chúng tôi đều phải thay phiên nhau xử lý chuyện đó. Và trừ khi ngài muốn bị đánh cho tơi tả mỗi tuần một lần, ngài sẽ cần phải học một vài mảnh khóa để chấm dứt trận đấu một cách nhanh chóng. Nó sẽ ít gây thiệt hại cho ngài và những khách quen hơn, và giữ cho cảnh sát không ào tới đây.”

“Nếu cậu đang đề cập đến kiểu thủ đoạn được sử dụng trong những trận đánh theo phong cách khu ổ chuột, và những cuộc cãi vã về những con ngựa đuôi cộc ở sân sau—“

“Ngài sẽ không vượt qua được nửa giờ đồng hồ vận động nhẹ tại câu lạc bộ đấu quyền anh này đâu,” Cam nói chua chát.

Sebastian mở miệng để tranh cãi. Nhưng khi anh thấy Evie đi đến gần, có điều gì đó thay đổi trên khuôn mặt anh, như để đáp lại sự lo lắng mà nàng không thể che giấu. Có điều gì đó trong vẻ quan tâm dịu dàng của nàng làm suy yếu bản tính chống đối trong anh, và làm anh dịu đi. Nhìn từ người này sang người kia, Cam quan sát mỗi tương tác nhạy cảm đó với một sự thích thú sắc sảo.

“Anh có bị thương không?” Evie hỏi, nhìn khắp người anh thật kĩ. Nàng nhẹ nhõm cả người khi Sebastian chỉ có vẻ xộc xệch và bị chọc tức, nhưng không hề có thương tích đáng kể nào.

Anh lắc đầu, giữ yên khi nàng đưa tay lên đẩy vài lọn tóc màu hổ phách ướt gần như đang treo lơ lửng trước mắt anh. “Anh ổn,” anh làm bầm. “So với trận đòn toi tả anh nhận được từ Westcliff thì chuyện này chẳng là gì.”

Cam nghiêm túc ngắt lời. “Sẽ còn nhiều trận đòn toi tả hơn đang chờ, thưa ngài, nếu ngài không lưu ý một vài lời khuyên về cách xung trận.” Không chờ cho sự chấp thuận của Sebastian, anh đi đến khung cửa và gọi, “Dawson! Quay lại đây một phút thôi. Không, không phải vì công việc. Chúng tôi cần cậu đến đánh vài hiệp với St. Vincent.” Anh nhìn lại Sebastian và nhận xét với một vẻ vô tội. “Thế đấy, chuyện đó kích thích cậu ta. Cậu ta đang nhanh chóng đi đến đây.”

Kiểm lại nụ cười, Evie rút lui đến một góc. Nàng hiểu ý định của Cam là để giúp chồng nàng. Nếu Sebastian cứ một mực chiến đấu dựa trên quy cách của các quý ông, thì anh sẽ không là đối thủ cho những cuộc tấn công tàn bạo mà có thể anh sẽ gặp phải.

Dawson, một người làm trẻ lực lưỡng, đi vào phòng.

“Dawson là người đánh nhau giỏi nhất mà chúng ta có,” Cam bình luận. “Cậu ta sẽ chỉ cho ngài một vài kỹ năng cơ bản để hạ một người đàn ông nhanh chóng. Dawson, chỉ cho Ngài St. Vincent xem một cú quật đập mông đi. Dù vậy thì cũng nhẹ nhàng thôi đấy—làm gãy lưng ngài ấy là không được đâu.”

Dawson trông còn hơn cả hài lòng vì được thực tập kỹ năng của bản thân lên Sebastian. Anh ta lao đến chỗ Sebastian trong một vài bước sải nặng nề, móc một cánh tay lực lưỡng quanh cổ anh, chộp lấy cánh tay anh đang thả lỏng, và xô nghiêng anh qua vai anh ta, khiến cho Sebastian lộn nhào ngay lập tức. Anh nằm ngửa trên mặt đất với một tiếng càu nhàu đau đớn.

Dawson đang chuẩn bị nhảy lên bụng anh thì Cam vội can thiệp, bước nhanh tới trước để chụp lấy vai cậu trai trẻ hăng hái. “Tốt, Dawson. Rất tốt. Giờ thì thế là đủ rồi. Lùi lại, nếu cậu vui lòng.”

Evie quan sát những sự việc đó với một nắm tay ép chặt lên miệng.

Cam đưa một tay ra để giúp Sebastian đứng dậy. Từ chồi lời mời đó, Sebastian lăn người và đứng lên, nhìn anh chàng Gypsy với một cái cau mày kinh khủng đến mức có thể khiến cho hầu hết đàn ông phải ngừng lại trước khi tiếp tục. Dù vậy, Cam vẫn nói trong một giọng giảng giải. “Đó là một hành động đơn giản, thật vậy. Khi hai người tiếp giáp với nhau thì khóa cánh tay ngài quanh cổ người kia, nắm lấy cánh tay anh ta, và kéo cơ thể anh ta như thế này, và rồi anh ta sẽ lộn nhào theo quán tính. Còn phụ thuộc vào ngài giộng anh ta xuống nền nhà mạnh hay nhẹ, anh ta sẽ không thể di chuyển trong nhiều giây. Đây, hãy thử với tôi này.”

Việc Sebastian kiềm chế trong khi thực tập thủ tục đó lên Cam là một việc đáng để khen ngợi. Anh học hỏi rất nhanh, vật Cam xuống nền nhà với một hành động pha trộn giữa hiệu quả nhanh gọn và sự bất đắc dĩ. “Ta không thể đánh nhau theo kiểu này được,” anh làu bàu.

Cam làm ngơ câu nói đó. “Giờ, nếu ngài bị chộp lấy từ đằng sau, ngài thường có thể vùng thoát bằng một cú đập đầu ra sau. Bắt đầu bằng cách cúi đầu ngài xuống, cầm đụng tới ngực. Nghiến răng lại, giữ miệng đóng, và giật đầu ra sau, thật nhanh và thật mạnh, vào mặt anh ta. Không cần phải nhắm vào đâu đó. Và đối với cú đập đầu về phía trước...ngài đã làm thế trước đây rồi chứ? Chưa à? Vậy thì, mánh là ở chỗ phải giữ cho mắt gắn vào đối thủ khi ngài làm thế. Nhắm vào những chỗ mềm trên mặt anh ta—đừng bao giờ nhắm vào trán hay vào sọ. Sử dụng trọng lượng cơ thể ngài, và cố gắng tiếp xúc bằng nơi phía trên lông mày ngài khoảng một inch.”

Sebastian chấp nhận bài giảng đó với sự miễn cưỡng khó chịu, trong khi hai người đàn ông trẻ tuổi miêu tả những cú đánh vào họng, nghiến lên chân, và những kỹ thuật khác để tấn công lên những chỗ yếu trên cơ thể người. Anh chỉ tham gia khi bị gọi, thể hiện một kỹ năng tự nhiên dường như khiến Cam hài lòng. Nhưng dù vậy, khi Cam bắt đầu với những phương pháp đa

dạng để tung một cú đá vào háng, có vẻ như Sebastian đã chịu đựng đủ.

“Thế thôi,” anh gầm gừ. “Không hơn nữa, Rohan.”

“Nhưng vẫn còn một vài điều—“

“Ta không quan tâm cái đêch gì hết.”

Cam trao đổi một cái nhìn với Evie, nàng nhún vai và lắc nhẹ đầu, không ai trong số họ hiểu được nguyên nhân sự bức bối của anh. Sau một lúc, Cam cho Dawson đi với một vài lời khen, và xua cậu ta ra khỏi phòng.

Cam quay sang Sebastian, người đang mặc áo khoác vào với sự kiềm chế bạo lực vừa đủ, anh hỏi điềm tĩnh, “Vấn đề là gì, thưa ngài?”

Sebastian làm một âm thanh tỏ ý khinh miệt. “Ta chưa bao giờ giả vờ là một hình mẫu của đức hạnh. Và ta đã từng làm những việc trong quá khứ mà đến quý dữ cũng phải chùn bước. Nhưng cũng có một vài điều mà ngay cả ta cũng không hạ mình thực hiện. Những người đàn ông ở địa vị ta không nghiền chân, thúc gối vào háng, hay húc đầu trong khi họ chiến đấu. Và họ cũng không bận rộn với những trò đấm vào cổ họng, ngáng chân, hay, Chúa cứu giúp, giựt tóc.”

Evie nghĩ rằng đôi mắt Cam không thể trông lạnh lẽo được, nhưng đột nhiên chúng trở nên dữ dằn như hai khối hổ phách băng giá.

“Địa vị chính xác của ngài là gì, nếu ngài không phiền tôi hỏi?” Cam hỏi bằng một giọng gai góc. “Có phải ngài là một nhà quý tộc không? Ngài chẳng sống như thế. Ngài ngủ trong một sòng bạc, trong một căn phòng vừa mới đây được sắp xếp cho một cặp gái điếm. Có phải ngài là một người đàn ông quá nhàn rỗi không? Ngài chỉ vừa mới kết thúc buổi tối nay dẹp tan một trận ẩu đả giữa hai kẻ say xỉn ngu ngốc. Chẳng phải là đã hơi muộn để câu nệ chi li bây giờ sao?”

“Cậu đổ lỗi cho ta vì đặt ra những chuẩn mực?” Sebastian lạnh lùng phản

bác lại

“Không hề. Tôi đổ lỗi cho ngài vì có tới hai kiểu chuẩn mực. Người Rom có một câu nói thế này ‘với một cái mông, anh không thể ngồi trên hai con ngựa.’ Nếu ngài muốn tồn tại được ở đây thì ngài sẽ phải thay đổi. Ngài không thể ra vẻ là một người quý tộc ăn không ngồi rồi ở trên cao mà nhìn xuống loại công việc này. Khi thật...ngài đang cố xoay sở một công việc mà ngay cả tôi cũng không thể thu xếp được. Ngài sẽ phải đương đầu với những kẻ đánh bạc, say xỉn, trộm cắp, lừa đảo, những quý ông phạm pháp, luật sư, cảnh sát, và hơn ba mươi nhân viên đều tin rằng ngài sẽ gói ghém hành lý và ra đi trong vòng tháng này. Giờ sau khi Jenner đã chết, ngài đã đứng vào vị trí của ông ấy, một trong những danh tiếng nổi trội nhất ở Luân Đôn. Mọi người sẽ muốn có sự chiếu cố của ngài, hoặc cố gắng lợi dụng ngài, hay chứng tỏ bọn họ hơn hẳn ngài. Và sẽ không có ai nói với ngài sự thật hoàn chỉnh. Về bất cứ việc gì. Ngài phải rèn luyện bản năng sắc bén. Ngài phải khiến cho mọi người sợ ngáng đường ngài. Nếu không, tỷ lệ thành công của ngài sẽ thấp như là...” Giọng anh tan đi. Rõ ràng là Cam sẽ muốn nói nhiều hơn nữa, nhưng chỉ một cái nhìn vào khuôn mặt Sebastian thì đã rõ có nói thêm cũng vô ích mà thôi. Dồn tay anh thô bạo vào những nếp tóc đen như mun lộn xộn của mình, Cam sải bước ra khỏi phòng.

Một phút dài trôi qua trước khi Evie đánh bạo đến chỗ chồng nàng. Anh đang nhìn chăm chăm vào một bức tường trơ trọi trong mối suy tư nghiền ngẫm. Nàng nhận thấy dù hầu hết mọi người có xu hướng trông già đi khi họ mệt mỏi và căng thẳng, Sebastian lại trông trẻ hơn. Nhìn lên anh, nàng thì thầm, “Tại sao anh lại làm thế? Đó không chỉ là vì tiền. Anh đang hy vọng sẽ tìm thấy điều gì ở nơi này?”

Câu hỏi nhen lên một ánh sáng thích thú mĩa mai không trông đợi trong mắt anh. “Khi anh tìm ra...Anh sẽ cho em biết.”

* * *

Chương 15

Chiều hôm sau Sebastian đến phòng làm việc để tìm Evie, nàng đang tập trung tính toán và ghi chép những số liệu vào cuốn sổ kế toán. “Em có khách đến thăm,” Sebastian nói mà không mào đầu. Anh gặp ánh mắt nàng qua chồng giấy tờ. “Phu nhân Hunt đấy.”

Evie ngạc nhiên nhìn anh, trái tim nàng bay bổng. Nàng đã đắn vật rất nhiều vì do dự có nên viết thư cho Annabelle hay không. Nàng rất muốn gặp bạn mình, và vẫn còn đó câu hỏi khó xác định về việc nàng sẽ được chào đón như thế nào. Chậm chậm, nàng đứng lên khỏi ghế. “Anh có chắc đây không phải một trò lừa gạt nào khác chứ?”

“Anh chắc,” Sebastian nói mỉa mai. “Tai anh vẫn còn ong ong vì những lời buộc tội công kích dữ dằn đây này. Phu nhân Hunt và Cô Bowman đều không chịu chấp nhận rằng em đã không bị bắt cóc, không bị cưỡng hiếp, và không hề bị ép cưới bằng dao.”

“Cô Bowman?” Evie ngờ ngẩn lặ lại, ngay sau đó nàng liền nhận ra rằng đó không thể là Lillian. Cô ấy không còn là Cô Bowman nữa, và vẫn còn đang đi du lịch trăng mật với Ngài Westcliff. “Daisy cũng ở đây sao ạ?”

“Và sừng sộ như một con ong bắp cày,” anh xác nhận. “Có lẽ em nên đoán chắc với họ là em đã hành động hoàn toàn tự nguyện, vì anh tin là họ đang định gọi người cảnh sát gần đây nhất đến bắt nốt anh.”

Mạch đập của Evie rộn lên vì phấn khích, và những ngón tay nàng nắm chặt quanh cánh tay anh. “Em không thể tin được họ lại dám đến đây. Em chắc là ngài Hunt không biết Annabelle đang làm gì.”

“Ở điểm đó thì chúng ta đồng ý với nhau,” Sebastian nói. “Hunt sẽ không

cho phép vợ mình đến gần anh trong vòng bán kính mười dặm. Và nhà Bowman sẽ không bao giờ ủng hộ việc con gái út của họ đặt chân vào một sòng bạc. Nhưng theo như những gì anh biết về các bạn em thì chắc chắn họ đã dựng lên một trò bịp công phu nào đó để làm vỏ bọc che chắn cho họ.”

“Họ đang ở đâu? Đừng nói với em là anh đã để họ đứng ở bên ngoài cửa sau đấy?”

“Họ đã được đưa vào phòng đọc sách.”

Evie quá phấn khích để gặp các bạn nàng đến mức nàng phải kiềm chế bản thân để không chạy đi vào lúc rời khỏi phòng làm việc. Đi vội tới phòng đọc sách, với Sebastian theo sau, nàng lao qua ngưỡng cửa và ngấp ngừng dừng lại.

Kia là Annabelle, mái tóc màu mật ong gọn sóng với những lọn quăn nhỏ rục rỡ, nước da cô tươi mát như cô gái bán bơ sữa được lý tưởng hóa trong những bức tranh trên vỏ thiếc của những hũ kẹo. Khi lần đầu gặp mặt, vẻ đẹp rạng ngời như bông hoa hồng nước Anh của Annabelle áp đảo Evie đến mức nàng đã sợ không dám nói chuyện với cô. Nàng chắc chắn sẽ nhận được thái độ lạnh nhạt xa cách từ một con người xinh đẹp đến thế. Thế nhưng rốt cuộc nàng khám phá ra rằng Annabelle có tấm lòng ấm áp và khoan dung, với một tính hài hước tự trào phúng.

Daisy Bowman, em gái của Lillian, có một nhân cách cởi mở ngược lại với thân hình nhỏ nhắn mảnh mai của cô. Cô sống lý tưởng và sở hữu một sở thích chắc chắn là kì dị: ngẫu nhiên những cuốn tiểu thuyết lãng mạn đầy rẫy những gã lêu lổng và những tên vô lại. Dù vậy, bên cạnh vẻ bề ngoài nghịch ngợm như yêu tinh của Daisy hàm chứa một sự thông minh sắc sảo mà hầu hết mọi người có khuynh hướng bỏ qua. Cô có nước da sáng và mái tóc đen, với đôi mắt màu bánh gừng dát mỏng...một đôi mắt láu lỉnh với hàng lông mi dài.

Vừa trông thấy Evie, hai bạn của nàng lao vội tới trước với những tiếng hét chẳng hề quý phái, và Evie bật ra một tiếng cười ré lên khi họ va vào nhau

trong vòng ôm chặt cứng và những nụ hôn hồ hởi. Trong khoảnh khắc chia sẻ sôi nổi của họ, cả ba người phụ nữ không ngừng nói chuyện líu ríu và thốt lên những lời cảm thán, cho đến khi có một người bước vào trong phòng.

Đó là Cam, đôi mắt anh mở to, hơi thở nhanh, như thể anh đã học tốc chạy đến. Ánh mắt cảnh giác của anh lướt khắp căn phòng để xem xét tình thế. Dần dần, cả cơ thể mảnh khảnh của anh thả lỏng. “Khỉ thật,” anh lầm bầm. “Tôi đã nghĩ là có chuyện không ổn.”

“Tất cả mọi thứ đều ổn cả, anh Cam.” Evie nói với một nụ cười, trong khi Annabelle vẫn giữ một cánh tay quanh vai nàng. “Các bạn em ở đây, chỉ thế thôi.”

Nhìn sang Sebastian, Cam nhận xét cẩu kính, “Tôi đã từng chứng kiến những con lợn thiên sắp bị làm thịt còn ít ồn ào hơn thế này.”

Hàm Sebastian rắn lại rất đáng ngờ, như thể anh đang đấu tranh để kiềm lại một nụ cười toe toét. “Phu nhân Hunt, Cô Bowman, đây là cậu Rohan. Hai vị nên thứ lỗi cho sự thiếu tế nhị của cậu ta, vì cậu ta...”

“Là một tên lưu manh?” Daisy đề xuất một cách ngây thơ.

Lần này thì Sebastian không thể ngăn được nụ cười. “Ta sắp nói là ‘không quen với sự hiện diện của các quý cô trong câu lạc bộ.’”

“Có thật họ là các quý cô?” Cam hỏi, quét một ánh mắt ngờ vực vào những vị khách, sự chú ý của anh nấn ná một chút trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Daisy.

Cố tình ngó lơ Cam, Daisy nói với Annabelle. “Em đã luôn nghe người ta nói những người Gypsy được biết đến vì sự mê hoặc của họ. Vậy mà có vẻ đây chỉ là một chuyện hoang đường vô căn cứ.”

Đôi mắt nâu vàng của Cam nheo lại thành hai khe nhỏ dữ tợn. “Chúng tôi

còn được biết đến với tập tục bắt cóc những thiếu nữ *gadji*.”

Trước khi cuộc trao đổi có thể tiếp tục, Evie nhanh chóng chen ngang. “Thưa ngài,” nàng nói với Sebastian, “nếu ngài không phải đối, em muốn được nói chuyện riêng với các bạn em.”

“Chắc rồi,” anh nói với vẻ nhã nhặn hoàn hảo. “Ta có nên cho người mang trà lên không, em yêu?”

“Vâng, cảm ơn ngài.”

Khi những người đàn ông đã rời đi và cánh cửa đóng lại sau lưng họ, Daisy bật thốt lên, “Làm sao chị có thể nói chuyện với St. Vincent thân ái như thế sau tất cả những gì hắn ta đã làm?”

“Daisy,” Evie mở lời với giọng ân hận, “Chị rất lấy làm tiếc vì những gì đã xảy ra với Lillian, và chị--“

“Không, không chỉ vì điều đó đâu,” Daisy kịch liệt ngắt lời. “Ý em là sau tất cả những gì hắn ta đã làm với *chị* kìa! Lợi dụng chị, ép chị phải cưới hắn, và rồi—“

“Ngài ấy đã không ép buộc chị.” Evie nhìn từ khuôn mặt căm phẫn của Daisy đến gương mặt lo lắng của Annabelle. “Thật đấy, ngài ấy không có! Chị là người đã đến gặp ngài ấy. Đây, ngài xuống đã, và chị sẽ kể lại mọi chuyện...Làm sao mà hai người có thể sắp xếp để đến được câu lạc bộ?”

“Ngài Hunt đang đi công tác,” Annabelle nói với một nụ cười láu cá. “Và chị đã nói với nhà Bowman là chị đưa Daisy đi mua sắm ở phố St. James. Chị là người giám hộ của cô ấy mà, em thấy đó.”

“Và chúng em có đi mua sắm,” Daisy chen ngang một cách tinh ranh. “Chỉ là sau đó bọn em đã đi nhầm đường một chút...”

Trong những phút tiếp theo, họ ngồi quây quần bên nhau, với Annabelle và Evie trên ghế nệm dài, còn Daisy ngồi trên một cái ghế đầu gần đó. Giọng hơi lấp bắp, Evie kể lại những sự kiện đã diễn ra sau khi nàng rời khỏi nhà Maybrick. Nàng thấy nhẹ lòng khi các bạn không kết tội nàng vì những hành động đó. Họ còn quan tâm và thông cảm cho nàng, mặc dù rõ ràng là họ không đồng tình với những lựa chọn của nàng.

“Em xin lỗi,” Evie nói sau một lúc, khi nàng thấy nét cau mày hằn lên vàng trán mượt mà của Annabelle. “Em biết là chị không ủng hộ hôn nhân của em với Ngài St. Vincent.”

“Việc chị có ủng hộ hay không không quan trọng,” Annabelle nói dịu dàng. “Chị sẽ vẫn là bạn của em, không cần biết là em đã làm những gì. Chị cũng sẽ chẳng quan tâm cho dù em có kết hôn với quý đi chăng nữa.”

“Hắn là có ruột rà gần gũi với St. Vincent,” Daisy nhận xét dứt khoát.

“Vấn đề ở đây là,” Annabelle nói tiếp, ném một cái nhìn cảnh cáo sang Daisy, “giờ đó là chuyện đã rồi, bọn chị muốn tìm hiểu xem làm cách nào để giúp em được nhiều nhất.”

Evie mỉm cười biết ơn. “Tất cả những gì em cần là tình bạn của hai người. Em đã rất sợ hai người sẽ rút lại tình bạn đó.”

“Không bao giờ.” Annabelle nhìn sang nàng và đưa tay ra vuốt lên một cuộn tóc đỏ bị xổ tung. “Em thân mến, chị hy vọng nói thế này không có vẻ là quá táo bạo...nhưng bởi vì em đã rời khỏi nhà vội vã như thế, chị chắc là em đã không có điều kiện đem theo nhiều váy áo. Cho nên chị đã đem đến vài thứ cho em mặc đây. Chị biết là em đang trong giai đoạn để tang, do vậy chị chỉ mang đến những bộ cánh màu nâu, đen và xám thôi, và dĩ nhiên là áo ngủ và găng tay và những thứ khác nữa...Chị sẽ cho người đánh xe ngựa đưa tới, nếu em đồng ý. Chúng ta gần như là có cùng chiều cao, và chị nghĩ với một chút sửa sang—“

“Ôi, Annabelle,” Evie thốt lên, vòng hai cánh tay nàng quanh người cô, “chị thật là tử tế làm sao! Nhưng em không muốn chị phải h-hy sinh đồ kỷ niệm đám cưới của chị vì em—“

“Đó đâu phải là hy sinh,” Annabelle bảo nàng, lùi lại và mỉm cười. “Mà không lâu nữa chị cũng chẳng thể mặc được chúng.”

Evie nhanh chóng nhớ lại tháng trước Annabelle đã xác nhận những nghi ngờ của cô rằng cô đang mang thai. “Tất nhiên rồi, em...ồ, chị Annabelle, em đã quá b-bận rộn với những vấn đề của mình mà không hề nghĩ đến việc hỏi han chị cảm giác thế nào! Vậy đó là sự thật à? Bác sĩ đã thừa nhận rồi chứ?”

“Đúng đó,” Daisy ngắt lời, đứng lên và nhảy một điệu vũ ăn mừng, cứ như cô không thể ngồi yên hơn được nữa. “Những đóa-hoa-bên-lễ sắp sửa được làm đi!”

Evie cũng nhảy cẫng lên, và họ nhảy nhót vui sướng như những đứa trẻ, trong khi Annabelle vẫn ngồi và ngắm họ với vẻ hài hước. “Trời ơi, nhìn hai em kìa,” cô nói. “Chị ước gì Lillian có ở đây—dám chắc cô ấy sẽ có một lời bình phẩm đầy hàm ý về trò nô đùa của các em.”

Lời đề cập đến Lillian làm giảm đi niềm hoan hỉ của Evie. Nàng thả mình ngồi lại vào ghế nệm dài, nhìn chăm chăm vào Annabelle với sự lo lắng đang nhen lên. “Cô ấy sẽ tha thứ cho em chứ, vì đã k-kết hôn với St. Vincent sau những gì ngài ấy đã làm?”

“Tất nhiên rồi,” Annabelle nói dịu dàng. “Em biết là cô ấy trung thành đến thế nào mà—cô ấy sẽ tha thứ cho em bất cứ điều gì trừ tội giết người. Có lẽ còn không trừ ra việc đó nữa. Nhưng chị e là tha thứ cho St. Vincent thì lại là một chuyện khác.”

Daisy cau mày và kéo váy cô thẳng lại. “Chắc chắn là St. Vincent đã trở thành kẻ thù với Ngài Westcliff. Việc đó khiến cho mọi chuyện càng khó khăn hơn cho tất cả chúng ta.”

Cuộc trò chuyện bị ngừng lại khi trà được một cô hầu gái mang vào. Evie rót một ít thứ chất lỏng màu hổ phách cho nàng và Annabelle. Daisy đã từ chối dùng trà, cô thích đi thư thân quanh căn phòng và đọc lướt qua những giá sách hơn. Cô nhìn kĩ những tựa đề đã được khắc trên gáy da mịn. “Có cả một lớp bụi đóng trên hầu hết các cuốn sách ở đây,” cô thốt lên. “Người ta sẽ nghĩ là chúng đã chẳng được đọc tới trong nhiều thập kỉ!”

Annabelle nhìn lên từ tách trà của cô với một nụ cười khôi hài. “Chị cá là rất ít, nếu không muốn nói là chưa có cuốn nào đã được đọc đâu, em thân mến. Hẳn là không có quý ông nào thường lui tới câu lạc bộ này lại chọn ngồi đọc sách trong khi còn rất nhiều thứ kích thích để theo đuổi.”

“Tại sao lại phải có một phòng đọc sách nếu chẳng có ai vào đọc?” Daisy nói, nghe như đã giận điên lên. “Em không thể hình dung bất cứ việc gì có thể kích thích hơn là đọc sách. Tại sao á, đôi khi trong lúc đọc một câu chuyện đặc biệt hấp dẫn, em có thể cảm thấy trái tim mình đập loạn nhịp!”

“Có một thứ đây...” Annabelle thì thầm với một nụ cười toét miệng chẳng hề quý phái. Daisy đã không nghe thấy những lời đó, cô đi xa hơn nữa dọc theo những hàng giá sách. Nhìn vào gương mặt Evie, Annabelle giữ cho giọng cô thấp và nói, “Trong khi chúng ta đang ở chủ đề *đó*, Evie...chị thấy lo lắng khi em không có ai để nói chuyện trước đêm tân hôn. St. Vincent có ý tứ với em không?”

Evie cảm thấy hai má mình như bị bỏng khi nàng trả lời với một cái gật đầu nhanh chóng. “Như đã trông đợi, ngài ấy có đầy đủ các kỹ năng.”

“Nhưng anh ta có tử tế không?”

“Có...em nghĩ thế.”

Annabelle mỉm cười với nàng. “Đây là một chủ đề hơi ngượng ngịu, phải không?” cô hỏi dịu dàng. “Dù thế nào đi nữa, nếu có bất cứ câu hỏi nào mà em muốn hỏi về vấn đề đó, chị hy vọng là em sẽ có đủ can đảm để hỏi chị.

Chị cảm thấy mình rất giống một người chị lớn của em, em biết không.”

“Em cũng cảm thấy như thế,” Evie trả lời, đưa tay ra nắm lấy bàn tay cô. “Em cho là em có một vài điều muốn hỏi, nhưng chúng thật quá—“

“Ôi chào!” Daisy thốt lên từ đầu bên kia căn phòng. Họ cùng nhìn lên để thấy cô đang kéo một trong những giá sách bằng gỗ gụ. “Khi em dựa vào giá sách này, em đã nghe một tiếng tách, và rồi cả giá sách bắt đầu nhích dần ra.”

“Đó là một cánh cửa bí mật,” Evie giải thích. “Có rất nhiều cánh cửa và lối đi được che giấu trong câu lạc bộ, để giấu những đồ vật nếu cảnh sát đi lùng xét, hay nếu có ai đó cần rời đi gấp—“

“Cánh cửa này dẫn đi đâu?”

Sợ rằng giải thích hơn nữa sẽ chỉ khuyến khích cho cô Daisy thích phiêu lưu mạo hiểm này đi thực nghiệm, Evie thì thầm lơ đãng, “Ồ, chẳng phải chỗ mà em muốn đến đâu. Một cái kho, chị chắc đấy. Tốt hơn là em nên đóng nó lại đi, em thân mến.”

“Hừm.”

Trong khi Daisy tiếp tục xem xét những giá sách, Evie và Annabelle quay lại cuộc trò chuyện thì thầm của họ. “Sự thật là,” Evie nói, “N-Ngài St. Vincent đã đồng ý trải qua một quãng thời gian ngủ chay, vì em. Và nếu ngài ấy thành công, ngài ấy và em sẽ nối lại quan hệ vợ chồng của chúng em.”

“Ngài ấy *làm gì* ?” Annabelle thì thầm, đôi mắt xanh đáng yêu của cô mở to. “Chúa lòng lành ơi. Chị không thể tin được là St. Vincent và cái từ ‘*ngủ chay*’ có bao giờ được đề cập đến trong cùng một câu trước đây. Làm thế nào em có thể thuyết phục ngài ấy đồng ý làm một việc như thế?”

“Ngài ấy nói...ngài ấy ngụ ý...là ngài ấy khao khát em đủ để thử.”

Annabelle lắc đầu với một nụ cười sừng sốt lạ lùng. “Nghe thật chẳng giống ngài ấy. Chẳng hề giống tí nào. Ngài ấy sẽ gian lận cho mà xem, dĩ nhiên rồi.”

“Vâng. Nhưng em nghĩ những động cơ của ngài ấy là thật lòng.”

“St. Vincent không bao giờ thật lòng,” Annabelle nói mỉa mai.

Evie không thể ngăn mình nhớ lại sự hấp tấp tuyệt vọng trong nụ hôn của St. Vincent, ngay tại chính căn phòng này. Hơi thở anh run rẩy. Sự âu yếm dịu dàng của miệng anh trên da nàng. Và niềm đam mê nguyên sơ trong giọng anh khi anh thì thầm *“Anh muốn em hơn bất cứ thứ gì anh từng muốn trên thế gian này...”*

Làm thế nào nàng có thể giải thích bất cứ điều nào trong số đó cho Annabelle? Làm thế nào những từ ngữ có thể diễn tả được bản năng mách bảo nàng tin vào anh? Thật nực cười khi tin rằng nàng, Evie Jennings vụng về, đột nhiên trở thành khát khao tối thượng của một người đàn ông như Sebastian, người đã có được những phụ nữ xinh đẹp và thành thạo nhất nước Anh.

Nhưng Sebastian đã không còn là người đàn ông từng đi thong dong một cách ngạo mạn quanh lâu đài của Westcliff ở vùng Hampshire nữa rồi. Điều gì đó trong anh đã thay đổi, và vẫn đang đổi thay mỗi ngày. Có phải chất xúc tác là âm mưu bắt cóc Lillian bị thất bại? Hay nó bắt đầu muộn hơn, trong chuyến hành trình khổ sở đến Grena Green? Hoặc có lẽ là do điều gì đó ở câu lạc bộ này. Anh đã cư xử rất lạ từ cái giây phút họ đặt chân vào đây. Anh đang rất nỗ lực phấn đấu cho điều gì đó, một thứ không tên mà ngay cả anh còn không thể tự mình giải thích được—

“Ôi không,” Annabelle nói thăm nã, nhìn qua vai Evie.

“Gì thế ạ?” Evie quay người nhìn theo ánh mắt của Annabelle.

Chẳng cần Annabelle phải giải thích. Căn phòng trông trơn trù hai người họ. Một cái giá sách bị lệch khỏi hàng ngũ so với những cái khác. Daisy, như có thể dự đoán, đã nghe theo những thôi thúc của tính hiếu kì không thỏa mãn được của cô, và đã đi qua cánh cửa bí mật.

“Cái đó dẫn đến đâu thế?” Annabelle hỏi với một tiếng thở dài, miễn cưỡng đặt tách trà đang uống dở của cô sang bên.

“Còn tùy thuộc vào em ấy đi theo con đường nào,” Evie đáp lời với một cái cau mày. “Nó gần như là một cái mê cung ấy—một lối đi phân nhánh ra theo hai ngã, và còn có những cầu thang bí mật dẫn lên tầng hai. Cám ơn trời là câu lạc bộ đang đóng cửa—nó sẽ giảm số lượng rắc rối mà em ấy có thể dính vào.”

“Nhớ lại đi, đây là Daisy Bowman,” Annabelle nói khô khan. “Nếu có ít nhất dù chỉ một cơ may để tìm được rắc rối, em ấy sẽ khám phá ra nó.”

Lần theo lối đi tăm tối, Daisy trải qua một cảm giác hồi hộp ly kỳ mà cô luôn cảm thấy khi còn là một đứa trẻ, khi cô cùng Lillian chơi trò cướp biển trong khu biệt thự Fifth Avenue của họ. Sau khi những bài học hằng ngày đã hoàn thành, họ chạy ra ngoài khu vườn, hai đứa tiểu yêu với bím tóc dài và những lọn tóc bù xù nhảy lò cò và đào hố trong những luống hoa. Một ngày nọ họ nảy ra ý tưởng tạo ra một hang động cướp biển bí mật, và họ đã trải qua cả một mùa hè đào một đường hầm trong bờ giậu bao quanh mặt tiền và hai bên khu biệt thự. Họ đã cùn cù cắt và tĩa cụt bờ giậu cho đến khi tạo ra được một đường hầm dài phía sau, nơi họ chạy nhón nháo tới lui như một cặp chuột nhắt. Họ tổ chức những cuộc gặp mặt bí mật trong ‘hang động cướp biển’ của mình, tất nhiên, và đã giữ một cái hộp bằng gỗ chứa đầy kho báu trong một cái hố đã được họ đào bên cạnh ngôi nhà. Khi những trò nghịch ngợm đó bị người làm vườn giận dữ khám phá ra, ông ta kinh hãi bởi sự xâm phạm lên cái hàng rào quý giá của ông, Daisy và Lillian đã bị phạt trong nhiều tuần sau đó.

Mỉm cười băng khuâng với ý nghĩ về người chị yêu quý của mình, Daisy cảm giác một đợt sóng cô đơn tràn qua cô. Cô và Lillian đã luôn luôn ở bên nhau, tranh cãi, cười đùa, bày trò làm cho nhau phát ngượng, và giải cứu lẫn nhau bất cứ khi nào có thể. Tất nhiên cô hạnh phúc vì Lillian đã gặp được một nửa hoàn hảo nơi quý ngài Westcliff kiên quyết...nhưng việc đó cũng không thể ngăn Daisy không nhớ chị cô rất nhiều. Và giờ khi những hoa-bên-lè khác, kể cả Evie, đã tìm được chồng, họ đã là một phần của thế giới hôn nhân bí ẩn mà Daisy vẫn còn bị loại trừ. Cô sẽ phải tìm một người chồng sớm thôi. Một quý ông tử tế, chân thật sẽ chia sẻ tình yêu đọc sách của cô. Một người đàn ông đeo kính, yêu thích trẻ con và những con cún.

Mò mẫm dọc theo con đường, Daisy gần như trượt xuống một dãy cầu thang xuất hiện một cách đột ngột. Một tia sáng le lói hắt ra từ phía dưới lôi kéo cô bước tới trước. Khi cô đến gần vầng sáng, cô thấy nó bao quanh một cánh cửa nhỏ hình chữ nhật. Tự hỏi cái gì có thể đang ở phía bên kia cánh cửa, Daisy ngừng lại và nghe thấy một tiếng gõ lộp đi lộp lại kỳ lạ. Một khoảng ngừng, rồi lại gõ.

Tính tò mò choáng ngợp cô. Đặt hai tay lên cánh cửa, Daisy đẩy mạnh vào nó và nó hé mở. Ánh sáng hắt ra ngoài lôi đi khi cô bước vào căn phòng với một vài bàn ghế trống, một tủ buýp-phê với hai bình bằng bạc không lồ. Nhìn quanh từ ngưỡng cửa, cô thấy nguồn phát ra tiếng gõ. Một người đàn ông đang sửa chữa một khúc đường gờ bị hỏng trên tường, anh ta đang quỳ và rất thành thạo găm những cái đinh lên ván gỗ mỏng bằng những động tác đóng xuống khéo léo. Ngay khi anh ta thấy cánh cửa mở, anh ta đứng lên trong một cử động ung dung, cầm cái búa theo cách khác đi cứ như có thể sử dụng nó làm vũ khí.

Đó là anh chàng Gypsy với đôi mắt của một con báo đói mồi. Anh ta đã cởi bỏ áo khoác ngoài và áo gi-lê...cả cổ áo nữa...vì vậy nửa trên người anh ta chỉ mặc độc mỗi áo sơ-mi trắng được nhét lỏng lẻo vào đai quần ôm vừa vặn quanh người anh ta. Cảnh tượng về anh ta nhen lên một phản ứng mà Daisy đã cảm thấy lúc ở trên lầu—một sự châm chích trong ngực cô theo sau bởi nhịp đập nhanh chóng của trái tim. Tê liệt vì nhận thức rằng cô đang ở một mình trong phòng với anh ta, Daisy quan sát anh ta chậm chậm đi tới chỗ cô mà không hề chớp mắt.

Cô chưa bao giờ thấy bất cứ sinh vật sống nào với một vẻ đẹp tối tăm lạ lẫm đến thế...nước da anh ta có màu mật nguyên chất, ánh sáng nâu lục nhạt trong đôi mắt anh ta được bao quanh bởi những hàng lông mi dày đậm, mái tóc dày mang sắc màu của những viên đá vùi trong lòng đất rữ qua trán anh ta.

“Cô đang làm gì ở đây?” Rohan hỏi, không ngừng lại cho đến khi anh ta ở quá gần đến mức cô phải bước lùi lại theo bản năng. Vai cô đụng vào bức tường. Không có người đàn ông nào trong trải nghiệm hạn chế của Daisy từng đến gần cô với một sự thẳng thắn như thế. Rõ ràng anh ta chẳng biết gì về thái độ lịch thiệp trong phòng khách cả.

“Đi khám phá,” cô nói hỏn hên.

“Có ai đó đã chỉ cho cô lối đi?”

Daisy giật mình khi Rohan đặt hai bàn tay anh ta lên tường ở hai bên người cô. Anh ta cao hơn mức trung bình nhưng không cao lêu nghêu, cổ họng rậm nắng của anh ta ở ngang tầm mắt cô. Cố gắng không để lộ sự căng thẳng của mình, cô hít vào một hơi, “Không, tôi đã tự tìm thấy nó. Giọng anh lạ thật đấy.”

“Của cô cũng thế thôi. Người Mĩ phải không?”

Daisy gật đầu, khả năng đối đáp như đã rời bỏ cô khi cô thấy ánh lấp lánh của viên kim cương nhỏ trên tai anh ta. Một cảm xúc nhỏ buồn cười cuộn lên trong bụng cô, gần như là sự kinh tởm, nhưng nó khiến cho da cô cảm thấy rất nóng, và cô thẳng thốt nhận ra rằng cô đang đỏ hồng lên. Anh ta ở quá gần, cô có thể nhận ra mùi hương xà phòng sạch sẽ trộn lẫn với một chút mùi những con ngựa và thuộc da. Đó là một mùi dễ chịu, một hương thơm rất nam tính, rất khác biệt với cha cô, người luôn luôn có mùi như nước hoa và xi đánh giày, và mùi giấy bạc xanh. (*tiền đô la*)

Ánh mắt lúng túng của cô lướt dọc theo chiều dài hai cánh tay anh ta lộ ra

dưới hai cánh tay áo được xắn lên...và ngừng lại ở một hình vẽ được xăm lên cánh tay phải của anh ta. Đó là một con ngựa đen nhỏ với đôi cánh.

Nhận thấy cái nhìn mê hoặc của cô, Rohan hạ cánh tay xuống để cho cô nhìn rõ hơn. “Một biểu tượng của người Ai-len,” anh thì thầm. “Một con ngựa của ác mộng, được gọi là pooka.”

Cái từ nghe thật ngớ ngẩn đó khiến cô thoáng mỉm cười. “Nó có trôi đi không?” cô hỏi ngập ngừng.

Anh ta lắc đầu, hai hàng lông mày che phủ đôi mắt thu hút.

“Một con pooka có giống con Pegasus trong thần thoại Hy Lạp không?” Daisy hỏi, ép sát người vào bức tường hết mức có thể.

Rohan liếc nhìn xuống người cô, thực hiện một kiểu kiểm kê lười nhác mà không có người đàn ông nào từng làm trước đây. “Không. Nó còn nguy hiểm hơn nhiều. Nó có đôi mắt của ánh lửa vàng, một bước sai vượt qua nhiều ngọn núi, và nó nói bằng giọng người trầm như vọng lại từ đáy một cái hang. Vào nửa đêm, nó có thể ngừng lại trước nhà cô và gọi tên cô nếu nó muốn đưa cô đi dạo. Nếu cô đi với nó, nó sẽ đưa cô bay qua các vùng đất và những đại dương...và nếu cô có quay lại được thì cuộc sống của cô cũng sẽ không bao giờ như trước nữa.”

Daisy cảm thấy da gà nổi lên khắp người. Tất cả mọi giác quan của cô cảnh báo rằng tốt hơn là cô nên chấm dứt cuộc trò chuyện gây mất bình tĩnh này lại, và bỏ trốn khỏi anh ta thật nhanh. “Thú vị làm sao,” cô lầm bầm, và luống cuống quay người trong vòng tay anh ta, tìm kiếm mép cánh cửa ẩn. Lo lắng khi thấy anh ta đã đóng nó, và cánh cửa giờ đã chìm hẳn rất khéo léo vào bức tường được ép ván. Kinh hãi, cô đẩy vào khắp nơi trên bức tường, cố gắng tìm ra mấu chốt để mở cửa.

Cô áp hai lòng bàn tay ẩm ướt lên giấy dán tường khi cô cảm thấy Rohan dựa vào người cô từ đằng sau, miệng anh ta gần với tai cô. “Cô sẽ không tìm thấy nó đâu. Chỉ có duy nhất một vị trí để mở chốt cửa.”

Hơi thở nóng của anh ta chạm vào bên cổ cô, trong khi sức ép nhẹ của cơ thể anh ta sưởi ấm cô ở mọi nơi mà nó chạm vào.

“Tại sao anh không chỉ cho tôi đi?” Daisy đưa ra gợi ý trong giọng bất chước tuyệt nhất cách kéo dài giọng châm biếm, hoảng hốt khi nghe thấy giọng cô run run và hoang mang.

“Cô sẽ chiều cố cho tôi cái gì để đáp lại nào?”

Daisy cố gắng làm một vẻ mặt phần nộ, ngay cả khi trái tim cô đập loạn xạ trong lồng ngực như một con chim hoang dã trong lồng. Cô quay người lại đối mặt với anh ta, tung ra một cú tấn công bằng ngôn từ mà cô hy vọng là sẽ đẩy bật anh ta lùi lại. “Anh Rohan, nếu anh đang ám chỉ là tôi nên...thế thì, anh là người đàn ông *thiếu lễ độ* nhất mà tôi từng gặp.”

Anh ta không hề nhúc nhích một inch. Hàm răng trắng của anh ta sáng lóe lên trong một nụ cười toe toét. “Nhưng tôi biết cánh cửa ở nơi nào,” anh ta nhắc nhở cô.

“Anh có muốn tiền không?” cô hỏi khinh miệt.

“Không.”

Daisy nuốt xuống khó khăn. “Một lợi thế vậy?” Nhìn thấy vẻ khó hiểu của anh, cô giải thích rõ hơn với đôi má đỏ ửng, “Lợi thế là...một cái ôm, hay một nụ hôn...”

Điều gì đó nguy hiểm lóe lên trong đôi mắt nâu vàng của Rohan. “Được,” anh ta thì thầm. “Tôi sẽ chấp nhận một lợi thế.”

Daisy khó có thể tin được điều này. Nụ hôn đầu của cô. Cô đã luôn luôn tưởng tượng nó sẽ là một khoảnh khắc lãng mạn trong một khu vườn theo kiểu Anh...Sẽ có ánh trăng, tất nhiên...và một quý ông tóc vàng với khuôn

mặt trẻ trung nói điều gì đó thật đáng yêu từ một bài thơ chỉ trước khi môi anh chạm vào môi cô. Nó không được trông đợi là sẽ xảy ra tại một trong những căn phòng tầng hầm với một kẻ chia bài người Gypsy ở sòng bạc. Mặt khác, cô đã hai mươi tuổi đầu rồi, và có lẽ đã đến lúc cô bắt đầu tích lũy kinh nghiệm.

Nuốt xuống một lần nữa, cô đấu tranh để kiểm soát nhịp thở hấp tấp của mình, và nhìn chăm chăm vào phần cổ và khoảng ngực rộng lộ ra bởi áo sơ-mi để phanh của anh ta. Nước da anh ta láng bóng cứ như sa-tanh màu hồ phách được căng đều. Khi anh ta cúi người tới gần hơn, mùi cơ thể của anh ta tràn vào mũi cô trong một thoáng hương đàn ông lộng lẫy. Bàn tay anh ta dịu dàng lướt lên mặt cô, mặt sau những đốt ngón tay tình cờ quét qua đỉnh ngực của cô. Nó phải là tình cờ, cô nghĩ trong khi đầu óc quay cuồng, và đỉnh ngực cô thất lại phản ứng dưới lớp áo lót bằng lụa. Những ngón tay thon dài của anh ta trượt quanh một bên mặt cô, hơi ngửa lên trong một góc nghiêng.

Nhìn chăm chăm vào hai đáy sâu thăm thẳm nơi đôi mắt long lanh của cô, anh ta kéo những đầu ngón tay đến miệng cô, vuốt ve bề mặt căng mọng cho đến khi chúng mở ra và run rẩy. Bàn tay kia anh ta trượt quanh gáy cô, lúc đầu mơn trớn, rồi nhẹ nhàng ôm lấy nó để nâng đỡ trọng lượng đầu cô...đó là một điều tốt, bởi vì cả cột sống của cô dường như đã tan biến như đường hòa vào nước. Miệng anh ta tìm đến cô với áp lực dịu dàng, khám phá môi cô với những cái hôn nhẹ nhàng. Niềm phấn khích âm áp như thấm qua các mạch đập của cô, chảy tràn qua cô cho đến khi cô không thể cưỡng lại thôi thúc áp cả người cô vào anh ta. Nhón chân lên, cô bấu chặt lấy hai vai rắn chắc của anh ta bằng hai bàn tay, và thở hổn hển khi cô cảm thấy hai cánh tay anh ta trượt vòng quanh cô.

Khi cuối cùng anh ta ngược đầu lên, Daisy ngượng nghùng phát hiện ra cô đang đeo cứng lấy anh ta như một nạn nhân sắp chết đuối. Cô giật hai tay khỏi người anh ta, và lùi lại vào bức tường sau lưng. Bối rối và xấu hổ vì sự đáp ứng của mình, cô cau mày nhìn lên đôi mắt ngoại đạo của anh ta.

“Tôi chẳng cảm thấy chút gì hết,” cô nói lạnh nhạt. “Mặc dù tôi cho rằng anh xứng đáng được khen ngợi vì đã cố gắng. Giờ thì chỉ cho tôi—”

Cô ngừng lời với một tiếng hét ngạc nhiên nhỏ khi anh ta đưa tay về phía cô một lần nữa, và cô nhận ra khi đã quá muộn rằng anh ta xem lời nhận xét tùy tiện của cô như một lời thách thức. Lần này miệng anh ta đòi hỏi hơn, hai bàn tay anh ta khum lấy gáy cô. Với sự ngạc nhiên ngây thơ, cô cảm nhận sự đung chạm mượt mà của lưỡi anh ta, một cảm giác ngọt ngào bút rút tràn khắp người cô. Cô run rẩy khi anh ta tìm kiếm miệng cô sâu hơn...như thể vị của cô thật ngon lành.

Châm dứt nụ hôn với một cuộc lũng súc đổ dành cuối cùng, Rohan lùi lại để nhìn chăm chú vào đôi mắt cô, thăm lặng thách cô chối bỏ mình bị anh ta hấp dẫn.

Cô thu nhặt những mảnh ghép của lòng tự trọng còn sót lại. “Vẫn chẳng có gì,” cô nói yếu ớt.

Lần này anh ta kéo cô dựa sát hoàn toàn vào người, mái đầu đen của anh ta nghiêng xuống phía trên cô. Daisy chưa bao giờ nghĩ một nụ hôn có thể sâu đến thế, miệng anh ta chậm chậm lấy đi sức mạnh trong cô, hai bàn tay anh ta nâng cô lên gặp môi anh ta. Bàn chân anh ta đẩy vào giữa hai chân cô, ngực anh ta rắn rỏi áp vào hai vú nhỏ nhắn của cô, những nụ hôn trêu chọc, mon tron, cho đến khi cô rung lên như một sinh vật hoang dã trong vòng tay nâng đỡ của anh ta. Vào lúc anh ta thả cô ra, cô rũ xuống và ngơ ngẩn, tất cả mọi ý thức của cô tập trung vào những cảm giác đã kéo cô về một bên bờ xa lạ nào đó.

Mở mắt ra, Daisy nhìn anh ta qua một làn sương mù của đam mê. “Cái đó...cái đó có khá hơn nhiều,” cô cố gắng để nói với vẻ nghiêm trang. “Tôi mừng là tôi có khả năng dạy cho anh điều gì đó.” Cô quay người đi, nhưng vẫn kịp cho cô thấy anh ta cười toe toét. Đưa tay ra, anh ta ấn vào một chốt khóa ẩn trên cánh cửa và mở nó.

Evie lúng túng vì Rohan đi theo cô vào trong lối đi tắm tối và hộ tống cô lên dãy cầu thang hẹp, dẫn dắt cô đi cứ như anh ta có khả năng nhìn được trong bóng tối như một con mèo. Khi họ lên đến đỉnh cầu thang, đường nét của

cánh cửa dẫn vào phòng đọc sách có thể nhìn thấy được, họ ngừng lại, người này đứng trước người kia trong bóng tối.

Cảm thấy phải nói điều gì đó, Daisy làu bàu, “Tạm biệt, anh Rohan. Chúng ta có lẽ sẽ chẳng bao giờ gặp lại đâu.” Cô chỉ có thể hy vọng như thế--bởi vì chắc chắn là cô sẽ không bao giờ có thể đổi mặt với anh ta.

Anh ta nghiêng người qua vai cô cho đến khi miệng anh ta ở cạnh thùy tai đang rộn rã của cô. “Cõ lẽ tôi sẽ xuất hiện ở cửa sổ của cô một đêm nào đó,” anh ta thì thầm, “để cảm dỗ cô cùng cưỡi ngựa qua những lục địa và đại dương.”

Và với câu nói đó, anh ta mở cánh cửa, nhẹ nhàng đẩy Daisy vào phòng, rồi đóng nó lại. Chớp mắt bối rối, cô nhìn chăm chăm vào Annabelle và Evie.

Annabelle nói chầm biếm. “Lẽ ra chị phải biết là em không thể cưỡng lại thứ gì đó như một cánh cửa bí mật chứ. Em đã đi đâu?”

“Chị Evie đã nói đúng,” Daisy nói, những dải màu đỏ hồng bóng rất bùng bùng trên hai gò má. “Nó chẳng dẫn đến nơi mà em muốn đến.”

* * *

Chương 16

Những bộ váy áo mà Annabelle Hunt đã đem đến thích hợp cho việc để tang trong một thời gian ngắn hơn là một giai đoạn để tang kéo dài, nhưng Evie đã quyết định sẽ mặc chúng. Nàng đã đi ngược lại với thông lệ khi không mặc đồ để tang bằng nhiễu, và không có ai trong câu lạc bộ lại dám lên án nàng, cho nên dù cho nàng có mặc màu đen, nâu hay xám đi nữa thì cũng sẽ chẳng có gì khác biệt. Hơn nữa, nàng chắc cha nàng cũng sẽ chẳng phiền lòng vì chuyện này. (*Theo như mấy truyện M đọc thì theo thông lệ của Anh, để tang cho những người ruột thịt thì thời gian để tang kéo dài hơn là để tang cho họ hàng. Chắc là theo từng hình thức mà có mặc đồ để tang khác nhau. Ở đây theo M hiểu là Evie để tang cho cha thì chỉ được mặc đồ đen theo thông lệ. Còn để tang thời gian ngắn thì mới được mặc các màu nâu, xám...*)*

Cầm tờ ghi chú mà Annabelle đã để lại với những bộ đồ, Evie đọc nó thêm một lần nữa, một nụ cười nở trên môi nàng. *“Chị đã đặt may những cái này ở Paris,”* Annabelle viết một cách tinh quái, *“mà không xét đến những hậu quả từ bản lĩnh đàn ông của ngài Hunt. Cho đến lúc chị có thể mặc chúng lại thì chúng sẽ không còn hợp thời nữa rồi. Món quà của chị dành cho em, người bạn thân thương của chị.”*

Thử bộ váy bằng vải len dày màu xám viền lụa, Evie khám phá ra nó vừa khít với nàng. Dù vậy, niềm vui của nàng với bộ váy mới tan thành một đợt sóng buồn man mác khi nàng nghĩ về cha mình. Đi thơ thẩn chán chường xuống sông bạc chính dưới lầu, nàng thấy Sebastian đang nói chuyện với hai người thợ nề đầy bụi. Anh cao hơn cả hai người họ rất nhiều, và nghiêng đầu khi họ trả lời. Rồi anh nói một lời châm biếm hài hước nào đó khiến họ cùng bật cười.

Một ánh sáng hài hước phảng phất trong mắt Sebastian khi anh tình cờ nhìn

về hướng Evie. Ánh mắt anh dịu đi, và anh chào những người thợ nề rồi đi đến chỗ nàng với những bước sỏi khoan thai. Evie cố gắng che dấu sự hào hứng đột ngột tràn lên trong nàng, e sợ vẻ mê đắm đơn phương ngu ngốc sẽ sáng lên trong mắt nàng. Dù vậy, không nhất thiết là nàng có cố gắng kiềm chế những cảm xúc đến nhường nào, chúng vẫn trải khắp như bụi kim cương, sáng lấp lánh trong khoảng không trung xung quanh nàng. Lạ lùng là dường như anh cũng vui mừng như vậy khi nàng xuất hiện, trong một lúc anh đã rũ bỏ cái vỏ của một kẻ trác táng chán chường, và mỉm cười với nàng trong sự ấm áp thành thật.

“Evie...” Mái đầu vàng óng của anh nghiêng nghiêng trên khuôn mặt ngẩng lên của nàng. “Em ổn chứ?”

“Vâng, em...không.” Nàng bực bội vuốt dọc lên hai thái dương. “Em mệt mỏi. Và chán, và đói nữa.”

Tiếng cười xòa thâm trầm của anh như xuyên qua màn sương ảm đạm của nàng. “Anh có thể thu xếp được việc đó.”

“Em không muốn ngắt quãng công việc của anh—“ nàng nói rụt rè.

“Rohan sẽ thu xếp công việc trong một lúc. Đi với anh, để xem căn phòng chơi bida có trống không nào.”

“Bida?” Evie miễn cưỡng lặp lại. “Tại sao chúng ta lại đến đó?”

Anh liếc qua nàng khiêu khích. “Để chơi, tất nhiên rồi.”

“Nhưng phụ nữ không chơi bida.”

“Ở Pháp thì có.”

“Từ những gì mà Annabelle kể lại,” Evie nói, “thì ở Pháp phụ nữ làm rất nhiều điều mà họ không làm ở đây.”

“Ừ. Một dân tộc rất tiên bộ, những người Pháp ấy. Trong khi người Anh chúng ta lại có xu hướng xem xét khoái lạc như cái gì đó nhất định phải đề phòng.”

Phòng chơi bida thật sự không có ai. Sebastian cho gọi một khay thức ăn trưa từ nhà bếp lên, cùng Evie ngồi xuống ở một cái bàn nhỏ trong góc, và khi nàng ăn, anh làm nàng sao lãng bằng những lời trò chuyện. Nàng không thể hoàn toàn hiểu được tại sao anh lại dành thời gian để làm nàng vui, trong khi còn có rất nhiều việc đòi hỏi sự chú ý của anh. Và qua nhiều năm nhìn thấy những khuôn mặt chán chường của đàn ông khi nàng nói chuyện với họ đã biến đổi sự tự tin của Evie nhỏ lại chỉ còn một mảnh vụn mà thôi. Nhưng Sebastian lắng nghe chăm chú mọi thứ nàng nói, như thể anh thấy nàng thú vị vô cùng. Anh khuyến khích nàng nói những điều táo bạo, và dường như vui thích khi nàng cố gắng đấu khẩu với anh.

Sau khi Evie đã ăn xong, Sebastian kéo nàng đến bàn bida và đưa cho nàng gậy để chơi có một đầu bọc bằng da. Làm ngơ những lời từ chối của nàng, anh bắt tay vào hướng dẫn nàng những kiến thức cơ bản của trò chơi. “Đừng cố mà bảo rằng trò này quá đáng hồ thẹn đối với em,” anh nói với nàng bằng giọng châm chọc mỉa mai. “Sau khi bỏ trốn với anh đến Gretna Green, chẳng có gì là 'không thể tưởng tượng được' đối với em nữa rồi. Chắc chắn không phải một trò chơi bida. Nghiêng người em lên cái bàn đi.”

Nàng vụng về làm theo, đỏ mặt khi nàng cảm thấy anh cúi xuống sau lưng nàng, cả người anh tạo thành một nơi giam cầm nam tính đầy kích thích khiến nàng xao động khi anh sắp đặt vị trí những ngón tay nàng trên cây gậy. “Giờ thì,” nàng nghe anh nói, “cuộn ngón tay trở của em lại quanh đầu tay cầm. Đúng thế. Đừng có nắm quá chặt, cung...để tay em thả lỏng. Hoàn hảo.” Đầu anh rất gần với nàng, hương thơm dịu của gỗ đàn hương dậy lên từ làn da ấm áp của anh. “Cố mà tưởng tượng một đường thẳng giữa quả banh chủ—quả màu trắng—với quả banh màu đỏ. Em sẽ muốn đánh thẳng vào chỗ đó”—anh chỉ vào một chỗ nằm trên tâm điểm của quả banh chủ một chút—“để đẩy quả banh kia vào cái hộc ở bên mép bàn. Đó là một phát thụt thẳng hàng, em thấy không? Cúi đầu em xuống một chút. Kéo cây gậy ra sau và cố gắng đánh bằng một cử động uyển chuyển.”

Evie làm thử và đầu cây gậy chạm vào quả banh trắng không đúng vị trí anh đã chỉ, đầu nó xoay tròn trượt xéo qua một bên bàn.

“Một phát trượt,” Sebastian nhận xét, khéo léo chớp lấy quả banh chủ trong tay anh và đặt nó lại. “Mỗi khi chuyện đó xảy ra, hãy lấy thêm đá phán, và chà nó lên đầu gậy trong khi làm ra vẻ trầm ngâm suy nghĩ. Phải luôn luôn ngụ ý lỗi là do dụng cụ chơi, chứ không phải do kỹ năng của em.”

Evie cảm thấy một nụ cười chạm đến môi nàng, và nàng lại nghiêng người qua bàn. Có lẽ điều đó thật sai trái, vì cha nàng chỉ vừa mới qua đời, nhưng lần đầu tiên trong một thời gian dài, nàng đang cảm thấy vui.

Sebastian phủ lên nàng từ phía sau một lần nữa, trượt hai bàn tay anh lên trên tay nàng. “Để anh chỉ cho em tư thế chính xác với cây gậy—giữ nó ngang tâm—như thế này.” Họ cùng nhau tập trung vào sự nhịp nhàng của cây gậy trượt ra vào qua vòng tròn mà những ngón tay Evie tạo ra. Nàng không thể không nhận thấy hình ảnh nhục thể mà cử động đó mang lại, và nàng cảm thấy một hơi nóng đang lan dần lên từ cổ áo nàng. “Em thật đáng xấu hổ,” nàng nghe anh thì thầm. “Chẳng có quý cô trẻ đứng đắn nào lại có những suy nghĩ như thế.”

Một tiếng cười khúc khích không thể ngăn được trượt qua môi Evie, và Sebastian di chuyển sang một bên, quan sát nàng với một nụ cười uể oải. “Thử lần nữa xem.”

Tập trung vào quả banh chủ, Evie kéo lùi và đưa gậy kiên quyết. Lần này trái banh đỏ rơi ngay ngắn vào trong giỏ đựng. “Em làm được rồi!” nàng la lên hào hứng.

Sebastian cười toét miệng với chiến thắng của nàng và bắt tay vào sắp đặt nhiều góc đánh cho nàng, sửa tư thế và điều chỉnh bàn tay nàng, sử dụng mọi cái cớ để vòng tay anh quanh người nàng. Thích thú với trò chơi, Evie giả vờ như không nhận thấy sự môn trớn táo bạo của tay anh. Nhưng khi anh khiến cho nàng đánh hụt một phát đánh dọc theo rìa đến lần thứ tư thì

nàng quay sang anh về buộc tội. “Làm gì *có ai* có thể đánh được chuẩn xác khi anh đặt bàn tay anh ở đó chứ?”

“Anh đang cố gắng chỉnh sửa tư thế cho em đó thôi,” anh nói hữu ích. Thấy cái nhìn buộc tội chế nhạo của nàng, anh mỉm cười và nửa ngồi lên cái bàn bida. “Là lỗi của em đã khiến anh xử sự như vậy,” anh nói tiếp. “Anh bảo đảm với em, chính anh cũng thấy mùi lòng khi khoái lạc duy nhất mà anh có được trong những ngày này là đuổi theo em như một cậu ấm với một cô hầu.”

“Anh có chạy theo những cô hầu khi còn là một cậu bé không?”

“Lạy Chúa lòng lành, tất nhiên là không. Làm sao mà em có thể hỏi một điều như thế được?” Sebastian trông phần nộ. Chỉ vừa lúc nàng cảm thấy một cảm giác tội lỗi nhói lên và bắt đầu mở miệng xin lỗi thì anh hờn hĩnh nói, “*Họ* đuổi theo *anh*.”

Evie nâng cây gậy lên như để đập vào đầu anh.

Anh tóm gọn cổ tay nàng bằng một tay và rút cây gậy đi. “Bình tĩnh nào, thanh củi nung này. Em sẽ đập văng sạch vài tế bào thông minh còn sót lại của anh ra ngoài hết—và rồi anh sẽ có ích lợi gì cho em nữa?”

“Anh sẽ chỉ dùng để trang trí,” Evie trả lời, cười khúc khích.

“À, thế đấy, anh cho là cũng có vài giá trị trong chuyện đó. Chúa giúp anh nếu anh có bao giờ đánh mất vẻ ngoài của mình.”

“Em sẽ không phiền đâu.”

Anh trao cho nàng một nụ cười hơi trêu chọc. “Hử?”

“Nếu...” Evie ngừng lời, đột nhiên cảm thấy ngượng ngùng. “Nếu có bất cứ điều gì xảy đến với vẻ ngoài của anh...nếu anh trở nên...ít đẹp trai hơn. Về

ngoài của anh không quan trọng đối với em. Em sẽ vẫn...” Nàng ngừng lại và kết thúc một cách ngập ngừng, “...muốn anh làm chồng em.”

Nụ cười của Sebastian chậm chậm phai đi. Anh nhìn chăm chăm vào nàng rất lâu và dữ dội, cổ tay nàng vẫn còn cầm giữ trong tay anh. Có điều gì đó lạ lẫm lướt qua vẻ mặt anh...một cảm xúc không thể đặt tên nào đó xáo trộn giữa hơi nóng và vẻ mong manh. Khi anh trả lời, giọng anh gượng ép vì cố gắng tỏ ra ung dung. “Không nghi ngờ gì, em là người đầu tiên từng nói như thế với anh. Anh hy vọng em sẽ không là một chú ngỗng khờ đến mức phú cho anh những tính cách mà anh không có.”

“Không, anh cũng đã đủ khả năng lắm rồi,” Evie trả lời, trước khi câu nói hai nghĩa đó sáng tỏ đối với nàng. Nàng đỏ bừng mặt. “Đ-đó là...em không có ý...”

Nhưng Sebastian đang cười êm ả, thế là sự căng thẳng kỳ lạ đó qua đi, và anh kéo nàng vào người anh. Khi nàng hào hứng đáp lại, sự hài hước của anh tan đi như mật ngọt. Anh hôn nàng lâu hơn, dữ dội hơn, hơi thở anh phủ lên má nàng thành những luồng rung động hồ hởi.

“Evie,” anh thì thầm, “em thật ấm áp, thật đáng yêu...ồ, quý thật. Anh còn hai tháng, mười ba ngày và sáu giờ nữa trước khi anh có thể đem em vào giường anh. Đúng là cô bé ác độc. Chuyện này sẽ trở thành cái chết của anh mất thôi.”

Cảm thấy có lỗi về cái giá mà nàng đã đặt ra đối với anh, Evie siết chặt hai cánh tay nàng và tìm kiếm môi anh. Anh rên rỉ và hôn nàng, rồi đưa tay ra đóng cánh cửa phòng lại. Loay hoay với ổ khóa, anh xoay chìa và quỳ xuống trước mặt nàng. Vai nàng đè mạnh vào cánh cửa đóng, lưng nàng tựa trên lớp ván gỗ, tâm trí nàng quay cuồng vì bối rối và kích động. Anh nâng váy nàng lên, hai bàn tay anh tìm kiếm dưới lớp vải, tháo gỡ những dải buột của quần trong.

“Sebastian, không,” Evie thì thầm run rẩy, ngần ngại vì họ đang ở trong một căn phòng công cộng. “Xin anh, anh không thể...”

Sebastian ngó lơ những lời phản đối của nàng, tìm kiếm sâu bên dưới váy nàng và kéo quần trong của nàng xuống đầu gối. “Anh sẽ điên lên mất nếu không có được dù chỉ là điều này.”

“Không,” nàng nói yếu ớt, nhưng anh đã chẳng còn lắng nghe nữa.

Bàn tay anh đặt trên mắt cá chân nàng, miệng anh trên đầu gối nàng, cắn và nếm qua lớp tất lụa. Evie cảm nhận được một sự rúng động khao khát đầy sừng sốt, trái tim nàng nhịp trống dữ dội, cơ thể nàng thức tỉnh với khát vọng không thể cưỡng lại. Sebastian đẩy lớp váy trước của nàng lên tới eo và đặt hai tay nàng vào đó. “Giữ lại,” anh nói khẽ.

Nàng không nên nghe theo mới phải, nhưng hai bàn tay nàng như sở hữu một ý thức riêng của chúng, ghì chặt những lớp vải nhung trên bụng nàng. Quần trong nàng đã được đẩy xuống đến gót chân, và miệng anh tha thân hướng lên trên, hơi thở anh như những thoáng hơi nước bông bênh trên làn da nhạy cảm. Evie phát ra một âm thanh nhỏ chói tai khi anh tách những lọn che phủ kín đáo giữa hai đùi nàng. Hai ngón tay anh trượt vào trong nàng ngay lập tức được ghì chặt và ve vuốt, những cơ bắp bên trong nàng như muốn kéo anh vào sâu hơn. Đôi mắt Evie nửa khép lại, và những vệt đỏ hồng lan tỏa trên khắp cơ thể nàng trong cơn đam mê. “*Sebastian.*”

“Shhh...” Những ngón tay anh đẩy cao lên, và miệng anh lách qua những nếp gấp mỏng căng của nàng. Anh trêu chọc cái đỉnh nhỏ, nhịp nhàng và ranh mãnh cùng với những chuyển động dịu dàng của ngón tay anh. Evie uốn người bên cánh cửa, cổ họng nàng nhức nhối vì cố gắng để không hét lên. Anh không hề ngừng lại mà cũng không dịu đi, không cho nàng dù chỉ một khoảng khắc nhỏ để thở, mơn trớn và chòng gheo nơi nóng bỏng và xoắn vặn những cảm xúc của nàng, hướng cảm giác đó cao hơn và cao hơn nữa cho đến khi cuối cùng nàng phải nén lại một tiếng thét và rùng mình dữ dội trong trạng thái mê mẩn. Miệng anh nấn ná, kéo dài mỗi gợn sóng cực điểm lẫn tẩn cuối cùng cho đến khi nàng lẳng xuống, cơ thể mệt mỏi của nàng bị quét sạch mọi cảm giác.

Cuối cùng Sebastian đứng lên, đem cơ thể bị khuấy động của anh áp vào nàng, trán anh đặt lên cánh cửa đằng sau nàng. Evie nới hai cánh tay nàng quanh vòng eo anh, đôi mắt khép lại, má nàng tì lên vai anh. “Thỏa thuận...” nàng nói không ra hơi.

“Em đã nói là anh có thể hôn em,” câu trả lời của anh thật dịu dàng, lời thì thầm tình quái đó rót vào tai nàng. “Nhưng, tình yêu của anh à...em đã không định rõ là ở đâu.”

* * *

Chương 17

“Ngài cho gọi em ư, thưa ngài?” Evie đến đứng trước cái bàn trong phòng làm việc nhỏ, nơi Sebastian đang ngồi. Theo yêu cầu của anh, một người hầu đến đưa nàng xuống dưới lầu, hộ tống nàng qua những đám đông tụ tập hỗn độn của câu lạc bộ chật ních người.

Nhân dịp đêm đầu tiên sòng bạc Jenner’s mở cửa trở lại, hầu như những người đã và đang muốn trở thành thành viên của câu lạc bộ đã nhất quyết phải xin được giấy phép ra vào. Những đơn thỉnh cầu được chất thành chồng trên bàn trước mặt Sebastian, và có ít nhất cả tá đàn ông đang nóng lòng đợi ở sảnh ra vào để được chứng nhận làm thành viên. Không khí đầy những âm thanh của những lời trò chuyện, tiếng nâng ly chúc tụng, và tiếng nhạc từ một giàn giao hưởng đang chơi trên ban công tầng hai. Để tưởng nhớ Ivo Jenner, rượu sâm banh được phục vụ không hạn chế, làm sức nức thêm cho bầu không khí tận hưởng tự do. Câu lạc bộ đã mở cửa trở lại, và mọi chuyện đều tốt đẹp cho tất cả những quý ông của Luân Đôn.

“Phải, anh đã cho gọi,” Sebastian nói để trả lời cho câu hỏi của Evie. “Vì cái quái gì mà em vẫn còn ở đây? Lẽ ra em đã phải rời đi từ khoảng tám giờ trước rồi.”

Nàng không hề nhăn mặt khi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc của anh. “Em vẫn đang thu xếp hành lý.”

“Em đã thu xếp hành lý từ ba ngày nay. Em không sở hữu nhiều hơn là sáu bộ váy áo. Những đồ dùng ít ỏi của em sẽ đựng vừa trong một cái va li nhỏ. Em đang kéo dài thời gian, Evie.”

“Thì có khác biệt gì đối với anh chứ?” nàng đáp trả. “Trong hai ngày qua anh đối xử với em cứ như thể em còn không tồn tại. Em khó mà tin được anh thậm chí còn nhận ra em vẫn đang ở đây.”

Sebastian chiếu vào nàng cái nhìn đăm đăm sắc như dao trong khi anh đấu tranh để làm chủ cơn giận đang trào lên. Không nhận thấy nàng à? Chết tiệt nó đi, anh sẽ trả cả một gia tài để điều đó trở thành sự thật. Anh đã bị tra tấn bởi mỗi lời nói và cử chỉ của nàng, luôn luôn thêm khát dù chỉ là một hình ảnh ngăn ngui về nàng. Giờ đây, nhìn thấy nàng, cơ thể với những đường cong xinh đẹp được che đậy cẩn thận trong bộ váy nhung đen, đã đủ để khiến anh nổi điên. Màu đen nghiêm trang thường khiến cho phụ nữ trông mộc mạc và buồn tẻ, nhưng đối với nàng, màu đen cho da nàng sắc trắng mịn như kem, và mái tóc nàng sáng rực như ngọn lửa. Anh muốn đem nàng vào giường, và yêu nàng cho đến khi sự cuốn hút bí hiểm quý ám này bị thiêu đốt trong luồng nhiệt hừng hực đó. Anh cảm thấy bị xâm chiếm bởi điều gì đó, một kiểu bản khoăn nồng cháy cho anh cảm giác như một căn bệnh... khiến anh đi từ phòng này sang phòng khác và rồi lại quên mất mình muốn gì. Anh chưa bao giờ như thế này...phân tâm, sốt ruột, đau đớn khổ sở vì khao khát.

Anh phải rảnh tay khỏi nàng. Evie phải được bảo vệ khỏi những hiểm nguy và không khí trụy lạc của câu lạc bộ, cũng như nàng phải được bảo vệ khỏi anh. Nếu bằng cách nào đó anh có thể giữ cho nàng được an toàn, và chỉ gặp nàng theo một kiểu viếng thăm hạn chế...thì đó là giải pháp duy nhất.

“Anh muốn em rời khỏi đây,” anh nói. “Mọi thứ đã được chuẩn bị cho em ở nhà. Em sẽ thoải mái hơn khi ở đó. Và rồi anh sẽ không phải lo lắng xem em có thể vướng vào kiểu rắc rối nào.” Đứng dậy, anh đi đến cửa, cẩn thận giữ một khoảng trống cần thiết giữa họ. “Anh sẽ cho gọi một cỗ xe. Trong vòng mười lăm phút nữa, anh muốn em phải ngồi trong đó.”

“Em chưa ăn tối. Cho phép em ăn bữa tối cuối cùng chẳng lẽ lại là đòi hỏi quá nhiều hay sao?”

Dù không nhìn nàng nhưng Sebastian có thể nghe được âm vực thách thức trẻ con trong giọng nàng, và nó làm trái tim anh đau nhói...trái tim mà anh đã luôn tin rằng chẳng là gì ngoài một múi cơ có năng suất.

Anh không bao giờ nhớ được liệu anh có ý định cho phép nàng ở lại ăn tối hay không, bởi vì ngay lúc đó anh thấy Cam đi tới phòng làm việc...cùng với một dáng người không thể lẫn vào đâu được của ngài Bá Tước Westcliff. Xoay người sang bên, Sebastian kéo lê những ngón tay anh qua mái tóc. “Khi thật,” anh lầm bầm.

Evie đến với anh ngay lập tức. “Có chuyện gì ạ?”

Sebastian trút bỏ mọi cảm xúc khỏi gương mặt anh. “Tốt hơn là em nên rời đi,” anh nói quả quyết. “Westcliff đang ở đây.”

“Em sẽ không đi đâu hết,” nàng nói ngay tức khắc. “Westcliff là một quý ông lịch thiệp và sẽ không đánh nhau trước mặt một quý cô.”

Sebastian bật ra một tiếng cười nhạt báng. “Anh không cần phải trốn sau váy của em, cung à. Và anh ngờ là cậu ta đến đây để đánh nhau—chuyện đó đã được dàn xếp ổn thỏa vào cái đêm anh bắt cóc Cô Bowman rồi.”

“Vậy thì ngài ấy muốn gì?”

“Hoặc là để chuyển đến anh một lời cảnh báo, hoặc là để xem xem em có cần được giải cứu hay không. Hoặc là cả hai.”

Evie vẫn đứng bên cạnh anh khi Westcliff bước vào phòng làm việc.

Cam là người đầu tiên lên tiếng. “Thưa ngài,” anh nói với Sebastian. “Tôi đã bảo ngài bá tước chờ, nhưng ngài ấy—“

“Không có ai bảo Westcliff làm bất cứ điều gì,” Sebastian nói khô khan. “Ổn cả rồi, Cam. Trở lại sòng bạc xúc xắc đi, nếu không mọi chuyện ngoài đó sẽ hỗn loạn hết cả lên. Và đưa Phu nhân St. Vincent đi với cậu.”

“Không,” Evie nói ngay lập tức, ánh mắt lo lắng của nàng chuyển từ gương mặt chế nhạo của Sebastian đến khuôn mặt trơ như đá của Westcliff. “Em sẽ

ở lại.” Quay sang Ngài Westcliff, nàng đưa tay cho anh. “Thưa ngài, em rất thường nghĩ về Lillian...Em hy vọng cô ấy khỏe?”

Westcliff nghiêng mình qua tay nàng và nói với chất giọng gai góc đặc trưng của anh. “Hoàn toàn khỏe. Cô ấy muốn cô đến ở với chúng tôi, nếu cô muốn.”

Dù mới vài phút trước Sebastian đã dọa nạt buộc nàng rời khỏi câu lạc bộ, nhưng ngay lập tức lòng anh ngập đầy giận dữ. Tên khốn kiêu ngạo. Nếu cậu ta định đi đến đây và chộp nàng đi ngay dưới mũi anh thì—

“Cám ơn, thưa ngài,” Evie nhẹ nhàng trả lời khi nàng nhìn chăm chú vào khuôn mặt với những đường nét mạnh mẽ của Westcliff. Anh có mái tóc màu đen, và đôi mắt tối đến mức khó mà phân biệt được mống mắt và đồng tử. “Ngài thật tử tế. Và em rất muốn được đến thăm sớm thôi. Nhưng em không cần đến lòng mến khách của ngài vào lúc này.”

“Được rồi. Lời mời vẫn để ngỏ. Cho phép tôi được gửi lời chia sẻ với mát mát vừa mới đây của cô.”

“Cám ơn ngài.” Nàng mỉm cười với Westcliff. Sebastian để ý điều đó với con ghen tuông bất chợt.

Với vị trí là người sở hữu một trong những tước vị bá tước lâu đời và hùng mạnh nhất ở nước Anh, Marcus, Ngài Westcliff, có dáng dấp của một người đàn ông đã quen được người khác lắng nghe và vâng lời. Mặc dù anh không đẹp trai theo kiểu cổ điển, Westcliff sở hữu một sinh lực tầm tãi và thể chất đàn ông cường tráng khiến cho anh nổi bật lên ở bất cứ cuộc hội họp nào. Anh là một người ưa thể thao và phi ngựa thực mạng, được biết đến là người luôn thử thách những giới hạn của bản thân. Thật ra, Westcliff tiếp cận mọi thứ trong cuộc sống đều theo cách đó, anh không cho phép bản thân ở dưới mức xuất sắc trong bất cứ việc gì mà anh chọn.

Westcliff và Sebastian đã là bạn từ thuở lên mười, cùng nhau trải qua hầu hết những năm tháng học tập ở trường học nội trú. Ngay cả khi còn là

những cậu bé, họ đã có một tình bạn kỳ lạ, bởi vì bản chất của Westcliff là tin tưởng vào đạo nghĩa tuyệt đối, có thể phân biệt đâu là đúng và đâu là sai mà không có chút khó khăn nào. Sebastian lại thích khởi đầu với những sự việc đơn giản và biến đổi chúng thành thứ gì đó phức tạp điên người, như là một bài thực hành cho trí tuệ sắc sảo của anh. Westcliff luôn luôn lựa chọn con đường thẳng và hiệu quả nhất, trong khi Sebastian chọn con đường hẹp gò gề, được sắp đặt tồi tàn sẽ đưa người ta vào mọi kiểu rắc rối trước khi cuối cùng cũng đến được đích ngắm của họ.

Dù vậy, hai người bạn hiểu nhau vì họ cùng lớn lên dưới sự ảnh hưởng của những người cha đầy thủ đoạn và thiếu lòng trắc ẩn. Họ cùng chia sẻ một cái nhìn không ảo tưởng tương tự nhau về thế giới xung quanh, hiểu rằng họ chỉ có thể tin tưởng được một vài người. Và giờ, buồn bã nghĩ lại, Sebastian biết mình đã đập vỡ lòng tin của Westcliff đến mức không thể hàn gắn được nữa. Lần đầu tiên trong cuộc đời, anh nhận thức được một điều gì đó day dứt làm anh phát bệnh mà anh chỉ có thể gọi tên nó là hối tiếc.

Tại cái quái gì mà anh lại chú ý vào Lillian Bowman chứ? Khi anh nhận ra Westcliff đã phải lòng cô gái đó, tại sao anh không tự nhận lấy rắc rối mà đi tìm một nữ thừa kế khác để kết hôn? Anh đã là một thằng ngốc vì không nhận thấy Evie. Hồi tưởng lại, Lillian chẳng đáng để hủy hoại một tình bạn. Tận sâu bên trong, Sebastian buộc phải thừa nhận rằng thiếu vắng Westcliff trong cuộc đời anh cứ như một vết phỏng rộp trên da chân thường xuyên bị xây xát và sẽ chẳng bao giờ hoàn toàn lành lặn.

Sebastian chờ cho đến khi cánh cửa đã khép lại sau lưng Cam. Rồi anh choàng một cánh tay đầy sớ hũu qua vai Evie và nói với người bạn cũ. “Trăng mặt thế nào?” anh chế nhạo.

Westcliff làm ngơ câu hỏi đó. “Trong hoàn cảnh này,” anh nói với Evie, “tôi thấy cần thiết phải hỏi—có phải cô đã kết hôn vì bị ép buộc?”

“Không,” Evie trả lời sốt sắng, nhích đến gần bên Sebastian hơn như thể nàng đang cố che chắn cho anh. “Thật đấy, thưa ngài, là ý của em. Em đã đến nhà ngài St. Vincent để hỏi xin sự giúp đỡ của ngài ấy, và ngài ấy đã

giúp em.”

Vẻ không tin, Westcliff nói cộc lốc, “Chắc chắn vẫn còn những con đường khác cô có thể đi.”

“Không có lối thoát nào mà em có thể thấy vào lúc đó.” Cánh tay mảnh dẻ của nàng trượt quanh eo Sebastian, khiến cho hơi thở anh đứt quãng vì ngạc nhiên. “Em không hối hận vì quyết định của mình,” anh nghe Evie nói với Westcliff rất kiên quyết. “Em sẽ làm thế một lần nữa mà không hề do dự. Ngài St. Vincent rất tử tế với em.”

“Cô ấy đang nói dối đấy, dĩ nhiên,” Sebastian nói với một tiếng cười nhấn tâm, trong khi nhịp đập tim anh bắt đầu xáo động gấp gáp trong các mạch máu. Với cơ thể mềm mại của Evie rúc vào bên người anh, anh có thể cảm nhận được hơi ấm của nàng, mùi hương trên da nàng. Anh không thể hiểu được tại sao nàng lại cố gắng bảo vệ anh. “Tôi cư xử với cô ấy như một thằng khốn,” anh thẳng thừng nói với Westcliff. “Thật may mắn cho tôi là Phu nhân St. Vincent đã bị gia đình ngược đãi quá lâu đến mức không có lấy một ý niệm thế nào là được đối đãi tốt.”

“Điều đó không đúng,” Evie nói với Westcliff. Không ai trong hai người họ liếc nhìn Sebastian lấy một lần, làm cho anh điên tiết vì bị gạt ra ngoài cuộc trò chuyện. “Đây là một quãng thời gian khó khăn, như ngài có thể hình dung. Em đã không thể sinh tồn được nếu không có sự nâng đỡ của chồng em. Ngài ấy đã chăm sóc sức khỏe cho em, và bằng mọi khả năng che chở cho em. Ngài ấy làm việc rất chăm chỉ để bảo toàn công việc làm ăn của cha em. Ngài ấy bảo vệ em khi dượng và cậu em cố gắng bắt ép em phải đi với họ trái với ý muốn—“

“Em đi quá xa rồi, cưng,” Sebastian nói với nàng trong sự hài lòng xấu xa. “Westcliff biết tôi đủ rõ để chắc chắn là tôi sẽ không bao giờ lao động. Hay bảo vệ bất cứ ai. Tôi chỉ bận lòng với những mối quan tâm của mình thôi.” Ang bực mình khó chịu khi không ai tỏ vẻ chú ý đến những lời nhận xét của anh.

“Thưa ngài,” Evie nói với ngài bá tước, “từ những gì mà em nghe được về chồng mình, em tin là nếu ngài ấy hiểu ngài đang yêu Lillian thì ngài ấy sẽ không làm những việc như thế. Đó không phải là lí do để biện hộ cho lối xử sự của ngài ấy, nhưng—“

“Cậu ấy không yêu cô ta,” Sebastian hăm hè, đẩy Evie ra khỏi người anh. Bỗng nhiên căn phòng cảm giác như đang thu hẹp lại, những bức tường kéo đến gần cho đến khi chúng có nguy cơ đè nghiền anh trong một gọng kìm chí tử. Chết tiệt nàng đi vì cố gắng xin lỗi thay cho anh! Và quý bất nàng vì dựng lên một tình cảm yêu mến giả tạo giữa họ. “Cậu ta không hề tin vào tình yêu gì hơn tôi hết.” Anh trừng mắt với Westcliff. “Đã bao nhiêu lần cậu nói với tôi rằng tình yêu là một ảo tưởng của những gã đàn ông muốn làm cho sự cần thiết của hôn nhân trở nên dễ chịu hơn?”

“Tôi đã sai,” Westcliff nói. “Tại sao cậu lại nổi giận?”

“Tôi không—“ Sebastian bỏ lửng câu nói khi anh nhận thấy anh đang tuôn trào. Anh nhìn qua Evie và cảm nhận được sự hoán đổi vị trí choáng váng giữa họ...nàng, hoa-bên-lẻ hay lấp bắp, giờ điềm tĩnh và trầm lặng...và anh, luôn luôn lãnh đạm và bình tĩnh, giờ bị giáng cấp thành một gã ngu ngốc khích động. Và lại ngay trước mặt Westcliff, người đang quan sát hai người họ trong sự nghiên cứu tỉ mỉ.

“Phải làm gì để tổng khừ em đi đây?” Sebastian đột ngột hỏi Evie. “Cứ đi với Westcliff, nếu em không muốn đến ngôi nhà trong thành phố. Tôi chẳng quan tâm cái đích gì chỉ cần em đi khuất mắt tôi.”

Đôi mắt nàng mở to, và mặt nàng rúm lại như thể nàng bị phóng một mũi tên. Nhưng nàng vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, hít vào một hơi thở sâu và thở ra đều đều. Sebastian quan sát nàng, trong anh gần như bị choáng ngợp bởi thôi thúc mạnh mẽ muốn khuyu gối trước mặt nàng và xin nàng tha thứ. Nhưng thay vào đó, anh chỉ đứng đống băng tại chỗ khi nàng đi đến cánh cửa.

“Evie—“ anh lầm bầm.

Nàng ngó lơ anh và rời đi, so vai khi bước ra khỏi phòng làm việc.

Sebastian nắm hai bàn tay lại thành nắm đấm trong khi ánh mắt anh dõi theo nàng. Sau một vài giây, anh buộc mình phải nhìn sang Westcliff. Người bạn cũ đang nhìn anh chăm chăm bằng ánh mắt chất chứa không phải với lòng căm hận, mà với điều gì đó như sự thương cảm miễn cưỡng. “Không phải những gì tôi nghĩ mình sẽ thấy,” Westcliff nói trầm tĩnh. “Cậu không phải là chính mình nữa, Sebastian.”

Đã rất nhiều năm rồi kể từ khi Westcliff gọi anh bằng tên. Những người đàn ông, ngay cả là anh em hay bạn bè thân thiết nhất cũng gần như luôn luôn gọi nhau bằng họ hoặc bằng tước vị.

“Xuống địa ngục đi,” Sebastian cầu nhàu. “Chắc hẳn lí do cậu đến đây tới nay là để nói với tôi câu đó. Nếu là thế thì cậu đã muộn chừng một tháng.”

“Đó đã là ý định của tôi,” Westcliff thừa nhận. “Giờ thì, tôi quyết định sẽ ngồi lại và uống một ly rượu trong khi cậu nói cho tôi nghe cậu đang làm cái quái quỷ gì ở đây. Để bắt đầu thì cậu có thể giải thích tại sao cậu lại gánh lấy trách nhiệm điều hành một sòng bạc.”

Đây là thời điểm tồi tệ nhất để ngồi lại và nói chuyện trong khi câu lạc bộ lại đang quá đông—nhưng đột nhiên Sebastian chẳng quan tâm. Dường như cả thế kỷ đã trôi qua từ khi anh trò chuyện với ai đó hiểu rõ mình. Mặc dù Sebastian không có bất kì ảo tưởng nào về tình bạn giờ đã thành một mớ rối ren lộn xộn của họ, nhưng ý nghĩ được bàn bạc với Westcliff, thậm chí là một Westcliff không tỏ ra thân ái đi nữa, thì cũng là một sự khuây khỏa khó tả. “Được rồi,” anh làu bàu. “Chúng ta sẽ nói chuyện. Đừng rời đi. Tôi sẽ quay lại ngay—tôi không thể để vợ mình quanh quẩn trong câu lạc bộ mà không có ai hộ tống.”

Anh rời khỏi phòng với những bước sải dài và đi tới sảnh ra vào. Không thấy dấu hiệu nào của hình dáng Evie trong bộ váy màu đen, anh đoán rằng nàng đã đi qua một đường trung gian, có lẽ là qua một căn phòng ở gian giữa. Anh ngừng lại trước một trong những ngưỡng cửa uốn cong và nhìn

lướt qua biển người. Mái tóc sáng rực của Evie khiến cho việc nhận diện nàng thật dễ dàng. Nàng đang hướng tới góc khuất nơi Cam đang ngồi. Khi nàng đi qua, những thành viên của câu lạc bộ dờ đi để nhường lối cho nàng.

Sebastian đuổi theo nàng chậm chậm lúc đầu, rồi với một sự hồi hải tăng lên. Anh đang ở trong một trạng thái khác thường, đấu tranh để thấu hiểu chính mình. Anh luôn luôn thành thạo trong cách đối đãi với phụ nữ. Vậy thì tại sao anh lại không thể khách quan khi nó là về Evie? Anh bị ngăn cách khỏi người mà anh muốn hơn hết mọi thứ, không phải bởi khoảng cách thật sự mà bởi một quá khứ vấy màu truy lạc. Để cho bản thân có một mối liên hệ với nàng...không, điều đó là không thể. Tội lỗi của anh sẽ nhấn chìm nàng như mực đen loang trên giấy da trắng tinh khiết, cho đến khi màu trắng bị phá hủy hoàn toàn. Nàng sẽ trở thành một kẻ hay chỉ trích nhạo báng gay gắt...và nàng càng hiểu về anh nhiều hơn thì nàng sẽ càng khinh rẻ anh.

Cam đang ngồi trên một cái ghế đầu cao để quan sát những cái bàn diễn ra trò chơi xúc xắc, và nhận thấy Evie đang đi tới. Anh quay người trên ghế để đối mặt với nàng, rồi đặt một chân xuống sàn. Mái đầu đen của anh ngẩng lên, và anh để cho ánh mắt mình lướt khắp đầu bên kia căn phòng, luôn cảnh giác như mọi khi với những gì đang diễn ra xung quanh. Bất gặp Sebastian, Cam gật nhẹ đầu để tỏ rõ anh sẽ giữ nàng lại cho đến khi Sebastian đi đến chỗ họ.

Cam quan sát căn phòng một lần nữa, một nét nhăn kéo chùng hai hàng lông mày đen của anh. Hai vai anh hơi căng lên, như thể tóc trên gáy anh đang nhoi nhói khó chịu, và anh xoay người để nhìn qua vai mình. Không thấy ai ở sau lưng, anh bắt đầu ngồi lại trên ghế. Nhưng dường như có một bản năng mách bảo nào đó khiến anh xem xét kỹ đám đông, như thể cái nhìn của anh bị hút bởi một phiến nam châm...Anh tình cờ nhìn lên gian phòng tầng hai...và Sebastian thấy chàng trai tập trung lên đó với sự dữ dội sắc bén đột ngột.

Thoát khỏi đám đông, Sebastian nhìn theo ánh mắt sừng sờ của Cam, và thấy một người đàn ông tối tăm, chắc nịch đang đứng ở phía đông ban công

nhìn xuống tầng trệt. Anh ta xộc xệch và bụi bặm, mái tóc đen bết dính lên hộp sọ hình dáng như viên đạn rất đặc trưng của anh ta. *Joss Bullard*, Sebastian nhận ra ngay lập tức...nhưng làm thế nào anh ta có thể đi vào câu lạc bộ mà không bị nhận ra? Chắc là phải qua một lối vào bí mật. Câu lạc bộ có nhiều lối vào và đường đi nước bước hơn cả một quần khu của loài thỏ. Và không có ai biết nơi này rõ hơn Bullard hay Cam, cả hai người đều đã sống ở đây từ thuở nhỏ--

Những suy nghĩ của Sebastian nổ tung khi anh thấy ánh sáng lóe phản chiếu trên nòng súng trong tay Bullard. Ngay cả ở góc độ này thì mục tiêu của hắn ta cũng rất rõ ràng. Chính là Evie, nàng vẫn đang ở cách Cam khoảng sáu thước.

Bị thúc đẩy bởi bản năng nguyên thủy, Sebastian lao lên trước với tốc độ ánh sáng, trong khi sự sợ hãi gớm guộc đốt cháy lòng anh. Hình dáng Evie trở nên sắc nét và rõ ràng trong tầm nhìn kính hải của anh đến mức thậm chí sợi chỉ nhung trên váy nàng cũng có thể nhìn thấy được. Mọi tế bào thần kinh và cơ bắp anh rải ra để với tới nàng, mỗi tiếng đập thành thịch của tim anh nỗ lực đẩy máu đến tay chân anh đang chuyển động nhanh như chớp. Nắm lấy nàng bằng hai bàn tay sợ hãi điên cuồng, Sebastian xoay người anh che chắn cho nàng, và dùng lực đẩy quán tính để đem cả hai người họ nằm xuống sàn.

Tiếng nổ của một phát súng dội lại quanh căn phòng kín. Sebastian cảm thấy một va chạm mạnh bên người anh, cứ như có ai đó đã thụi vào anh một nắm đấm, và một cơn đau dữ dội bùng lên khi một viên đạn chì xuyên thủng thịt da và lớp vải trên người anh, cắt rời một mạng lưới động mạch trên đường đi của nó. Cú tiếp đất mạnh mẽ làm Sebastian choáng váng trong giây lát. Anh nửa nằm lên Evie, cố gắng bao vệ đầu nàng bằng hai cánh tay trong khi nàng cựa quậy bên dưới anh. “Nằm yên,” anh thở gấp, giữ nàng trên nền nhà, trong lòng sợ rằng Bullard sẽ bắn phát tiếp theo. “Chờ đã, Evie.”

Nàng nằm im vâng lời, trong khi không khí tràn ngập những tiếng ồn...tiếng la ó và tiếng hét...những tiếng bước chân nện rầm rập...

Nâng người lên trên cơ thể nằm sấp của Evie, Sebastian liếc nhìn lên trên ban công tầng hai. Bullard đã rời khỏi. Với một tiếng gầm gừ vì đau, Sebastian lăn người qua một bên và tìm kiếm thương tích trên người nàng vì anh sợ rằng viên đạn cũng đã bắn trúng nàng. “Evie...em yêu...em có bị thương không?”

“Tại sao anh lại đẩy em như thế?” nàng nói, giọng nàng nghèn nghẹt. “không, em không bị thương. Tiếng ồn đó là gì vậy?”

Bàn tay run rẩy anh vuốt lên mặt nàng, đẩy một lọn tóc rối phủ lên mắt nàng ra sau.

Kinh hãi, Evie ngộ nguậy rời khỏi anh và ngồi lên. Sebastian vẫn nằm nghiêng một bên, thở hổn hển, một dòng máu nóng tuôn xuống ngực và eo anh.

Mọi người đang dồn lại để rời khỏi tòa nhà, có nguy cơ giẫm đạp lên hai người đang ở dưới sàn. Bỗng nhiên một người đàn ông đến cúi mình phía trên họ, anh ta đã chen lán xuyên qua đám đông hỗn độn đang vội vã. Anh ta dùng cơ thể mình như một bức tường thành để giữ cho họ không bị giày xéo. Chớp mắt, Sebastian nhận ra đó là Westcliff. Đầu óc chao đảo, Sebastian đưa tay lên để níu lấy áo khoác của anh.

“Hấn nhắm vào Evie,” Sebastian nói giọng khản đặc. Môi anh đã trở nên tê dại, và anh phải liếm môi trước khi nói tiếp. “Giữ cho cô ấy an toàn...giữ cho cô ấy...”

Evie hét lên một tiếng thất thanh khi nàng thấy quần đởm thậm đang lan rộng ra trên áo ngoài của Sebastian và biết là anh đã bị thương. Nàng tấn công những nút áo trên áo khoác ngoài và áo gi-lê của anh, xé rách những đường may trong cơn bản loạn. Không nói lời nào, Westcliff cởi áo ngoài của mình và lót áo gi-lê của anh thành một bó chặt. Evie xé áo sơ-mi nhuộm máu của Sebastian và tìm thấy vết thương đang tuôn trào ở bên người anh. Khuôn mặt nàng trắng bệch đi và đôi mắt nàng bắt đầu long lanh, nhưng

nàng cố gắng làm chủ cơn hoảng hốt và cầm lấy cuộn áo xống của Westcliff thay cho miếng gạc và giữ chặt nó trên vết thương để cầm máu.

Lực ép đó gây ra cơn đau đớn cùng cực, Sebastian không thể ngăn được một tiếng rên rỉ. Bàn tay anh vẫn giờ ra trong không trung, những ngón tay hơi nắm lại. Mùi máu tươi trào ra trong không khí. Westcliff nghiêng qua người anh và xem xét đầu ra của viên đạn. “Xuyên thủng,” Sebastian nghe anh nói với Evie. “Nhìn từ bên ngoài thì không có một tổn hại động mạch chính nào.”

Trong khi Westcliff giữ miếng gạc trên vết thương, Evie di chuyển đến đặt đầu Sebastian vào lòng nàng, nâng niu anh trong những nếp lụa nhung đen mềm mại. Cầm lấy bàn tay anh, nàng nắm chặt. Vòng ôm của tay nàng như níu anh lại, tạo ra một đối trọng với cơn đau đang gặm nhấm trong lồng ngực anh. Sebastian nhìn chăm chăm lên gương mặt nghiêng nghiêng của nàng, không thể đọc được cảm xúc trên đó. Có một ánh sáng sâu sắc kỳ lạ trong mắt nàng, điều gì đó như tình âu yếm hay nỗi sâu muộn...điều gì đó thật hiếm hoi và vô tận. Anh không biết đó là gì. Chưa có ai từng nhìn anh như thế trước đây.

Anh cố gắng nói điều gì đó để xua đi cảm xúc xáo trộn trong ánh mắt nàng. “Đây là hậu quả của việc c...” Anh bị buột phải ngừng lại khi những đợt rùng mình do cơn đau làm anh khó thở. “...cố gắng tỏ vẻ anh hùng đây,” anh kết thúc câu nói. “Anh tin là từ nay về sau anh sẽ dính với tính xấu xa thôi. An...toàn hơn nhiều.”

Đôi mắt sẫm của Westcliff ánh lên trong một khoảnh khắc bởi cố gắng đùa cợt đó. “Phát bắn đó hướng từ trên ban công xuống,” anh nói.

“Người làm cũ...Bullard...sa thải gần đây.”

“Cậu có chắc anh ta nhắm vào Phu nhân St. Vincent không?”

“Chắc.”

“Có lẽ anh ta đã nghĩ làm hại cô ấy sẽ là cách trả thù cậu tốt nhất.”

Trí óc Sebastian đang quay cuồng, khiến cho việc suy nghĩ mạch lạc trở nên khó khăn. “Không...” anh lầm bầm. “Chỉ có thể đúng nếu...hắn đã nghĩ tôi quan tâm cô ấy...nhưng mọi người đều biết...không phải tình yêu.”

Westcliff chiếu vào anh cái nhìn lạ lùng nhưng không trả lời. Sebastian không thể biết được anh và Evie có dáng vẻ như thế nào vào lúc đó, khi anh nắm chặt bàn tay nàng và để cho nàng nâng niu anh âu yếm như một bà mẹ với đứa con thơ đau ốm. Tất cả những gì mà anh biết là vết thương bên mình anh đau nhức đến không thể chịu được. Những cơn rùng mình không ngớt chạy khắp người cho đến khi răng anh bắt đầu đánh lập cập vào nhau. Anh mơ màng nhận biết được Westcliff rời đi một lúc, và ra lệnh cho những người ở quanh đó, rồi trở lại với một núi những áo khoác ngoài, mặc dù không rõ những người sở hữu có tự nguyện dâng chúng hay không. Mấy cái áo được đặt lên người anh, và Westcliff tiếp tục áp lên vết thương.

Sebastian mất ý thức trong một lúc, và khi anh tỉnh lại, anh cảm thấy bàn tay ấm áp của Evie vuốt ve khuôn mặt lạnh đẫm mồ hôi của anh. “Bác sĩ đang trên đường tới,” nàng thì thầm. “Một khi máu bắt chảy, bọn em sẽ đưa anh lên lầu.”

Hơi thở anh run rẩy giữa hai hàm răng nghiến chặt. “Rohan ở đâu?”

“Tôi đã thấy cậu ấy chạy đuổi theo Bullard, ngay sau khi phát súng được bắn,” Westcliff trả lời. “Thật ra thì cậu Rohan đã leo lên một cái trụ dẫn đến tầng hai.”

“Nếu cậu ta không bắt được tên khốn đó,” Sebastian càu nhàu, “thì tôi sẽ làm. Và rồi—“

“Shhh...” Evie khẽ dành, bàn tay kia nàng trượt xuống dưới đụn áo khoác để chạm vào lớp da trần trên ngực anh. Lòng bàn tay nàng đặt lên trên trái tim anh đang đập yếu ớt, và đầu ngón tay nàng sượt qua sợi dây chuyền vàng mà anh đeo quanh cổ. Lăn theo sợi dây chuyền, nàng khám phá ra chiếc

nhẫn cưới theo kiểu Scot treo ở đầu dây.

Sebastian đã không muốn nàng biết được anh mang chiếc nhẫn dưới áo. Khích động, anh thì thào, “Chẳng có ý nghĩa gì đâu. Chỉ...muốn giữ nó an toàn—“

“Em hiểu mà,” Evie thì thầm, áp bàn tay nàng lên ngực anh một lần nữa. Môi nàng lướt trên trán anh, và hơi thở nàng dịu dàng vuốt ve. Nàng mỉm cười với anh. “Dĩ nhiên là anh nhận ra,” nàng nói, “rằng anh đang cho em một cái cơ hoàn hảo để ở lại. Em sẽ chăm sóc cho anh đến khi anh đủ khỏe để tự mình ném em đi.”

Sebastian không thể mỉm cười đáp lại. Lòng ngập đầy lo lắng khi nhận ra Evie không an toàn dù ở đây hay ở bất cứ đâu, cho đến khi Bullard bị bắt. “Westcliff,” anh thì thào, “Ai đó phải...bảo vệ vợ tôi...”

“Sẽ không có gì xảy ra với cô ấy,” Westcliff cam đoan với anh.

Sebastian chăm chăm nhìn lên người bạn trước đây của anh, người đàn ông khẳng khái duy nhất mà anh từng biết, anh thấy khuôn mặt của Westcliff bình thản một cách thận trọng. Họ đều hiểu điều mà Evie quá thiếu kinh nghiệm để suy ra được...rằng mặc dù viên đạn đã không bắn trúng một nội tạng quan trọng nào, nhưng vết thương có thể bị nhiễm trùng. Sebastian sẽ không chết vì mất máu, nhưng có thể anh sẽ chịu thua một trận sốt định mệnh. Và nếu như thế, Evie chỉ còn lại một mình và không có khả năng tự vệ trong một thế giới đầy rẫy những kẻ dã tâm. Những kẻ như anh.

Run rẩy vì lạnh và sững sốt, Sebastian gượng thốt ra vài lời tuyệt vọng, phải cần đến nhiều lần hít thở anh mới có thể nói. “Westcliff...những gì tôi đã làm trước đây...xin lỗi. Tha thứ...tha thứ...” Anh cảm thấy mắt mình bắt đầu trợn ngược lên, và đấu tranh để giữ mình tỉnh táo. “Evie...giữ cho cô ấy an toàn. Xin cậu...” Anh chìm vào đại dương của những ánh chớp sáng rực, chìm sâu và sâu hơn nữa, cho đến khi những luồng sáng dao động đó tan biến đi và anh lạc vào vùng sâu tối.

“Sebastian,” Evie thì thào, đem bàn tay rã rời của anh lên má nàng. Nàng hôn lên những ngón tay anh, nước mắt lăn dài trên mặt.

“Không sao đâu,” Westcliff trấn an nàng. “Cậu ấy chỉ bị ngất. Cậu ấy sẽ tỉnh lại ngay thôi.”

Nàng bật lên một tiếng nức nở nhỏ, thôn thức trước khi lấy lại tự chủ. “Anh ấy đã chú ý chắn người cho em,” nàng nói sau một lúc. “Anh ấy đã hứng lấy viên đạn đó vì em.”

“Có vẻ như thế.” Westcliff quan sát nàng đầy suy xét, trong lòng nghĩ rằng có một vài thay đổi thú vị đã diễn ra ở cả hai, Sebastian cũng như người vợ không được chờ đợi của anh, từ khi họ cùng nhau bỏ trốn.

Khi Lillian nghe được tin St. Vincent đã kết hôn với Evangeline Jenner, cô đã tức điên lên, e sợ cho bất cứ loại tổn thương nào có thể xảy đến cho người bạn của cô.

“Tên quái vật đó!” Lillian đã bật ra giận dữ khi họ về đến Luân Đôn từ nước Ý. “Hắn ta lại dám làm thế này với Evie, trong tất cả mọi người...ôi, anh không thể biết được cô ấy mỏng manh thế nào đâu. Hắn ta sẽ cư xử tàn tệ với cô ấy...cô ấy chẳng có biện pháp tự vệ nào, và cô ấy rất trong sáng...Chúa ơi, em sẽ giết hắn!”

“Em gái em đã nói cô ấy không có vẻ bị ngược đãi,” Westcliff chỉ ra đây lý lẽ, mặc dù anh cũng lo lắng vì ý nghĩ có ai đó yếu ớt như Evangeline Jenner bị phó mặc cho St. Vincent.

“Cô ấy chắc là quá sợ hãi để thừa nhận bất cứ điều gì,” Lillian nói, đôi mắt sẫm màu gắt khi cô đi tới đi lui. “Hắn ta có lẽ đã cưỡng hiếp cô ấy. Đe dọa cô ấy. Có lẽ còn đánh—“

“Không, không,” Westcliff dỗ dành, ôm cơ thể căng thẳng của cô vào vòng tay anh. “Theo như những gì Daisy và Annabelle nói thì cô ấy có rất nhiều cơ hội để nói với họ cô ấy có bị lạm dụng hay không. Nhưng cô ấy đã

không nói gì về điều đó. Nếu em bớt lo lắng khi anh đến câu lạc bộ và đưa cô ấy về nương tựa ở đây thì anh sẽ làm. Cô ấy có thể ở đây với chúng ta tại Hampshire nếu cô ấy muốn.”

“Trong bao lâu?” Lillian lau bầu, nép mình sâu hơn vào vòng tay anh.

“Vô hạn định, dĩ nhiên rồi.”

“Ôi, Marcus...” Đôi mắt nâu của cô sáng lấp lánh với những giọt nước mắt bất chợt. “Anh sẽ làm điều đó vì em à?”

“Bất cứ điều gì, em yêu,” anh dịu dàng nói. “Bất cứ điều gì để làm em hạnh phúc.”

Và thế là, Westcliff đến sòng bạc Jenner’s vào tối nay để xác định xem Evangeline có phải là một người bị giam giữ trái ý nguyện không. Ngược lại với tất cả những gì anh đã nghĩ, anh tìm thấy một phụ nữ thiết tha muốn ở lại, nàng rõ ràng là có tình cảm với St. Vincent.

Còn về phần St. Vincent, luôn luôn xa cách và lãnh đạm...thật khó mà tin được người đàn ông đối xử với phụ nữ bằng sự tàn nhẫn ung dung cũng là người vừa mới mạo hiểm mạng sống của mình. Nhận một lời xin lỗi từ một người đàn ông chưa bao giờ biểu lộ dù chỉ là một câu hỏi lỗi cho bất cứ điều gì, và rồi lại nghe thấy anh ta gần như cầu xin cho vợ anh được che chở, dẫn đến một kết luận không thể tránh khỏi. St. Vincent, ngược lại với những lời cá cược, đã học được cách quan tâm đến ai đó hơn là cho riêng mình.

Hoàn cảnh này thật khác thường. Làm thế nào mà một người như Evangeline Jenner có thể mang lại một sự thay đổi như thế ở St. Vincent, người đàn ông từng trải nhất, thật khó mà hiểu được. Nhưng Westcliff đã học được rằng bí ẩn của cảm xúc không thể luôn luôn được giải thích bằng suy luận logic. Đôi khi những khe nứt trong hai tâm hồn trái ngược trở thành những mảnh ghép kết nối họ với nhau.

“Phu nhân—“ anh nói dịu dàng.

“Evie,” nàng nói, vẫn đang ôm lấy bàn tay chồng nàng áp vào má.

“Evie. Ta phải hỏi...tại sao em lại đến chỗ St. Vincent, trong tất cả những người khác, với một lời đề nghị kết hôn?”

Dịu dàng hạ bàn tay St. Vincent xuống, Evie mỉm cười buồn bã. “Em đã cần phải tìm cách để thoát khỏi gia đình em, một cách hợp pháp và mãi mãi về sau. Hôn nhân là câu trả lời duy nhất. Và như ngài cũng nhận thấy, ở Hampshire, những người theo đuổi hiếm khi xếp hàng để chờ đón tình quý mến của em. Khi em được biết những gì St. Vincent đã làm với Lillian, em đã rất kinh hoàng...nhưng cũng nhận ra rằng...ngài ấy là người duy nhất mà em biết dường như cũng đang tuyệt vọng như em. Đủ tuyệt vọng để đồng ý bất cứ điều gì.”

“Việc cậu ấy điều hành câu lạc bộ của cha em cũng là một phần trong kế hoạch của em chứ?”

“Không ạ, ngài ấy đã quyết định điều đó và em đã rất ngạc nhiên. Thật ra thì, ngài ấy luôn làm em ngạc nhiên kể từ khi chúng em kết hôn?”

“Như thế nào vậy?”

“Ngài ấy đã làm mọi thứ trong khả năng để chăm sóc cho em—cùng lúc đó lại tuyên bố mình đứng đưng lạnh nhạt.” Nàng nhìn ngắm khuôn mặt vô ý thức của chồng nàng. “Ngài ấy không hề vô cảm, dù cho ngài ấy có giả vờ thế nào đi nữa.”

“Không,” Westcliff đồng ý với nàng. “Cậu ấy không vô cảm—mặc dù ta đã rất nghi ngờ điều đó cho đến tận tối hôm nay.”

* * *

Chương 18

Mặc cho Cam và Westcliff đã cố gắng thật cẩn thận, việc di chuyển Sebastian lên lầu đã làm anh yếu đi theo chiều hướng xấu. Evie đi theo sát họ, lòng đầy lo lắng khổ sở khi thấy khuôn mặt xanh tái của Sebastian. Cam trở nên quẫn trí, nhưng anh giữ cho những cảm xúc của mình lắng xuống bên trong và tập trung vào thực hiện những gì cần thiết.

“Anh không biết làm thế nào mà hấn vào được,” anh lầm bầm. Evie nhận ra anh đang nói đến Bullard. “Anh biết mọi con đường vào và ra khỏi nơi này. Anh đã nghĩ mình lo xong—“

“Đó không phải lỗi của anh, Cam,” Evie bình tĩnh ngắt lời.

“Ai đó nhất định đã đề hấn vào, tuy anh đã bảo những người làm—“

“Không phải lỗi của anh,” nàng lặp lại, và anh im lặng, rõ ràng là anh không đồng ý với điều đó.

Westcliff rất lặng lẽ trừ một vài lời thì thầm chỉ dẫn khi họ rẽ một góc cua. Anh nâng nửa người trên của Sebastian trong khi Cam giữ hai chân. Tuy Sebastian là một người đàn ông cao to nhưng cả hai người họ cũng đều to lớn không kém, và họ mang anh đến gian phòng ngủ chính mà không gặp khó khăn gì. Căn phòng đã được trang trí lại, những bức tường trải một lớp giấy dán màu kem. Cái giường lúc trước đã được thay bằng một cái lớn và đẹp hơn được đưa tới từ ngôi nhà phố của Sebastian. Ít ai lại nghĩ căn phòng này lại trở thành một căn phòng bệnh một lần nữa, sớm đến thế sau cái chết của cha nàng.

Theo chỉ dẫn của Evie, hai cô hầu gái chạy tới chạy lui, mang khăn và nước đến, và xé những tấm vải lanh thành những dải rộng. Cơ thể mềm rũ của

Sebastian được đặt nhẹ nhàng lên giường, và Evie kéo giày anh ra trong khi Cam cùng Westcliff cởi bỏ quần áo dính máu cho anh. Họ cùng ngằm đồng ý với nhau và để lại quần lanh màu trắng bên trong cho có chừng mực.

Nhúng một mảnh vải sạch vào trong nước ấm, Evie rửa những vết máu trên người anh, những vết loang đã chuyển sang màu rỉ sắt nơi chúng đã khô giữa đám lông vàng trên ngực. Trông anh thật mạnh mẽ mà cũng thật yếu ớt làm sao, những đường nét thanh tú trên cơ thể anh giờ đã gầy hơn, những cơ bắp giờ đã được gọt giũa bởi những vận động cơ thể thường xuyên và những cuộc đụng độ ở sân sau.

Westcliff cầm lên một mảnh vải và dịu dàng rửa vết thương vẫn đang trào máu để nhìn được rõ hơn. “Từ kích cỡ vết thương ta cho rằng Bullard đã sử dụng một khẩu nòng 15.”

“Tôi có khẩu súng,” Cam nói ngắn gọn. “Bullard đã quăng nó lại trên sàn tầng hai sau khi hắn bắn phát đó.”

Đôi mắt Westcliff nheo lại thích thú. “Đưa ta xem nào.”

Cam rút khẩu súng từ túi áo khoác ra và đưa nó cho anh, bán súng trước. Westcliff xem xét nó với con mắt nhà nghề của một người dày dặn kinh nghiệm. “Một khẩu súng đầu tay đôi,” anh nhận xét. “Với bát giác dài chín inch, nòng súng có kính ngắm...lỗ thông bạch kim giữ an toàn, chỗ nối và tấm chắn được chạm trổ...một món vũ khí đắt giá, và nằm trong một bộ đôi hai khẩu súng. Được làm tại cửa hàng Manton và Con Trai ở Dover Street.” Anh nhìn kỹ hơn. “Ở đây có một huy hiệu bằng bạc...khắc tên người sở hữu, ta tin thế. Nhưng nó đã quá xỉn màu để có thể nhìn rõ được từng chữ.” Anh nhìn qua Cam và nhướn một hàng lông mày lên khi dứt khẩu súng vào túi anh. “Với sự cho phép của cậu, ta sẽ giữ lại cái này.”

Có vẻ như hiểu rằng anh không thật sự được hỏi xin phép, Cam trả lời khô khan, “Cứ tự nhiên, thưa ngài.”

Cuộc trò chuyện sau đó bị ngăn lại bởi sự hiện diện của Bác sĩ Hammond,

một người đàn ông tử tế với danh tiếng đích thực đã từng chăm sóc cho cha nàng trước đây. Cam và Westcliff rời khỏi căn phòng khi Hammond khám cho Sebastian, lau rửa vết thương, và băng nó lại với một dải băng mỏng. “Dù không có bộ phận chính nào bị tổn hại,” ông nói với Evie, khuôn mặt rậm râu của ông mang một vẻ nghiêm trọng, “nhưng đây là một vết thương khá nghiêm trọng. Việc bình phục sẽ còn phụ thuộc vào khả năng của bệnh nhân, chất lượng chăm sóc...và như mọi khi, ân huệ của thánh thần. Gần như chắc chắn là sẽ có sốt, nó sẽ phải theo chu kỳ. Thường trong những trường hợp như thế này tôi buộc phải trích máu cho bệnh nhân để rút hết máu độc ra. Tôi sẽ đến thăm hàng ngày để xem việc đó có cần thiết hay cần phải làm vào lúc nào. Trong khi chờ đợi, hãy giữ cho ngài ấy được sạch sẽ và nghỉ ngơi đầy đủ, cho ngài ấy uống nước với nước thịt bò hầm, và trông coi thuốc men cho ngài ấy được dễ chịu.”

Evie nhận lấy một lọ chất lỏng giảm đau với lời thì thầm cảm ơn. Sau khi người bác sĩ đi khỏi, nàng đắp chăn cho Sebastian khi thấy anh đang run không kiềm chế được sau cú sốc vì bị mất máu.

Anh mở mắt ra và tập trung chú ý vào nàng một cách khó khăn. “Nếu anh phải cần đến ân huệ của thánh thần,” anh thì thầm, “thì anh gặp rắc rối to...trừ khi chúng ta có thể tìm thấy một thiên thần tham nhũng nào đó để hỏi lộ.”

Một tiếng cười bất chợt bật ra khỏi nàng. “Đừng có báng bổ.” Nàng mở lọ thuốc ra, đổ ra một muỗng đầy, và trượt một cánh tay ra sau cổ anh. “Uống cái này đi.”

Anh nuốt thuốc xuống, rồi nhắm mắt, và nguyên rửa.

Giữ một cánh tay nàng sau người anh, Evie với tới cốc nước bằng tay kia, và ấn nó vào môi anh, cho đến khi răng anh cụng vào vành ly. “Uống đi nào,” nàng thì thầm.

Sebastian vâng lời và nằm lại trên gối. “Bullard—“

“Cam đã không thể bắt được hắn ta,” Evie trả lời, đưa tay cầm một lọ thuốc mỡ nhỏ. Nàng quệt một ít lên đôi môi khô nẻ của anh với những đầu ngón tay dịu dàng. “Anh ấy và Ngài Westcliff đang ở dưới lầu nói chuyện với người cảnh sát được cử đến để điều tra.”

“Có ai khác bị thương không?” Sebastian hỏi, cố gắng ngồi lên. Một cơn đau quặn thắt khiến mặt anh trắng bệch, và anh nằm lại với một tiếng thở hổn hển.

“Đừng cử động,” Evie nói nhanh, “anh sẽ lại chảy máu mất thôi.” Nàng đặt một bàn tay lên ngực anh, và lần theo sợi dây chuyền mảnh sáng lấp lánh đến chỗ cái nhẫn cưới. “Chẳng có ai khác bị thương nữa cả,” nàng trả lời câu hỏi của anh. “Và ngay khi những thành viên câu lạc bộ được tin kẻ tấn công đã bỏ trốn thì tất cả đều lũ lượt kéo vào, và trông có vẻ hoàn toàn thích thú vì những sự kiện của buổi tối.”

Có bóng dáng nụ cười trên môi anh. “Thú vị hơn...là anh đã định tạo ra.”

“Cam nói nó không hề ảnh hưởng dù chỉ một chút đến công việc làm ăn.”

“Biện pháp an ninh,” Sebastian thì thầm, quá kiệt sức vì cố gắng để thốt nên lời. “Nói với Cam—“

“Vâng, anh ấy đang thuê thêm người. Đừng nghĩ gì về những việc đó ngay lúc này. Vấn đề cần quan tâm nhất của anh lúc này là phải khỏe lại.”

“Evie...” Bàn tay run rẩy của anh lần tìm tay nàng, yếu ớt kiềm giữ những ngón tay nàng trên khoảng ngực trần của anh. Dưới hai bàn tay họ, chiếc nhẫn cưới trên sợi dây chuyền áp vào trái tim anh đang đập những nhịp rời rạc. “Hãy đi với Westcliff,” anh thì thầm, đôi mắt khép lại. “Sau khi.”

Sau cái gì? Evie nhìn chăm chú vào khuôn mặt anh, sắc da tái nhợt của anh, và nhận ra anh đang nói đến cái chết của chính mình. Khi nàng cảm thấy bàn tay anh đang trượt dần khỏi tay nàng, nàng nắm chặt lấy nó. Bàn tay anh đã thay đổi rồi...không còn mềm mại và cắt tĩa gọn gàng như trước nữa

mà cứng cáp hơn, chai sạm, những móng tay bị cắt ngắn một cách cẩu thả. “Không,” nàng nói nhẹ nhàng nhưng dứt khoát, “sẽ chẳng có ‘sau khi’ nào hết. Em sẽ ở lại với anh mỗi giây mỗi phút. Em sẽ giữ anh lại với em. Em không để cho anh đi đâu cả.” Bất chợt hơi thở nàng nặng nhọc hơn, và nàng thấy nỗi sợ hãi đè chặt lên ngực. Vẫn nghiêng người, nàng xoay bàn tay lại cho đến khi lòng bàn tay họ chạm nhau, hai nhịp đập sóng đôi...một yếu, một mạnh mẽ. “Nếu tình yêu của em có thể níu chân anh thì em sẽ giữ anh lại với em.”

Sebastian tỉnh lại trong một lớp sương mù đau đớn, không chỉ là ở vết thương của anh, mà còn trong đầu, trong xương và các khớp của anh. Anh đang khát khô và bỏng rát, như thể có ngọn lửa nung đốt dưới da, và anh vặn người trong một cố gắng bất lực để thoát khỏi hơi nóng đó. Đột ngột, hai bàn tay dịu dàng đáp xuống trên người anh và một miếng vải ướt vuốt qua khuôn mặt nóng hừng hực. Một tiếng thở nhẹ nhõm rít qua môi anh, và anh đưa tay ra với tới chỗ mát mẻ đó, nắm chặt, những ngón tay anh tuyệt vọng bấu vào thịt da mềm mại.

“Không...Sebastian, *không...nằm yên nào*. Để em giúp anh.” Đó là giọng của Evie, xuyên thủng cơn loạn trí đang dần vạt anh. Thở hổn hển, anh buột miệng phải thả nàng ra và ngã người trên tấm nệm. Miếng vải mát lạnh vuốt lên người anh, tạm thời làm dịu đi cơn sốt đang hành hạ. Mỗi khi cái khăn đó vỗ về áp lên người anh giúp anh bình tĩnh lại cho đến khi anh có thể nằm yên lặng dưới sự chăm sóc của nàng. “Evie,” anh nói bằng giọng khàn khàn.

Nàng ngừng lại để áp một vài mẫu đá nhỏ giữa hai môi khô nứt của anh. “Vâng, anh yêu. Em đây.”

Đôi mắt anh chớp mở ra. Khó hiểu vì lời nói âu yếm đó, anh ngấm nàng cúi xuống trên người anh. Viên đá tan đi nhanh chóng giữa hai gò má khô nóng. Trước khi anh có thể hỏi xin nàng thêm nữa thì nàng đã lấy thêm đá cho anh. Nàng nhúng nước và vắt lại khăn rồi lau ngực, hai bên sườn và dưới cánh tay anh. Căn phòng tối tăm ngoại trừ ánh sáng ban ngày đang rọi vào từ khung cửa sổ mở hé, và một cơn gió lạnh buốt len qua khe hở đang để

ngỏ.

Nhận thấy hướng anh đang nhìn, Evie thì thầm, “Bác sĩ đã nói em nên giữ cửa sổ đóng. Nhưng anh lại ngủ ngon hơn khi để cửa mở.”

Sebastian nắm đó lòng đầy biết ơn khi Evie tiếp tục tắm cho anh với cái khăn ướt. Áo ngủ trắng và nước da sáng cho nàng đáng dấp của một linh hồn trinh nguyên, nhân từ đang vẫy thân chú lên anh trong bóng tối.

“Bao lâu rồi?” anh thì thầm.

“Hôm nay là ngày thứ ba. Anh yêu, nếu anh có thể xoay người qua bên kia một chút...để em chèn một cái gối ở đó...rồi.” Với lưng anh nửa lộ ra, Evie tắm cho hai vai mỗi như và dọc xuống sống lưng anh, và anh nhẹ rên rỉ. Anh lơ mơ nhớ đến một lần khác nàng đã từng làm thế này...đôi bàn tay nhẹ nhàng...gương mặt hòa nhã trong ánh sáng ban ngày. Đâu đó giữa cơn ác mộng của đau đớn và tâm trí mơ hồ anh nhận biết được sự chăm sóc âu yếm của nàng, chăm lo cho anh bằng sự tận tâm đáng kinh ngạc. Khi anh run bần bật vì những cơn sốt lạnh, nàng trùm chăn cho anh và ôm lấy cơ thể anh run rẩy trong vòng tay. Nàng luôn luôn ở đó trước cả khi anh cần gọi nàng...nàng hiểu mọi thứ như thể nàng có khả năng nhìn thấu được những suy nghĩ rối rắm trong anh. Nỗi sợ hãi lớn nhất của anh luôn là phải dựa dẫm vào ai đó. Và anh đang yếu đi từng giờ từng phút khi vết thương sưng tấy và cơn sốt hoành hành dữ dội. Anh cảm thấy cái chết rình rập như một bóng ma đang nôn nóng, sẵn sàng đến đem anh đi khi mọi hàng rào tự vệ của anh đã mất. Nó rút lui mỗi khi Evie ở đó với anh...vẫn còn chờ đợi nhưng ít thúc bách hơn.

Anh đã không hiểu hết sức mạnh của nàng cho đến tận lúc này. Ngay cả khi anh đã nhìn thấy sự chăm sóc yêu thương của nàng dành cho cha, anh đã không thể đoán được sẽ là thế nào khi dựa vào nàng, thế nào là cần đến nàng. Thế nhưng chẳng có gì đẩy lùi nàng được, chẳng có gì là đòi hỏi quá nhiều. Nàng là cột trụ chống đỡ của anh, là tấm khiên che chắn...và cùng lúc đó nàng làm anh suy yếu dần đi với tình cảm âu yếm mà anh bắt đầu khao khát ngay cả khi nó khiến anh chùn bước.

Hai cánh tay mảnh mai nhưng mạnh mẽ của nàng nâng anh lên rồi chậm chậm đẩy anh nằm lại trên nệm. “Một vài ngậm nước nào,” nàng thủ thỉ, đỡ lấy đầu anh. Sebastian thốt lên một tiếng từ chối, vì mặc dù miệng anh khô đắng nhưng cổ họng cảm giác như ngay cả một giọt nước cũng sẽ khiến anh nôn mửa. “Vì em,” nàng nài nỉ, đẩy cái cốc đến miệng anh.

Sebastian ném cho nàng một cái nhìn xấu xa và vâng lời...và bực bội khi lời khen của nàng cho anh một niềm vui sướng dào dạt. “Anh là một thiên thần,” nàng thì thầm, mỉm cười. “Tốt rồi, thế. Giờ thì hãy nghỉ ngơi đi, em sẽ làm mát thêm cho anh.” Thở dài, anh thả lỏng người trong khi miếng vải ướt trượt nhẹ lên mặt và cổ.

Anh chìm vào một đại dương tắm tối dày đặc và ngọt ngào, vào trong những giấc mơ không đem đến cho anh sự bình yên nào. Sau một khoảng thời gian mà anh cảm giác như chỉ mới vài phút, vài giờ, hoặc vài ngày trôi qua, anh tỉnh giấc trong cơn đau quằn quại vì ai đó dò dẫm trên vết thương anh, nó đang bỏng rát và nhức nhối như thể một ngọn giáo tẩm độc được găm vào đó.

Giọng nói trầm tĩnh của Evie xoa dịu cơn mê loạn của anh. “Sebastian, xin anh...hãy nằm lại. Bác sĩ Hammond đang ở đây. Hãy để ông ấy khám cho anh.”

Sebastian quá yếu không thể cử động. Anh cảm giác như tay chân mình đã bị cột vào những khối chì nặng nề. “Giúp—“ anh thì thào gay gắt, không muốn cứ nằm ngửa bất lực như thế. Evie thấu hiểu ngay lập tức. Nàng vội nâng đỡ đầu anh và đặt một cái gối sau lưng anh.

“Chào buổi chiều, thưa ngài,” một giọng nam trung cất lên. Người bác sĩ đã xuất hiện trước mặt anh. Một nụ cười nhẹ cắt qua hàm râu xám bạc của ông và sưởi ấm khuôn mặt hồng hào. “Tôi đã hy vọng một sự tiến triển,” Hammond nói với Evie. “Cơn sốt có hạ không?”

Nàng lắc đầu.

“Có dấu hiệu nào của sự thèm ăn hay khát nước không?”

“Lâu lâu ngài ấy có uống một ít nước,” Evie thì thầm, nàng đến nắm tay Sebastian. “Nhưng ngài ấy không thể uống được chút nước thịt hầm nào.”

“Tôi sẽ xem lại vết thương.”

Sebastian cảm thấy tâm chần bị kéo xuống hông anh và miếng băng gạc bị gỡ ra. Anh gắng lên tiếng phản đối vì bị phơi bày lộ liễu như thế thì Evie đặt tay lên ngực anh. “Không sao cả,” nàng thì thầm. “Ông ấy đang cố giúp anh.”

Quá yếu ớt để có thể ngẩng đầu lên, Sebastian chú tâm vào gương mặt Evie khi nàng và người bác sĩ cùng quan sát vết thương. Khuôn mặt Evie không biểu lộ một sự thay đổi cảm xúc nào, nhưng từ hai cái chớp mắt của nàng, anh biết tình trạng của mình đã không khá lên.

“Đúng như tôi đã lo,” Hammond nói lặng lẽ, “nó đang mừng mủ. Bà có thấy những vệt đỏ hướng về tâm vết thương không? Tôi sẽ phải tháo bỏ một lượng máu độc ra khỏi cơ thể đức ngài. Hy vọng rằng nó sẽ giảm một phần tình trạng viêm.”

“Nhưng ngài ấy đã mất quá nhiều máu...” Evie do dự.

“Tôi sẽ không lấy nhiều hơn bốn pint,” Hammond trả lời bằng một thái độ cứng rắn nhưng làm an lòng. “Nó sẽ không làm hại đến ngài ấy đâu, thưa phu nhân, nhưng sẽ giúp tháo bỏ những co thắt mạch chủ gây ra bởi sự tích tụ độc tố.” (*pint: đơn vị đo lường chất lỏng của Anh, 1pint = 0.58l, 4pt = 2.32l*)

Sebastian luôn xem biện pháp trích máu là rất đáng ngờ, nhưng chưa bao giờ không tin tưởng nó đến thế khi nó được áp dụng lên anh. Mạch đập anh tăng nhịp chảy rần rật dù yếu nhưng gấp rút trong các mạch máu, và anh kéo tay Evie. “Đừng,” anh thì thầm, hơi thở anh quá nhanh. Một đợt sóng

xây xắm tràn qua và anh đấu tranh để nhìn xuyên qua cơn mưa những ánh chớp lura thưa trước mắt. Anh không biết là mình đã ngất đi. Nhưng khi mở mắt ra một lần nữa, anh thấy cánh tay trái đã bị cột vào lưng một chiếc ghế cạnh giường, một cái bát nông đặt trên chỗ ngồi. Trong bát không có máu—còn chưa—nhưng Hammond đang tiến lại chỗ anh với một vật được chế tác theo hình hộp.

“Đó là cái gì?” giọng Evie cất lên. Sebastian tập trung mọi sức lực mà anh có để quay đầu trên gối nhìn vào nàng.

“Nó được gọi là vật cứng tể,” Hammond trả lời. “Nó là phương pháp trích máu hiệu quả nhất trái ngược với cái lưỡi trích được thiết kế theo cách cũ.””

“Evie,” Sebastian thì thầm. Nàng không có vẻ gì là nghe thấy anh, ánh mắt cảnh giác của nàng dán chặt vào người bác sĩ khi ông ta tiếp tục giải thích thêm.

“...cái hộp này chứa mười hai lưỡi dao được gắn vào một máy quay động cơ truyền động. Chỉ cần đẩy một cái vào nút bấm và những lưỡi dao sẽ gây ra hàng loạt những vết cắt nông để cho máu dễ dàng chảy ra.”

“*Evie.*”

Nàng liếc nhìn Sebastian. Và điều gì đó nàng thấy trên mặt anh khiến nàng đi quanh giường đến chỗ anh. “Vâng,” nàng nói với một cái cau mày lo lắng. “Anh yêu, việc này sẽ giúp anh—“

“Không.” Nó sẽ giết anh. Chông chọi lại cơn sốt và cái đau đang hành hạ đã là quá khó khăn với anh. Nếu anh còn bị suy yếu hơn nữa do trích máu, anh sẽ không có khả năng để trụ lại lâu hơn nữa. Hoảng loạn, Sebastian kéo giật cánh tay anh đang bị kéo giãn, nhưng máu thất vẫn giữ chặt và cái ghế không hề nhúc nhích. *Chiết tểt.* Anh nhìn nàng chăm chăm đầy khôn khéo, đấu tranh với một đợt chóng mặt khác làm cho đầu óc anh lâng lâng. “Không,” anh khào giọng. “Đừng...để ông ta...”

“Anh yêu,” Evie thì thầm, nghiêng người qua để hôn lên đôi môi anh đang run. Đôi mắt nàng bắt chợt sáng lấp lánh bởi những giọt lệ long lanh. “Đây có lẽ là cơ hội cuối cùng của anh—cơ hội duy nhất của anh—”

“Anh sẽ chết mất. Evie...” Nỗi sợ hãi đang dâng lên khiến cho bóng tối trùm qua trước mắt, nhưng anh bắt đôi mắt mình phải mở ra. Gương mặt nàng trở thành một màn sương mờ ảo. “Anh sẽ chết,” anh thì thầm lần nữa.

“Phu nhân St. Vincent,” Dr. Hammond nói với giọng chắc chắn tử tế, “nỗi lo lắng của chồng bà là bình thường thôi. Nhưng sự suy xét của ngài ấy đã bị suy yếu vì đau ốm. Ngay lúc này, bà là người có khả năng nhất để ra quyết định vì lợi ích của ngài ấy. Tôi sẽ không đề nghị làm việc này nếu tôi đã không tin vào hiệu quả của nó. Bà phải cho phép tôi thực hiện. Tôi không nghĩ Ngài St. Vincent rồi sẽ nhớ đến cuộc trò chuyện này đâu.”

Sebastian nhắm mắt lại và bật ra một tiếng rên rỉ tuyệt vọng. Chỉ cần Hammond là một gã mất trí nào đó với một tràng cười điên cuồng...ai đó mà Evie theo bản năng sẽ không tin tưởng. Nhưng Hammond là một người đáng kính, với tất cả tính thuyết phục của một người tin chắc rằng ông ta đang làm một việc đúng đắn. Gã đao phủ dường như có thể đến trong nhiều vỏ bọc rất khác nhau.

Evie là hy vọng duy nhất, người chiến sĩ duy nhất của anh. Sebastian không bao giờ có thể tin được chuyện này lại xảy ra...cuộc sống của anh phụ thuộc vào quyết định của một phụ nữ trẻ thiếu kinh nghiệm hẳn sẽ bị thuyết phục bởi uy lực của Hammond. Sebastian chẳng thể trông cậy vào ai khác.

Anh cảm thấy những ngón tay dịu dàng của nàng đặt ở hai bên mặt đang sốt nóng của anh, và anh nhìn lên nàng khấn nài, không thể thốt nên lời. Ôi Chúa ơi, *Evie, đừng để cho ông ta—*

“Được rồi,” Evie nói nhẹ nhàng, vẫn đang nhìn anh chăm chăm. Trái tim Sebastian ngừng đập khi anh nghĩ nàng đang nói với người bác sĩ...nàng đang cho phép ông ta trích máu anh. Nhưng nàng di chuyển đến cái ghế và khéo léo cởi trói cổ tay của Sebastian, rồi xoa lên làn da bị hằn đỏ bằng

những đầu ngón tay.

Nàng nói hơi lắp bắp. “Bác sĩ H-Hammond...Ngài St. Vincent không muốn việc này. Tôi phải chiều theo ý muốn của ngài ấy.”

Sebastian cảm thấy bề mặt mãi mãi khi hơi thở anh nghẹt lại thành tiếng nức nở nhẹ nhõm.

“Thưa phu nhân,” Hammond phản bác với vẻ lo lắng nghiêm trọng, “Tôi xin bà hãy cân nhắc lại. Bà đang chiều theo ý muốn của một người không còn tỉnh táo vì sốt cao, nó có thể gây ra cái chết của đức ngài. Hãy để tôi giúp ngài ấy. Bà phải tin tưởng vào suy xét của tôi vì tôi có nhiều kinh nghiệm hơn trong những việc này.”

Evie cẩn thận ngồi lên giường và đặt bàn tay Sebastian vào lòng nàng. “Tôi rất tôn trọng s-s—“ Nàng ngừng lại và lắc đầu mắt kiên nhẫn với tật nói lắp của mình. “Chồng tôi có quyền được ra quyết định cho chính mình.”

Sebastian cuộn những ngón tay anh vào trong những nếp gấp của váy nàng. Tiếng lắp bắp rõ ràng là dấu hiệu của nỗi lo lắng bên trong nàng, nhưng nàng sẽ không đầu hàng. Nàng sẽ bệnh vực, ủng hộ cho anh. Anh thở ra một hơi dài run rẩy và thả lỏng người, cảm giác như linh hồn tội lỗi của anh đã được trao cho nàng gìn giữ.

Hammond lắc đầu và bắt đầu thu nhặt những dụng cụ của ông ta lại. “Nếu bà không cho phép tôi sử dụng những kỹ năng của mình,” thái độ ông ta chững chạc kiềm chế, “và bà từ chối nghe theo ý kiến chuyên gia của tôi thì tôi e là tôi sẽ không có ích gì cho hai vị. Tôi chẳng thể nói trước điều gì ngoài một diễn tiến kém may mắn cho tình trạng này nếu biện pháp điều trị thích đáng không được thực hiện. Cầu Chúa giúp cả hai vị.”

Người bác sĩ rời khỏi căn phòng, một không khí chê trách nặng nề còn vương lại theo bước chân ông.

Nhẹ nhõm không thể tả, Sebastian xòe những ngón tay anh trên đùi Evie.

“Chào,” anh gắng gượng làm bầm khi cánh cửa đóng lại sau lưng Hammond.

Evie rõ ràng đang giằng xé giữa tiếng cười và nước mắt khi nàng nhìn xuống anh. “Anh là đồ ngốc nghếch cứng đầu,” nàng nói, đôi mắt nàng long lanh. “Chúng ta chỉ vừa mới xua đuổi một trong những bác sĩ nổi tiếng nhất ở Luân Đôn. Bất cứ ai khác mà chúng ta tìm thấy đều sẽ muốn trích máu anh nữa. Giờ em phải cho gọi ai đây nào? Một phù thủy? Một pháp sư? Một thầy bói trong Covent Garden?”

Sử dụng sức lực cuối cùng của mình, Sebastian kéo bàn tay nàng lên miệng anh. “Em,” anh thì thầm, giữ những ngón tay nàng trên môi. “Chỉ mình em thôi.”

* * *

Chương 19

Evie sau đó đã rất nghi ngờ quyết định của mình vì đã không để cho Bác sĩ Hammond chăm sóc cho Sebastian. Sau khi người bác sĩ đi khỏi, tình trạng của Sebastian cứ xấu dần, cứ mỗi giờ trôi qua vết thương của anh càng sưng phồng và đỏ tấy lên, và cơn sốt vẫn cứ hoành hành dữ dội. Đến nửa đêm, anh không còn sáng suốt nữa. Đôi mắt anh sáng lên khác thường trên khuôn mặt đỏ ửng, và anh nhìn chăm chăm vào Evie mà không nhận ra nàng, lầm bầm rời rạc những lời mà chỉ đôi lúc nàng mới hiểu được, những lời tiết lộ u ám dần xé nàng vì thương xót.

“Suyt,” một đôi lúc Evie thì thầm, “Yên nào. Sebastian, anh không...” Nhưng anh vẫn cứ cố chấp với một sự tuyệt vọng ghê gớm, tâm hồn bị dẫn dắt của anh cứ đào sâu, và sâu hơn nữa, cho đến khi cuối cùng nàng ngừng cố gắng vỗ về anh, và nàng nắm chặt hai bàn tay đang siết lại của anh, lắng nghe đầy kiên nhẫn bài kinh cầu nguyện chua xót đó. Không bao giờ trong những lúc tỉnh táo anh lại cho phép bất cứ ai thấy được dù chỉ một góc nhỏ bản thể yếu đuối trong anh. Nhưng có lẽ Evie hiểu rõ hơn bất cứ ai thế nào là sống trong nỗi cô đơn tuyệt vọng...khao khát cho một kết nối, một sự hoàn thiện. Và nàng cũng hiểu, vực thẳm mà sự cô đơn đã đẩy anh vào.

Sau một hồi, khi giọng khản đi của anh đã chuyển thành những lời thì thầm đứt quãng, Evie dịu dàng thay miếng khăn lạnh trên trán cho anh và bôi thuốc mỡ lên đôi môi khô nẻ. Nàng giữ bàn tay ở bên mặt anh, lớp râu vàng óng chà xát lên những ngón tay nàng. Trong cơn mê sảng, Sebastian áp má anh vào lòng bàn tay mềm mại của nàng với một câu thì thầm vô nghĩa. Con người đẹp đẽ, đầy tội lỗi và bị dẫn dắt này. Nhiều người sẽ bảo thật sai lầm khi quan tâm đến một người đàn ông như thế. Nhưng khi Evie nhìn ngắm hình dáng yếu ớt của anh, nàng biết rằng không có người đàn ông nào lại có ý nghĩa với nàng nhiều như anh...bởi vì sau tất cả mọi chuyện, anh đã sẵn sàng hy sinh mạng sống vì nàng.

Trèo lên giường bên cạnh anh, Evie tìm thấy sợi dây chuyền giữa lớp lông trên ngực anh, và nàng phủ lên chiếc nhẫn bằng lòng bàn tay, và để cho mình trôi vào giấc ngủ bên cạnh anh trong một vài giờ.

Khi ánh sáng ban ngày chiếu rọi, nàng thấy anh hoàn toàn bất động trong một giấc ngủ mê man. “Sebastian?” Nàng chạm vào mặt và cổ anh. Con sốt đang tăng cao. Nàng không nghĩ da người có thể nóng được đến thế. Nhảy ra khỏi giường, nàng loạng choạng đi đến chỗ dây chuông và kéo nó dữ dội.

Với sự giúp đỡ của Cam và những cô hầu gái, Evie trải lên giường một tấm vải thấm nước và cuộn những túi vải mỏng chứa đầy đá lạnh quanh người anh. Sebastian vẫn không động đậy và hoàn toàn im lặng trong suốt quá trình đó. Những hy vọng của Evie vút lên trong một chốc khi cơn sốt có vẻ hạ đi, nhưng nó nhanh chóng quay trở lại nhịp tăng cao không ngừng như trước.

Cam, người đã đảm nhiệm thay Sebastian trong câu lạc bộ như đó là bổn phận của mình, trông cũng gầy kiệt sức như Evie. Vẫn còn mặc quần áo buổi tối, một cái cổ áo treo hồ hững ở hai bên cổ, anh đi chậm chậm đến bên giường nơi Evie đang ngồi.

Nàng chưa bao giờ cảm nhận được sự tuyệt vọng thật sự cho đến tận lúc này. Ngay cả trong giai đoạn tồi tệ nhất với người nhà Maybrick, nàng đã luôn nuôi hy vọng. Nhưng nếu Sebastian không sống được, nàng cảm giác như mình cũng sẽ không bao giờ tìm được niềm vui ở bất cứ điều gì nữa.

Sebastian là người đàn ông đầu tiên đã xuyên thủng được ngực tù mà tính cả thẹn của nàng đã dựng lên. Và ngay từ những giây phút đầu tiên, anh đã chăm sóc cho nàng như chưa từng có ai làm thế trước đây. Nghĩ về hòn gạch nóng đầu tiên mà anh đặt dưới chân nàng trong chuyến hành trình địa ngục đến Scotland, nàng mỉm cười ảm đạm. Nàng nói với Cam trong khi ánh mắt vẫn bám chặt vào khuôn mặt trắng bệch của chồng. “Em không biết phải làm gì cho anh ấy đây,” nàng thì thầm. “Người bác sĩ nào em gọi đến cũng sẽ muốn cho trích máu, và em đã hứa với anh ấy rằng em sẽ không cho phép điều đó.”

Cam đưa một tay mảnh khảnh của anh vuốt những lọn tóc rối trên mái đầu chưa gội của Evie. “Bà anh từng là một thầy lang,” anh trầm ngâm nói. “Anh nhớ bà thường rửa vết thương bằng nước muối, và khép nó lại bằng rêu khô trong đầm lầy. Và khi anh bị sốt, bà bắt anh nhai củ của cây bốn giờ.”

“Cây bốn giờ,” Evie nhắc lại ngỡ ngác. “Em chưa bao giờ nghe về điều đó.”

Anh kéo một lọn tóc ra sau tai nàng. “Nó mọc trên các đồng hoang.”

Evie cúi đầu khỏi bàn tay anh, nàng ngượng vì tình trạng không tắm rửa của mình, nhất là khi nàng biết những người Gypsy rất coi trọng sự sạch sẽ. Trái ngược với những gì mọi người nghĩ, có rất nhiều nghi lễ của người Rom liên quan đến việc tắm rửa để thanh tẩy. “Anh có nghĩ là mình có thể tìm được một ít không?”

“Cây bốn giờ?”

“Và cả rêu nữa.”

“Anh nghĩ là có thể, nếu có đủ thời gian.”

“Em không nghĩ là anh ấy còn nhiều thời gian đâu,” Evie nói, và giọng nàng vỡ ra. Sợ rằng nàng có thể đánh mất tự chủ, nàng ngồi thẳng trong ghế, và lẩn tránh bàn tay an ủi của Cam. “Không...em không sao đâu. Chỉ...hãy tìm bất cứ thứ gì anh nghĩ là có ích đi.”

“Anh sẽ sớm quay lại,” nàng nghe anh nói nhẹ nhàng, và chỉ trong một khắc, anh đã rời khỏi.

Evie vẫn tiếp tục ngồi bên giường trong một trạng thái do dự kiệt sức, biết được rằng nàng phải quan tâm đến những nhu cầu của cơ thể mình, phải ngủ, phải ăn, phải chăm sóc nó...nhưng nàng lo sợ không muốn rời khỏi

Sebastian dù chỉ trong một vài phút. Nàng không muốn quay trở lại và thấy anh đã ra đi trong khi nàng không ở đó.

Nàng cố gắng xua đi màn sương mờ mịt mãi đủ lâu để ra một quyết định, nhưng sự vận hành của trí óc nàng dường như đã tê liệt. Rũ người trên ghế, nàng nhìn trần trời người chồng đang hấp hối của mình. Linh hồn và thể xác nàng đã trở nên nặng trĩu đến mức không thể làm một hành động hay đến cả một suy nghĩ nào. Nàng không hề nhận biết được bất cứ ai đi vào căn phòng, hay bất cứ cử động nào khác ngoài sự phập phồng khó nhận thấy của lồng ngực Sebastian. Nhưng dần dần nàng nhận ra một người đàn ông đang đứng cạnh ghế nơi nàng ngồi, sự hiện diện của anh ta toát lên một nguồn sinh khí và chứa đựng sức mạnh thật tương phản với bầu không khí tĩnh lặng của căn phòng bệnh. Mệt mỏi, nàng nhìn lên vào gương mặt lo lắng của Ngài Westcliff.

Không nói lời nào Westcliff đưa tay nâng nàng đứng lên, giữ nàng đứng vững khi thấy nàng lão đảo. “Ta có đem một người đến cho em đây,” anh nói lạnh lẽ. Ánh mắt Evie băng qua căn phòng cho đến khi nàng có thể tập trung vào người khác kia.

Đó là Lillian Bowman—giờ đã là Phu nhân Westcliff—trang nhã và rục rờ trong bộ váy màu đỏ sậm. Nước da trắng của cô hơi đậm màu vì mặt trời phía nam của nước Ý, và mái tóc đen của cô được cột lại ở sau gáy bằng một dải lụa có đính ngọc. Lillian cao và thanh mảnh, kiêu cô gái nông nhênh mà người ta có thể hình dung làm thuyền trưởng trên chính con tàu cướp biển của mình...một cô gái rõ ràng là được tạo ra cho những chuyến phiêu lưu và những theo đuổi bên ngoài quy ước. Mặc dù không có vẻ đẹp cổ điển như Annabelle Hunt nhưng Lillian lại sở hữu một vẻ quyến rũ cân đối đã tuyên bố chất Mỹ trong cô ngay cả trước khi người ta nghe thấy chất giọng New York đặc trưng của cô.

Trong số những người bạn của họ, Lillian là người mà Evie ít cảm thấy gần gũi nhất. Lillian không có sự dịu dàng của người mẹ như Annabelle, hay tính lạc quan rạng rỡ của Daisy...cô luôn dọa dẫm Evie với cách nói năng sắc sảo và tính thiếu kiên nhẫn đầy châm chích của mình. Tuy nhiên Lillian

vẫn luôn có thể là chỗ dựa trong những lúc khó khăn rắc rối. Và chỉ sau một cái nhìn vào khuôn mặt phờ phạc của Evie, Lillian đã đi đến với nàng mà không hề do dự, choàng tay ôm lấy nàng.

“Evie,” cô thì thầm triu mến, “cậu đã dính vào chuyện gì thế này?”

Evie ngạc nhiên và nhẹ nhõm khi được vỗ về bởi một người bạn mà nàng không nghĩ sẽ đến thăm. Nàng cảm nhận được sự cay xè trong mắt và cổ họng nàng nghẹn ngào, cho đến khi nàng không thể kiềm chế được những tiếng nức nở. Lillian ôm nàng chặt hơn. “Cậu phải thấy phản ứng của mình khi Annabelle và Daisy nói với mình việc cậu đã làm kia,” cô nói, vỗ vỗ kiên quyết lên lưng Evie. “Mình đã gần như gục xuống sàn, và rồi mình đã xả hết mọi kiểu nguyên rửa lên đầu St. Vincent vì đã lợi dụng cậu. Mình đã rất muốn đi đến đây và tự mình bắn hấn. Nhưng rõ ràng là có ai đó đã trút cái rắc rối này khỏi vai mình.”

“Mình yêu anh ấy,” Evie thì thầm giữa những tiếng nức nở.

“Cậu không thể,” Lillian nói thẳng thừng.

“Có, mình yêu anh ấy, và mình sẽ đánh mất anh ấy cũng như đã đánh mất cha mình. Mình không thể chịu được điều đó...mình sẽ điên mất.”

Lillian thở dài và lầm bầm, “Chỉ có cậu mới có thể yêu được một con công ích kỷ đòi bại như thế thôi, Evie. Ồ, mình thừa nhận, hấn ta có sự hấp dẫn của mình...nhưng sẽ tốt hơn nếu cậu dành tình cảm cho một ai đó có thể thực sự yêu cậu.”

“Lillian,” Evie phản đối nghẹn ngào.

“Ồ, thôi được rồi, mình cho là miệt thị một người đàn ông khi anh ta đang nằm liệt giường là không cao thượng. Mình sẽ ngậm miệng vào lúc này.” Cô ngửa đầu ra và nhìn vào gương mặt bản của Evie. “Hai người kia cũng muốn tới, tất nhiên. Nhưng Daisy thì chưa kết hôn và do đó còn không thể

hắt hơi mà không có một người giám hộ, và Annabelle thì rất dễ bị mệt mỏi vì tình trạng của chị ấy. Dù gì thì Westcliff và mình đang ở đây, và chúng mình sẽ làm cho mọi việc ổn cả thôi.”

“Cậu không thể đâu,” Evie thút thít. “Vết thương...anh ấy bị nhiễm trùng...và đã bị hôn mê rồi, mình nghĩ...”

Giữ một cánh tay quanh Evie, Lillian quay sang ngài bá tước và hỏi bằng một giọng mạnh mẽ hoàn toàn không thích hợp trong phòng bệnh, “Có phải anh ta bị hôn mê không, Westcliff?”

Ngài bá tước, đang cúi người trên cơ thể nằm sóng xoài của Sebastian, quảng cho cô một cái nhìn châm biếm. “Anh không nghĩ là có ai lại có thể hôn mê được khi cả hai người đang ồn ào như thế. Không, nếu là bị hôn mê thì cậu ấy không thể bị đánh thức được. Và chắc chắn là cậu ấy vừa mới nhúc nhích khi em la to.”

“Em đâu có la to, em gọi to thôi,” Lillian sửa lại. “Có sự khác biệt chứ.”

“Thế à?” Westcliff ôn tồn hỏi, kéo tấm chăn đắp xuống dưới hông Sebastian. “Em thường xuyên lên giọng quá anh chẳng thể phân biệt được sự khác nhau nữa.”

Lillian cười nhẹ, và cô thả Evie ra. “Kết hôn với ngài, thưa ngài, thì bất cứ người phụ nữ nào cũng sẽ...Lạy Chúa lòng lành, *nó thật kinh khủng.*” Câu cảm thán sau đó được thốt lên khi Westcliff kéo miếng băng trên vết thương ra.

“Phải,” ngài bá tước nói dứt khoát, nhìn chăm chú vào vết thương đang mưng mủ với những đường gân nhỏ màu đỏ tía ra ngoài.

Ngay lập tức, Evie đến chỗ bàn cạnh giường, vừa đi vừa chùi nước mắt trên má nàng. Westclif, vẫn thành thạo như mọi khi, kéo một cái khăn tay sạch từ trong túi áo anh và đưa nó cho nàng. Nàng chậm mắt, hỉ mũi và nhìn xuống chồng nàng. “Anh ấy đã bất tỉnh từ chiều hôm qua,” nàng nói với

Westcliff bằng một giọng run run. “Em đã không để cho Bác sĩ Hammond trích máu cho anh ấy...Sebastian đã không muốn việc đó. Nhưng giờ thì em lại ước mình đã để ông ấy làm. Nó có thể giúp cho anh ấy đỡ hơn. Chỉ là...Em không thể để cho người ta làm điều gì trái với ý muốn của anh ấy. Cái cách anh ấy nhìn em—“

“Ta ngờ là việc đó sẽ khiến cậu ấy khá hơn,” Westcliff ngắt lời. “Nó có lẽ còn giải quyết cậu ấy đi luôn.”

Lillian đến gần hơn, nhắm mắt khi cô nhìn xuống vết thương kinh khiếp rồi đến vẻ xanh xao không bình thường của Sebastian. “Vậy thì phải làm gì cho anh ta đây?”

“Anh Rohan đề nghị rửa vết thương bằng nước muối,” Evie nói, dịu dàng kéo miếng băng che vết thương lại và đắp chần từ hông đến ngực Sebastian. “Và anh ấy biết một loại cây có thể giúp làm hạ sốt—anh ấy đang cố gắng tìm một ít loại cây ấy ngay lúc này đây.”

“Chúng ta có thể thay bằng nước cốt tỏi,” Lillian gợi ý. “Vú nuôi của mình thường dùng nó để rửa những vết xước và vết cắt, và nó khiến cho vết thương lành nhanh hơn.”

“Người quản gia già của ta, Mrs. Faircloth, đã dùng nước dấm,” Westcliff thì thầm. “Nó rất như quý vậy—nhưng có tác dụng. Ta nghĩ là chúng ta có thể thử một sự kết hợp của cả ba thứ đó, và cho thêm một chút cồn nhựa thông vào.”

Lillian nhìn anh hồ nghi. “Nhựa cây thông à?”

“Bằng cách chưng cất,” Westcliff trả lời. “Anh đã từng thấy nó chữa lành chứng hoại tử.” Quay người Lillian lại đối mặt với anh, anh hôn lên trán cô. “Anh sẽ kiểm những thứ cần thiết và tính toán tỉ lệ giữa các loại,” anh nói. Vẻ mặt anh nghiêm túc, nhưng đôi mắt sẫm của anh ám áp khi chúng chìm trong ánh mắt cô. “Trong khi chờ đợi, anh sẽ để lại tình hình này cho bàn tay đầy khả năng của em lo liệu.”

Lillian âu yếm lần theo mép cổ áo sơ mi của anh, để cho đầu ngón tay cô chạm vào làn da rám nắng trên cổ họng anh. “Anh phải nhanh lên. Nếu St. Vincent tỉnh lại và thấy mình bị quăng vào tay em thì chắc là anh ta sẽ chết ngay tại chỗ.”

Họ trao nhau một cái cười toe toét và rời Westcliff rời khỏi phòng.

“Cái con người ngạo mạn, độc đoán này,” Lillian nhận xét, nụ cười mỉm của cô vương lại khi cô ngấm ngài bá tước rời khỏi phòng. “Chúa ơi, mình yêu anh ấy quá.”

Evie lão đảo. “Làm thế nào mà cậu—“

“Có rất nhiều chuyện để chúng ta nói với nhau, bạn thân mến,” Lillian ngắt lời mạnh mẽ. “Cho nên chúng ta phải để sau. Cậu đang sắp chết vì kiệt sức rồi kìa. Và thẳng thắn mà nói, cậu có thể sắp xếp đi tắm đi.” Đi tìm cái dây chuông, cô thấy nó trong một góc phòng, và đi đến giật chuông. “Chúng ta sẽ cho đồ đầy một bồn tắm, và cậu có thể tắm rửa, và rồi cậu sẽ uống một ít trà và ăn chút bánh mì nướng.”

Evie lắc đầu và mở miệng để tranh cãi, nhưng Lillian kiên quyết gạt sự phản đối của nàng sang một bên. “Mình sẽ chăm sóc cho St. Vincent.”

Lòng tự hỏi làm thế nào và tại sao bạn nàng lại sẵn sàng chăm sóc cho một người đàn ông đã bắt cóc cô, Evie nhìn cô một cách thận trọng. Lillian khó mà được biết đến là một người vị tha, và dù cho Evie có chắc chắn rằng bạn cô sẽ không bao giờ làm hại một người đàn ông trên giường bệnh, nàng vẫn có một chút lo lắng về việc để lại Sebastian cho Lillian coi sóc.

“Mình không thể tin được cậu lại tình nguyện làm việc này...sau những gì mà anh ấy đã làm...”

Lillian mỉm cười châm biếm. “Mình không làm việc này cho anh ta. Mình

làm vì cậu. Và vì Westcliff, không hiểu vì sao anh ấy vẫn không thể từ bỏ một kẻ vô phương cứu vãn như anh ta.” Cô đảo mắt mắt kiên nhẫn vì vẻ do dự không quyết của Evie. “Vì tình yêu Chúa, đi và tắm rửa đi. Và làm gì đó với mái tóc cậu. Cậu không cần phải lo lắng cho St. Vincent. Mình sẽ tử tế với anh ta như là mình đang chăm sóc cho chồng mình vậy.”

“Cám ơn cậu,” Evie thì thầm, cảm thấy những giọt lệ đang châm chích mắt nàng một lần nữa.

“Ôi, Evie...” Gương mặt Lillian dịu đi với một vẻ mặt cảm thông mà Evie chưa bao giờ thấy ở cô trước đây. Cô vươn tay ra ôm Evie, và nói giữa những lọn tóc rối của nàng. “Anh ta sẽ không chết đâu, cậu biết không. Chỉ có những con người tốt bụng, thánh thiện mới phải chết yểu mà thôi.” Cô cười rung lên không thành tiếng. “Trong khi những tên khôn ịch kỹ như St. Vincent thì sống để hành hạ người ta *hàng thập kỷ*.”

Với sự giúp đỡ của một cô hầu gái, Evie tắm và thay một bộ váy rộng mà không cần đến áo cóc-xê. Nàng thắt mái tóc ẩm đã được gội sạch thành một cái bím dài rũ xuống lưng, và xỏ chân vào một đôi dép đan len. Đánh bạo đi trở lại phòng bệnh của Sebastian, nàng thấy rằng Lillian đã thu dọn lại căn phòng và kéo màn cửa mở ra. Một tấm vải được cột quanh eo cô như một tấm tạp dề, nó bị dây lóm đóm những vết bẩn dài, cũng như vạt trên váy áo của cô.

“Mình đã buột anh ta uống một chút nước canh,” Lillian giải thích. “Mình đã quãng thời gian quý báu để giúp anh ta nuốt xuống—anh ta không hẳn có thể được gọi là tỉnh táo—nhưng mình cứ khăng khăng cho đến khi mình đã đổ một phần tư cốc nước xuống cổ họng anh ta. Mình nghĩ anh ta chịu nhượng bộ vì hy vọng mình là một con ác mộng sẽ biến đi một khi anh ta chiều lòng mình.”

Evie đã không thể thuyết phục Sebastian uống bất cứ thứ gì kể từ buổi sáng trước đó. “Cậu thật là tuyệt vời—“

“Phải, phải, mình biết.” Lillian hơi hợt phẩy tay cho qua câu nói đó, vẫn như thường lệ, cô luôn không thoải mái với những lời khen. “Khay thức ăn của cậu vừa mới được đem lên đây—nó được đặt ở trên bàn bên cửa sổ. Trứng tráng và bánh mì nướng. Ăn hết không chừa một miếng nào nhé, bạn thân mến. Mình sẽ ghét khi phải dùng vũ lực với cả cậu nữa.”

Evie ngoan ngoãn ngồi xuống và cắn vào một lát bánh mì nướng đã được phết bơ. Lillian thay miếng khăn vải trên trán của Sebastian. “Mình phải thừa nhận,” Lillian thì thầm, “thật khó mà khinh bỉ anh ta khi anh ta đã bị suy nhược đến thế. Và việc *anh ta* là người nằm đây chứ không phải cậu cũng khiến cho mình thông cảm cho anh ta hơn.” Ngồi trên ghế bên cạnh giường, cô nhìn sang Evie với sự tò mò thẳng thắn. “Tại sao anh ta lại làm thế nhỉ, mình tự hỏi đây? Anh ta ích kỷ đến tận xương. Hoàn toàn không phải kiểu người hy sinh bản thân vì người khác.”

“Anh ấy không hẳn là ích kỷ,” Evie làu bàu, và uống một ngụm trà nóng để nuốt trôi miếng bánh mì.

“Westcliff nghĩ St. Vincent yêu cậu.”

Evie mắc nghẹn một chút và không dám nhìn lên khỏi tách trà của nàng. “Tại sao ngài ấy lại nghĩ vậy?”

“Anh ấy đã biết St. Vincent từ thuở nhỏ, và có thể đọc được anh ta rất rõ. Và Westcliff thấy một kiểu logic lạ lùng về lí do tại sao cậu cuối cùng lại là người có được trái tim của St. Vincent. Anh ấy nói người phụ nữ như cậu sẽ có sức lôi cuốn anh ta...hừm, anh ấy nói thế nào nhỉ?...Mình không thể nhớ chính xác những lời anh ấy nói, nhưng nó gần như thế này...cậu lôi cuốn giấc mơ thầm kín nhất của St. Vincent.”

Evie cảm thấy hai má nàng đỏ lên cùng với một cuộc giao tranh giữa nỗi đau và niềm hy vọng ngự trị giữa những ranh giới rã rời trong ngực nàng. Nàng cố gắng trả lời một cách hài hước có chút châm biếm. “Mình lại cứ nghĩ giấc mơ của anh ấy là giao du với càng nhiều phụ nữ càng tốt chứ.”

Một nụ cười toét miệng thoáng qua môi Lillian. “Evie, đó đâu phải là giấc mơ của St. Vincent, đó là hiện thực của anh ta. Và cậu có lẽ là cô gái dịu dàng, tao nhã đầu tiên mà anh ta từng có dính dáng đến.”

“Anh ấy cũng đã trải qua nhiều thời gian với cậu và Daisy ở Hampshire đó thôi,” Evie phản bác.

Điều đó dường như càng khiến cho Lillian thấy buồn cười hơn. “Mình không hề dịu dàng, bạn thân mến. Và em gái của mình cũng không. Đừng có nói với mình là cậu đã có nhận thức sai lầm đó suốt bấy lâu nay?”

Chỉ vừa khi Evie kết thúc món trứng và bánh mì, Ngài Westcliff và Cam đi vào phòng, mang theo đầy những chai, lọ, cốc, và hỗn hợp những dụng cụ lạ lùng. Hai người hầu gái đi theo họ với những bình đựng nước đang bốc hơi và những chồng khăn đã được xếp gọn. Mặc dù Evie muốn giúp họ nhưng họ bảo nàng lùi lại khi họ đặt các đồ vật đó lên bên giường, và phủ khăn lên hai bên sườn, chân, hông Sebastian, chỉ để lại vết thương lộ ra.

“Tốt nhất là cậu ấy nên uống một ít thuốc phiện trước,” Westcliff nói, sử dụng một sợi dây bọc chặt miếng đệm bằng vải lạnh quanh một cái chốt bằng gỗ để tạo thành một miếng gạc có cán dài. “Việc này chắc sẽ còn làm cho cậu ấy đau đớn hơn cả phát súng đó nữa.”

“Anh ta có thể bị bắt uống thuốc mà,” Lillian nói dứt khoát. “Evie, mình làm nhé?”

“Không, mình sẽ làm.” Evie đi đến bên cạnh giường và đong một lượng thuốc phiện lỏng vào một cốc thủy tinh. Cam xuất hiện bên cạnh nàng và đưa cho nàng một gói giấy nhỏ được gấp lại chứa đầy một thứ có vẻ như là tro xanh đen.

“Cây bốn giò đấy,” anh nói. “Anh đã tìm thấy nó ngay chỗ người thầy thuốc đầu tiên mà anh đến. Rêu đầm lầy thì khó tìm hơn một chút...nhưng anh cũng đã kiếm được một ít.”

Evie dựa vai nàng vào người anh thay lời cảm ơn. “Em phải cho anh ấy uống khoảng bao nhiêu chất bột này đây?”

“Với một người đàn ông kích thích cỡ St. Vincent thì anh nghĩ phải ít nhất hai muỗng trà.” (*muỗng cà phê*)

Evie cho hai muỗng thuốc bột vào cốc thủy tinh đựng chất thuốc màu hồ phách, nó chuyển màu đen. Hẳn là vị nó còn tệ hơn màu sắc. Nàng chỉ hy vọng nếu Sebastian chịu nuốt chất thuốc đó thì anh có thể giữ nó lại trong bụng anh. Trèo lên giường bên cạnh anh, nàng vuốt ve những lọn tóc xỉn màu và khuôn mặt khô nẻ đỏ rực. “Sebastian,” nàng thì thầm, “tỉnh lại nào. Anh phải uống một chút thuốc...” Anh không hề tỉnh dậy ngay cả khi nàng trượt cánh tay ra sau người anh và cố gắng nâng đầu anh lên.

“Không, không, không,” giọng Lillian cất lên sau lưng nàng, “Cậu quá dịu dàng, Evie. Mình đã phải lắc mạnh anh ta trước khi anh ta đủ tỉnh táo để uống một chút nước canh. Để mình chỉ cho cậu.” Nàng leo lên giường cạnh Evie và lắc người đàn ông nửa tỉnh nửa mê một vài lần cho đến khi anh rên rỉ và mở hé mắt, và nhìn chăm chăm vào hai người họ mà không có dấu hiệu nhận biết nào.

“Sebastian,” Evie nói âu yếm, “Em có đem thuốc cho anh đây.”

Anh cố gắng quay mặt đi, nhưng nỗ lực đó lại gây ra lực ép lên bên sườn bị thương, và cơn đau khiến cho anh phản ứng lại dữ dội. Evie và Lillian cùng thấy mình bị đẩy khỏi giường chỉ bằng một cái vung tay của anh. “Ồ!” Lillian càu nhàu khi họ bị hất xuống sàn, với Evie chỉ vừa đủ cố gắng giữ được chất thuốc trong cốc.

Thở hổn hển và rên rỉ trong cơn mê sảng, Sebastian dịu lại, cơ thể to lớn của anh lầy bầy với những cơn run liên tiếp. Dù Evie lo lắng vì sự phản kháng của anh, nàng lại thấy mừng vì dấu hiệu sức lực còn lại trong anh, điều đó còn dễ chịu hơn là sự bất động như người chết vào lúc trước.

Tuy nhiên, Lillian lại không có vẻ chia sẻ cảm xúc đó với nàng. “Chúng ta phải cột anh ta lại,” cô nói cộc lốc. “Chúng ta sẽ không thể giữ cho anh ta yên được trong khi chăm sóc vết thương.”

“Mình không muốn—“ Evie mở lời, nhưng Cam làm nàng ngạc nhiên khi anh đồng ý.

“Phu nhân Westcliff nói đúng.”

Evie im lặng khi nàng loạng choạng đứng lên từ sàn nhà. Nàng đưa tay cho Lillian, giúp cô đứng dậy, và đứng đó nhìn xuống cơ thể run rẩy của Sebastian. Đôi mắt anh một lần nữa khép lại, những ngón tay anh rúm ró co giật, như thể muốn nắm chặt cái gì đó chứ không phải là không khí. Thật khó mà tin được một người đàn ông đầy sinh lực như thế có thể rơi vào tình trạng tái mét, gầy gò, đôi môi khô nẻ, hai mắt bị quàng thâm.

Nàng sẽ làm bất cứ việc gì cần thiết để giúp anh. Kiên quyết, nàng lấy một vài mảnh khăn sạch và đưa cho Cam qua cơ thể nửa che đậy của Sebastian.

Anh trông dứt khoát khi anh di chuyển đến mỗi cạnh giường, khéo léo cột hai cánh tay và một chân của Sebastian vào trụ giường bằng thép. “Anh cũng sẽ cho ngài ấy uống thuốc luôn chứ?” anh hỏi, nhìn sang Evie.

“Em có thể làm được,” nàng đáp lời, trèo lên giường cạnh Sebastian lần nữa. Sau khi chèn một cái gối dưới đầu anh để nâng nó lên, nàng bóp mũi anh. Ngay khi Sebastian thở hỗn hển, nàng đổ chất thuốc hạ nhiệt đặc sệt đó xuống cổ họng anh. Anh nghẹn và ho, nhưng nàng hài lòng khi thấy cốc thuốc được nuốt trôi chỉ với một chút phản kháng. Cam nhướn lông mày lên như thể bị ấn tượng vì khả năng của nàng, trong khi Sebastian nguyên rủa và kéo giật những sợi dây trói. Nghiêng người xuống, Evie vuốt ve và vỗ về anh, thì thầm những lời âu yếm khi hơi thở đờm mùi còn thuốc phiện của anh phảng phất yếu ớt lên mặt nàng.

Khi cuối cùng anh cũng nằm yên, Evie ngẩng lên và thấy Lillian đang nhìn họ chăm chú một cách kỳ lạ. Đôi mắt nâu của cô nheo lại, và cô hơi lắc đầu,

như thể cô đang sửng sốt. Evie cho rằng vì Lillian chỉ biết đến Sebastian như là kẻ trác táng ngạo mạn, ăn mặc bảnh bao đi thong dong quanh khu điền trang của Westcliff nên nó chẳng hề kém sửng sốt chút nào khi nhìn thấy anh trong hoàn cảnh này.

Trong lúc đó, Westcliff đã cởi áo khoác ngoài và xắn hai tay áo lên. Anh đang khuấy một chất thuốc làm bốc lên một mùi nồng nặc khắp phòng. Lillian, người rất nhạy cảm với hương, nhăn mặt và rùng mình. “Đó là sự pha trộn mùi kinh dị nhất mà mình từng biết.”

“Còn nhựa thông, tỏi, dấm—và một vài nguyên liệu khác mà người thầy thuốc đề nghị, kể cả tinh dầu hoa hồng,” Cam giải thích. “Ông ta còn nói thoa một thuốc cao mật ong lên sau đó, nó sẽ giữ cho vết thương không bị nhiễm trùng.”

Đôi mắt Evie mở to ra khi Cam mở nắp một cái hộp gỗ và lấy ra một cái phễu bằng đồng và một ống trụ với tay cầm ở một phía và một cái vòi nhỏ như kim ở một đầu kia. “Đ-đó là cái gì?” nàng hỏi.

“Cũng từ người thầy thuốc,” Cam nói, giơ cái dụng cụ lên để nhìn kỹ nó. “Một ống tiêm. Khi chúng tôi mô tả những gì đã được lên kế hoạch, ông ta nói rằng với một vết thương sâu như thế này thì cách duy nhất để rửa nó thật sạch là dùng vật này.”

Anh lấy ra một hàng những dụng cụ, bình chứa hóa học và một chồng giẻ và khăn được xếp lại, rồi Westcliff ngừng lại bên cạnh giường và nhìn xuống hai người phụ nữ. “Việc này sẽ không dễ chịu đâu,” anh nói. “Cho nên, nếu có bất cứ ai khó ở...” Ánh mắt anh nấn ná đầy ý nghĩa ở Lillian, cô nhăn mặt.

“Là em, anh biết rõ mà,” cô thừa nhận. “Nhưng em có thể vượt qua nó nếu cần thiết.”

Một nụ cười bất chợt xuất hiện trên gương mặt bình thản của ngài bá tước. “Chúng ta sẽ tha cho em vào lúc này, em yêu. Em sẽ đến một phòng khác

chứ?”

“Em sẽ ngồi bên cửa sổ,” Lillian nói, và nhanh nhẹn tránh xa chiếc giường đầy biết ơn.

Westcliff nhìn sang Evie, một câu hỏi thâm lặng trong mắt anh.

“Em sẽ đứng ở đâu?” nàng hỏi.

“Ồ bên trái ta. Chúng ta sẽ cần rất nhiều khăn và giẻ, cho nên nếu em sẵn sàng thay những cái khăn và giẻ mới khi cần thiết—“

“Vâng, tất nhiên rồi.” Nàng đến đứng bên cạnh anh, trong khi Cam đứng bên phải anh. Khi Evie nhìn lên nét mặt nhìn nghiêng mạnh mẽ, quả quyết của anh, bất chợt nàng thấy thật khó mà tin được người đàn ông đầy quyền lực này, người mà nàng đã luôn luôn thấy thật đáng sợ, lại sẵn sàng làm những việc như thế này để giúp một người bạn đã phản bội anh. Lòng biết ơn trào lên trong nàng, và nàng không thể ngăn mình kéo nhẹ vạt áo của anh. “Thưa ngài...trước khi chúng ta bắt đầu, em phải nói với ngài...”

Westcliff nghiêng đầu. “Vâng?”

Bởi vì anh không cao như Sebastian, Evie dễ dàng nhón chân và hôn lên má anh. “Cám ơn ngài vì đã giúp đỡ cho anh ấy,” nàng nói, nhìn chăm chăm lên đôi mắt đen ngạc nhiên của anh. “Ngài là người đàn ông đáng tôn kính nhất mà em từng biết.” Những lời của nàng khiến cho màu đỏ lan ra bên dưới nước da râm nắng trên gương mặt anh, và lần đầu tiên trong suốt quãng thời gian quen biết của họ, ngài bá tước dường như không biết phải nói gì.

Lillian mỉm cười khi cô quan sát họ từ bên kia căn phòng. “Động cơ của anh ấy không hoàn toàn hào hiệp thế đâu,” cô nói với Evie. “Mình chắc là anh ấy hứng thú với cái cơ hội được xát muối lên vết thương của St. Vincent theo nghĩa đen đó.” Mặc cho câu nhận xét khô hài, Lillian trở nên tái mét và nắm chặt lấy hai cánh tay vịn của ghế khi Westcliff cầm một lưỡi

trích mỏng, sáng loáng trong tay và bắt đầu nhẹ nhàng mở và tháo máu độc trong vết thương.

Ngay cả đã uống một lượng lớn thuốc phiện, cơn đau vẫn khiến Sebastian co giật và vặn vẹo, khuôn mặt anh nhăn nhó, trong khi những lời phản đối khó hiểu bật lên từ cổ họng anh. Cam giúp đỡ anh xuống để anh không thể nhúc nhích dù chỉ là một cử động nhỏ nhất. Tiếp đến là phần khó khăn nhất, khi Westcliff bắt đầu rửa vết thương bằng nước muối. Sebastian hét lên, chống chọi không ngừng trong khi cái ống tiêm được sử dụng liên tục cho đến khi dung dịch muối hòa tan thấm ướt những cái khăn bên dưới người anh chuyển thành màu hồng với máu tươi. Westcliff rất vững vàng và tỉ mỉ, làm việc với một sự hiệu quả nhanh nhẹn mà bất cứ người bác sĩ phẫu thuật nào cũng phải ngưỡng mộ. Bằng cách nào đó Evie đã khống chế được nỗi đau khổ của mình, đẩy nó xuống thật sâu dưới những lớp thần kinh tê liệt khi nàng làm việc cũng với sự vô tư bề ngoài mà Westcliff và Cam thể hiện. Cẩn thận, nàng lấy đi những tấm khăn đã bẩn và thay những cái sạch áp vào bên người chồng nàng. Nàng nhẹ nhõm hơn khi Sebastian nhanh chóng ngất đi, giờ đã không còn nhận biết được sự chữa trị cho vết thương của anh.

Một khi phần da thịt đã được rửa sạch theo ý của Westcliff, anh nhúng một miếng gạc với phần nhựa thông đã trộn và thấm nó khắp vết thương. Di chuyển sang một bên, anh quan sát chăm chú khi Cam cuộn một chút rêu đầm lầy vào một miếng khăn vuông sạch, nhúng nó trong mật ong, và cẩn trọng buột vết thương lại. “Thế,” Cam nói với sự hài lòng. Anh tháo những miếng giẻ cột hai tay và chân Sebastian khi anh nói. “Vết thương sẽ lành từ sâu bên trong. Chúng ta sẽ tiếp tục băng bó nó trong một vài ngày tới, và rồi chúng ta sẽ không sử dụng rêu này nữa và để cho hai mép da liền lại với nhau.” Họ đã phải hợp sức với nhau để băng một miếng vải lạnh sạch quanh eo Sebastian và thay những tấm khăn trải giường đã ướt để giữ cho giường được khô và sạch thoáng.

Khi mọi việc đã xong, Evie cảm thấy như sự tự chủ không lay chuyển cũng rời bỏ nàng, và nàng bắt đầu run lẩy bẩy từ đầu đến chân vì mệt mỏi. Nàng ngạc nhiên khi thấy rằng ngay cả Westcliff cũng có vẻ gắng sức, thở ra một hơi dài khi anh dùng một mảnh giẻ sạch để chùi mồ hôi trên mặt. Lillian

đến bên anh ngay lập tức, vòng hai cánh tay quanh anh trong một cái ôm ngắn khi cô thì thầm một lời âu yếm vào tai anh.

“Chúng ta nên thay miếng gạc và băng hai lần một ngày, tôi nghĩ vậy,” Cam không nói với một ai cụ thể, rửa sạch hai tay bằng xà phòng và nước sạch. “Nếu cơn sốt không cải thiện đến lúc đêm xuống thì chúng ta sẽ tăng gấp đôi lượng cây bốn giờ lên.” Vẫy Evie đến chỗ anh, anh rửa tay và hai cánh tay cho nàng. “Ngài ấy sẽ ổn thôi, em thân mến,” anh nói. “Khi ngài bá tước tháo máu cho vết thương nó trông khi tệ như anh đã nghĩ.”

Evie lắc đầu mệt mỏi, đứng đó trong sự thụ động như trẻ con khi anh chùi hai bàn tay ướt của nàng. “Em không thể để mình hy vọng được. Em không thể để mình tin...” Giọng nàng đứt quãng khi mặt đất như nghiêng ngả dưới chân nàng, và nàng vụng về điều chỉnh người khi cố gắng giữ vững thăng bằng. Cam nhanh chóng bắt được nàng và bế nàng lên áp vào ngực anh. “Phần em thì phải lên giường thôi,” anh tuyên bố, bế nàng đi đến cửa.

“Anh Sebastian...” nàng lẩm bẩm.

“Bọn anh sẽ chăm sóc cho ngài ấy trong khi em ngủ.”

Nàng có rất ít lựa chọn khi cơ thể thiếu ngủ trầm trọng của nàng từ chối hoạt động thêm nữa. Kí ức cuối cùng của nàng là về Cam đặt nàng lên giường, đắp chăn và nhét hai mép chăn quanh người nàng như thể nàng là một cô bé. Ngay khi cơ thể nàng bắt đầu ấm dần lên dưới những lớp chăn dày lạnh, nàng rơi thẳng vào một giấc ngủ sâu không mộng mị.

Evie thức dậy trong ánh sáng tung bùng của một ngọn lửa nhỏ. Một cây nến được đặt trên cái bàn cạnh giường. Ai đó đang ngồi bên mép giường nàng...Lillian...trông cô xộc xệch và mệt mỏi, với mái tóc được cột lại sau gáy.

Chậm chậm, Evie ngồi lên, lấy tay chùi mắt. “Tối rồi à?” nàng nói giọng khào khào. “Mình chắc phải ngủ cả buổi chiều.”

Lillian mỉm cười châm chọc. “Cậu đã ngủ một ngày rưỡi rồi, bạn thân mến à. Westcliff và mình chăm sóc cho St. Vincent, anh Rohan thì vẫn đang điều hành câu lạc bộ.”

Evie liếm quanh bên trong miệng nàng và ngòai thẳng lên. Trái tim nàng bắt đầu đập thình thịch với sự kinh hãi mà nàng đấu tranh để thốt lên câu hỏi, “Sebastian...anh ấy...”

Lillian bấm lấy bàn tay nức nẻ của Evie trong hai bàn tay cô và dịu dàng hỏi, “Cậu muốn nghe điều nào trước—tin tốt hay tin xấu?”

Evie lắc đầu, không thể thốt nên lời. Nàng nhìn chăm chăm vào bạn mình không chớp mắt, đôi môi nàng run rẩy.

“Tin tốt,” Lillian nói, “chính là cơn sốt của anh ta đã hạ, và vết thương không còn nhiễm trùng nữa.” Cô cười toét miệng và nói thêm. “Còn tin xấu là có lẽ cậu phải chịu đựng anh ta cho đến cuối đời.”

Evie bật khóc. Nàng đưa bàn tay kia lên che mắt, hai vai nàng rung lên với những tiếng nức nở. Nàng cảm thấy những ngón tay Lillian nắm chặt hơn quanh tay nàng.

“Ừ,” giọng của Lillian khô khan, “Mình cũng sẽ khóc nếu anh ta là chồng của mình—mặc dù là vì những lí do hoàn toàn khác.”

Câu nói đó khiến cho một tiếng khúc khích nắc cọt chen lẫn vào những tiếng thút thít bị che lại của Evie, và nàng lắc đầu, vẫn còn che hai mắt đắm nước của nàng. “Anh ấy có tỉnh lại không? Có nói gì không?”

“Có, anh ta cứ hỏi cậu mãi và hoàn toàn bực bội khi mình không chịu đánh thức cậu dậy sớm hơn.”

Hạ bàn tay xuống, Evie nhìn qua màn nước mắt. “Mình chắc là anh ấy

không có ý nghe v-vô ơn như thế đâu,” nàng vội vàng nói. “Sau những gì cậu đã làm—“

“Cậu không cần phải xin lỗi thay anh ta đâu,” Lillian nói mỉa mai. “Mình hiểu anh ta rõ quá mà. Đó là lí do tại sao mình vẫn không thể tin được là anh ta lại quan tâm đến bất cứ ai ngoài bản thân mình...và có lẽ là một chút—chỉ một chút xíu—cho cậu. Nhưng nếu anh ta làm cho cậu hạnh phúc thì mình cho là anh ta sẽ phải được tha thứ.” Mũi cô chun lại, và cô có vẻ như tìm kiếm một cái mùi khó chịu nào đó trước khi khám phá ra nó trên cánh tay áo của cô. “Kinh quá...thật tốt khi gia đình mình sở hữu một công ty sản xuất xà phòng. Bởi vì mình sẽ cần đến cả trăm thanh xà phòng để gột sạch mùi của cái thứ thuốc bôi đáng nguyên rửa đó.”

“Mình không thể nào trả hết ơn cậu vì đã chăm sóc anh ấy,” Evie nói sốt sắng.

Đứng lên khỏi giường, Lillian duỗi người và nhún vai. “Đừng nghĩ gì về chuyện đó,” cô trả lời hân hoan. “Nó đáng phải bỏ công mà, dù chỉ là để St. Vincent phải hàm ơn mình. Anh ta sẽ không bao giờ có thể nhìn thẳng vào mình mà không nhớ đến sự nhục nhã vì mình đã thấy anh ta trần trụi và bất tỉnh trên giường bệnh.”

“Cậu thấy anh ấy trần trụi?” Evie hỏi, cảm giác hai hàng lông mày của nàng nâng lên tới tận chân tóc.

“Ồ,” Lillian nói vui nhộn, đi đến cánh cửa, “Mình thấy một chút vào lúc này lúc khác ấy mà. Không thể không thấy được khi xét đến vị trí của vết thương.” Ngừng lại bên ngưỡng cửa, cô đưa Evie một cái nhìn ranh mãnh. “Mình phải thừa nhận, theo như cái tin đồn mà người ta nghe trong một vài dịp thì...nó còn chưa chạm đến được ngưỡng cửa thực tế nữa.”

“Tin đồn nào cơ?” Evie hỏi ngơ ngác, và Lillian rời khỏi phòng với một tiếng cười nhỏ.

* * *

Chương 20

Trước khi một tuần lễ trôi qua, Sebastian đã trở thành bệnh nhân khó tính nhất có thể tưởng tượng được. Vết thương của anh lành lại với một tốc độ nhanh đáng lưu ý, mặc dù vẫn không đủ nhanh như ý anh muốn. Và anh tự làm mình bực bội, cũng như mọi người khác, khi thử thách mọi giới hạn. Anh muốn mặc quần áo thường nhật của mình, muốn ăn thức ăn thật sự...anh khăng khăng phải rời khỏi giường và cà nhắc quanh khu nhà và hành lang tầng trên, cứng đầu làm ngơ những lời phản đối cáu tiết của Evie. Ngay cả khi anh biết mình không thể buộc sức lực trở lại nhanh đến thế, rằng cần phải có thời gian và sự kiên nhẫn, Sebastian vẫn không thể làm khác được.

Anh chưa bao giờ phải dựa dẫm vào bất cứ ai...và giờ, anh lại nợ Westcliff, Lillian, Cam, và nhất là Evie mạng sống của anh...những cảm xúc xa lạ như nhận chìm anh, lòng biết ơn và sự hổ thẹn. Anh không thể nhìn thẳng vào mắt ai trong số họ, cho nên cứu cánh duy nhất của anh là ẩn náu trong một vỏ bọc của tính kiêu ngạo cáu kỉnh.

Những thời khắc tệ nhất là khi anh ở một mình với Evie. Mỗi lần nàng bước vào căn phòng, anh cảm nhận được một kết nối thật đáng sợ, một đợt sóng cảm xúc xa lạ trào lên, và anh chống chọi với nó cho đến khi cuộc chiến nội tâm rút cạn sinh lực trong anh. Anh sẽ cảm thấy dễ chịu hơn nếu có thể khiêu khích được một câu tranh luận từ phía nàng, bất cứ thứ gì để xây dựng một khoảng cách cần thiết. Nhưng việc đó là không thể khi mọi yêu cầu của anh chỉ gặp phải sự kiên nhẫn và quan tâm không ngớt. Anh không thể buộc tội nàng vì đã trông chờ lòng biết ơn từ anh trong khi nàng chưa một lần ngụ ý anh nợ nàng điều đó. Anh không thể buộc tội nàng vì cứ lảng vảng quanh anh trong khi nàng chăm sóc anh với lòng tận tụy dịu dàng và tế nhị để anh lại một mình trừ khi anh rung chuông gọi.

Anh, người chưa bao giờ sợ bất cứ điều gì, giờ lại kinh hãi tâm ảnh hưởng

của nàng đối với mình. Và anh e sợ chính cái khát vọng của mình, khát vọng muốn có nàng bên cạnh từng phút từng ngày, để nhìn ngắm nàng, để nghe giọng nói của nàng. Anh khao khát được nàng chạm vào. Da anh như uống lấy mỗi cái mơn trớn từ ngón tay nàng, như thể cảm giác về nàng có thể lắng đọng lại trong cơ thể anh. Nó thật khác, không chỉ là nhu cầu sinh lý...nó là một thói nghiện không thể thỏa mãn mạnh mẽ nào đó vô phương cứu chữa.

Sebastian còn bị dẫn vật hơn nữa bởi ý thức rằng Joss Bullard đã cố gắng giết Evie, và hành động của hắn ta là kết quả của một phần nguyên sơ nào đó bên trong hắn mà không thể bị thuần hóa bởi lý lẽ. Anh muốn máu của Bullard. Anh muốn xé xác tên khốn đó thành từng mảnh. Việc anh đang nằm bất lực trên giường bệnh trong khi Bullard đang tự do lang thang ở đâu đó trong Luân Đôn đã đủ để khiến anh nổi điên. Những lời cam đoan của người cảnh sát được chỉ định điều tra vụ án này, rằng mọi biện pháp để truy tìm Bullard đã được thực thi, không hề giúp cho Sebastian nguôi ngoai. Vì thế, anh đã cho gọi Cam vào phòng và ra lệnh cho anh chàng Gypsy thuê thêm những điều tra viên tư, kể cả một cựu cảnh sát của Bow Street, để kiểm soát một cuộc lùng bắt tăng cường. Trong lúc ấy, Sebastian chẳng thể làm gì khác hơn, và anh bị nung nấu bởi sự nhàn rỗi mà anh bị ép phải chịu đựng.

Năm ngày sau khi cơn sốt hạ, Evie cho người đem một bồn tắm vào phòng anh. Thích thú vì được một dịp tắm trong bồn, Sebastian thả lỏng người trong làn nước nóng trong khi Evie cạo mặt và giúp anh gội đầu. Khi đã sạch sẽ và khô ráo, anh quay trở lại cái giường đã được thu dọn ngăn nắp và để cho Evie băng bó vết thương cho anh. Vết thương lành lại mau đến mức họ đã thôi không dùng cách đắp vết thương với rêu nữa, và giờ chỉ băng nó lại với một lớp vải lạnh mỏng để giữ cho vết thương được sạch sẽ. Nó vẫn còn gây ra cơn đau nhẹ và những cái nhói bên sườn thường nhật, nhưng Sebastian biết rằng trong chỉ một hai ngày nữa thôi, anh sẽ có thể tiếp tục những hoạt động thường ngày trước kia của mình. Chỉ trừ việc mà anh yêu thích nhất, nhưng vì bất đắc dĩ phải tuân thủ thỏa thuận trời đánh với Evie, anh vẫn không được phép.

Mặt trước váy Evie đang mặc bị ướt khi giúp anh tắm nên nàng rời khỏi để

thay bộ váy khác. Tính ngang bướng cố hữu của Sebastian lại trỗi dậy, anh rung cái chuông bạc bên cạnh giường gần như chỉ hai phút sau khi nàng đi khỏi.

Evie nhanh chóng quay lại phòng, nàng mặc một cái áo choàng dài. “Có chuyện gì thế?” nàng hỏi, vẻ lo lắng lộ ra bên ngoài. “Có gì đã xảy ra ạ?”

“Không.”

“Có phải vết thương của anh không? Nó đau à?”

“Không.”

Vẻ mặt nàng thay đổi, nét lo âu thay bằng sự nhẹ nhõm. Đi tới gần bên giường, nàng nhẹ nhàng lấy cái chuông từ tay Sebastian và đặt lại nó trên bàn. “Anh biết không,” nàng nói bằng giọng chuyện trò tâm sự, “cái chuỗi làm rung chuông này sẽ bị tháo ra trừ khi anh học cách sử dụng nó một cách sáng suốt hơn.”

“Anh đã rung chuông vì anh cần em,” Sebastian nói gắt gỏng.

“Vâng?” nàng hỏi với sự kiên nhẫn tẻ nhạt.

“Máy cái màn cửa đó. Anh muốn chúng được mở rộng hơn.”

“Anh không thể chờ hay sao?”

“Trong này quá tối. Anh cần thêm ánh sáng.”

Evie đi đến cửa sổ, kéo những bức màn bằng nhung ra hai bên, và hình dáng nàng tắm trong ánh nắng dịu của mùa đông. Mái tóc nàng buông lơi, những lọn tóc đỏ mềm mại rủ xuống gần eo nàng, nàng trông như một hình họa trong bức tranh Titian. “Còn gì nữa không?”

“Có một hạt bụi trong nước uống của anh.”

Đi chân trần đến gần giường, Evie nâng cốc nước được rót một nửa của anh lên và nhìn kỹ. “Em không thấy hạt bụi nào.”

“Nó ở trong đó,” Sebastian nói cục cằn. “Chúng ta có cần phải tranh cãi chuyện này không, hay em sẽ đi lấy một ly nước sạch khác?”

Kiểm lại một câu trả lời với sự tự chủ đáng kể, Evie đi đến bồn rửa mặt, đổ ly nước vào chậu, và rót một ly khác cho anh. Nàng đem nó lại và đặt lên trên bàn rồi nhìn anh chờ đợi. “Hết rồi chứ?”

“Không. Miếng băng của anh quá chặt. Và cái đầu dây thì được cột ở sau lưng anh. Anh không thể với tới nó được.”

Dường như anh càng đòi hỏi nhiều hơn thì Evie càng trở nên kiên nhẫn đến khó chịu. Nghiêng người xuống, nàng thì thầm bảo anh xoay người một chút, và nàng dịu dàng nói lỏng miếng băng và cột hai đầu dây lại. Những đầu ngón tay nàng thoáng lướt qua lưng anh, mát lạnh và thật tinh tế khiến cho mạch đập anh đột ngột rung lên. Một lọn tóc rơi ra mượt mà trượt qua vai anh. Khi đã nằm ngửa lại một lần nữa, Sebastian chống chọi niềm vui tuyệt vọng mà anh cảm thấy khi có nàng kề cận.

Khôn khô, anh liếc nhìn lên khuôn mặt nàng...khuôn miệng cong xinh đẹp, làn da mịn màng như lụa, những nốt tàn nhang lác đác không thể cưỡng lại. Một bàn tay nàng đặt nhẹ lên ngực anh, trên trái tim anh đang đập thành thịch, và nàng nghịch cái nhẫn cưới trên sợi dây chuyền.

“Gỡ nó ra đi,” anh lầu bàu. “Cái thứ chết tiệt đó thật đáng ghét. Nó ngáng đường quá.”

“Ngáng đường của cái gì cơ?” Evie thì thầm, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nghiêng ngoảnh đi của anh.

Sebastian có thể ngửi thấy làn da nàng, hương thơm của phụ nữ ấm áp và

anh ngộ ngộ trên tấm ra giường, những giác quan của anh nhạy lên với sự nhận biết. “Cứ gỡ nó ra và đặt lên cái bàn gương kia,” anh thu xếp để nói sau một hơi thở đứt quãng.

Làm ngo mệnh lệnh đó, Evie nửa ngồi lên tấm nệm, nghiêng người về phía anh cho đến khi những ngọn tóc xõa dài của nàng quét lên ngực anh. Cả người anh bất động, nhưng bên trong anh run rẩy khi cảm thấy nàng lướt dọc một ngón tay theo đường nét cằm anh. “Em đã cạo râu cho anh khá tươm tất,” nàng nhận xét, nghe hài lòng với bản thân. “Em có lẽ đã bỏ sót một hai chỗ, nhưng ít nhất thì đã không cắt mặt anh toi tả. Cũng may là anh ngồi rất yên lặng.”

“Anh đã quá kinh hãi đến mức không dám cử động ấy chứ,” anh trả lời, và nàng làm một âm thanh thích thú.

Không thể giữ cho ánh mắt mình ở nơi khác lâu hơn nữa, Sebastian quay sang nhìn vào đôi mắt đang cười của nàng...thật to tròn, xanh trong đến kinh ngạc.

“Sao anh lại rung chuông nhiều thế?” Evie thì thầm. “Anh cô đơn à? Anh chỉ phải nói ra thôi.”

“Anh không bao giờ cô đơn.” Anh nói với sự thuyết phục thờ ơ. Thật đáng ngại cho anh, nàng không lùi lại, và mặc dù nụ cười của nàng trở nên hơi trêu chọc, nó không tan đi.

“Vậy thì em đi nhé?” nàng dịu dàng hỏi.

Sebastian cảm giác sức nóng phản trắc đang dâng lên trong anh, nảy nở, tuôn tràn, lan đến mọi ngõ ngách trong con người anh. “Ừ, đi đi,” anh nói, nhắm mắt lại, say sưa hít vào mùi hương và sự gần gũi của nàng.

Tuy vậy, Evie ở lại, sự im lặng lan tỏa cho đến khi tiếng đập của trái tim anh dường như to đến mức có thể nghe thấy được. “Anh có muốn biết em nghĩ gì không, Sebastian?” cuối cùng nàng hỏi.

Phải cần đến mọi mảnh nhỏ của ý chí trong anh mới có thể giữ cho giọng mình được kiềm chế. “Không hẳn.”

“Em nghĩ là nếu em rời khỏi phòng, anh sẽ lại rung cái chuông đó nữa. Nhưng không nhất thiết là anh rung chuông bao nhiêu lần, hay bao nhiêu lần em chạy ngay đến, anh sẽ không bao giờ chịu nói với em anh thật sự muốn gì.”

Sebastian mở hé đôi mắt...một sai lầm lớn. Gương mặt nàng ở rất gần, khuôn miệng mềm mại của nàng chỉ cách mặt anh có vài inch. “Ngay lúc này, tất cả những gì anh muốn là một tí yên ổn,” anh lầm bầm. “Cho nên nếu em không phiền—“

Môi nàng chạm môi anh, lụa ấm và ngọt ngào, và anh cảm thấy cái ve vuốt nhẹ đến chóng mặt của lưỡi nàng. Một cơn lũ của khát vọng xoáy mở ra, và anh đang chìm ngập trong niềm hạnh phúc nguyên thủy, còn mạnh mẽ hơn bất cứ thứ gì anh từng biết trước đó. Anh nâng hai bàn tay lên như thể để đẩy nàng ra, nhưng thay vào đó những ngón tay run rẩy của anh cuộn quanh đầu nàng, cầm giữ nàng lại. Những búp tóc đỏ rực trên mái tóc nàng bị nén lại dưới bàn tay anh khi anh hôn nàng với sự gấp gáp tham lam, lưỡi anh tìm kiếm khoái cảm vô bờ của miệng nàng.

Sebastian bối rối khi khám phá ra mình đang thở gấp như một cậu bé non nớt khi Evie chấm dứt nụ hôn. Đôi môi nàng màu hồng mận và ẩm ướt, những nốt tàn nhang sáng lên như những vệt bụi màu đồng tương phản với nét hồng đang loang trên má nàng. “Em còn nghĩ,” nàng nói dứt quãng, “rằng anh sẽ thua cuộc cá cược của chúng ta.”

Minh mẫn nhớ lại bởi một chớp nhoáng phần nộ, Sebastian cau có. “Em nghĩ anh đang ở trong tình trạng có thể theo đuổi những phụ nữ khác được sao? Trừ khi em định đem ai đó đến giường anh, còn không thì anh khó mà —“

“Anh sẽ không thua vụ cá cược bằng cách ngủ với một phụ nữ khác,” Evie

nói. Đôi mắt nàng ánh lên một ánh lấp lánh tinh quái khi nàng đưa tay lên cổ áo và bắt đầu cởi hàng cúc áo. Hai bàn tay nàng hơi run. “Anh sẽ thua vì em.”

Sebastian nhìn mà không thể tin được khi nàng đứng lên và giũ bỏ cái váy. Nàng không mặc gì bên trong, hai đỉnh ngực nàng cao và hồng đượm trong tiết trời mát lạnh. Nàng đã sụt cân, nhưng ngực nàng vẫn đầy đặn và rất đáng yêu, và hông nàng vẫn còn giữ những đường cong hào phóng bắt nguồn từ nét lượn mềm mại của eo nàng. Khi ánh nhìn của anh quét khắp người nàng đến vùng tam giác đỏ rực giữa hai đùi nàng, một cơn chấn động của dục vọng gấp gấp cuộn lên trong anh.

Giọng anh run rẩy, ngay cả đôi với tai anh. “Em không thể bắt anh thua vụ cá cược được. Đó là ăn gian.”

“Em chưa bao giờ hứa sẽ không gian lận mà,” Evie nói hân hoan, run lấy bầy khi nàng trượt vào dưới tấm chăn bên cạnh anh.

“Chết tiệt thật. Anh sẽ không hợp tác đâu. Anh—“ Hơi thở anh rít qua giữa những kẽ răng khi anh cảm thấy cả chiều dài cơ thể mềm mại của nàng áp vào bên người mình, sự đụng chạm của vùng tam giác kín đáo lên hông anh khi nàng trượt một chân vào giữa hai chân anh. Sebastian quay đầu đi khi nàng cố gắng hôn anh. “Anh không thể...Evie...” Tâm trí anh ngay lập tức tìm kiếm một cách để ngăn nàng. “Anh quá yếu.”

Nồng nàn và đầy quyết tâm, Evie ôm lấy đầu anh và xoay mặt anh đối diện với nàng. “Tội nghiệp anh yêu,” nàng thì thầm và mỉm cười. “Đừng lo lắng. Em sẽ dịu dàng với anh mà.”

“Evie,” giọng anh khản đi, hung phấn, điên tiết, nài nỉ. “Anh phải chứng minh mình có thể chịu được ba tháng mà không—không, đừng làm thế. Quý bắt em đi, Evie—“

Nhưng nàng đã biến mất dưới lớp chăn, rải hàng loạt cơn mưa nụ hôn lên khuôn ngực cứng cáp xuống đến tận bụng anh, thận trọng để không làm

lệch miếng băng trên vết thương. Sebastian nỗ lực để ngồi lên, nhưng một cái nhói đột ngột ở vết thương chưa lành hẳn khiến anh rơi lại trên gối với một tiếng càu nhàu vì đau. Và rồi anh càu nhàu một lần nữa vì lí do hoàn toàn khác khi nàng chạm đến phần khuấy động đang nhức nhối của anh, và bắt đầu dịu dàng mơn trớn.

Rõ ràng Evie chưa bao giờ làm thế trước đây...nàng không biết gì về kĩ thuật, và rất ít về cơ thể nam giới. Nhưng điều đó cũng không ngăn nàng khám phá với sự nhiệt tình ngây thơ, đặt những nụ hôn nhỏ lên phần cơ thể nhạy cảm đó và nắn nã khi nàng nghe anh rên rỉ. Đôi bàn tay ấm áp non nớt của nàng đùa nghịch, trong khi môi nàng, lưỡi nàng du hành khắp nơi và rồi thử khám phá xem anh có thể vừa vặn với miệng nàng đến bao nhiêu. Sebastian nắm chặt những tấm trải giường, cả người anh nhẹ nhàng uốn cong như thể anh bị kéo giãn trên một cái giá để tra tấn. Khoái cảm chảy ràn rạt qua từng dây thần kinh của anh, gửi những thông điệp gấp gáp đến não bộ khiến anh không thể suy nghĩ sáng suốt.

Mọi ký ức về những phụ nữ khác bị xóa sạch mãi mãi khỏi tâm trí anh...chỉ có Evie mà thôi, mái tóc đỏ rực của nàng đổ dài như suối và uốn cong lại trên bụng và đùi anh, những ngón tay và cái miệng tinh nghịch của nàng đem lại cho anh niềm sung sướng gần như đau đớn không giống như bất cứ điều gì anh từng biết trước đây. Khi anh không thể kiềm nén những tiếng rên rỉ lại được nữa, nàng cẩn thận cười lên người anh, trườn dọc lên cao như một con sư tử đang sưởi dưới ánh mặt trời. Anh chỉ thoáng thấy khuôn mặt ửng hồng của nàng trước khi nàng tìm kiếm miệng anh với những nụ hôn trên gheo. Hai đỉnh ngực nhuốm hồng của nàng chìm vào lớp lông trên ngực anh...nàng chà xát cơ thể trên người anh, làm bầm hài lòng với cơ thể nam tính mạnh mẽ và ấm nóng bên dưới nàng.

Hơi thở anh khó khăn, nghẹt lại trong cổ họng khi anh cảm thấy một bàn tay nàng trượt vào giữa họ. Anh đã quá hưng phấn đến mức nàng phải nhẹ nhàng kéo anh lên trước khi khít anh vào giữa hai đùi nàng. Những lọn loãn xoắn đỏ cù vào làn da thanh tú nhạy cảm của anh khi nàng đưa anh vào giữa những nếp gấp nóng rực bên trong nàng.

“Không,” Sebastian thốt lên khi anh nhớ lại vụ cá cược. “Không phải lúc

này. Evie, không—“

“Ôi, ngừng lên tiếng phản đối đi. Em đã không lộn xộn đến một nửa như anh sau hôn lễ của chúng ta, và em lúc đó còn là một trinh nữ đấy.”

“Nhưng anh không muốn—ôi Chúa ơi. *Lạy Đức Mẹ đồng trinh*—“

Nàng đã đẩy nhẹ anh vào trong, lồi vào ngọt ngào của nàng chật và mềm mại đến mức nó đánh cắp hơi thở anh. Evie khẽ ngoáy hông, bàn tay nàng vẫn còn cầm giữ anh khi nàng cố gắng đem anh vào sâu hơn. Thấy nàng gặp khó khăn để cố gắng mở rộng đón nhận anh càng khiến anh trở nên cứng hơn, cả cơ thể anh ửng đỏ vì kích thích râm ran. Và rồi sự cứng rắn trượt sâu một cách kỳ diệu vào trong sự mềm mại.

Đầu Sebastian rơi lại trên gối, đôi mắt anh mờ đi vì niềm đam mê dữ dội khi nhìn ngắm khuôn mặt nàng. Evie bật lên một tiếng thỏa mãn, đôi mắt nàng nhắm chặt khi nàng tập trung để đưa anh vào tận sâu bên trong. Nàng di chuyển cẩn thận, quá thiếu kinh nghiệm để có thể tìm thấy hay duy trì một nhịp điệu. Sebastian đã luôn luôn khá yên lặng trong đam mê, nhưng khi cơ thể căng đầy nhựa sống của nàng nâng lên và hạ xuống mở lối cho sự xâm nhập của anh, khi anh được ôm ấp và vuốt ve trong nơi trú ẩn sâu thẳm trong nàng, anh nghe bản thân thốt lên những lời yêu thương âu yếm, những câu nài nỉ, ngôn ngữ của cơ thể, ngôn ngữ của tình yêu.

Bằng cách nào đó anh đã dành để nàng nghiêng người xuống gần anh hơn, để cho cơ thể nàng dựa vào anh, thay đổi góc độ giữa họ. Evie cưỡng lại một lát, nàng sợ rằng sẽ làm anh đau, nhưng anh ôm lấy khuôn mặt nàng trong hai bàn tay. “Đúng vậy,” anh thì thầm run rẩy. “Hãy làm theo cách này. Em yêu. Phải rồi. Hãy cử động như thế...”

Evie cảm thấy sự khác biệt trong vị trí đó, áp lực va chạm tăng lên tại nơi nhạy cảm đang bị kích động của nàng và đôi mắt nàng mở to. “Ôi,” nàng thở hắt ra, và rồi hít vào đột ngột. “Ôi, nó thật—“ Nàng bỏ lửng câu nói khi anh nhịp nhàng đẩy vào sâu hơn, lấp đầy nàng với những nhịp môn trón dứt khoát.

Cả thế giới như thu hẹp lại ở nơi anh xâm nhập nàng, nơi cơ thể nhạy cảm nhất của họ kết nối với nhau. Hàng lông mi dài màu nâu đỏ của Evie khép lại trên hai gò má nàng, che đi cái nhìn lãng đãng bất định. Sebastian ngấm màu hồng đang ửng lên khắp mặt nàng. Anh lơ lửng trong sự kỳ diệu đó, lòng tràn đầy một tình cảm âu yếm say đắm khi anh dùng cơ thể mình để mang lại khoái cảm cho nàng. “Hôn anh đi,” anh nói trong một lời thì thầm, và dẫn dắt đôi môi sưng phồng của nàng đến với môi anh, chậm rãi chiếm hữu miệng nàng với lưỡi anh.

Nàng nức nở và rùng mình chấn động vì những đợt sóng cực đỉnh như đem hông nàng đẩy mạnh đầy khao khát trên anh khi nàng đem anh vào sâu hết chiều dài. Nàng khép chặt quanh anh, và Sebastian trao bản thân mình cho cơ thể rung động, lôi cuốn cuộn chặt đầy say đắm và để nàng kéo niềm hạnh phúc từ anh trong những đợt sóng gợi cảm trào dâng tuyệt vời. Khi nàng thả lỏng người dựa vào anh và cố gắng lấy lại hơi thở, anh vuốt hai bàn tay trên lưng ướt đẫm của nàng, đầu ngón tay anh dịu dàng thám hiểm khi chúng du hành đến đường cong duyên dáng của mông nàng. Anh thích thú khi nàng ngo nguậy và bắt lực co chặt đáp lại quanh anh. Nếu anh có được sức mạnh như thường lệ...ồ, những thứ mà anh sẽ làm với nàng...

Nhưng thay vào đó, anh đổ sụp trên gối vì kiệt sức, đầu anh ong ong. Vụng về, Evie nhích người và nằm ép sát vào bên người anh. Sử dụng sức lực cuối cùng còn sót lại, Sebastian lấp đầy tay anh với mái tóc nàng và mang chúng đến mặt, xát những lọn tóc sáng rực rỡ đó lên má anh. “Em sẽ giết anh mất thôi,” anh lầm bầm, và cảm nhận được đôi môi nàng cong lên bên vai anh.

“Giờ anh đã thua vụ cá cược,” Evie nói, giọng khản đi, “chúng ta sẽ phải nghĩ đến một hình phạt khác, vì anh đã xin lỗi Ngài Westcliff rồi.”

Mặc dù Sebastian đã gằn như nghẹn vì những lời đó, anh đã bật ra một câu tỏ ý ăn năn hối hận với cả Westcliff và Lillian trước khi họ rời khỏi câu lạc bộ. Rồi sau đó anh đã khám phá ra rằng điều duy nhất còn tệ hơn cả việc nói lời xin lỗi chính là được tha thứ. Nhưng anh đã cố ý xin lỗi vào lúc Evie không có mặt ở đó.

“Lillian đã nói với em,” Evie nói, như thể nàng đọc được những suy nghĩ của anh. Nàng ngẩng đầu lên với một nụ cười toe. “Em tự hỏi hình phạt mới của anh phải là gì đây?”

“Hẳn là em sẽ nghĩ ra điều gì đó,” anh nói mơ màng, và rồi chỉ trong vài giây sau khi nhắm mắt, anh chìm vào một giấc ngủ sâu với sức mạnh chữa lành vết thương.

Westcliff đến câu lạc bộ vào tối hôm sau, ngạc nhiên khi biết được Sebastian đã đến sông bạc chính lần đầu tiên từ sau vụ nả súng. “Hơi sớm đấy, không phải sao?” anh hỏi khi Evie đi với anh từ khu nhà riêng đến phòng tranh tầng hai. Họ được giám sát rất cẩn thận bởi một người làm thuê mà Cam đã cắt cử tại phòng tranh, như một trong những biện pháp an ninh tăng cường tại câu lạc bộ. Cho đến khi Bullard bị bắt thì mọi vị khách đều được bảo vệ một cách kín đáo.

“Anh ấy đang ép buộc bản thân,” Evie trả lời với một nét cau mày. “Anh ấy không thể chịu được cái ý nghĩ mình bất lực—và anh ấy nghĩ không có việc gì có thể thực hiện được chính xác mà không có sự giám sát của anh ấy.”

Một nụ cười sáng lên trong đôi mắt tối của Westcliff. “Mỗi quan tâm thích thú của St. Vincent với nơi này có vẻ rất chân thật. Ta thừa nhận, ta sẽ không nghĩ cậu ấy lại gánh lấy một trách nhiệm như thế một cách tự nguyện. Từ nhiều năm rồi cậu ấy không có mục đích và sống nhàn rỗi—hoàn toàn là một sự phung phí cho trí thông minh đáng nể của cậu ấy. Nhưng có vẻ như tất cả những gì cậu ấy cần là một phương tiện thỏa mãn phù hợp cho tài nghệ của mình.”

Họ đi đến ban công, cùng đặt khuỷu tay lên song chắn và nhìn xuống gian phòng chính đầy ngập những khách quen từ góc tường này sang góc tường kia. Evie thấy mái đầu vàng óng của Sebastian ánh lên khi anh nửa ngồi lên cái bàn trong một góc, thư thái và mỉm cười trò chuyện với đám đông những người đàn ông vây quanh anh. Những hành động của anh từ mười

ngày trước, khi anh cứu mạng Evie, đã khiến cho phần lớn công chúng bị phấn khích và rất ngưỡng mộ cũng như thương cảm cho anh, đặc biệt là sau khi một bài báo trong tờ *Times* đã miêu tả anh dưới ánh sáng của một bản anh hùng ca. Điều đó, và tin tức về tình bạn của anh và ngài Westcliff hùng mạnh đã được nói lại, là tất cả những gì cần thiết để Sebastian giành được sự nổi tiếng ngay lập tức và được nhiều người yêu mến. Những chồng thiệp mời được gửi đến câu lạc bộ hằng ngày, mời Đức ngài và Phu nhân St. Vincent đến dự các buổi yến tiệc, dạ vũ, và những sự kiện xã hội khác mà họ đã từ chối vì lí do đang có tang gia.

Và còn có những bức thư khác nữa, nong nặc mùi nước hoa và được viết bởi phụ nữ. Evie đã không mạo muội mở bất cứ bức thư nào trong số đó, và nàng cũng không hỏi về người gửi. Những lá thư được xếp thành một chồng trong phòng làm việc, vẫn còn nguyên phong ấn và không được chạm đến, cho đến khi cuối cùng thì Evie cũng phải đề cập với anh vào sáng sớm hôm đó. “Anh có một chồng to những lá thư chưa được đọc đó,” nàng nói khi họ ăn sáng cùng nhau trong phòng anh. “Nó đang chiếm hơn nửa không gian trong văn phòng. Chúng ta sẽ làm gì với những lá thư đó đây?” Một nụ cười tinh quái nở trên môi nàng và nàng nói thêm. “Em có nên đọc cho anh trong khi anh nghỉ ngơi không?”

Đôi mắt anh nheo lại. “Tổng khứ chúng đi. Mà tốt hơn nữa là gửi trả lại chúng còn nguyên ấn.”

Câu trả lời của anh khiến nàng rung mình hài lòng, mặc dù Evie đã cố để che giấu nó. “Em sẽ không phản đối nếu như anh thư từ qua lại với những phụ nữ khác đâu,” nàng nói. “Hầu hết đàn ông đều làm thế, với điều kiện là không có một mẫu giấy đính kèm không đứng đắn nào—“

“Anh thì không.” Sebastian nhìn thẳng vào mắt nàng khá lâu với một cái nhìn chăm chăm có chủ ý, như thể để chắc rằng nàng hiểu anh hoàn toàn. “Không phải lúc này.”

Đứng đó bên cạnh Westcliff, Evie ngắm chồng nàng trong niềm hạnh phúc sở hữu. Sebastian vẫn còn quá gầy dù anh đã ăn được ngon miệng như

trước, và bộ trang phục buổi tối lịch lãm của anh khá rộng. Nhưng hai vai anh nở nang và sắc da khoẻ mạnh, và việc gầy đi chỉ càng làm tôn thêm đường nét quyến rũ của khuôn mặt anh. Mặc dù anh di chuyển cẩn trọng, anh vẫn sở hữu sự uyển chuyển của một kẻ săn mồi mà phụ nữ rất ngưỡng mộ và đàn ông thì cố gắng vô ích để theo kịp.

“Cám ơn ngài vì đã cứu anh ấy,” Evie thấy mình nói với Westcliff, vẫn đang nhìn ngắm chồng nàng.

Ngài bá tước liếc nhìn nàng. “Em đã cứu cậu ấy, Evie, vào cái đêm mà em đưa ra lời đề nghị kết hôn với cậu ấy. Ta cho rằng đó là minh chứng cho những ý nghĩ điên rồ đôi khi lại dẫn đến những kết quả tốt đẹp. Nếu em không phiền, ta muốn xuống lầu và báo cho St. Vincent về những diễn biến mới nhất trong cuộc truy tìm Mr. Bullard.”

“Họ đã tìm thấy anh ta chưa ạ?”

“Chưa. Nhưng sẽ sớm thôi. Sau khi ta đã lau chùi hai nắp khoá trên khẩu súng mà Bullard đã sử dụng thì vẫn có thể nhận rõ được cái tên được khắc trên đó. Hơn nữa, ta đã đem nó đến cửa tiệm Manton và Con trai, và yêu cầu họ cung cấp thông tin về người đặt mua. Khẩu súng đã được tạo ra cách đây mười năm do đó phải mất cả một quãng thời gian dài tìm kiếm những hộp đựng sổ ghi chép. Hôm nay họ đã nói chắc với ta rằng khẩu súng được làm theo đơn đặt hàng của quý ngài Belworth, ngài ấy đang quay trở lại Luân Đôn tối nay vì một công việc liên quan đến nghị viện. Ta định đến nhà ngài ấy vào buổi sáng và hỏi thêm. Nếu chúng ta có thể khám phá ra được làm thế nào Mr. Bullard lại có được khẩu súng của Belworth trong tay thì có thể giúp chúng ta định vị anh ta.”

Evie cau mày lo lắng. “Nghe như việc tìm kiếm một người đàn ông đang lẩn trốn trong một thành phố với hơn một triệu dân là điều không thể.”

“Gần hai triệu,” Westcliff nói. “Tuy nhiên, ta không có chút nghi ngờ nào về việc anh ta sẽ bị bắt. Chúng ta có những đầu mối đáng tin cậy và đủ quyết tâm để hoàn tất việc này.”

Mặc cho lòng đang lo lắng, Evie không thể ngăn được một nụ cười khi nàng ngẫm nghĩ rằng ngài ấy nghe thật giống với Lillian làm sao, cô ấy chưa bao giờ chấp nhận thất bại. Hai hàng lông mày của Westcliff hơi nhíu lại khi nhìn thấy nụ cười của nàng, nàng giải thích, “Em chỉ đang nghĩ ngài đúng là một sự kết hợp hoàn hảo cho một phụ nữ cứng cõi như Lillian.”

Lời nhắc nhở về người vợ yêu quý làm một ánh sáng ấm áp lấp lánh trong đôi mắt ngài bá tước. “Ta không cho là cô ấy cứng cõi và quyết tâm gì hơn em đâu,” anh giải thích, và nói thêm với một nụ cười toe ngấn ngùi. “Mà cô ấy chỉ ồn ào hơn về chuyện đó.”

* * *

Chương 21

Trong lúc Westcliff đến nói chuyện với Sebastian, Evie rút lui về phòng nàng ngâm mình trong bồn tắm đã được thêm một vài giọt tinh dầu hương hoa để xoa dịu cơ thể rã rời của nàng. Sau khi ngâm mình một lúc lâu, da nàng ẩm và thoảng hương hoa hồng. Nàng mặc một bộ áo ngủ bằng lụa nhung của Sebastian, xắn tay áo lên nhiều lần. Cuộn người trong một cái ghế trước lò sưởi, nàng chải tóc trong khi những người hầu gái thu dọn. Một cô hầu, cô gái tóc đen tên Frannie, ở lại để chỉnh trang căn phòng. Cô lật những tấm trải giường và là ấm những tấm chăn.

“Em sẽ...em sẽ chuẩn bị phòng cho cô chứ, thưa phu nhân?” cô hầu thận trọng hỏi.

Evie hơi cúi đầu khi nàng ngẫm nghĩ câu trả lời của mình. Những người hầu biết rõ nàng và Sebastian đã giữ những phòng ngủ tách biệt ngay cả trước khi anh bị thương. Họ còn chưa hề ngủ chung giường một đêm nào. Dù nàng không biết làm thế nào để đề cập chủ đề này với Sebastian, nàng biết sau tất cả những gì đã xảy ra, nàng không còn muốn chơi trò mèo vờn chuột với anh thêm nữa. Cuộc sống quá ngăn ngui để lãng phí thời gian. Chẳng có gì bảo đảm rằng Sebastian sẽ chung thủy với nàng. Nàng chẳng có gì ngoài hy vọng—và bản năng mách bảo nàng dù người đàn ông mà nàng đã bất ngờ kết hôn không xứng đáng với một lòng tin như thế, nhưng người đàn ông anh đang trở thành có thể.

“Ta không nghĩ vậy,” nàng nói với cô hầu, vẫn ngồi chải mái tóc dày của mình. “Ta sẽ ở lại phòng này tối nay, Frannie.”

“Vâng, thưa phu nhân. Nếu cô muốn em sẽ--“

Frannie bỏ lửng câu nói, suy nghĩ đó mãi mãi sẽ không thể hoàn chỉnh, bởi

vì họ đều nhận thấy dáng người dong dong cao của Sebastian đi vào phòng. Anh chỉ vừa bước qua khung cửa thì ngừng lại, dựa lưng vào bức tường và lặng ngắm vợ mình. Dù đã có một ngọn lửa trong lò sưởi, cả người Evie vẫn nổi gai ốc, và một cái rùng mình gọi cảm chạy dọc sống lưng nàng.

Dáng đứng của Sebastian thông thả, cổ áo mở phanh, cà vạt đen buông lơi. Ánh lửa từ lò sưởi nhảy nhót trên dáng người thanh lịch của anh và thấp lên một ánh sáng vàng trên khuôn mặt như của một vị thần cổ xưa. Dù anh vẫn chưa lấy lại được hết sự cường tráng lúc trước nhưng anh vẫn tỏa ra một sinh lực đàn ông nguy hiểm khiến đầu gối nàng run rẩy. Anh lại đứng hoàn toàn bất động, ánh mắt lấp lánh lướt khắp người nàng chậm rãi đầy xao xuyên. Nàng không thể cưỡng lại mà nhớ về làn da mượt mà dưới những ngón tay nàng, và những cơ bắp rắn chắc sau những nếp áo quần rộng của anh, Evie đỏ mặt.

Frannie vội thu gọn bộ váy Evie đã để lại trên sàn và nhanh chóng rời khỏi phòng.

Sebastian vẫn đứng ngắm Evie khi nàng đặt cây lược sang một bên và đứng dậy với một lời thì thầm không rõ nghĩa. Thẳng lưng rời khỏi bức tường, anh đến với nàng, những đầu ngón tay chạm vào cánh tay trên của nàng, chậm chậm lướt qua lớp vải dày. Trái tim Evie đập rộn lên, và da nàng náo nức thức tỉnh dưới những nếp nhung lụa. Nàng nhắm mắt lại khi anh nhẹ kéo nàng đến gần hơn, và môi anh tìm đến mi nàng, thái dương, chỗ hõm nơi gò má nàng. Những nụ hôn mỏng trớn mới nhẹ nhàng làm sao, trong khi những giác quan bị khuấy động mãnh liệt của anh—và của nàng—dường như bảo bọc họ trong một màn sương mù nung nấu nóng bỏng. Họ đứng bên nhau một lúc lâu, chỉ khẽ chạm vào nhau, chỉ đứng đó cảm nhận sự gần gũi của nhau.

“Evie...” Hơi thở thì thầm của anh khuấy động những sợi tóc mai tí hon nơi thái dương nàng. “Anh muốn làm tình với em.”

Máu nàng sôi lên chuyển thành mật ngọt. Cuối cùng, nàng bật ra một câu trả lời lấp bắp. “Em-em đã nghĩ a-anh không bao giờ gọi việc đó như thế.”

Hai bàn tay anh lướt trên mặt nàng, khám phá tinh tế. Nàng thụ động đón nhận những ngón tay ve vuốt đó trong khi mùi hương của làn da anh, thanh khiết như cỏ cây, mê đắm nàng như một loại hương trầm gợi cảm.

Đưa tay lên cổ anh, Sebastian lần tìm bên dưới áo sơ-mi và lấy ra chiếc nhẫn cưới gắn với dây chuyền mảnh. Anh giật mạnh, phá vỡ những mắc xích mỏng manh và để cho sợi dây rơi xuống sàn. Hơi thở Evie trở nên gấp gáp khi anh nắm lấy bàn tay trái của nàng và trượt chiếc nhẫn vàng lên ngón áp út. Bàn tay họ kết nối với nhau, lòng bàn tay áp sát, cổ tay sóng đôi, như khi họ được cột lại với nhau trong hôn lễ. Anh nghiêng người xuống và trán họ chạm nhau, anh thì thầm, “Anh muốn lấp đầy mọi phần trong em...hít thở không khí từ phổi em...khắc ghi dấu vết mình trong tâm trí em. Anh muốn dâng cho em nhiều khoái lạc hơn em có thể đón nhận. Anh muốn làm tình với em, Evie, như anh chưa từng cùng với ai khác trước đây.”

Đến lúc này nàng run rẩy dữ dội đến mức khó mà đứng vững. “V-vết thương của anh—chúng ta phải cẩn thận—“

“Em cứ để anh lo chuyện đó.” Miệng anh chiếm lấy nàng trong một nụ hôn dịu nhẹ nung nấu. Buông tay nàng, anh kéo cơ thể nàng lại gần hơn, nhẹ nhàng dứt khoát tác động lên vai, lưng, hông nàng cho đến khi nàng hoàn toàn áp sát vào bên người anh. Evie muốn anh với một sự tuyệt vọng gần như khiến nàng kinh hãi. Nàng cố gắng níu giữ miệng anh đang dịu dàng lướt khắp mặt nàng, và kéo giạt áo khoác anh với một sự gấp gáp vụng về khiến anh bật cười nhẹ. “Từ từ nào,” anh thì thầm. “Đêm chỉ mới bắt đầu...và anh sẽ yêu em trong một khoảng thời gian rất dài.”

Evie, với đôi chân loạng choạng, kéo áo anh mạnh hơn nữa. “Em không thể đi—đứng vững thêm nữa,” nàng nói khẩn thiết.

Nàng thấy nụ cười rộng chớp lên khi anh kéo áo khoác ngoài ra, và nghe thấy âm vực giọng anh dữ dội vì đam mê khi anh nói, “Đến nằm lên giường đi, em yêu.”

Evie vâng lời đầy biết ơn, trèo lên tấm khăn trải giường và ngã nửa người dựa vào gối khi nàng nhìn ngắm anh cởi bỏ hết quần áo còn lại. Hình ảnh dải băng trắng bắt chéo ngang qua vùng bụng phẳng cơ bắp của anh gợi nhắc cho nàng nhớ đã gần mức đánh mất anh đến thế nào. Gương mặt nàng rúm lại xúc động. Anh đối với nàng quá đối thân thương...viễn cảnh được chia sẻ đêm nay cùng anh lấp đầy nàng với niềm hạnh phúc gần như đau đớn. Sức nặng của anh làm chiếc giường lún xuống, và nàng lăn người đối mặt với anh, cơ thể họ chỉ bị chia cách bởi lớp vải áo ngủ. Nàng nâng tay lên chạm vào lớp lông vàng sậm trên ngực anh, những ngón tay nàng vùi trong những lọn xoắn đến với thịt da rắn chắc bên dưới.

Miệng anh mơn trớn mặt nàng, hơi thở anh gấp gáp những luồng nóng hồi trên làn da khiến nàng run rẩy. “Evie...trong suốt những ngày qua anh đã chẳng làm gì ngoài nằm trên giường này và nghĩ về những thứ anh đã cố tránh né suốt cả đời mình. Trước đây anh đã từng nói với em rằng anh không dành cho một người vợ và một gia đình. Rằng anh sẽ không có hứng thú gì với một đứa trẻ, nếu em...” Anh ngập ngừng một lúc lâu. “Nhưng...sự thật là...anh muốn em sinh con cho anh. Anh đã không biết mình muốn điều đó đến mức nào, cho đến khi anh nghĩ mình sẽ không bao giờ còn có cơ hội nữa. Anh đã nghĩ—“ Anh bỏ lửng câu nói, một nụ cười tự chế giấu nở trên môi anh. “Chết tiệt thật. Anh không biết phải làm một người chồng hay một người cha như thế nào. Nhưng bởi vì tiêu chuẩn của em ở hai khía cạnh đó đều khá là thấp, có lẽ anh sẽ có được nửa cơ hội để làm em hài lòng.” Anh cười toe toét với cái cau mày chế giễu của nàng, và rồi trở nên nghiêm túc. “Có rất nhiều cách anh có thể tránh thai cho em. Nhưng nếu em muốn hoặc có khi nào em quyết định là em đã sẵn sàng, thì anh muốn em nói với anh —“

Evie ngăn anh lại bằng miệng nàng. Và trong những giây phút bùng nổ sau đó, cả hai người họ đều không thể thốt thêm một lời nào nữa. Nàng cảm thấy mình trượt vào sự sung sướng hoang mang, cập bến một điểm giao của cảm xúc và khao khát dường như phân tán các giác quan của nàng cho đến khi mỗi âm thanh, mỗi cái đụng chạm, mỗi hương vị, trở nên nhạy cảm đến đau đớn.

Sebastian trêu hai mép áo choàng rời khỏi cơ thể trắng mịn của nàng và mon trón khi ngực nàng lộ ra bằng những cái vuốt ve nhẹ như cánh bướm đêm. Núm vú nàng phồng lên và thắt chặt lại, nhúc nhối chờ đón anh, và khi cuối cùng anh kéo một đỉnh ngực đã cứng vào nguồn hơi nóng mịn như nhung của miệng anh, nàng rên rỉ vì nhẹ nhõm. Lúc đầu anh chỉ dùng đầu lưỡi để kích thích nàng thật tinh tế khiến nàng uốn lưng lên với một lời khản nài khó hiểu. Chậm chậm anh dâng cho nàng nhiều hơn, anh búng nhẹ, mút nàng cho đến khi nàng cảm thấy một sự rung động ở giữa hai chân nàng hòa nhịp với mỗi cử động của anh.

Áo choàng nhưng nàng đang mặc đột nhiên cảm giác nặng trĩu trên làn da quá nhạy cảm, và Evie đánh vật để thoát khỏi nó, kéo giạt những đường may trên lớp vải với sự bực bội. Thì thềm dịu dàng, Sebastian đưa tay ra giúp nàng, kéo những ống tay áo ra khỏi cánh tay nàng, gỡ áo choàng khỏi lưng và hông nàng. Một tiếng thở gấp nhẹ nhõm rời khỏi môi nàng, và nàng uốn người lên áp sát vào anh, bọc lấy hai vai trần của anh bằng cánh tay nàng. Hai bàn tay dịu dàng của anh lang thang khắp cơ thể nàng, kích thích những run rẩy chấn động từ những dây thần kinh đầy xúc cảm. Nàng không thể suy nghĩ, không thể nói, chỉ có thể đáp lại theo bản năng khi Sebastian mon trón và đặt tay chân nàng trong những tư thế khêu gợi hơn nữa, trong khi miệng anh chậm chậm choáng ngợp trên da nàng.

Những đầu ngón tay tìm kiếm trượt vào giữa hai đùi nàng để tìm thấy tinh túy từ nhục thể khuấy động của nàng. Evie đỏ mặt và rên rỉ khi anh trải hơi ấm ra theo những vòng tròn gợi cảm, đầu ngón tay anh chỉ ấn nhẹ trêu đùa vào trong nàng. “Sebastian...xin anh, em không thể chờ được nữa, em—” Nàng ngắt lời khi nàng cảm thấy anh lăn nàng nằm nghiêng lại, kéo hông nàng ra sau rúc vào anh để họ nằm nghiêng cuộn tròn bên nhau. Đôi cánh tay anh khép lại quanh nàng cho nàng cảm giác được chở che an toàn, ngay cả khi anh đưa tay xuống và dịu dàng tách hai đùi nàng ra.

Evie nhích người bối rối khi nàng cảm thấy áp lực anh đẩy vào nàng và nhận ra anh đang đi vào nàng từ phía sau. Thở hổn hển, nàng xoay mặt vào cánh tay lực lưỡng của anh đang đặt sau cổ nàng.

“Yên nào,” Sebastian thì thào, vuốt những lọn tóc khỏi tai và cổ nàng, hôn

lên vùng da hé lộ. “Hãy để yêu em như thế này, em yêu của anh.” Những ngón tay âu yếm của anh khum lấy nàng, nhẹ nhàng trơn trượt cho đến khi nàng dịu lại. Anh trêu chọc nàng, chỉ đẩy nhẹ một chút vào trong nàng, rồi chỉ khi nàng nghĩ anh sẽ đi vào nàng hoàn toàn thì anh lại rút lui. Nàng bắt đầu đẩy người về phía anh, hông nàng ép về phía dưới. Cho đến lúc anh trượt suốt chiều dài vào trong nàng thì nàng đã rên rỉ thành tiếng. Vì thế nằm của họ không cho phép những cử động khoáng đạt, anh chỉ đắm sâu vào nàng bằng những cú thúc dứt khoát, trong khi nàng uốn người khuyến khích với sự gấp gáp đến phát cuồng.

Tiếng cười trầm của anh xao động trong những nếp tóc nàng. “Em quá hấp tấp, em yêu,” anh thì thầm. “Đừng vùng vẫy để với tới nó...hãy để khoái cảm đó đến với em. Nào, hãy dựa vào anh đây...” Nắm lấy đùi nàng, anh kéo nó qua hai đầu gối mình để cho hai chân nàng mở rộng, hông nàng được nâng đỡ một phần nhờ hông anh. Evie thút thít khi nàng cảm thấy anh trượt vào còn sâu hơn nữa, trong khi những ngón tay anh hòa vào nhịp điệu với những cái vuốt ve của anh.

Đầu óc không còn sáng suốt nữa, mỗi cơ bắp trong cơ thể Evie cứng lại chờ đợi trong khi anh nhen lên ngọn lửa khoái cảm ở một nhịp điệu uể oải. Anh đem nàng đến giới hạn rồi lại rút lui, rồi đẩy nàng đến gần hơn, gần hơn nữa, bắt nàng phải chờ, và chờ nữa, cho đến khi cuối cùng anh để cho nàng được giải thoát trong một chuỗi những chấn động khiến cả chiếc giường phải rung lên.

Sebastian vẫn còn cứng khi anh rút ra khỏi nàng. Mái đầu bù xù của anh sáng lấp lánh như vàng nguyên chất khi anh ấn nàng nằm ngửa và kéo khuôn miệng hé mở của anh qua vùng bụng phẳng của nàng. Evie lắc đầu trong một lời phản đối chao đảo, ngay cả khi anh đẩy hai đầu gối nàng cong lại và kéo chúng lên cao. “Kiệt sức,” nàng nói mệt nhọc, “em—chờ đã, anh Sebastian—”

Lưỡi anh tìm kiếm nơi thịt da ẩm ướt mần mẫn của nàng bằng những cái vuốt ve xoa dịu không ngừng nghỉ cho đến khi những lời phản đối yếu ớt của nàng tắt ngấm. Sự chăm chút dịu dàng của miệng anh ru nàng vào sự bình yên, nhịp đập tim nàng chậm dần thành những nhịp đều đặn. Sau nhiều

phút dài kiên nhẫn, anh đem nụ ngọc trai nhỏ vào miệng anh và bắt đầu mút và cắn nhẹ. Nàng co giật vì cuộc chinh phục tinh tế của miệng anh. Anh đưa nàng lên cao hơn trong những trạng thái của cảm xúc, lưỡi anh lách qua rồi lại cuộn xoay quanh nàng theo một lối mòn có chủ ý, đôi cánh tay anh ghi chặt quanh đùi nàng. Dường như cơ thể này chẳng còn là của nàng nữa, nàng chỉ tồn tại để đón nhận sự tra tấn ngọt ngào của anh. Sebastian...nàng không thể thốt lên tên anh, vậy mà dường như anh vẫn nghe được lời khản nài trầm lặng của nàng, và để đáp lại anh làm điều gì đó bằng miệng anh khiến nàng bị đẩy vào một chuỗi những chấn động rung chuyển chói lòa. Mỗi lần nàng nghĩ nó đã kết thúc, lại một cảm xúc gọn nhỏ lăn tăn đổ tràn qua nàng cho đến khi nàng quá kiệt sức phải cầu xin anh ngừng lại.

Sebastian di chuyển lên người nàng, đôi mắt anh lấp lánh trên gương mặt khuất bóng. Nàng di chuyển để đón nhận anh, mở chân ôm lấy anh, hai cánh tay nàng trượt quanh chiều dài mạnh mẽ của lưng anh. Anh đẩy vào nơi sung phòng của nàng, lấp đầy và hoàn thiện nàng. Khi miệng anh tìm đến môi nàng, nàng khó mà nghe được lời thầm thì của anh qua những tiếng đập rộn ràng của trái tim.

“Evie,” thanh âm anh vang lên huyền hoặc, “anh muốn một thứ từ em...anh muốn em đạt tới cực đỉnh một lần nữa.”

“Không,” nàng nói yếu ớt.

“Có. Anh cần phải cảm thấy em khép chặt quanh anh.”

Đầu nàng lăn thành một cái lắc đầu chậm chạp trên gối. “Em không thể...em không thể...”

“Có. Em có thể mà. Anh sẽ giúp em.” Một bàn tay anh trượt theo người nàng đến nơi họ được kết nối. “Cho anh vào sâu hơn trong em...sâu hơn nữa...”

Nàng không thể ngăn được tiếng rên rỉ khi những đầu ngón tay anh tìm đến nơi nhạy cảm của nàng, thành thạo thao túng những dây thần kinh rã rời của

nàng. Đột ngột nàng cảm thấy anh trượt vào xa hơn nữa khi cơ thể bị kích thích của nàng mở ra chấp nhận anh. “Mmm...” anh ngâm nga nho nhỏ. “Phải rồi, như thế...a, em yêu, em thật ngọt ngào...”

Anh nằm vào giữa hai chân nàng đang co lại nơi đầu gối, trong cái nôi nâng đỡ của hông nàng, đẩy mạnh sung mãn vào trong nàng. Nàng bảo bọc anh trong hai cánh tay và chân mình, và vùi mặt nơi cổ họng nóng ấm của anh, rồi thét lên lần cuối, cơ thể nàng rung động co giật và thắt chặt lại để mang anh đến với khoảnh khắc hoàn mỹ choáng ngợp. Anh run rẩy trong vòng tay nàng, và nắm chặt tay anh trong suối tóc ấm của nàng khi anh dâng hiến cho nàng hoàn toàn, tôn thờ nàng với mỗi tế bào trong cơ thể và linh hồn anh.

Khi Evie tỉnh giấc một mình trên chiếc giường rộng, thứ đầu tiên mà nàng thấy là một đốm màu hồng phấn vương vãi trên những tấm trải nệm trắng như tuyết, như thể có ai đó đã làm đổ rượu vang đỏ-hạt-lựu lên giường. Chớp mắt ngái ngủ, nàng dựng người dậy trên một khuỷu tay và chạm vào một cái chấm màu hồng. Đó là một cánh hoa hồng, được ngắt từ một đóa hoa và nhẹ nhàng rải lên chăn. Nhìn xung quanh nàng, nàng khám phá ra rằng những cánh hoa hồng đã được rắc lên người nàng như một cơn mưa rào. Một nụ cười mỉm cong trên môi nàng, và nàng nằm lại trên cái giường ngào ngạt hương thơm.

Đêm của nhục cảm nồng nàn cứ như là một phần của một giấc mơ khêu gợi được kéo dài nào đó. Nàng khó có thể tin được những thứ nàng đã để cho Sebastian làm, những thứ thân mật gần gũi mà nàng chưa bao giờ tưởng tượng được. Và trong những giây phút uể oải sau cơn đăm mê của họ, anh đã ôm ấp nàng vào bên ngực anh và họ đã trò chuyện như đến hàng giờ đồng hồ. Nàng còn nói với anh câu chuyện về cái đêm nàng và Annabelle cùng hai chị em nhà Bowman trở thành bạn thân, họ cùng ngồi trong một hàng ghế tại một buổi dạ vũ. “Bọn em đã làm một danh sách về những người theo đuổi tiềm năng và viết nó lên những tấm thiệp khiêu vũ trông trơn của mình,” Evie đã nói với anh. “Ngài Westcliff ở đầu danh sách, tất nhiên. Nhưng anh thì ở cuối, bởi vì rõ ràng là anh không phải loại người dành cho hôn nhân.”

Sebastian đã bật cười giọng trầm đục, âu yếm quán chân anh với chân nàng. “Anh đang chờ cho em đến hỏi cưới anh đấy.”

“Anh chưa bao giờ thèm liếc nhìn em một cái,” Evie trả lời hài hước. “Anh đâu phải kiểu đàn ông khiêu vũ với hoa-bên-lè.”

Sebastian đã vuốt tóc nàng, và im lặng trong một lúc. “Không, anh không phải,” anh thừa nhận. “Anh đã là một thằng đàn vì không để ý đến em. Nếu anh chỉ cần bận tâm ở bên em trong năm phút thôi thì em sẽ không thể nào thoát khỏi anh được.” Anh đã bắt tay vào quynh rũ nàng như thể nàng vẫn còn là một hoa-bên-lè trong trắng, dỗ dành nàng để cho anh làm tình với nàng bằng nhịp điệu chậm rãi, cho đến khi anh hoàn toàn khít chặt bên trong cơ thể run rẩy của nàng.

Nhớ lại những giờ phút âu yếm cháy bùng đó, Evie mơ màng thực hiện những hoạt động buổi sáng của nàng, và mặc một cái váy bằng len viền nhung. Nàng đi xuống lầu để tìm Sebastian, chắc chắn anh đang ở trong phòng làm việc, miệt mài với những khoản thu nhập của tối hôm qua. Câu lạc bộ trống trải ngoại trừ những người làm thuê đang lau dọn chuẩn bị cho buổi tối sắp đến, và những người chỉnh trang câu lạc bộ đang bận bịu trải những tấm thảm mới và sơn lại đồ nội thất bằng gỗ.

Đi vào văn phòng, Evie tìm thấy Sebastian và Cam ngồi đối diện nhau bên bàn làm việc. Họ cùng suy đi tính lại những cuốn sổ kế toán, gạch bỏ một vài đề mục bằng những cây bút mực mới bơm, và ghi chú bên lề những cột số dài dằng dặc. Cả hai người đều nhìn lên khi nàng băng qua ngưỡng cửa. Evie chỉ gặp ánh mắt Sebastian trong giây lát; nàng thấy khó giữ được vẻ điềm tĩnh khi ở quanh anh sau những thân mật họ chia sẻ đêm qua. Anh ngừng lại giữa câu nói khi anh nhìn nàng chăm chăm, dường như đã quên mất anh đang định nói gì với Cam. Cả hai người họ đều vẫn chưa quen thuộc với những cảm xúc vẫn còn quá mới mẻ và mãnh liệt. Thì thầm lời chào buổi sáng với cả hai, nàng bảo họ cứ ngồi, và nàng đi đến đứng bên ghế của Sebastian.

“Ngài đã ăn sáng chưa, thưa ngài?” nàng hỏi.

Sebastian lắc đầu, một nụ cười mỉm ánh lên trong mắt anh. “Chưa.”

“Em sẽ vào bếp và lo liệu nhé.”

“Ở lại một lát đã,” anh giục. “Bọn anh sắp xong rồi.”

Hai người đàn ông bàn bạc một vài vấn đề kinh doanh còn lại, liên quan đến một đầu tư có tiềm năng vào một trung tâm mua sắm đã được dự định sẽ xây dựng trên phố St. James. Sebastian nhắc một bản tay Evie đang đặt trên bàn lên. Anh lơ đãng cọ lưng ngón tay nàng lên mép quai hàm và tai anh trong khi xem xét lời đề nghị bằng văn bản ở trên bàn trước mặt. Dù Sebastian không hề nhận biết rằng hành động gần gũi vô tình đó đã để lộ điều gì, Evie lại cảm thấy sắc hồng đang dâng lên khi nàng gặp ánh mắt của Cam qua mái đầu nghiêng nghiêng của chồng nàng. Anh chàng Gypsy ném cho nàng một cái nhìn quở trách giả vờ, cứ như ánh nhìn của một vú em khi bắt quả tang hai đứa trẻ diễn tập trò chơi của những nụ hôn, và anh cười toét miệng khi mặt nàng càng đỏ hơn nữa.

Không hề biết đến cảnh phụ đó, Sebastian đưa tờ đề nghị cho Cam, người trở nên nghiêm túc ngay lập tức. “Ta không thích cái điệu bộ này,” Sebastian đưa ý kiến. “Chuyện vùng này có đủ các cơ sở để duy trì cả một trung tâm mua sắm hay không là rất đáng ngờ, đặc biệt là ở những khoản thuê mướn này. Ta cho rằng chỉ nội trong một năm thôi nó sẽ biến thành một con voi trắng.”

“Voi trắng?” Evie hỏi.

Một giọng nói vang lên từ ngưỡng cửa, là giọng nam tính của Ngài Westcliff. “Một con voi trắng là một loài vật rất hiếm,” ngài bá tước trả lời, đang mỉm cười, “nên không chỉ đắt tiền mà còn khó để duy trì. Theo như sử sách, khi một vị vua thời cổ xưa muốn hủy hoại ai đó ngài sẽ gửi cho hắn một con voi trắng.” Bước chân vào phòng làm việc, Westcliff nghiêng mình trên bàn tay Evie và nói với Sebastian. “Đánh giá của cậu về trung tâm mua

sắm còn trong đề án này rất chính xác, theo ý tôi. Họ cũng đã tiếp cận tôi để đưa ra lời chào mời đầu tư đầy triển vọng như thế này trước đây không lâu, và tôi đã từ chối nó dựa trên những lập luận tương tự.”

“Dám chắc cả hai chúng ta đều sẽ bị chứng minh là sai,” Sebastian nói châm chọc. “Một người không nên gắng đoán định bất cứ thứ gì liên quan đến phụ nữ và việc mua sắm của họ.” Anh đứng lên để bắt tay ngài bá tước. “Vợ tôi và tôi đang sắp sửa ăn bữa sáng. Tôi hy vọng cậu sẽ tham gia.”

“Tôi sẽ uống một ít cà phê,” Westcliff nói với một cái gật đầu. “Thứ lỗi cho tôi đã đến mà không báo trước, nhưng tôi có tin tức cần phải chia sẻ đây.”

Sebastian, Evie, và Cam đều nhìn ngài bá tước chăm chăm khi anh nói tiếp, “Tôi cuối cùng đã có thể gặp mặt Ngài Belworth vào sáng nay. Ông ta thừa nhận mình là người chủ sở hữu của khẩu súng đã được dùng để bắn St. Vincent. Ông ta tiếp tục thuật lại khá chắc chắn rằng khoảng gần ba năm về trước, ông ta đã tặng cặp súng lục này cho Mr. Clive Egan, cùng với một món nữ trang của dòng họ và những món tiền nhỏ khác, như một khoản hồi lộ để có thêm thời gian dàn xếp những khoản nợ của ông ta với câu lạc bộ.”

Evie chớp mắt ngạc nhiên khi nghe đề cập đến người quản lý câu lạc bộ trước đây. “Vậy là Mr. Egan đang che giấu Mr. Bullard ạ?”

“Có khả năng lắm.”

“Nhưng tại sao? Có phải điều này có nghĩa là Mr. Egan có lẽ đã thông đồng với Mr. Bullard để âm mưu giết em không?”

“Chúng ta sẽ tìm ra thôi,” Sebastian nói, gương mặt anh kiên quyết. “Anh đang định đến thăm Egan hôm nay.”

“Tôi sẽ đi với cậu,” Westcliff nói đầy suy xét. “Tôi đã có những nguồn tin về người có thể cung cấp địa chỉ của Egan. Thật ra, nơi đó cũng không xa đây lắm.”

Sebastian lắc đầu. “Cám ơn vì sự giúp đỡ của cậu, nhưng tôi không muốn gây phiền phức cho cậu thêm nữa. Tôi ngờ là vợ tôi sẽ ủng hộ tôi khi đẩy cậu vào vòng nguy hiểm. Tôi sẽ đưa Rohan đi cùng.”

Evie bắt đầu lên tiếng phản đối, nàng biết trong tình huống này Sebastian sẽ an toàn hơn khi đi với Westcliff. Sebastian chỉ vừa mới bình phục. Và nếu anh nảy ra ý định làm điều gì đó ngu ngốc, Cam sẽ khó mà kiềm anh lại được. Sau rốt thì Cam là người làm thuê của anh, và anh ấy nhỏ hơn anh ít nhất là tám tuổi. Westcliff hiểu Sebastian rõ hơn, và hoàn toàn có sức ảnh hưởng đến anh nhiều hơn.

Trước khi Evie có thể thốt lên một lời, Westcliff đã trả lời. “Tất nhiên Rohan là một cậu trai trẻ rất có năng lực,” ngài bá tước đồng ý một cách tron tru, “do đó cậu ta nên được cắt đặt chăm lo cho sự an toàn của Evie, và ở lại đây với cô ấy.”

Ánh mắt Sebastian nheo lại và anh chuẩn bị tranh cãi. Những lời nói ngừng lại trên môi anh khi Evie khoác bàn tay nàng quanh cánh tay anh, và nghiêng người dựa vào anh với một áp lực nhẹ đầy tin tưởng. “Em cũng muốn thế lắm,” nàng nói.

Khi Sebastian nhìn vào gương mặt ngẩng lên của nàng, vẻ mặt anh dịu lại, cho nàng cái cảm giác say sưa rằng anh sẽ làm bất cứ điều gì trong khả năng của mình để nàng được vui lòng. “Thôi được rồi,” anh thì thầm miễn cưỡng. “Nếu sự có mặt của Rohan ở đây sẽ làm em yên lòng, thì cứ thế vậy.”

Một phần Sebastian muốn phản đối đưa Westcliff đi với anh đến gặp Clive Egan là vì họ vẫn còn có chút lúng túng khó xử. Không hẳn là thoải mái khi ở bên cạnh một người đàn ông mà bạn đã từng bắt cóc vợ anh ta. Trận đòn Westcliff dằn anh sau đó đã làm cho không khí giữa họ dễ chịu đi một chút, và lời xin lỗi theo sau cũng có giúp ích một phần. Và dường như hôn nhân của Sebastian với Evie, và sự tự nguyện hy sinh mạng sống của anh cho nàng, đã khiến cho ngài bá tước nhìn nhận anh với một sự tán thưởng thận

trọng mà có lẽ, một ngày nào đó, sẽ nối lại tình bạn giữa họ. Tuy nhiên mối quan hệ của họ đã bị đẩy sang một chiều hướng khác có lẽ sẽ không bao giờ có thể khôi phục hoàn toàn tình thân thiết trước đây nữa.

Đối với một người đàn ông đã từng tận tụy với mục tiêu sống mà không hối hận, Sebastian đang có một vài suy nghĩ không được chào đón về những hành vi của anh trong quá khứ. Những hành động của anh với Lillian Bowman đã là một sai lầm dù trong bất kì phương diện nào. Anh đã là một thằng ngu làm sao, khi lại sẵn sàng hy sinh tình bạn vì một người phụ nữ mà anh đã chẳng thật sự muốn ngay từ đầu. Nếu anh dành chút thời gian suy xét kĩ những lựa chọn của mình, có lẽ anh đã khám phá ra Evie, nàng đã luôn ở đó ngay trước mắt anh.

Thật nhẹ lòng cho Sebastian vì cuộc chuyện trò với Westcliff khá thoải mái khi cỗ xe băng qua khu đông Luân Đôn đến vùng ngoại ô nơi những ngôi nhà tầng lớp trung lưu thời thượng được xây dựng trên trên những cánh đồng cỏ xanh. Địa chỉ của Clive Egan là của một người đàn ông sở hữu nguồn tài chính vững chắc. Nghĩ chua chát về những khoản tiền mà Egan đã thu thập được qua nhiều năm nhờ góp nhặt và thu nhỏ những lợi nhuận từ câu lạc bộ mới có thể mua được căn nhà như thế này, Sebastian nói với Westcliff mọi điều mà anh biết về người quản lý cũ. Chủ đề cuộc trò chuyện lái sang tình trạng tài chính hiện tại của câu lạc bộ, và sự cần thiết phải cấu trúc lại nguồn đầu tư. Thuật lại mọi thứ cho Westcliff là một điều tuyệt vời, anh là người có đầu óc kinh doanh năng lực nhất trên đất nước, và anh đã cung cấp một lượng kiến thức đầy triển vọng về những vấn đề kinh doanh. Và cả hai người họ đều biết cuộc bàn luận là một sự chuyển hướng mạnh mẽ so với trước kia, khi Sebastian huyền thuyên về những vụ bê bối và những mối quan hệ với phụ nữ, luôn dẫn đến kết quả là những bài thuyết giáo ra về kẻ cả của Westcliff.

Cỗ xe ngừng lại trước một khu dân cư mới, với những khoảng sân nhỏ bọc rào xung quanh. Tất cả những ngôi nhà ở đây đều là nhà ba tầng và cực kỳ chật hẹp, không có cái nào rộng hơn mười bốn feet theo chiều ngang. Một chị hầu bép luống tuổi và trông mệt mỏi mở cánh cửa và bước sang một bên với một tiếng làm bầm nhỏ khi họ xông vào trong. Ngôi nhà như được trang hoàng một cách lơ đãng, với những đồ đạc trang bị đa dạng thường thấy ở

những người đàn ông ở tầng lớp trung lưu còn độc thân.

Vì cả khu nhà gồm có ba phòng ở và một căn phòng nhỏ, thật không khó để định vị Egan. Người quản lý cũ của câu lạc bộ đang ngồi trong một cái ghế nệm lớn bên lò sưởi trong một căn phòng khách nồng nặc mùi rượu mạnh và nước tiểu. Một bộ sưu tập những ly tách đặt thẳng hàng trên ngưỡng của cả hai khung cửa sổ, và một vài cái đũa đặt trên mặt lò sưởi. Khoác một vẻ mặt đờ đẫn của một gã say bết nhè thường xuyên, Egan nhìn thấy hai vị khách mà không hề có chút ngạc nhiên. Anh ta trông chính xác như lúc Sebastian sa thải anh ta hai tháng trước, béo phì và nhếch nhác, với hàm răng sâu, và một cái mũi cà chua đỏ như, cùng một sắc da hung hung đỏ giăng đầy những mạch máu như mạng nhện. Nâng cốc rượu lên môi, anh ta uống một hơi và cười nhả nhổ khi anh ta quan sát họ bằng đôi mắt xám ngắt nước.

“Tôi đã nghe người ta nói ruột ngài đã bị moi ra ngoài,” anh ta nói với Sebastian. “Nhưng vì ngài trông không giống một con ma, tôi cho là câu chuyện đó chỉ là chuyện bịa.”

“Thật ra thì nó đúng,” Sebastian trả lời, ánh mắt anh băng giá. “Nhưng quý dữ đã không muốn nhận ta.” Ý nghĩ có thể Egan là người chịu trách nhiệm cho mưu đồ giết hại vợ anh khiến anh khó mà ngăn mình không tấn công tên khốn đó. Chỉ cái lí do hần ta có thông tin mà họ cần mới đủ để kiềm chế Sebastian.

Egan cười rục rịch trầm đục và vẫy tay về phía hàng cốc vaj. “Hãy tự rót cho mình một ly, nếu các vị thích. Tôi không thường được những quý ông cao quý đến thế này đến thăm.”

Westcliff nói bình tĩnh. “Không, cảm ơn anh. Chúng ta đến để hỏi về một vị khách mới đây của anh. Mr. Joss Bullard. Anh ta đâu?”

Uống thêm một hớp rượu, Egan nhìn anh lạng lừng. “Làm cái quỷ gì mà tôi biết được?”

Rút khẩu súng được đặt hàng riêng khỏi túi anh, Westcliff đưa nó ra với lòng bàn tay để ngửa.

Đôi mắt đờ đẫn của Egan lồi ra, và gương mặt anh ta đột nhiên tràn ngập một màu đỏ tía. “Ngài lấy nó từ đâu?” anh ta húng hắng.

“Bullard đã sử dụng nó vào cái đêm xảy ra vụ nổ súng,” Sebastian nói, đấu tranh để tự chủ, khi mỗi tế bào thần kinh của anh đang sục sôi giận dữ. “Và mặc dù ta nghi ngờ cái khúc thịt chẳng ra hình thù gì đang nằm trên vai anh có chứa bất cứ thứ gì gắn với một bộ não đang hoạt động đi nữa thì lẽ ra anh phải có khả năng khám phá ra những đầu mối chỉ sự liên hệ của anh trong âm mưu giết người. Muốn một chuyến viếng thăm dài lâu ở nhà tù Fleet Ditch chứ? Chuyện đó có thể dàn xếp bằng một—“

“St. Vincent,” Westcliff thì thầm cảnh báo, trong khi Egan thở hồng hộc và nghẹn.

“Nhất định hấn đã ăn cắp nó từ tôi!” Egan la lên, rượu tràn ra khỏi ly anh ta rơi xuống nền nhà. “Gã con hoang chôm chĩa—tôi đã không hề biết hấn có được nó. Đó không phải lỗi của tôi, tôi dám thề với các vị đấng! Tôi không muốn gì hơn là người ta để tôi yên. Chết tiệt thằng cha đó!”

“Lần cuối anh thấy anh ta là khi nào?”

“Có lẽ là ba tuần trước.” Kết thúc ly nước của mình, Egan nhặt cái cốc từ nền nhà lên và uống cạn từ nó như một đứa trẻ đói khát. “Lâu lâu hấn lại đến ở đây, sau khi hấn rời khỏi Jenner’s. Hấn chẳng có nơi nào để đi. Họ còn không để cho hấn ngủ trong một tấm đệm trên đường, một khi căn bệnh đậu mùa bắt đầu biểu hiện các triệu chứng của nó.”

Sebastian và Westcliff trao đổi một ánh mắt. “Bệnh đậu mùa?” Sebastian hỏi vẻ hoài nghi, bởi vì có rất nhiều căn bệnh đều được đề cập đến bằng cái tên bệnh đậu mùa. “Kiểu căn bệnh nào?”

Egan nhìn anh chằm chằm tỏ vẻ khinh thường. “Rối loạn trí óc. Bệnh đậu

mùa dẫn đến mất trí. Ngay cả trước khi hấn rời khỏi câu lạc bộ Jenner's thì đã có những dấu hiệu rồi...cách nói năng chậm chạp, gương mặt giât giât...những vết rạn và vết lõm trên mũi hấn. Ngài phải bị mù mới không nhận thấy.”

“Ta không thường quan sát bề ngoài những người làm thuê của ta kĩ đến thế,” Sebastian nói nhạo báng, trong khi suy nghĩ cực nhanh. Bệnh loạn trí là một căn bệnh lây lan qua tiếp xúc sinh lý, cho nên những bác sĩ thường đề cập đến như là “bệnh liệt của người điên”. Kết quả của nó là sự điên loạn, đôi khi là liệt một phần cơ thể, và một sự hủy hoại dần dần của những phần thịt mềm trong cơ thể, kể cả phần da mềm của cánh mũi. Nếu Bullard thực sự là một nạn nhân của căn bệnh loạn trí, và nó đã dẫn đến hậu quả này, thì chẳng còn hy vọng gì cho anh ta nữa. Nhưng tại sao, trong cơn tâm thần của mình, anh ta lại nhắm vào Evie?

“Trí óc hấn giờ hấn là đã biến mất rồi,” Egan nói cay đắng, nâng cái cốc lên để uống thêm một ngụm khác. Anh ta nhắm mắt một lát vì men rượu cay nồng, và gác cằm lên ngực. “Anh ta đã đến đây vào cái đêm nổ súng, huyền hoanh về việc đã giết ngài. Tay chân run lẩy bẩy, và than phiền về những tiếng ồn và cơn đau trong đầu. Đầu hấn đầy rẫy những ý tưởng và mưu tính. Không còn lí trí nữa. Thế là tôi đã trả tiền cho một người đàn ông đến đưa hấn đến gian phòng bệnh dành riêng cho những trường hợp không thể cứu chữa—căn phòng tại trạm thu phí dẫn vào Knightsbridge. Bullard giờ đang ở đó, hoặc đã chết hoặc ở trong một tình trạng mà cái chết là một sự rủ lòng thương.”

Sebastian nói với sự thiếu kiên nhẫn căng thẳng hơn là thương cảm. “Tại sao hấn lại cố gắng giết vợ ta? Có Chúa biết cô ấy chưa bao giờ làm gì hại đến hấn.”

Egan nói buồn rầu. “Hấn đã luôn luôn khinh thường phu nhân ngài, thằng con hoang tội nghiệp. Ngay cả từ thuở nhỏ. Sau một trong những kì viếng thăm của cô Evangeline tại câu lạc bộ, khi Bullard thấy Jenner đã thương yêu cô ấy như thế nào, hấn sẽ sùng sĩa và cáu bẳn trong nhiều ngày. Hấn sẽ chế nhạo cô ấy...” Egan ngừng lại, một nụ cười hồi tưởng cong lên trên môi anh ta. “Cô ấy là một cô bé nhỏ hài hước. Tàn nhang, e thẹn, và tròn trĩnh

như một con cá heo. Tôi đã nghe thấy giờ cô ấy đã là một mỹ nhân—dù tôi không thể hình dung được điều đó—“

“Jenner có phải là cha anh ta không?” Westcliff ngắt lời, khuôn mặt không biểu cảm.

Câu hỏi đột ngột đó khiến Sebastian giật mình. Anh lắng nghe chăm chú khi Egan trả lời.

“Có thể lắm. Mẹ hă, Mary, cứ thề nguyện đến chết đi sống lại rằng ông ấy là cha hă.” Cẩn thận, Egan kẹp cái cốc vào bên người và đặt những ngón tay đan vào nhau lại trên vòng bụng to kên của anh ta. “Cô ta là một á điểm trong nhà thổ. Đem may mắn nhất trong cuộc đời cô ta là vào cái đêm cô ta phục vụ Ivo Jenner. Ông ta thích Mary, và trả cho bà chủ để giữ cô ta cho bản thân. Một ngày nọ Mary đến và nói rằng cô ta đang có thai, và đưa con là của ông ta. Và Jenner, lúc đó hơi xiêu lòng, đã gần như tin tưởng cô ta. Ông ấy chu cấp cho cô ta cho đến khi cô ta chết, và để cho cậu bé làm việc tại câu lạc bộ khi cậu ta đủ lớn. Mary đã qua đời nhiều năm trước. Chỉ trước khi cô ta trút hơi, cô ta nói với Bullard rằng Jenner là cha hă. Khi hă đến gặp ông ấy, Jenner nói với hă rằng dù việc đó có là sự thật hay không, thì nó sẽ vẫn là một bí mật. Ông ấy không muốn nhận Bullard là con mình. Thứ nhất là, hă không có chút gì giống với ông ấy, và thứ hai... Jenner chưa bao giờ quan tâm cái đêch gì đến bất cứ ai ngoài con gái ông ấy. Ông ấy muốn Evie được hưởng mọi của cải khi ông ấy qua đời. Bullard đổ lỗi cho cô Evie, tất nhiên. Hă đã nghĩ nếu không phải là vì cô ấy, Jenner hă là đã nhận hă làm con, và sẽ chu cấp nhiều hơn cho hă, cho hă nhiều hơn nữa. Hă là hă có đúng về điểm đó.” Egan cau mày buồn bã. “Đến lúc cô ấy đưa ngài đến câu lạc bộ, thưa ngài, thì Bullard đã bắt đầu mắc bệnh này...và đó là khi cơn loạn trí khởi đầu. Một kết thúc buồn cho một cuộc đời đau đớn.”

Nhìn lên họ với sự thỏa mãn u ám, Egan nói thêm, “Các ngài sẽ tìm thấy hă ở Bệnh viện Tottenham, nếu ngài muốn trả thù một kẻ tâm thần khôn khổ. Cứ làm những gì giúp ngài thấy khuây khỏa, thưa các ngài—nhưng nếu các ngài hỏi tôi, thì Chúa của Bullard cũng đã thu xếp trước hình phạt kinh khủng nhất mà một con người có thể chịu rồi.”

* * *

Chương 22

Trong những giờ Sebastian đi vắng, Evie bận rộn giao việc cho những người hầu trong câu lạc bộ; sắp xếp tiền nong và những khoản thu nhập, trả lời thư từ, và cuối cùng là bắt tay vào giải quyết chồng thư chưa đọc được gửi đến Sebastian. Hiển nhiên nàng không thể cưỡng lại mà mở một vài lá. Chúng đầy những câu tán tỉnh vô nghĩa và những lời bóng gió, hai trong số đó còn gián tiếp gợi ý rằng nhất định giờ Sebastian đã chán vợ anh. Ý định của họ là quá rõ ràng khiến Evie thật sự cảm thấy ngượng thay những người viết những lá thư này. Chúng còn là một lời nhắc nhở cho nàng về quá khứ trác táng của Sebastian, khi những việc chính của anh là thả mình vào những cuộc giải trí cùng những theo đuổi và chinh phục phụ nữ.

Thật không dễ khi đặt niềm tin vào một người đàn ông như thế mà không cảm thấy ngu ngốc khờ khạo. Nhất là khi Sebastian sẽ luôn được những phụ nữ khác ngưỡng mộ và thèm muốn. Nhưng Sebastian xứng đáng có cơ hội để chứng tỏ bản thân. Nàng có trong tay quyền năng để cho anh một khởi đầu mới—và nếu lần cá cược này của nàng thành công, phần thưởng cho họ sẽ là vô tận. Nàng đủ mạnh mẽ để mạo hiểm yêu anh, để trông đợi anh những điều mà đôi khi anh sẽ thấy khó có thể phấn đấu được. Và Sebastian dường như muốn được đối xử như một người đàn ông bình thường—phải có ai đó nhìn xuyên qua vẻ ngoài đẹp đẽ của anh, và đòi hỏi ở anh nhiều hơn là chỉ những kỹ năng khiêu gợi. Không phải, Evie nghĩ với một nụ cười toe kín đáo, là nàng không ngưỡng mộ những nét đẹp và những kỹ năng của anh.

Sau khi nhìn ngắm—với sự thỏa mãn—những bức thư cháy thành tro trong lò sưởi, Evie thấy buồn ngủ. Nàng đến phòng ngủ chính để ngủ một chút. Ngay cả khi nàng mệt mỏi, thật khó để cảm thấy thư thái trong khi lo lắng cho Sebastian. Những suy nghĩ của nàng cứ chạy vòng quanh và vòng quanh, cho đến khi trí óc mệt mỏi của nàng đặt đầu chấm hết cho những bút rức vô ích đó và nàng trôi vào giấc ngủ.

Một giờ sau nàng thức dậy, Sebastian đang ngồi trên giường cạnh nàng, một lọn tóc rục rở của nàng cuộn lả lơi giữa ngón cái và ngón trỏ của anh. Anh đang ngắm nàng tỉ mỉ, đôi mắt anh sắc màu của thiên đường vào lúc rạng đông. Nàng ngồi lên và mỉm cười e thẹn.

Dịu dàng Sebastian vuốt lại mái tóc rối của nàng. “Em trông như một cô bé nhỏ khi em ngủ,” anh thì thầm. “Làm anh muốn canh gác em mọi lúc.”

“Anh đã tìm được Mr. Bullard rồi chứ?”

“Có, và không. Trước tiên nói cho anh nghe em đã làm gì khi anh đi vắng?”

“Em đã giúp Cam sắp xếp lại những đồ đạc trong phòng làm việc. Và em đã đốt hết những bức thư của những quý cô thất tình. Ngọn lửa lớn lắm, em đã ngạc nhiên vì không có ai kêu đội cứu hỏa đến.”

Môi anh cong thành nụ cười, nhưng ánh mắt anh cẩn trọng thăm dò mắt nàng. “Em đã đọc lá thư nào chưa?”

Evie nhún vai hờ hững. “Một vài ạ. Họ thăm dò xem liệu anh đã chán vợ anh hay chưa.”

“Không.” Sebastian vuốt lòng bàn tay anh lên đường cong của đùi nàng. “Anh đã chán những buổi tối không đếm xuể với những lời đồn cứ lặp đi lặp lại và những màn tán tỉnh nhạt nhẽo. Anh chán những cuộc gặp gỡ vô nghĩa với những phụ nữ làm anh chán đến bất tỉnh. Đối với anh họ chỉ như nhau mà thôi, em biết không. Anh chưa bao giờ quan tâm gì đến bất cứ ai ngoài em.”

“Em không đổ lỗi cho họ vì muốn anh,” Evie nói, choàng tay quanh cổ anh. “Nhưng em không sẵn lòng chia sẻ đâu.”

“Em không phải chia sẻ.” Anh khum lấy mặt nàng bằng hai tay và hôn

nhanh lên môi nàng.

“Nói cho em nghe về Mr. Bullard đi” Evie giục, hai bàn tay nàng vuốt ve cổ tay anh.

Nàng im lặng khi Sebastian kể lại cuộc gặp với Clive Egan, và những tiết lộ về Bullard cũng như mẹ anh ta. Đôi mắt nàng mở to, và lòng nàng đầy thương cảm. Joss Bullard tội nghiệp không thể thay đổi được xuất thân của mình, hay lối đối xử lạnh nhạt đã khiến anh ta phần uất đến thế. “Thật kì lạ,” nàng thì thầm. “Em đã luôn ước và còn hy vọng Cam chính là anh trai em, nhưng em chưa bao giờ nghĩ đến khả năng lại là Joss Bullard.”

Bullard đã luôn luôn xa cách và hung hãn...thế nhưng bao nhiêu trong số đó là kết quả từ sự chối bỏ của Jenner? Cảm giác không được cần đến, bị một người có lẽ là cha anh ta giữ anh ta như một bí mật đáng hổ thẹn...chắc chắn điều đó cũng sẽ khiến cho bất cứ ai trở nên cay đắng.

“Bọn anh đã đến bệnh viện Tottenham,” Sebastian tiếp tục nói, “nơi anh ta được chuyển vào khi của những trường hợp vô phương cứu chữa. Đó là một nơi bẩn thỉu, và rất cần được chu cấp. Ở đó có những phụ nữ và trẻ em—“ Anh ngừng lời với một cái nhăn mặt thoáng qua khi nhớ lại. “Anh thà là không miêu tả nó thì hơn. Nhưng một người quản lý tại Tottenham đã nói rằng Bullard đã được chứng nhận là ở trong giai đoạn cuối của chứng loạn trí.”

“Em muốn giúp anh ta,” Evie nói cương quyết. “Ít nhất thì chúng ta cũng có thể gửi anh ta đến một bệnh viện tốt hơn—“

“Không, cung.” Sebastian lê những ngón tay anh trên bàn tay nàng. “Anh ta đã chết hai ngày trước. Họ đã chỉ cho bọn anh đụn đất nơi anh ta và hai bệnh nhân khác được chôn trong cùng một cái huyệt.”

Evie nhìn đi nơi khác, ngẫm nghĩ về thông tin đó. Nàng ngạc nhiên khi mắt nàng ướt và cổ họng nghẹn ngào. “Thật tội nghiệp,” nàng nói khàn khàn. “Em cảm thấy tiếc cho anh ta.”

“Anh thì không,” Sebastian nói thẳng thừng. “Nếu anh ta đã lớn lên mà không có tình thương của một người cha thì anh ta cũng chẳng khác gì với hàng trăm người ngoài kia phải tự tìm chỗ đứng cho mình trong thế giới này. Anh ta còn có ưu thế hơn Rohan, vì dòng máu Gypsy của cậu ấy là chủ đề cho những lời định kiến. Đừng khóc, Evie. Bullard chẳng xứng dù chỉ là một giọt nước mắt.”

Evie thở một hơi dài run rẩy. “Em xin lỗi. Em không định trở nên xúc động như thế. Chỉ tại vì mấy tuần vừa qua thật mệt mỏi. Những cảm xúc của em cứ chực trào ra và em không thể kiềm giữ chúng đang hoành được.”

Nàng được đem đến dựa vào cơ thể ấm áp của anh, những cơ bắp rắn chắc phủ quanh nàng, giọng anh lao xao trong tóc nàng. “Evie, em yêu, đừng xin lỗi vì quá cảm xúc. Em đã trải qua những chuyện tồi tệ. Và chỉ có một kẻ cục súc vô tâm như anh mới có thể thật sự cảm thông cho sự dửng dưng cảm cần phải có để sống thật với những cảm xúc của em.”

Giọng Evie nghèn nghẹt trên vai anh. “Anh không vô tâm.” Nàng thở dài run rẩy. “Có lẽ em không nên, nhưng mặc dù em cảm thấy tiếc cho Mr. Bullard, em lại thấy nhẹ nhõm vì anh ta đã ra đi. Vì những hành động của anh ta mà em suýt mất anh.”

Miệng anh tìm kiếm qua những lọn tóc buông lơ của nàng cho đến khi anh tìm thấy đường cong mỏng manh của tai nàng. “Em không có may mắn thế đâu.”

“Đừng,” Evie nói, không thể mỉm cười với câu đùa cợt đó. Nàng ngửa đầu ra sau để nhìn anh, hai cánh tay anh ôm quanh nàng. “Đó không phải là chuyện để đùa cợt. Em...” Giọng nàng run rẩy khi nàng buột miệng phải tiếp tục. “Em không nghĩ giờ mình có thể sống thiếu anh được.”

Bàn tay Sebastian nhẹ nhàng vuốt qua gáy nàng, kéo nàng đến vai anh, và anh vùi mặt vào mái tóc nàng. “A, Evie à,” nàng nghe anh nói nhẹ, “nhất định anh phải có một trái tim...bởi vì ngay lúc này nó nhúc nhối như quỳ

ấy.”

“Chỉ có trái tim anh thôi sao?” nàng hỏi ngây thơ, khiến anh bật cười.

Anh dìu nàng nằm xuống giường, đôi mắt lấp lánh tinh quái. “Còn một số thứ khác nữa,” anh thừa nhận. “Và vì là vợ anh, nhiệm vụ của em là phải xoa dịu những cơn nhức nhối đó.”

Nàng đưa hai cánh tay và kéo anh xuống với nàng.

Không biết đến những hoạt động của những người chủ và người làm công trong sòng bạc Jenner's, những thành viên của câu lạc bộ vẫn tiếp tục tụ tập tại khu nhà vào mỗi buổi tối, nhất là khi mọi người biết được không còn chỗ trống nào để kết nạp thêm thành viên mới, khi giới hạn đã được định tại hai ngàn năm trăm người. Những người muốn trở thành thành viên buột phải ký vào một danh sách chờ với hy vọng có được một chỗ khuyết để bù vào.

Sự kết hợp kỳ lạ giữa một ngài tử tước không một xu dính túi và một câu lạc bộ đánh bạc trong giai đoạn suy tàn của nó đã có kết quả vượt ngoài mong đợi. Những người làm thuê hoặc bị cuốn theo nguồn năng lượng khuấy đảo của Sebastian, hoặc họ bị anh đuổi việc. Nơi này đang được vận hành với một tính hiệu quả không ngừng nghỉ mà sòng bạc Jenner's chưa bao giờ thấy trước đây. Ngay cả khi Ivo Jenner trong những ngày huy hoàng của mình cũng chưa bao giờ cai trị vương quốc nhỏ của ông với một bàn tay thép.

Trong quá khứ, sự khinh bỉ được che dấu của Ivo Jenner đối với tầng lớp quý tộc đã khiến cho ông đối xử với nhiều thành viên trong câu lạc bộ với một sự khúm núm bợ đỡ khiến họ có chút không thoải mái. Nhưng Sebastian lại là một trong số họ. Anh dễ chịu nhưng vẫn thật quả quyết khiến sự hiện diện của anh như truyền vào bầu không khí sự hứng khởi. Mỗi khi anh ở gần, những thành viên câu lạc bộ cười nhiều hơn, tiêu tiền nhiều hơn, trò chuyện và ăn uống nhiều hơn.

Trong khi những câu lạc bộ khác chỉ phục vụ những món thịt bít tết và bánh táo nướng như thường lệ, thì bữa tiệc phong phú tại sòng bạc Jenner's luôn được bổ sung với rất nhiều những món ăn đầy nghệ thuật...món sa lát tôm hùm nóng sốt, gà lôi tiềm, tôm pandan trên những cuộn kem cần tay nghiền, chim cú nhồi nho xanh và pho mát sữa dê trình bày với món sốt kem. Và món yêu thích nhất của Evie—một cái bánh hạnh nhân nướng chảy không chê vào đâu được với những quả mâm xôi trang trí trên bề mặt cùng với lớp trứng đường dày. Thức ăn và sự sôi nổi ở câu lạc bộ Jenner's đã cải thiện lên nhanh chóng đến mức những người vợ bắt đầu than phiền về những ông chồng họ đang ngày càng dành quá nhiều thời gian ở câu lạc bộ.

Bản chất thao túng người khác của Sebastian đã tìm được chỗ ngự trị của nó tại Jenner's. Anh biết làm thế nào để xây dựng một bầu không khí mà những người đàn ông có thể thoải mái và tận hưởng, và trong lúc đó anh thoải mái, dễ dàng tước tiền của họ. Những ván bài được tổ chức với sự chân thật tuyệt đối, bởi vì đánh bạc, về mặt lý thuyết, bị luật cấm ngay cả khi nó diễn ra công khai rộng khắp Luân Đôn. Tổ chức một câu lạc bộ đứng đắn là cách tốt nhất để tránh bị truy xét.

Nếu lúc đầu Sebastian phải chịu một vài lời đàm tiếu giễu cợt từ những người quen của anh, thì thái độ của họ nhanh chóng thay đổi khi họ thấy mình ở trong vị thế yêu cầu anh chấp thuận đề nghị gia nhập của họ, hoặc để hoãn nợ. Đối với một người đàn ông chưa bao giờ có nhiều tiền, Sebastian có một khả năng thu xếp tiền nong đáng kinh ngạc. Như Cam đã nói đầy ngưỡng mộ, Sebastian đã thể hiện tài năng của giống con chó săn khi người thấy bảng so sánh tài khoản ngân hàng đầy rủi ro, hoặc bất cứ thứ gì khác có ảnh hưởng đến khả năng chi trả của một thành viên câu lạc bộ.

Một buổi chiều khi Evie đứng bên cạnh bàn của Cam trong phòng chơi bạc chính để ngắm Sebastian điều khiển một trò chơi xúc xắc mà các thành viên đang chơi đậm, nàng nhận thấy một người đàn ông lớn tuổi đang đứng cạnh nàng. Nàng quay sang và nhận ra ông là Ngài Haldane, một quý ông mà Sebastian đã giới thiệu với nàng vào tuần trước. “Thưa ngài,” Evie thì thầm khi ông nghiêng mình. “Thật hân hạnh được gặp ngài lần nữa.”

Ông mỉm cười, đôi mắt nâu nhân hậu trên gương mặt vui vẻ. “Niềm vui đó là của ta, Phu nhân St. Vincent.”

Họ cùng nhìn lại khu bàn chính, nơi Sebastian chỉ vừa mới nói một câu châm biếm để làm dịu không khí căng thẳng của trò chơi. Một tràng cười lầm rầm xuyên qua đám đông. Evie thəm kinh ngạc về vẻ tự nhiên của anh trong vai trò của mình, như thể anh được sinh ra cho việc đó. Lại làm sao, anh trông thoải mái như đang ở nhà còn hơn cả cha nàng. Ivo Jenner, với bản chất kích động của mình, đã luôn gặp khó khăn để che dấu vẻ lo lắng của mình khi một thành viên câu lạc bộ có được một vận may lạ thường đe dọa sẽ làm phá sản nhà cái. Sebastian, mặt khác, vẫn bình tĩnh và không hề nao núng dù trong bất cứ hoàn cảnh nào.

Ngài Haldane cũng bận rộn với cùng những suy nghĩ tương tự, vì ông quan sát dáng người ở đằng xa của Sebastian và nói lơ đãng, “Ta chưa bao giờ nghĩ sẽ lại thấy loại người như anh ta một lần nữa.”

“Thưa ngài?” Evie hỏi với một nụ cười mỉm, khi Sebastian đã nhận thấy nàng và bắt đầu bước về phía nàng.

Haldane dường như đang chìm trong ký ức của những ngày xa xưa. “Trong tất cả những năm ta đã sống, ta chỉ thấy duy nhất một người khác nữa từng bước đi trong một câu lạc bộ đánh bạc theo cách đó. Như thể nó là mảnh đất săn bắn riêng của anh ta, và anh ta là kẻ săn mỗi quyền rũ nhất.”

“Có phải ngài đang đề cập đến cha tôi?” Evie hỏi, bối rối.

Haldane mỉm cười và lắc đầu. “Thương xót ta, không. Không phải cha cô.”

“Vậy ai—“ Evie mở lời, nhưng câu hỏi của nàng không trọn vẹn khi Sebastian đến chỗ họ.

“Phu nhân,” Sebastian thì thầm, đặt một bàn tay lên lưng eo nàng. Quan sát Haldane với một nụ cười mỉm, anh tiếp tục nói với Evie. “Chắc anh phải

cảnh báo em, tình yêu của anh...quý ông đây là một con sói trong bộ cánh cừ non đấy.”

Mặc dù Evie nghĩ người đàn ông luống tuổi sẽ bực bội vì một câu nhận xét như thế, Haldane chỉ cười xòa khoái chí, tính phù phiếm của ông được phỉnh nịnh. “Nếu ta trẻ hơn hai chục tuổi, anh bạn lão xược của ta, ta sẽ lấy trộm cô ấy từ tay anh. Mặc cho vẻ quyền rũ được ca tụng của anh, anh vẫn chưa phải là đối thủ của ta vào thời trước đâu.”

“Tuổi tác đã không hề thuần hóa ngài một chút nào,” Sebastian trả lời với một cái cười toe toét, kéo Evie xa khỏi ông. “Xin thứ lỗi, thưa ngài, trong khi tôi đưa vợ tôi đến vùng lãnh thổ an toàn hơn.”

“Rõ ràng là cái gã du mục này đã bị dính chặt vào bẫy của cô rồi,” Haldane nói với Evie. “Cứ đi đi, và làm nguôi cái tính ghen tuông của anh ta lại.”

“Tôi...tôi sẽ cố gắng,” Evie nói không chắc chắn. Vì lí do nào đó cả hai người đàn ông bật cười, và Sebastian giữ một bàn tay trên lưng Evie khi họ rời khỏi sòng bạc chính.

Đầu anh nghiêng về phía nàng. “Mọi chuyện ổn cả chứ, cưng?”

“Vâng, em...” Nàng ngừng lời, mỉm cười, và nói khập khiễng. “Em chỉ muốn thấy anh thôi.”

Ngừng lại với nàng sau một cây cột, Sebastian cúi đầu để hôn trộm nàng. Anh nhìn xuống nàng, đôi mắt sáng lấp lánh. “Chúng ta đi chơi một ván bi da chứ?” anh thì thầm, và cười to khản đặc khi nàng đỏ mặt.

Câu lạc bộ càng nổi tiếng hơn khi những tờ báo bắt đầu đăng tải những bài viết trong một sự tầm thường rộng tuếch:

Cuối cùng thì câu lạc bộ Jenner’s cũng có thể tìm được chỗ đứng như là

một nơi thường lui tới dành cho các quý ông của giới thượng lưu ở Luân Đôn, nổi bật lên như một kiến trúc đáng tôn kính mà mỗi công tử và cậu ấm choai choai của tầng lớp quý tộc ao ước làm một người được tuyển chọn. Âm thực ở đây có thể thỏa mãn những người có khẩu vị khó tính nhất, và bộ sưu tập rượu vang hấp dẫn cả những giới sành rượu khó chịu nhất...

Và trong một tin khác như sau:

Không thể là quá tán dương chất lượng của khu nhà mới được tân trang, nó cung ứng một nền tảng trang trí công phu cho những cuộc hội họp của những thành viên câu lạc bộ tiêu biểu bởi cực đỉnh của trí tuệ và nhân cách. Không phải là ngạc nhiên khi số lượng những ứng cử viên cho tư cách thành viên vượt quá số lượng của những vị trí cần bổ khuyết...

Trong một bài khác:

Rất nhiều người đã đề nghị, và một số khác phản đối, rằng thời đại hoàng kim của câu lạc bộ Jenner's chỉ có thể do một quý ông mang lại, người mà, với vẻ quyến rũ ma mị, có thể trò chuyện với tất cả những giới thời trang, chính trị, văn học, và cả giới quý tộc. Đó là, tất nhiên, Ngài St. Vincent nổi danh như cồn, giờ đã là chủ của một câu lạc bộ lí tưởng hứa hẹn sẽ là một tổ chức quan trọng trong đời sống ở khu Tây Luân Đôn...

Một tối nọ, Evie đang ngồi trong phòng làm việc, đọc những bài xã luận. Nàng đã không mong đợi sự quan tâm của công chúng mà Sebastian và câu lạc bộ đang nhận được. Trong khi nàng mừng vì anh đã thành công, nàng không thể không tự hỏi sẽ như thế nào khi cuối cùng nàng cũng hết hạn để tang, và họ bắt đầu tham dự vào xã hội thượng lưu ở Luân Đôn. Nàng biết họ sẽ được mời đến rất nhiều sự kiện. Và sự thật thì, làm một hoa-bên-lễ không cho phép nhiều cơ hội để thực tập những kĩ năng xã hội. Nàng sẽ phải vượt qua sự ngỡ ngàng lóng ngóng của mình. Nàng phải học được nghệ thuật ứng đáp...Nàng phải học để trở nên duyên dáng và tự tin—

“Tại sao em lại cau mày, em yêu?” Sebastian đến ngồi trên cái bàn, nhìn xuống nàng với một nụ cười mỉm trêu chọc. “Em đã đọc cái gì khó chịu à?”

“Ngược lại ạ.” Evie nói rầu rĩ. “Mọi người đều đang đánh bóng cho vẻ tôn kính của câu lạc bộ.”

"Anh thấy rồi." Một ngón trỏ dịu dàng vuốt ve cằm nàng. “Và chuyện đó khiến em lo lắng là bởi vì...”

Lời giải thích của nàng bắt ra gấp gáp. “Bởi vì anh sẽ tr-trở nên c-cực kỳ nổi tiếng—bên cạnh việc theo đuổi phụ nữ ấy--và vì thế anh sẽ được nhiều người săn lùng, và một ngày nào đó em sẽ hết hạn để tang, có nghĩa là chúng ta sẽ đến những vũ hội và dạ tiệc, và em không nghĩ em có thể ngăn mình không trốn trong những góc khuất. Em vẫn còn là một hoa-bên-lê, anh biết mà. Em phải học cách làm thế nào để hóm hỉnh và đĩnh đạc và học cách nói chuyện với mọi người, nếu không anh sẽ bực bội với em, hoặc còn tệ hơn, bẽ mặt vì em, và em—“

“Evie. Im lặng nào. Lạy Chúa lòng lành...” Sebastian móc chân quanh một cái ghế gần đó, kéo đến trước mặt nàng, và ngồi với đầu gối anh ôm quanh chân nàng. Nắm lấy hai bàn tay nàng, anh mỉm cười vào đôi mắt nàng. “Em không thể trải qua hai mươi phút mà không tìm ra được điều gì đó để lo lắng phải không? Em không phải là bất cứ ai khác ngoài bản thân em.” Anh cúi người hôn lên tay nàng, và khi anh ngẩng đầu lên, nụ cười của anh phai đi và đôi mắt nung nấu. Ngón cái anh tìm đến mặt ngoài chiếc nhẫn cưới nàng đeo, vuốt dịu dàng trên những dòng chữ khắc trên đó.

“Làm sao mà anh lại bẽ mặt vì em được?” anh nói tiếp. “*Anh* mới là tên vô lại. Em chưa bao giờ làm điều gì đáng hổ thẹn trong suốt cuộc đời em. Và liên quan đến những không khí và nghi lễ trong phòng khách...anh hy vọng em sẽ không bao giờ giống như những kẻ ngu ngốc nông cạn cứ huyên thuyên mãi mà không thể nào thốt lên được một lời thú vị nào.” Kéo nàng đến gần, anh dụi dụi cổ nàng, nơi mép váy lụa của nàng nép trên làn da sáng. Miệng anh nhẹ nếm nàng, và rồi anh thì thầm bên nơi ẩm ướt mà anh đã tạo ra, khiến nàng run rẩy. “Em không phải một đóa-hoa-bên-lê. Nhưng em được phép trốn trong các góc khuất, em yêu à—chừng nào em còn đưa anh đi với em. Thật ra, anh sẽ khăng khăng đòi em làm thế. Anh cảnh báo em, anh cư xử rất tệ ở những nơi như thế--dám chắc anh sẽ cảm dỗ rủ rê em

trong những vọng lâu, ban công, dưới cầu thang, và sau những chậu cây. Và nếu em than phiền, anh sẽ chỉ đơn giản là nhắc nhở em rằng lẽ ra em phải biết rõ hơn khi kết hôn với một kẻ trác táng không biết xấu hổ như anh.”

Cô họng Evie hơi ưỡn lên cho những ngón tay anh mơn trớn. “Em sẽ không than phiền đâu ạ.”

Sebastian mỉm cười và âu yếm cắn lên cổ nàng. “Vợ bé nhỏ ngoan ngoãn,” anh thì thầm. “Anh sẽ là một ảnh hưởng xấu đến em cho mà xem. Tại sao em không tặng anh một nụ hôn, và lên lầu đi tắm? Đến lúc em tắm xong, anh sẽ ở đó với em.”

Bồn tắm chỉ mới được đổ đầy một nửa khi Evie đi vào phòng ngủ. Frannie và một cô hầu khác mỗi người nhắc lên một xô có cán gỗ để chuẩn bị trở lại dưới lầu lấy thêm nước. Cảm giác ấm áp và đầy mơ mộng sau những nụ hôn của Sebastian, Evie bắt đầu cởi cúc tay áo.

“Em sẽ cởi váy cho cô sau khi trở lại với phần nước còn lại nhé, thưa phu nhân,” Frannie tình nguyện.

Evie mỉm cười với cô. “Cám ơn Frannie.” Nàng đi thơ thẩn đến bàn trang điểm và nhắc một lọ nước hoa lên. Đó là món quà từ Lillian. Với cái mũi nhạy cảm đến lạ thường của mình, Lillian yêu thích bận rộn với những hương thơm và tinh chất nước hoa, và vừa mới đây cô đã chế tạo thử nghiệm bằng những phụ liệu mà cô có. Lọ nước hoa này thơm ngát và nồng đượm, với hương hoa hồng và chút hương gỗ hòa cùng hương hổ phách vương vấn. Evie cẩn thận đổ một vài giọt vào nước tắm, và thích thú ngửi mùi hương tỏa ra trong không trung.

Quay trở lại bàn, nàng ngồi vào một cái ghế nhỏ và cúi người để tháo giày, đưa tay vào dưới váy để tháo nịt bít tất. Đầu nàng đang nghiêng xuống nên nàng khó có thể nhìn thấy rõ mọi thứ xung quanh...nhưng một luồng hơi lạnh giá đột ngột chạy dọc sống lưng nàng và một tiếng thụp nhẹ trên nền nhà trải thảm khiến tất cả tóc trên người nàng dựng đứng lên. Nàng thấy một cái bóng lướt nhanh trên nền nhà. Ngồi lên, Evie nhìn theo cái bóng lần

đến nguồn gốc của nó, và một âm thanh hốt hoảng bật ra khi nàng thấy một dáng người tả toai đang đi về phía nàng. Nàng nhảy ra khỏi ghế khiến nó bật ngửa trong cơn hấp tấp của mình. Khi nàng xoay nhanh lại để đối mặt với người đàn ông vừa bước vào căn phòng, anh ta nói bằng một giọng ken két.

“Không một lời nào. Nếu không tao sẽ phanh mày ra từ cổ đến chân.”

Tay anh ta nắm chặt một con dao dài. Anh ta đứng rất gần nàng—anh ta có thể bắt nàng chỉ với một cú vồ, nếu anh ta muốn.

Không có hình ảnh ác mộng hay nỗi sợ hãi ma quỷ trẻ con nào có thể sánh được với cảnh tượng về cơ thể tàn tạ khủng khiếp của kẻ vừa đột nhập. Evie nhích dần về phía bên tả, cố gắng đặt nó giữa nàng và người đàn ông mất trí. Quần áo anh ta trông chẳng khác mấy với những mảnh vải tả toai và rách nát. Cơ thể anh ta nghiêng sang bên trái một cách kỳ quái, như thể anh ta là một con rối mà dây kéo ở một bên đã bị giật đứt. Ở mọi nơi trên làn da trần của anh ta—hai bàn tay, cổ họng, khuôn mặt—là những vết lở loét nứt nẻ rỉ nước, cứ như thể da thịt anh ta đang rơi rụng dần khỏi những đốt xương. Kinh dị nhất chính là tàn dư rách nát mà trước đây là một cái mũi. Anh ta trông như một ông kẻ, một bộ sưu tập của thịt da cùng tứ chi và những cấu trúc gương mặt không khớp với nhau.

Mặc cho sự dơ bẩn, những vết lở loét và gương mặt bị phá hủy ghê gớm, Evie vẫn nhận ra anh ta. Nàng phải cố gắng lắm mới giữ được bình tĩnh khi tất cả mọi mạch máu trong nàng sục sôi sợ hãi. “Anh Bullard,” nàng thốt lên giọng khỏ nảo. “Ở bệnh viện họ nói là anh đã chết.”

Đầu Bullard lúc lắc kỳ dị trên đôi vai anh ta khi anh ta tiếp tục nhìn nàng chằm chằm. “Tao đã rời bỏ cái hố địa ngục chết tiệt đó,” anh ta gầm. “Tao đã phá cửa sổ và trốn đi trong đêm. Cho mày biết, lũ quỷ đó đang cố đổ nước súp địa ngục xuống cổ họng tao.” Anh ta bắt đầu đi về phía nàng bằng những bước đi lạc nhịp. Evie chậm chậm đi vòng quanh bên tả, trái tim nàng nện mạnh trong lồng ngực. “Nhưng tao sẽ không tiêu đời trong cái hố đáng nguyền rủa đó mà chưa tổng mày đến địa ngục trước.”

“Tại sao?” Evie hỏi nhẹ nhàng, cố gắng để không nhìn về phía cửa, nơi nàng thoáng thấy ai đó chuyển động. Hẳn là Frannie, nàng nghĩ gấp gáp. Đáng người mờ ảo ở đó biến mất không một tiếng động, và Evie thầm cầu nguyện cô hầu đã chạy đi để xin cứu viện. Trong lúc này, lối thoát duy nhất là tránh xa khỏi Joss Bullard.

“Mày đã lấy đi mọi thứ của tao,” anh ta gào, rồi so vai như một con thú giết lù vào bức tường của chân song. “lão đã đưa hết mọi thứ cho mày, thằng khốn chết dẫm—lão chỉ muốn một đứa cứng lưỡi xấu xí, trong khi tao là con trai lão. Con trai lão, và tao bị che dấu đi như một cái bô bản thủ.” Mặt anh ta rúm rỏ. “Tao đã làm bất cứ việc gì lão yêu cầu...Tao cũng có thể giết người để làm vui lòng lão...nhưng nó chẳng bao giờ quan trọng với lão. Người lão muốn lại chính là mày, đồ ăn bám thói rữa!”

“Tôi rất lấy làm tiếc,” Evie nói. Sự hối tiếc chân thật trong giọng nàng như làm anh ta mất phương hướng trong một chốc. Anh ta ngừng lại và nhìn nàng chăm chăm với cái đầu nghiêng nghiêng ở một góc độ kì lạ.

“Anh Bullard...Joss...cha tôi có quan tâm đến anh. Yêu cầu cuối cùng của ông là mong cho anh được chăm sóc và được giúp đỡ.”

“Đã quá trễ rồi!” Anh ta thở hổn hển và nhấc hai bàn tay lên đầu, kể cả bàn tay đang cầm dao, như thể có cơn đau không thể chịu nổi đang hoành hành trong đầu anh ta. “Chết tiệt hết đi...a...quỷ bắt lão...”

Nhìn thấy cơ hội để bỏ chạy, Evie lao đến ngưỡng cửa. Bullard bắt được nàng ngay lập tức, thô bạo quăng nàng vào bức tường. Khi đầu nàng tông vào bề mặt nhẵn cứng, một cơn bùng nổ như đánh bật não nàng ra, và tầm nhìn của nàng vỡ ra thành vùng nước nổi của những ánh sáng xám đen lấp lánh. Vùng vẫy để tỉnh táo, nàng chớp mắt và nhẹ rên rỉ. Có một áp lực khó chịu đang đè nặng lên ngực nàng và một cảm giác khác như có ai đó đang véo vào cổ họng nàng. Dần dần, nàng nhận ra cánh tay Bullard đang khóa chặt quanh cổ nàng, với lưỡi dao dài làm thành một vòng tròn khép kín. Lưỡi thép nguội bén ngót ấn vào da nàng mỗi khi nàng hít vào. Bullard đang thở dữ dội, những luồng không khí từ phổi anh ta có mùi hôi hám và

thối rữa. Nàng cảm giác được những đợt rung mình từ cơ thể anh ta, và những cố gắng của anh ta để cứng người phản kháng lại. “Chúng ta sẽ cùng đến gặp lão,” anh ta nói gần tai nàng.

“Ai?” Evie bập bẹ, tầm nhìn nàng dần trở nên rõ ràng.

“Cha chúng ta. Chúng ta sẽ cùng đến gặp ông ta ở địa ngục...mày và tao.” Tiếng cười rào rạo trong cổ anh ta. “Hắn là lão đang ngồi chơi bài với gã Scratch già (*có lẽ là quỷ Satan*.)” Anh ta ấn con dao vào cổ nàng, thích thú khi thấy nàng nhăn mặt vì đau. “Tao sẽ khứa cổ mày,” anh ta làu bàu. “và rồi tự cắt cổ tao. Lão Jenner sẽ thích đến thế nào nhỉ, khi thấy chúng ta tay trong tay, cùng tản bộ xuống cửa địa ngục?”

Trong lúc Evie tìm những lời có thể đưa anh ta trở lại với lí trí dù chỉ trong một lúc, một giọng nói cất lên từ ngưỡng cửa.

“Bullard.”

Đó là Sebastian, trông thật điềm tĩnh và không hề dao động. Mặc dù những nguy hiểm đang kề cận nàng vẫn chưa giảm đi nhưng sự nhẹ nhõm đổ tràn qua Evie khi nàng thấy anh. Anh chậm chậm đi vào phòng. “Rõ ràng là sổ sách tại Tottenham chẳng đáng tin tưởng,” Sebastian bình luận, không hề liếc nhìn Evie. Ánh mắt anh tập trung ở khuôn mặt Bullard, đôi mắt anh sáng rực như thôi miên.

“Cứ tưởng đã bắn một viên đạn vào người rồi chứ,” Bullard nói cộc cằn.

Sebastian nhún vai thản nhiên. “Một vết thương vật thôi. Nói ta nghe xem...làm thế nào anh có thể vào câu lạc bộ được? Bọn ta đã cho người gác ở tất cả các cánh cửa.”

“Hầm chứa than. Có một lỗ trống nhỏ trong đó dẫn đến Rogue Lane. Không ai biết điều này. Ngay cả thằng Rohan lai căng đó. Lùi lại, không tôi sẽ xiên nó như một con bò câu trên que nướng.” Câu này bật ra khi Sebastian đến gần hơn một bước.

Ánh mắt Sebastian lập tức chuyển đến con dao. Giờ Bullard đang thay đổi tư thế như thể anh ta định đâm nó thẳng vào ngực Evie.

“Được rồi,” Sebastian nói, lùi lại ngay lập tức. “Bình tĩnh nào...ta sẽ làm bất cứ điều gì anh yêu cầu.” Giọng anh nhẹ nhàng và thân thiện, vẻ mặt anh điềm tĩnh, mặc dù mồ hôi đang lấm tẩm và bắt đầu chảy xuống hai bên mặt anh. “Bullard...Joss...nghe ta này. Anh chẳng mất gì khi để cho ta nói. Anh đang ở giữa những người bạn. Tất cả những gì...em gái anh và ta muốn là tôn trọng ý nguyện cuối cùng của cha anh và giúp đỡ anh. Nói cho ta biết anh muốn gì. Ta có thể cho anh thuốc phiện để giảm đau. Anh có thể ở lại đây lâu chừng nào anh muốn, với một cái giường sạch sẽ để ngủ, và có người để chăm sóc cho anh. Bất cứ thứ gì anh muốn sẽ là của anh.”

“Ông đang lừa tôi,” Bullard nói ngờ vực.

“Không hề. Ta thề đấy. Ta sẽ cho anh bất cứ thứ gì. Trừ khi anh làm hại Evie—lúc đó thì ta sẽ chẳng thể làm gì cho anh được nữa.” Sebastian vừa nói vừa chậm chậm di chuyển về phía cửa sổ, buột Bullard cũng phải quay người theo. “Hãy để cô ấy bước đi, và—“

“Ngừng đi,” Bullard nói gắt gỏng, với một cái lắc đầu mắt kiên nhẫn. Một cơn rùng mình làm anh ta run rẩy và anh ta gầm gừ dữ tợn. “Tiếng ồn chết chết trong tai tôi...”

“Ta có thể giúp anh,” Sebastian nói kiên nhẫn. “Anh cần thuốc men. Và nghỉ ngơi. Hạ cánh tay anh xuống, Joss...đâu cần phải làm đau bất cứ ai. Anh thuộc về nơi này. Hạ tay anh xuống, và ta có thể giúp anh.”

Không thể tin được, Evie cảm thấy cánh tay Bullard bắt đầu thả lỏng vì bị lôi cuốn bởi giọng nói vỗ về của Sebastian. Cùng lúc đó, anh ta quay hẳn sang phía anh.

Một âm thanh điếc tai vang trong không trung. Evie bị xô ra với một lực mạnh đến mức nàng bị đẩy lùi ra sau. Tâm trí thần thờ của nàng chỉ có một

khoảnh khắc để nhận thấy dáng người Cam ở ngưỡng cửa, đang hạ khẩu súng còn bốc khói xuống. Sebastian đã cố ý di chuyển vào trong phòng để đặt Bullard vào vị trí thuận lợi cho Cam có thể bắn được chính xác.

Trước khi Evie có thể nhìn vào cơ thể ở dưới sàn, Sebastian đã túm lấy vai nàng và xoay người nàng lại, ghì nàng vào ngực anh. Mọi lo lắng anh đã miễn cưỡng cầm giữ trong phút vừa qua bùng nổ thành những đợt rung mình dữ dội khi anh níu giữ nàng bên người anh, siết chặt lưng, hai cánh tay, và suối tóc nàng bị xô ra khỏi những kẹp tăm trong tay anh. Nàng chẳng có hơi thở nào để nói, chỉ có thể đứng đó bên anh trong khi anh nguyên rủa và rên rỉ trong tóc nàng.

Dường như mạch đập nàng sẽ không bao giờ trở lại như cũ. “Frannie đã gọi anh,” cuối cùng nàng cũng có thể nói.

Sebastian gật đầu, trượt những ngón tay run lẩy bẩy vào mái tóc nàng cho đến khi chúng cuộn lại sau gáy. “Cô ấy nói với anh có một người đàn ông trong phòng em. Cô ấy không nhận ra hắn.” Nâng mặt nàng lên, anh thấy vết cắt nhỏ mà lưỡi dao đã gây ra trên cổ nàng. Mặt anh cắt không còn giọt máu khi anh thấy Bullard đã gài như chốt vào động mạch chính. Anh cúi xuống để hôn lên vết cắt, và rồi sôi nổi quét miệng anh lên khắp mặt nàng. “Chết tiệt thật,” anh thì thầm. “Evie. Evie. Anh không thể chịu được.”

Nàng xoay người trong vòng tay anh để nhìn Cam, anh chỉ vừa mới đắp áo khoác của anh lên đầu và vai của Bullard. “Cam, anh đã không cần phải bắn anh ta,” nàng nói mệt mỏi. “Anh ta đang sắp sửa để em đi. Anh ta đang hạ cánh tay xuống—“

“Anh không thể chắc chắn,” anh nói trong một giọng đều đều. “Anh phải bắn anh ta khi có cơ hội.” Gương mặt anh trống rỗng, nhưng đôi mắt nâu vàng của anh sáng lên với những giọt nước mắt chực rơi. Evie nhận ra anh vừa miễn cưỡng phải giết một người mà anh đã biết từ thuở nhỏ.

“Cam—“ nàng bắt đầu đầy thương cảm, nhưng anh làm một cử chỉ ngụ ý nàng ngừng lại và lắc đầu.

“Thế này tốt hơn cho anh ta,” anh nói mà không nhìn nàng. “Không một người nào đáng phải chịu đau đớn như thế này.”

“Vâng, nhưng anh—“

“Anh ổn,” anh nói, hàm anh rấn lại.

Nhưng anh không ổn. Da anh tái nhợt bên dưới vẻ r ám nắng, và anh trông mất mát đến mức Evie không thể ngăn mình đi đến bên anh và choàng tay nàng quanh người anh trong một cử chỉ an ủi đầy yêu thương. Anh để nàng ôm anh, dù anh không đáp lại, và cuối cùng những cơn run rẩy của anh lắng dịu. Nàng cảm nhận được áp lực nhỏ nhẹ của môi anh trên tóc nàng.

Điều đó, dường như là tất cả những gì Sebastian sẵn sàng cho phép. Bước tới trước, anh kéo Evie lại và nói cộc cằn. “Đi gọi người khám nghiệm đến đây.”

“Vâng,” chàng trai nói gần như lơ đãng. Anh ngáp ngừng. “Họ sẽ nghe thấy tiếng ồn từ dưới lầu. Chúng ta phải đưa ra một lời giải thích nào đó.”

“Nói với họ có một người đang lau súng thì khẩu súng phát nổ,” Sebastian nói. “Nói với họ không có ai bị thương. Khi người khám nghiệm tới, đưa ông ta lên bằng ngõ sau. Trả cho sự im lặng của ông ta.”

“Vâng, thưa ngài. Nếu có người cảnh sát nào đó bắt tay vào điều tra—“

“Đưa ông ta lên phòng làm việc—ta sẽ đối phó với ông ta ở đó.”

Cam gật đầu và biến mất.

Kéo Evie ra khỏi dãy phòng, Sebastian khóa cửa, đút chìa khóa vào túi, và dẫn nàng đến một căn phòng ngủ khác dọc hành lang. Nàng đi theo anh như trong cơn mơ, cố gắng bắt bản thân phải hiểu những gì vừa mới xảy ra.

Sebastian im lặng, vẻ mặt nhìn nghiêng của anh đánh lại khi anh cố gắng không chế sự bình tĩnh của mình. Với sự chăm chút tỉ mỉ, anh đem nạng vào trong phòng ngủ. “Ở lại đây,” anh nói. “Anh sẽ cho người hầu lên giúp em. Và một ly rượu brandy—anh muốn em uống cạn nó.”

Evie nhìn lên anh đầy lo lắng. “Anh sẽ đến với em sau đó chứ?”

Anh gạt đầu cộc lốc. “Anh phải giải quyết mọi chuyện trước đã.”

Nhưng anh không trở lại phòng trong đêm đó. Evie đã chờ anh trong vô vọng, cuối cùng nạng đi ngủ một mình. Giấc ngủ của nạng đứt quãng bởi những chập tỉnh giấc thường xuyên, bàn tay nạng mò mẫm ở khoảng trống bên cạnh nạng khi nạng tìm kiếm cơ thể ấm áp của Sebastian. Đến sáng nạng lo lắng và kiệt lực, ánh mắt nạng mờ đi khi nạng thấy cô hầu đến để thấp lò sưởi.

“Em có thấy Ngài St. Vincent sáng nay chứ?” Evie hỏi giọng khàn khàn.

“Vâng, thưa phu nhân. Đức ngài và anh Rohan đã thức gần suốt đêm để nói chuyện.”

“Nói với ngài ấy ta muốn gặp.”

“Vâng, thưa phu nhân.” Cô hầu đặt một xô nước nóng trên bồn rửa mặt và rời khỏi phòng.

Bước ra khỏi giường, Evie thực hiện những hoạt động buổi sáng thường nhật của nạng rồi vuốt tay lên những lọn tóc bất trị. Lược thưa cùng bàn chải và kẹp tăm của nạng, tất cả đều ở trong căn phòng kia, nơi mà—

Nạng run rẩy vì khiếp sợ và thương cảm khi nạng nhớ lại những sự kiện của buổi tối hôm qua. Nạng thấy mừng vì cha nạng đã không phải chứng kiến Joss Bullard tàn tạ đến thế nào. Nạng tự hỏi những cảm xúc thật sự ông dành cho anh ta là gì, có bao giờ ông tin là Bullard là con ruột của ông không. “Papa...” nạng thì thầm, nhìn vào đôi mắt xanh phản chiếu trong

gương. Đôi mắt của Ivo Jenner. Ông đã đem theo quá nhiều bí mật xuống mồ, và để lại quá nhiều điều không có lời giải thích. Nàng sẽ mãi hối hận vì đã không được biết ông rõ hơn. Dù vậy, nàng cảm thấy được an ủi khi nghĩ ông sẽ vui lòng khi biết rằng câu lạc bộ Jenner's cuối cùng cũng giành được vị trí đỉnh cao mà ông luôn mong muốn...và rằng con gái của ông đã đặt nền móng cho những sự kiện dẫn đến sự hồi sinh cho câu lạc bộ.

Khi những suy nghĩ nàng chuyển sang Sebastian, anh đi vào phòng, vẫn còn mặc nguyên bộ quần áo tối qua. Mái đầu anh rối bù pha trộn giữa sắc vàng óng và màu hổ phách, đôi mắt xanh nhạt phủ đầy bóng tối. Anh trông mệt mỏi nhưng cương quyết, với dáng vẻ của một người đàn ông đã ra những quyết định không dễ chịu và đã quyết tâm sẽ thực hiện chúng.

Ánh mắt anh quét khắp người nàng. “Em thế nào rồi?”

Evie muốn chạy đến với anh, nhưng có điều gì đó ở vẻ mặt anh ngăn nàng lại. Nàng đứng bên bồn rửa mặt, nhìn anh tìm kiếm. “Hơi mệt ạ. Nhưng vẫn trông không mệt như anh. Người hầu nói anh đã thức gần như cả đêm. Anh và Cam đã bàn chuyện gì vậy?”

Sebastian đưa tay lên xoa gáy. “Cậu ấy gặp chút khó khăn để chấp nhận mọi việc xảy ra tối hôm qua. Nhưng cậu ấy sẽ ổn thôi.”

Evie đứng trước mặt anh do dự, tự hỏi tại sao anh lại quá cố gắng tỏ vẻ xa cách đến vậy. Nhưng khi anh liếc nhìn dáng người trong bộ váy ngủ của nàng, anh không thể che dấu tia sáng khao khát trong đôi mắt mình. Thấy điều đó khiến nàng an lòng. “Đến với em đi,” nàng nói nhỏ.

Thay vì làm theo, Sebastian đi đến cửa sổ, xa khỏi nàng. Lặng lẽ, anh ngắm nhìn con đường bận rộn dọc ngang với những cỗ xe ngựa, mặt đường cứng lát đá đầy những bước chân qua lại.

Bối rối vì thái độ của anh, Evie quan sát dáng hình thon thả của lưng anh, và bờ vai cứng rắn.

Cuối cùng Sebastian xoay lại phía nàng, gương mặt anh thận trọng hoàn toàn không có cảm xúc. “Anh đã có đủ rồi,” anh nói. “Em không an toàn ở đây—anh đã nói điều đó ngay từ lúc đầu. Và anh đã được chứng minh là đúng hơn cả một lần. Anh đã ra một quyết định không lay chuyển. Em sẽ rời khỏi đây trong ngày mai. Anh sẽ gửi em về miền quê để ở tại khu điền trang của gia tộc trong một khoảng thời gian. Cha anh muốn gặp em. Ở cạnh ông ấy cũng khá dễ chịu, và có một vài gia đình ở gần đó mà em có thể giải khuây—“

“Và anh định sẽ ở đây à?” Evie hỏi với một cái cau mày.

“Ừ. Anh sẽ điều hành câu lạc bộ, và thỉnh thoảng anh sẽ đến thăm em.”

Không thể tin được anh đang đề nghị họ sống xa cách nhau, Evie nhìn anh ngỡ ngác. “Tại sao?” nàng hỏi yếu ớt.

Gương mặt anh cứng nhắc. “Anh không thể giữ em ở lại một nơi như thế này được, khi trong lòng luôn lo lắng điều gì có thể xảy đến với em.”

“Mọi chuyện cũng có thể xảy đến với người ta ở thôn quê kia mà.”

“Anh sẽ không tranh cãi với em,” Sebastian nói thô lỗ. “Em sẽ đi đến nơi nào mà anh muốn em đi, và đó là quyết định cuối cùng.”

Nàng Evie trước đây sẽ rụt lại và đau khổ, và hẳn là sẽ nghe theo không một lời phản đối. Nhưng Evie của lúc này mạnh mẽ hơn nhiều...còn chưa kể đến đang yêu say đắm. “Em không nghĩ mình có thể ở xa anh được,” nàng nói bình lặng. “Nhất là khi em lại không hiểu lí do.”

Lúc này vỏ ngoài cứng rắn của Sebastian nứt vỡ, một vàng màu đỏ đang tràn lên từ cổ áo anh. Anh cào hai bàn tay qua tóc, càng làm những lọn tóc rụng rớt bù thêm nữa. “Đạo gần đây anh trở nên lơ đãng đến chết tiệt đi được khiến anh không thể quyết định bất cứ chuyện gì. Anh không thể suy nghĩ sáng suốt. Có những mối tơ vò trong lòng anh, và những cơn đau nhói thường nhật trong ngực, và cứ mỗi khi anh nhìn thấy em trò chuyện với một

người đàn ông, hay mỉm cười với bất cứ ai, anh nổi điên lên vì ghen tức. Anh không thể sống như thế này được. Anh—“ Anh ngừng lời và nhìn nàng chăm chăm khó tin. “Quý tha ma bắt, Evie, có cái gì cho em vui sướng thế chứ?”

“Không có gì ạ,” nàng nói, vội dấu nụ cười mỉm bất chợt vào những khóe môi. “Chỉ là...nghe cứ như anh đang gắng nói với em rằng anh yêu em vậy.”

Lời nàng dường như khiến Sebastian sững sốt. “Không,” anh nhấn mạnh, sắc da càng đỏ hơn. “Anh không có. Anh không thể. Đó không phải điều anh đang nói. Anh chỉ cần tìm được một cách để--“ Anh im lặng và hít vào đột ngột khi nàng đi đến với anh. “Evie, không.” Anh run rẩy khi nàng với tay lên ôm lấy gương mặt anh, những ngón tay nàng thật dịu dàng. “Không phải như em nghĩ đâu,” anh do dự. Nàng nghe thấy dấu vết sợ hãi trong giọng anh. Nỗi sợ hãi của một đứa trẻ khi tất cả những người phụ nữ nó yêu quý biến mất khỏi cuộc đời nó, bị cuốn đi bởi một dịch sốt tàn nhẫn. Nàng không biết làm thế nào để trấn an anh, hay làm thế nào để an ủi đứa trẻ trong anh. Nhón chân, nàng tìm kiếm môi anh bằng môi nàng. Hai bàn tay anh chạm đến khuỷu tay nàng, như thể để đẩy nàng ra, nhưng anh dường như không thể khiến bản thân mình làm điều đó. Hơi thở anh nóng và vội vã khi anh ngoảnh mặt đi. Không nản lòng, nàng hôn lên má, lên cằm, lên cổ anh. Một tiếng làm rầm nguyên rửa bật ra. “Quý tha ma bắt em đi,” anh nói tuyệt vọng, “Anh phải đưa em đi khỏi đây.”

“Không phải anh đang cố gắng bảo vệ em. Mà anh đang cố bảo vệ chính mình.” Nàng ôm sát anh thật chặt. “Nhưng anh có thể buột bản thân phải chấp nhận mạo hiểm để yêu một ai đó, phải không anh?”

“Không,” anh thì thào.

“Có. Anh phải làm thế.” Evie nhắm mắt và tựa mặt nàng vào mặt anh. “Bởi vì em yêu anh, Sebastian...và em cần tình yêu của anh đáp lại. Và không phải chỉ là tình yêu n-nửa vời.”

Nàng nghe hơi thở anh rít qua những kẽ răng. Hai bàn tay anh tìm đến bờ

vai nàng, rồi anh giật chúng lại. “Em phải để anh đặt ra giới hạn cho mình, nếu không—“

Evie vói đến miệng anh và hôn anh chậm chậm, say đắm, cho đến khi anh đầu hàng với một tiếng rên rỉ, vòng tay anh siết chặt quanh nàng. Anh tuyệt vọng đáp lại nụ hôn nàng, cho đến khi mọi phần trong cơ thể nàng bị nhóm lên trong ngọn lửa dịu dàng. Anh dứt môi khỏi nàng, thở gấp gấp. “*Nửa vời*. Chúa ơi. Anh yêu em quá nhiều anh đang chết chìm trong tình yêu. Anh không có khả năng tự vệ. Anh không còn biết mình là ai nữa. Tất cả những gì mà anh biết là nếu anh đầu hàng nó hoàn toàn—“ Anh cố gắng kiềm chế hơi thở hỗn loạn của mình. “Em quá quan trọng đối với anh,” anh nói rời rạc.

Evie xoa bàn tay nàng lên khuôn ngực cứng rắn của anh trong một cử chỉ vỗ về. Nàng hiểu sự tuyệt vọng của anh, những cảm xúc quá xa lạ và mạnh mẽ chúng gần như chôn vùi anh. Nó nhắc nàng về điều gì đó mà Annabelle đã tâm sự với nàng, rằng khi mới kết hôn, ngài Hunt đã hoàn toàn bị áp đảo bởi những cảm xúc mãnh liệt anh dành cho cô, và phải cần có thời gian để anh hòa hợp với tình cảm ấy. “Sebastian,” Evie đánh bạo nói, “anh biết không, nó sẽ không cứ mãi như thế này đâu. Nó...nó sẽ trở nên tự nhiên hơn, dễ chịu hơn, sau một khoảng thời gian.”

“Không, sẽ không như thế.”

Anh nghe thật tha thiết, thật chắc chắn, nàng phải dẫu một nụ cười bên vai anh. “Em yêu anh,” nàng nói lần nữa, và cảm thấy một đợt rung mình khao khát lướt qua anh. “Anh có thể đ-đẩy em đi, nhưng anh không thể ngăn em trở lại bên anh. Em muốn cùng anh trải qua từng ngày. Em muốn ngắm anh cạo râu mỗi sáng. Em muốn uống rượu sâm banh và khiêu vũ với anh. Em muốn mạng những chỗ rách trên vớ anh. Em muốn ngủ cùng giường anh mỗi tối, và sinh con cho anh.” Nàng ngừng lời. “Chẳng lẽ anh nghĩ em không sợ hãi sao? Có lẽ một ngày nào đó anh sẽ thức dậy và nói rằng anh đã chán em rồi. Có lẽ tất cả những gì anh chấp nhận vào lúc này sẽ khiến anh quá bức bối không thể chịu được—tật lấp bắp của em, những vết tàn nhang—“

“Đừng có ngu ngốc,” Sebastian thô bạo ngắt lời nàng. “Tật nói lắp của em sẽ không bao giờ khiến anh phiền lòng. Và anh yêu những đọt tàn nhang của em. Anh yêu—“ Giọng anh vỡ òa. Anh siết chặt nàng. “Khỉ thật,” anh lầm bầm. Và rồi, sau một khắc, anh nói với sự dữ dội cay đắng, “Anh ước gì mình là ai đó khác.”

“Tại sao?” nàng hỏi, lời nàng nghẹn nghệt bên vai anh.

“Tại sao à? Quá khứ của anh là một vũng lầy*, Evie.” (*nguyên bản ‘cesspole’: hố phân, trong quá trình dịch M có chỉnh lại một tí*)

“Điều đó đâu phải là chuyện gì mới ạ.”

“Anh không bao giờ có thể chuộc lỗi cho những gì anh đã làm. Lạy Chúa, anh ước mình được làm lại từ đầu! Anh sẽ nỗ lực để làm một người tốt hơn xứng đáng với em. Anh sẽ--“

“Anh không phải trở thành ai đó khác con người anh bây giờ đâu.” Ngắc đầu, Evie nhìn anh qua làn nước mắt tỏa sáng long lanh. “Chẳng phải đó là điều anh đã nói với em mới đây sao? Nếu anh có thể yêu em vô điều kiện, Sebastian, vậy em có thể yêu anh như thế được không? Em biết anh là ai mà. Em nghĩ hai chúng ta biết nhau còn nhiều hơn những gì chúng ta biết về bản thân mình. Anh dám đẩy em đi sao, k-kẻ nhát gan. Còn ai sẽ yêu những vết tàn nhang của em đây? Còn ai sẽ bận lòng khi chân em bị lạnh? Còn ai sẽ cưỡng đoạt em trong phòng bida nữa?”

Chậm chậm, sự chống đối trong anh liệm tắt. Nàng cảm nhận được sự thay đổi trong cơ thể anh, sự căng thẳng trong anh thả lỏng, đôi vai anh cong lại quanh nàng như thể anh có thể đem nàng vào trong anh. Thì thầm tên nàng, anh nâng bàn tay nàng lên mặt anh và nồng nhiệt cọ má vào lòng bàn tay nàng, môi anh lướt trên chiếc nhẫn cưới ấm áp trên tay nàng. “Tình yêu anh trao em,” anh thì thầm...và rồi nàng biết là nàng đã thắng. Người đàn ông đầy thiếu sót, lạ thường, đầy đam mê này là của nàng, trái tim anh đã trao trọn vẹn cho nàng gìn giữ. Đó là một niềm tin mà nàng sẽ không bao giờ

quay lưng lại. Lòng đầy khuây khỏa và yêu thương, Evie níu chặt lấy anh trong khi một giọt lệ lăn xuống từ khóe mắt nàng. Sebastian gạt nó đi bằng những ngón tay anh, ngắm nhìn khuôn mặt nàng đang ngẩng lên. Và điều nàng thấy trong ánh mắt lấp lánh của anh lấy đi hơi thở nàng.

“Chà,” Sebastian nói run rẩy, “có lẽ em đã đứng về căn phòng bida.”

Và nàng mỉm cười khi anh nâng nàng trong vòng tay và bế bổng nàng đến giường ngủ.

* * *

Chương kết

Trời đã gần cuối đông. Vì khoảng thời gian để tang của Evie trùng với thời gian sinh nở của Annabelle nên hai người họ đã trải qua rất nhiều thời gian ở bên nhau. Họ đều không thể tham gia những cuộc hội họp như vũ hội hay những dạ tiệc sang trọng, nhưng điều đó đều hợp với ý muốn của họ, vì trời đã trở lạnh như dao cắt kể từ đêm Giáng sinh, và mùa xuân dường như đang miễn cưỡng không muốn ghé thăm. Thay vì lang thang quanh thành phố, họ ngồi túm tụm bên cạnh nhau tại lò sưởi nơi căn phòng khách sạn sang trọng của nhà Hunt, hoặc thường xuyên hơn, họ quây quần với Lillian và Daisy trong một căn phòng khách riêng ấm cúng tại khu Marsden Terrace của dòng tộc Westcliff. Họ đọc, trò chuyện, và làm đồ thủ công trong khi không ngừng chia sẻ những tách trà.

Một buổi chiều nọ, Lillian ngồi sau một cái bàn viết trong một góc phòng, chăm chỉ ngồi viết một lá thư cho một người chị dâu của cô, trong khi Daisy ngồi tựa vào một ghế nệm dài với một cuốn tiểu thuyết, dáng người mảnh khảnh của cô bọc trong một tấm chăn nhỏ bằng lụa tơ tằm. Annabelle ngồi trên ghế nơi lò sưởi bập bùng, một bàn tay cô đặt trên đường cong căng tròn của bụng, trong khi Evie ngồi tại ghế đầu trước mặt cô, xoa bàn chân đau nhức cho cô. Vừa nhăn mặt vừa thở dài, Annabelle thì thầm, “Ôi, cảm giác thật tuyệt. Chẳng có ai báo trước cho chị thời kỳ thai nghén lại khiến cho chân người ta đau nhức đến vậy. Dù lẽ ra chị đã phải biết trước mới phải, với tất cả trọng lượng quá tải mà chân chị phải chịu. Cám ơn em nhé, Evie. Em là người bạn đáng mến nhất trên đời.”

Giọng nói châm biếm của Lillian vang lên từ góc phòng. “Chị ấy đã nói với mình những lời y chang, Evie, vào lần vừa rồi mình bóp chân cho chị ấy. Lòng thành của chị ấy chỉ trụ được đến lần xoa bóp tiếp theo thôi. Thừa nhận đi, chị Annabelle—chị là một người nhẹ dạ.”

Annabelle cười toe uể oải. “Cứ chờ cho đến lúc *em* có thai mà xem, em thân

mến. Em sẽ đi van nài được xoa chân từ bất cứ ai tình nguyện phục vụ thôi.”

Lillian mở miệng để đáp lời, dường như nghĩ kỹ hơn về điều đó, và rồi uống một ngụm rượu vang từ một ly thủy tinh trên bàn.

Không hề nhìn lên khỏi cuốn tiểu thuyết của mình, Daisy nói, “Ôi, cứ đi mà nói với họ đi.”

Cả Annabelle và Evie cùng quay sang nhìn Lillian trân trân. “Nói chuyện gì cơ?” họ nói đuôi nhau.

Lillian trả lời với một cái nhún vai nhanh và ngại ngùng, rồi phóng một nụ cười toe toét bên lên qua vai. “Đến giữa hè, Westcliff cuối cùng cũng sẽ có người thừa tự.”

“Trừ khi đó là một bé gái,” Daisy nói thêm.

“Chúng mừng cậu,” Evie thốt lên, ngay lập tức rời bỏ Annabelle. Nàng hứng khởi đến ôm Lillian. “Đúng là một tin tuyệt vời!”

“Westcliff chẳng còn là mình nữa vì quá vui sướng, dù anh ấy có gắng không để lộ điều đó,” Lillian nói, ôm lại nàng. “Mình chắc giờ này anh ấy đang nói lại với St. Vincent và ngài Hunt đấy. Dường như anh ấy tin rằng đó hoàn toàn là thành quả của mình anh ấy.”

“À thì, ngài ấy cũng góp phần thiết yếu mà, chẳng phải sao?” Annabelle hài hước chỉ ra.

“Vâng,” Lillian trả lời, “nhưng phần chính của nhiệm vụ này rõ ràng là của em.”

Annabelle cười toe với Lillian từ đầu kia căn phòng. “Em sẽ làm rất tốt thôi, em thân mến. Tha thứ cho chị vì đã không nhảy cẫng lên băng qua phòng;

chỉ cần biết là chị thật sự đang vui mừng tốt độ. Chị hy vọng là con chị và con của em sẽ hoàn toàn trái ngược nhau để chúng ta có thể sắp xếp một lễ cưới cho chúng.” Giọng cô trở nên kêu ca và dỗi dằn. "Evie...quay lại đi chứ. Em không thể bỏ chị lại với chỉ một bàn chân được xoa.”

Vừa lắc đầu vừa mỉm cười, Evie quay lại chỗ ghế đầu cạnh lò sưởi. Nàng nhìn sang Daisy, nhận thấy ánh mắt trầm ngâm trù mên của cô hướng về người chị của mình. Nhận thấy vẻ băng khuâng của cô gái, Evie nói khi nàng ngồi lại chỗ mình bên bàn chân Annabelle, “Giữa cuộc trò chuyện về các ông chồng và những em bé này thì chúng ta không thể quên tìm một quý ông cho Daisy.”

Cô gái với mái tóc đen gửi cho nàng một nụ cười rộng yêu mên. “Chị mới đáng yêu làm sao, Evie. Và em không phiền phải chờ đến lượt mình đâu. Rốt cuộc thì ai đó phải là hoa-bên-lễ cuối cùng chứ. Nhưng em đang bắt đầu tự hỏi liệu em có bao giờ tìm thấy một người phù hợp để kết hôn không nữa.”

“Tất nhiên em sẽ tìm được,” Annabelle nói đầy lý lẽ. “Chị không thấy trước bất cứ khó khăn nào hết, Daisy à. Tất cả chúng ta đều đã mở rộng tầm quen biết hơn một chút rồi, và chúng ta sẽ làm bất cứ điều gì cần thiết để tìm cho em người chồng hoàn hảo.”

“Chỉ cần nhớ kỹ là em không muốn kết hôn với một người như Ngài Westcliff,” Daisy nói. “Quá chuyên quyền. Và không phải một người như Ngài St. Vincent luôn. Quá khó đoán.”

“Thế còn một người như ngài Hunt thì sao?” Annabelle hỏi.

Daisy kiên quyết lắc đầu. “Quá cao.”

“Em đang trở nên hơi khó chịu đấy nhỉ?” Annabelle dịu dàng chỉ ra, đôi mắt cô sáng lấp lánh.

“Không hề! Những yêu cầu của em là rất hợp lý ấy chứ. Em muốn một

người đàn ông tử tế thích những buổi tản bộ đường dài, và yêu thích sách, và được yêu mến bởi trẻ em và cả những chú cún—“

“Và bởi tất cả những hình thái cao cấp của thủy sinh và thực vật nữa chứ,” Lillian nói khô khan. “Nói xem nào, chúng ta phải tìm con người mẫu mực này ở đâu bây giờ?”

“Không phải ở những vũ hội mà em đã tham dự,” câu trả lời của Daisy rầu rĩ. “Em không nghĩ chuyện có thể tệ hơn, nhưng những người được tuyển lựa năm nay còn tệ hơn cả năm ngoái. Em đang bắt đầu tin là bất cứ người đàn ông nào xứng đáng để em kết hôn sẽ không thể được tìm thấy ở những sự kiện như thế này.”

“Chị nghĩ là em đúng,” Lillian nói. “Có quá nhiều cạnh tranh ở những sự kiện đó—và nơi khai thác tốt nhất đã thừa thớt rồi. Đã đến lúc đi săn ở một đồng cỏ khác.”

“Trong văn phòng câu lạc bộ có những tài liệu về tất cả các thành viên,” Evie tự nguyện. “Khoảng hai ngàn năm trăm quý ông có điều kiện. Tất nhiên, phần lớn trong số họ đã kết hôn—nhưng chị tin chắc là chị có thể tìm thấy nhiều hơn một cái tên của các quý ông thích hợp.”

“Ngài St. Vincent sẽ cho phép chị xem những thông tin tuyệt mật thế à?” Daisy hỏi nghi ngờ.

Lillian phản bác lại bằng một giọng pha trò, “Ngài ấy đã bao giờ từ chối cô ấy *bất cứ điều gì* chưa?”

Evie, gần đây đã cam chịu những lời trêu chọc không ngớt từ các bạn nàng về sự sùng bái rành rành của Sebastian, mỉm cười và nhìn xuống chiếc nhẫn cưới trên tay nàng khi nó sáng nhoáng lên trong ánh lửa. “Hiếm lắm,” nàng thừa nhận.

Câu nói khiến Lillian bật cười trêu chọc. “Thật đấy, phải có ai đó nói với St. Vincent anh ta là một hình mẫu sống rập khuôn đi thôi. Anh ta đã trở thành

hiện thân của tất cả những gì họ nói về những kẻ trác táng tu tâm dưỡng tính.”

Annabelle dựa lưng vào ghế và hỏi Evie, “Ngài ấy đã tu tâm dưỡng tính chưa, em thân mến?”

Nghĩ về người chồng dịu dàng, tinh quái đầy thương yêu đang chờ nàng dưới lầu, nụ cười của Evie nở rộng toe toét. “Chỉ vừa đủ thôi ạ,” nàng nhẹ nhàng trả lời, và sẽ không nói gì thêm nữa.

Hết